

HAZİRAN 2010

YIL: 7

SAYI: 14

FİYATI: 5 TL

DEVİRİMCİ TEORİ OLMADAN, DEVİRİMCİ PRATİK OLMAZ!

SINIF TEORİSİ

TEORİK DERGİ

KONU BAŞLIKLAR

- ✓ Güncel-Siyasi Durum ve Görevlerimiz
- ✓ “Marksist Teori” Yazarının Devrimci Demokrasi’ye Eleştirisi Üzerine Zorunlu Yanıt
- ✓ Devrim Semalarında Dolaşan Kara Bir Bulut: Revizyonizm
- ✓ Ulusal Hareket Hakkındaki Değerlendirmemizi Eleştiren Partizan’ın Tavrı Üzerine
- ✓ 20 Ekim 2000 Ölüm Orucu Direnişi ve Yürüyüş Dergisi’nin İnkarcı Tavrı

SINIF TEORİSİ

TEORİK DERGİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

KARDELEN BASIM-YAYIM REKLAM GÖSTERİ
ORGANİZASYON LİMİTED ŞİRKETİ

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Ferda Baş

Teknik Hazırlık: Mahmut Şevket Paşa Mah.

Sivas Sok. No:2 Kat:3 Okmeydanı/İSTANBUL

Tel-Fax: (0212) 238 37 96

Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cad. 75/2

Güven Sanayi Sitesi B blok Kat 1 No: 366

Topkapı/İSTANBUL Tel (0212) 544 66 34

GÜNCEL-SİYASİ DURUM VE GÖREVLERİMİZ**009**

Dünyada Durum.....	009
Bağımlı Ülkeler Açısından Emperyalizm Bir İç Olgu mu?.....	010
Emperyalizme Biçilen “İlericilik” Rolü Neo-liberal Safsatadır.....	011
İmajını Yenilemeye Çalışan ABD ve Rusya-Çin Faktörü.....	013
ABD-Rusya Arasındaki Çelişki ve Öne Çıkan Üç Kamp.....	015
Devrimlerin Fırtına Merkezleri Ve Maoist Halk Savaşları.....	016
Emperyalizmin Diriltilmesinde “YDD” Ve Bunun Belli Yansımaları.....	018
Türkiye-Kuzey Kürdistan.....	022
Nesnel Durum Halk Savaşı’nda Derinleşmeyi Zorunlu Kılmaktadır.....	022
Maoist Komünistler ve Devrimci Hareketin Durumu.....	023
Önü Açılan Yasalcılık ve Derinleştirilen Tasfiyecilik.....	024
Devrimci Dinamikler Hedef Tahtasındadır.....	025
Devrimci Durum Tespiti Üzerine Kısa Bir Kritik.....	027
Sürecin Öne Çıkan Görevleri.....	028

“MARKSİST TEORİ” YAZARININ ELEŞTİRİSİNE YANIT**031**

“Kimlik Krizi” Nerededir?.....	032
Karşı Çıkmak İçin Karşı Çıkmanın Dinmeyen Tahrifatı.....	035
Ezen Ulus Devrimciliği Pozisyonuna Çekilmek İsteniyoruz.....	037
Yazar Neden Çürük-Paslı Silah Tutmuştur.....	042
“Tarihi Fırsat” Argümanı Neden Geçştirilmiştir.....	043
Yazarın Öznecilik Çıkarsaması Üzerine.....	043
Yazar Politik Rengini Diliyle Belirledi.....	046
Sürecin Kavranması ve Tanımlanmasında Ayrışıyoruz.....	047
Uygulanan Sürecin İçeriği Uluslararası Gelişmelerden Besleniyor... ..	048
Politik Tökezleme Uzuyor.....	048
Ulusal Harekete Hasrolmuş Ezilen Ulus Milliyetçiliği Bakış Açısı.....	050
Politik Mücadele mi Onun Sağ İğdişi mi.....	052
“Barış” a Karşı Barış Görüşümüz!.....	052
Devrimci Teori Üzerine Somut Bir Tartışma.....	055

DEVİRİM SEMALARINDA DOLAŞAN KARA BİR BULUT: REVİZYONİZM

059

Revizyonizm Hakkında Bazı Teorik Hatırlatmalar.....	059
Sınıf Mücadelesi ve Revizyonizm.....	060
İnkâr ve Tasfiye Hareketi.....	061
Burjuvazinin Karşı-Devrimci Silahı.....	062
Revizyonizmin Dayandığı Zemin ve Özellikleri.....	063
Siyasi Mücadele ile Silahlı Mücadelenin Karşı Karşıya Getirilmesi...	065
Markisizm'i "Geliştirme" Sahtekarlığı.....	066
Revizyonizmin Özelliklerinden Birisi Tasfiyeci İşlevi ve Niteliğidir...	067
Tasfiyecilik, Özellikle Sağ Tasfiyecilik.....	068
Revizyonist Üretici Güçler Teorisi.....	070
Revizyonizmin "Barışçıl Geçiş" Teorisi.....	071
Barış ile Savaş İlişkisi Hakkında Ayırım Noktalarımız.....	073
Revizyonizmin Genel Hat ve Unsurları.....	076
Sadece Sivil Toplumculuk Mu?.....	077
"Globalizm" ve "Küreselleşme".....	079
Revizyonizmin Dogmatizm İftirasına Yanıt.....	079
Dogmatizm, MLM'nin Doğasına Aykırıdır.....	080
Revizyonizmin Tıkadığı Devrim Damarları Açılmalıdır.....	081
Sonuç Olarak.....	082

PARTİZAN DERGİSİNİN ELEŞTİRİSİ ÜZERİNE

085

UKKTH İlkesi ve UH Politik Niteliği Karşısındaki Rolü.....	086
Ulusal Sorunda Sınıfta Kalan Kimlerdir.....	089
Atılım'ın paradoksu.....	091
Lenin, Partizan'ın İddia Ettiğini Doğruluyor mu?.....	091
Birkaç Başlık Altında Tanımlarla Eleştirilere Yanıt.....	093
Toptancı Yaklaşan Partizan'ın "Tutarsızlık" Eleştirisi!.....	095
Partizan, Eksik Alıntı Yaparak Yanlış Sonuca Gitmektedir.....	096
Ulusal Hareketlerin Üç Niteliğinin Tanımlanması.....	097
Partizan Dergisinden Alıntılarla Eleştirilerine Yanıt.....	099
Önemli Bir Tartışma Yeri.....	104
Ulusal Hareketlerin Niteliği Tartışılmadı İddiası ve.....	108

İbrahim "Sözü Edilir Kürt Ulusal Hareketi Yokken"	109
Dört Sene Sonra Partizan'ı Bileyen Neydi?.....	110
S. Teorisi'nin Ulusal Hareketin Niteliği "Değişmedi" Tespitine ".....	113
Partizan Kendisiyle Çelişmektedir.....	115

ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİ VE YÜRÜYÜŞ'ÜN TAVRI

119

Kısaca Siyasi Durum ve Toplumsal Şartlar.....	119
Zindanlar Direnişi Sınıf Mücadelesinin Değişmez.....	120
ÖO Koşullayan Etmenler ve Emperyalist Ekonomik Politikalar.....	122
Saldırı ve Direnişlerle Ölüm Oruçlarına Uzanan Yol.....	123
İrade Direnişinin Genişlemesi ve Sürecin Niteliği ile Yönetilmesi...	125
Ölüm Orucu Silahı Hakkında Doğru ve Yanlış Fikir.....	128
Yenilgi Teslimiyet Değildir; İhanet Hiç Değildir.....	129
İlk Çatlak ve Direnişin Bitirilmesindeki Ayrışım.....	130
Alibeyköy ve Armutlu Direnişleri.....	131
Direnişin Dışarı Desteği ve Silahlı Eylem.....	132
Direniş ve Sakat Politikada Tipik Örnek.....	133
Adalet Bakanlığı'nın Genelgesi İleri Sürüldüğü Gibi Zafer mi?.....	135
Çıkarılması Gereken Bazı Tecrübeler.....	137
Yürüyüş Dergisine Yanıt.....	139
19-22 Aralık Ve 20 Ekim Ölüm Orucu Değerlendirmesi.....	142
DHKP-C Eleştiri Mi Yürütüyor, İnkârcı Mı Davranıyor?.....	142
"Yürüyüş" Kendisiyle Çelişmektedir.....	148
Hem İnkârcı, Hem Saldırgan.....	149

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ve dünyada gerek komünist ve devrimci hareketler, gerekse karşı-devrimci cephe açısından önemli gelişmeler yaşanmakta. Günümüzdeki objektif durumun bir anlamda dinamikleri ve belirleyeni olan bu gelişmelerin sınıf mücadelesinin üç ayağından birisi olan ideolojik mücadele cephesinden yanıtı bırakılmaması, Marksist-Leninist-Maoist bakış açısıyla ele alınıp analiz edilmesi kuşkusuz ki önemli bir görevdir.

Sınıf mücadelesinin ve dolayısıyla devrimin her bir noktadaki sorununa proletaryanın ideolojisi olan MLM rehberliğinde bakmak, müdahale etmek ve bu özgülde gerek uluslararası komünist hareket içindeki, gerekse Türkiye-Kuzey Kürdistan komünist ve devrimci hareketi içerisindeki tartışmalara müdahil olmak devrimimizin geleceği açısından önemli olduğu kadar an'da üzerinde yürütülen tartışmalarda da doğru ve yanlışların yerli yerine oturtulması bakımından önemli bir yer tutmaktadır.

Sınıf Teorisi olarak, **Devrimci Teori Olmadan Devrimci Pratik Olmaz** kavrayışıyla ele aldığımız bu ideolojik-teorik görevi etkin bir şekilde yerine getirme gayreti içerisindeyiz. Bu bakımdan gerek önemli gündemleri es geçmeme niyetimiz, gerekse de yayın periyodumuzdaki gecikmenin de etkisiyle hayli kabarık bir sayıyla karşınızdayız.

I. konu başlığımız olan; **Güncel-Siyasi Durum ve Görevlerimiz** başlığı altında son süreçte Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ve dünyada yaşanan gelişmeleri ele alarak analiz etmeye, sonuçlar çıkartmaya çalıştık.

II. konu başlığımız olan; **"Marksist Teori" Yazarının Devrimci Demokrasi'ye Eleştirisi Üzerine Zorunlu Yanıt** başlığı altında yer verdiğimiz polemik yazısında "Marksist Teori" dergisinin "Kürt sorunu ve devrimci siyaset, Devrimci Demokrasi gazetesinin eleştirisi" başlıklı Ocak-Şubat 2010 tarihli 1. sayısında Özgür Güneş imzasıyla yayınlanan yazıya cevap verdik.

III. konu başlığımız olan; **Devrim Semalarında Dolaşan Kara Bir Bulut; Revizyonizm** başlıklı yazıda bir önceki sayımızda MLM karşıtı düşman akımlar olarak ele aldığımız reformizm yazısının ardından bu sayımızda revizyonizmi ele alıyoruz.

IV. konu olarak; **Ulusal Hareket Hakkındaki Değerlendirmemizi Eleştiren Partizan'ın Tavrı Üzerine** başlığı altında; Aralık-Ocak 2004 tarihli 5. sayımızda ulusal hareketi değerlendiren yazımızdan hareketle Partizan dergisinin Ağustos-Eylül 2008 tarihli 66. sayısında "Ulusal hareketlerin politik niteliği sorunu ve Sınıf Teorisi'nin yanlışlığı" başlığı altında yapmış olduğu eleştiri yazısına cevap verdik.

V. konu olarak, **20 Ekim 2000 Ölüm Orucu Direnişi ve Yürüyüş Dergisi'nin İnkarcı Tavrı** başlığı altındaki değerlendirme, eleştiri ve cevap yazımızda, bir süre önce Yürüyüş dergisinde yayınlanmış olan "Direniş, Zafer ve Sol" başlıklı Ölüm Orucu Direnişi ile birlikte komünist parti ve devrimci örgütleri değerlendiren ancak bunu yaparken Yürüyüş geleneğinin bildiğimiz yıkıcı, sekte ve inkarcı yaklaşımının hakim olduğu dizi yazısını ve bu yazıda öne çıkan tavrının eleştirisine yer verdik.

Güncel-Siyasi Durum ve Görevlerimiz

Emperyalist güçler dünyayı yeniden dizayn ederken insan hakları ve demokratik yönetimler safsatası altında daha büyük ve kapsamlı saldırılar hazırlayıp gerçekleştirmektedirler. Dünya sistemi ve buna bağlı tek tek toplumsal sistemler vahşi talan ve tahakküm prensibine uygun güçlendirilmekte, yoksul dünya “demir yumruk” altında azametli kölelik koşullarına gömülmektedir. Dünya halkları ve ezilen mazlum ulusların sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerini yükselterek emperyalist iletici başlarından def etmeleri zorunludur.

Dünyada Durum

Emperyalizm dünya sistemidir. Dünyamız emperyalizmin hükmettiği siyasi ve ekonomik sistemlerin değişik biçimlerde devlet ve iktidar yapıları altında bulunmaktadır. Emperyalist dünya sistemi koşulları altında emperyalist güçler dünyanın ekonomik çarkına damgasını vurduğu gibi, devletlerin siyasi örgütlenmesini de tayin etmektedir. Devrimci özdeki Halk Cumhuriyeti ve Sosyalist Cumhuriyet biçimleri mevcut değildirler. Bugün dünya toprakları üzerinde bulunan devlet nitelikleri, burjuva cumhuriyetleri ve faşist devlet biçimleridir. Hepsinin sınıfsal karakteri ve ideolojik özü burjuva-feodal ve gerici olup, son tahlilde faşizmden beslenmektedirler. Yönetim biçimleri ise, gelişmiş ülkeler olan emperyalist-kapitalist ülkelerde genellikle burjuva demokrasisi, bağımlı geri ülkelerde ise faşizmdir. Faşist diktatörlüklerin hüküm sürdüğü ülkeler, yarı sömürge-yarı feodal ülkelerdir esasta. Bağımlı geri kapitalist ülkelerde faşizm yerine burjuva demokrasisi uygulanmakla birlikte; buraların burjuva demokrasisi anlamındaki demokrasi normları çok daha cılızdır. Büyük emperyalist güçler, buralardaki nüfuzları ve buralara aktardıkları krizleriyle, bu ülke halkları üzerindeki sömürüyü artırmakta, buna bağlı olarak demokratik hak ve özgürlükler günbegün budanmaktadır. Mevcut koşullarda gelişmiş kapitalist-emperyalist ülkelerde de burjuva demokrasisinin kırıldığı ve birçok faşist yönetim yasaasının yürürlüğe girdiği de bilinmektedir. Bu, gerici öze sahip olan her devletin burjuva demokrasisine koşut olarak faşizmi uygulayabileceğini ya da belli koşullarda faşizmi uygulayacağını da açıklamaktadır. Yani sömürge-yarı feodal geri ülkelerde ise, devlet-iktidar ve yönetim biçimi sürekli faşizm biçimindedir. Bu tamamen emperyalizme bağımlılık düzeyinin ağırlığının sonucudur. Burjuva demokrasisine duyulan hayranlığa karşı söylemek gerekir ki ister faşist diktatörlükler olsun, isterse de burjuva demokrasileri olsun, hepsi gerici sınıf egemenlikleri olarak baskı ve sömürüye dayanmakta ve burjuva egemenliğin değişik biçimlerini anlatmaktan öteye geçmemektedirler. Burjuva demokrasisinin faşist diktatörlüklerden sınıfsal temsil veya öz açısından hiçbir farkı yoktur. Yalnızca yönetim biçiminde ve belli bir nitelik anlamında fark vardır. Ama hepsinin özü ve sınıfsal karakteri istisnasız olarak halk düşmanı, baskıcı, sömürücü ve gericidir.

Dünya alenen emperyalizmin tahakkümü ve terörü altında bulunmaktadır. Emperyalist-kapitalist niteliğe sahip olmamakla birlikte, demokratik ya da sosyalist olmayan devletler de gerici dünyanın parçalarıdır. Bunlar emperyalizmin ideolojisiyle nitelik alıp buradan yönetilmekte ve emperyalizmin ekonomik-siyasi-askeri baskısı tarafından biçimlendirilerek genellikle ileri karakolları haline getirilmiş bu-

009

SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

Emperyalizm, neo-liberal ideoloğların ve bu yönlü demagojilerden etkilenenlerin iddia ettiklerinin tam tersine, asla devrimci dinamik tasınamakta, toplumsal sistemlerde demokratikleşmeye ve toplumsal yaşamın yeni nitel aşamaya ilerlemesine yol açmamaktadır. Emperyalist güçlerle feodal-faşist diktatörlükler arasında gerici çıkarlar temelinde gündeme gelen çatışması, emperyalizmin ilericiliği olarak atfedilemeyeceği gibi, bu çatışmalarda taraf olmamız düşünülemez.

lunmaktadır. Fakat bu yarı sömürge-yarı feodal ülkeler, siyasi bakımdan göstermelik de olsa bir siyasi bağımsızlığa sahiptirler. Bu, kapitalizmin serbest rekabetçi döneminde başvurduğu sömürgecilikten farklı olarak, emperyalist dönemde başvurduğu sömürgecilik biçimi olan yarı sömürgecilik ya da yeni sömürgecilik biçiminin gereğidir. Sömürgeciliğin saklanması biçimidir. Kapitalizm, çürüten ve can çekişen en yüksek aşaması olan emperyalizm niteliğine ulaşmıştır. Kapitalist sistemin bu niteliğinde kriz, bunalım ve buhran derinleşmiştir.

Emperyalist çıkar ve dengeler ve onun iç çelişkilerinin yarattığı tüm sonuç ya da koşullar emperyalizmin kamplara bölünmesi biçiminde parçalanmışlığına kaçınılmaz olarak tanıklık yapmaktadır. Emperyalizmin kendi içindeki kalıcı uyumunun mümkün olmaması; emperyalist güçlerin dünyanın hakani ve dünya pazannın tek hakimi olma özlemine bağlı olarak gelişen tüm özelliklerinin tabii bir sonucudur.

Küreselleşme ve globalleşme gibi argümanlar baştan sona emperyalist safsatadır. Emperyalist sürecin iç çelişki ve iç dinamiğinin taşıdığı zayıflıklar; onun mutlak bir hükme ulaşmasını engelleyen realitedir. Emperyalizmin doğasından kaynaklanan pazar dalaşı ve emperyalist dengeler de onun entegrasyonunu öngörmeyen unsurlardır.

Yarı feodal-yarı sömürge ülkelerde ve hemen tüm devletlerde geçerli bulunan kendi iç yasaları, devlet politikaları ve kararları, devlet örgütlenmeleri, şu veya bu biçimdeki siyasi bağımsızlıkları, kendi pazarlarındaki nüfuz ve payları gerçeği, devlet ya da ulus devlet örgütlenmelerinin varlığı, yönetimleri ve devletsel, sınıfsal ya da ulusal çıkarları gibi birçok gerçeklik, emperyalizmin bütün buralarda tamamen bütünleşip "küreselleşemediği"ni göstermektedir.

Bağımlı Ülkeler Açısından Emperyalizm Bir İç Olgu mu?

Başka bir ulusu ezen bir ulusun kendisi de özgür olamaz. Bağımlı ülke ve ulusları talan ederek kendi ülke halklarına sus payı veren ve ülkesinde burjuva demokrasisi bağlamında belli bir refah düzeyi tesis eden emperyalist burjuvazi, dünyanın kırlarını sömürmeden ve bura çocuklarının nıkına el koymadan iç istikrarını sağlayıp sürdüremez. Bundandır ki, emperyalizm ahtapot benzetmesindeki gibi dünyanın tüm pazarlarına girmiş bulunmakta, en el değmemiş toprakları avucuna almış durumdadır. Borçlandırma, haksız rekabet, emperyalist talan ve yağma saldırganlıklarıyla raptu-zapt altına aldığı dünya ulusları ve halklarının zenginliklerini gasp ederek tekrar onlara hükmeden emperyalistler egemenliklerini sürdürebilmek için, elbette işgal ve ilhaklarla da sömürgeleştirdikleri tüm bağımlı ülke-ulus halklarına bağımlıdır.

Emperyalizm, bura devletleri ve sistemlerini ekonomik ve siyasi gücüyle baskı altında tutup biçimlendirmektedir. Ne var ki, bu emperyalizm yerli olma özelliğinde değil, her bakımdan yerli sermaye karşısında baltalayıcıdır. Yerli pazara hükmetmekte ama belli işbirlikçi hakim sınıflarla birleşmenin ötesinde, söz konusu ülkenin-ulusun milli kapitalizm ve burjuvazisiyle bütünleşmemektedir. Dahası, bu emperyalizm, milli nitelik özünden uzak olmakla birlikte, milli sermayenin gelişimini de köstekleyip iflasa sürüklemektedir. Dolayısıyla emperyalizmin cirit attığı bu bağımlı ülkelerde milli sermayenin emperyalist düzeye ulaşması tasavvur edilemeyeceği gibi, bu yabancı emperyalizmin bağımlı ülkelerde bulunma özelliği buralarda emperyalizmin iç olgu olduğu anlamına gelmez-gelemez.

Leninist Emperyalizm teorisi, Lenin tarafından kapitalist gelişmenin nesnel olgularla tahlil edilip, bu kapitalist gelişmenin ulaştığı emperyalist evre ve bu evrenin iç çelişkisi ile dünya ölçeğinde gösterdiği özelliklerin ve dünya üzerindeki ekonomik-siyasi sistem olarak yarattığı sonuçların bilimsel kanıtlarla desteklenen tespitleriyle, Marksist-Leninist teori açısından formüle edilerek tesis edildi. Ve Kautsky'nin emperyalizm teorisi tamamen çürütüldü. Kapitalizmin gelişmesi, karşıtını da geliştirme dışında işleyemezdi. Nitekim öyle oldu. Bu gelişmeler paralelinde, burjuvazinin yarattığı kendi mezar kazıcısı olan işçi sınıfı realitesinin artık modern proletarya düzeyinde seyrettiği de isabetle aynı bilimsel düzlemde tespit edildi. Proletarya, sınıflı dünya toplumlarının en devrimci sınıfı olarak tarih sahnesine çıktı.

Sınıflar mücadelesi ve sınıf hareketleri ya da devrimleri de yeni bir nitelik alıyordu. Sınıflar mücadelesini, dünya toplumunun en modern sınıfları olan burjuvazi ile proletarya sınıfları temsil ediyor, dünya çapında temel sınıf çelişkisi bu iki sınıf arasındaki çelişki olarak gündeme oturuyordu. Burjuvazi devrimci barutunu tüketmiş, devrimler proletaryanın omuzlarına yüklenmişti. Emperyalist kapitalizm koşullarında proleter devrimler kaçınılmaz bir zorunluluk ve önemle sınıflar mücadelesi tarihindeki yerini alıyordu.

Lenin, emperyalizm aşamasını, yaptığı bilimsel analizler sonrasında bilinen özelliklerle belli başlıklar altında ortaya koydu. (Tekellerin doğuşu, meta ihracı yanında sermaye ihracının önem kazanması, sınai sermayesiyle banka sermayesinin iç içe geçmesiyle mali sermaye ve mali oligarşinin doğuşu, dünya topraklarının kapitalist güçler arasında paylaşılması ve dünya topraklarının büyük kapitalist devletler arasında paylaşılmasının tamamlanması.) Kapitalist gelişme aşamasının ekonomik ve siyasi sistemdeki merkezileşme düzeyini emperyalizm olarak tanımladı. Böylece, dünya ölçeğinde temel çelişki, ekonomik düzlemde emek/sermaye çelişmesinde ifade bulan proletarya ile burjuvazi arasındaki siyasi çelişme olarak tespit edilirken, baş çelişmeyse emperyalizm ile dünya halkları ve ezilen bağımlı uluslar arasındaki çelişme olarak tespit edildi.

Emperyalizmin dengesiz-eşitsiz gelişme yasasına özel olarak ve önemle dikkat çekiyordu Lenin. Devrimlerin dengesiz gelişeceğini yani, aynı ülke devrimlerinin ayrı ayrı zamanlarda ve ayrı niteliklerde gelişeceğini ortaya koyuyordu. Bununla, tek dünya devrimini öngöremeyerek, dünya devriminin, tek tek ülkeler proleter devrimlerinin emperyalizmi zayıf halkalarından parçalayarak

ilerlemesi şeklinde mümkün görerek açıklıyordu.

Özetle, "emperyalizm ve proleter devrimler çağı" açılmış oldu. Kapitalizm, gelişmişlik düzeyiyle emperyalizm niteliğinde, dünya sistemi olarak belirdi. Emperyalizmin bu olgulaşması, proleter partilerin önderliğini ve proleter devrimleri de beraberinde zorunlu kıldı. Yani proleter devrimler çağı açılmış oldu. Bu zemin üzerinde yaşanan gelişmeler aşamasında önemli bir halka olarak, (özellikle de II. Enternasyonal'in sınıf işbirlikçi ihanetçi çizgisine karşı) emperyalist savaşıların iç savaşılarla dönüştürülmesi ya da devrimci iç savaşlarla karşılık verilmesi şeklindeki devrimci politika önemli bir aynım noktası oldu. Esas akımın savaş değil devrim olduğuna bilimsel haklılıkla vurgu yapıldı.

Emperyalizm tahlili yapılırken, bu aşamanın niteliği ve özü hakkında dikkat çekilen meseleler, Leninist emperyalizm teorisinin bütünlüğü ve proleter dünya devrimleri ile dünya devrimine gidiş için önemli unsurlara işaret ediyordu. Emperyalizmin özünün kriz ve savaş olduğu belirlemesi son derece anlamlı sentezdi. Yine, eşitsiz gelişme yasası öyleydi. Bunun gibi, emperyalizmin, kapitalizmin en yüksek-son aşaması olup, onun can çekişen ve çürüyen hali olduğu tahlili fevkalade bir önem taşıyordu-taşıyor. Emperyalizmin, iç çelişkisine ve hegemonik emellerine uygun olarak, emperyalist kamplaşmaların kaçınılmazlığı ve bu kamp ya da bloklar arasında çıkar amaçlı çelişki ve çatışmanın esas, barışın ve uyumun ise geçici olduğu saptamaları tamamen isabetlidir. Emperyalizmin, sömürge, yani sömürge-yan feodal bağımlı ülkelerde ifadesini bulan zayıf halkalarından parçalanıp geniletilmek suretiyle giderek ortadan kaldırılmasının öngörülmesi, bu bağlamda tek ülke devrimlerinin geçerlilikle savunulması ve parçalardaki proleter devrimlerin dünya devriminin bir parçası olduğu ve proletarya enternasyonalizminin somut görevinin bu tek ülke devrimlerinin gerçekleştirilmesi olarak tespit edilmesi yönündeki tezler, Leninist emperyalizm teorisinin içerikleri olup, bilimsel değerini koruyarak kılavuz olmaya devam ediyorlar.

Emperyalizme Biçilen "İlericilik" Rolü Neo-liberal Safsatadır

Emperyalizm, neo-liberal ideologların ve bu yönlü demagogilerden etkilenenlerin iddia ettiklerinin tam tersine, asla devrimci dinamik taşıyamakta, toplumsal sistemlerde demokratikleşmeye ve toplumsal yaşamın yeni nitel aşamaya ilerlemesine yol açmamaktadır. Emperyalist

güçlerle feodal-faşist diktatörlükler arasında gerici çıkarlar temelinde gündeme gelen çatışması, emperyalizmin ilericiliği olarak atfedilemeyeceği gibi, bu çatışmalarda taraf olmamız düşünülemez. İddia edildiği gibi emperyalizm, bu ülkelere demokrasi götürme veya feodalizmi tasfiye etme durumunda değildir-olamaz. Demokrasi götürme yaygarası altında ilhakçı-işgalci gayelerini gerçekleştirmektedir. İşgal ve ilhaklara karşı olmakla birlikte, gerici sınıflar arasında tercihte bulunmamız söz konusu olamaz. Tüm emperyalist ve gerici savaşlara karşı çıkarak teşhir etmek ve karşı mücadele yürütmek tek devrimci siyasettir. Emperyalizmin attığı adımların neye yönelik olduğu, hangi amaçlarla gerçekleştirildiği ve hangi sınıflar tarafından yürütüldüğü özyle değerlendirilebilir.

"Globalleşme", "küreselleşme" gibi emperyalist safsatalara karşı, günümüz gelişmeleri Leninist emperyalizm teorisini doğrulayarak tanıklık yapmaktadır. Emperyalizmin doğasındaki kriz tarih sistematizini sürdürerek, bugün büyük bir kriz olarak yine gündemdedir. Ve yine yoksul dünyaya fatura edilmektedir. Emperyalist krizde üretim anarşisinin-anarşik üretimin rolü yadsınmaz. Tek yönlü, dengesiz gelişme-sanayileşme, özellikle silah-savaş sanayinde aşırı yoğunlaşma ve diğer temel yaşam ihtiyaçlarına dönük üretim alanlarının ise daralması-zayıf tutulması, zengini daha çok zenginleştiren yoksulu ise günbegün daha fazla yoksullaştıran ağır sömürüye dayalı kar hırsı azami kar ilkesi vb ile ifade bulan), ihtiyaca bağlı üretim esasından değil kara esasına bağlı üretimin yapılması, aşırı sömürü ile alım gücünün düşürülmesi ve üretim gibi sermayenin tekellerde toplanarak pazarda diğer küçük-orta ölçekli üretim ve sermayeyi yok etmesi, büyük tekeller dışındaki sermaye ve meta dolaşımında pazar canlılığı-dinamizmi yok edilerek büyük sermaye ile daraltılması ve benzeri etmenler krizlerin kaynağıdır.

Kriz emperyalist sistemin bir tekrürüdür. Daha somut olarak günümüzde, uluslararası tekellerin-sermayenin dünya pazarı üzerindeki hakimiyetini pekiştirme ve rakip emperyalist güçlerin ya da sermaye tekellerinin pazar alanını daraltmak için yürüttükleri dalaşın neticesinde kaçınılmaz olmaktadır. Bir taraftan şirketler-işletmeler iflas ettirilmekte, diğer taraftan çeşitli biçimlerde ortaklaşarak ya da kendine katarak birleştirilmektedir. Bu kaçınılmaz olarak ekonomi dünyasını sarsıp etkilemekte, tekellerin acımasız piyasasını toplumlara dayatmaktadır. Aynı zamanda bir taraftan tekeller alanındaki üretim

(bolluğuyla) satış-sürüm ya da pazar ihtiyacı büyümekte, öte yandan yoksul dünya halkları ağır sömürü ile daha da yoksullaştırılmakta ve tabiatıyla pazardaki alım gücü yok edilerek pazarda durgunlukların yaşanmasına yol açılmaktadır. Krizin arkasındaki derin gerçekler öz olarak bunlardır. Yeri gelmişken not düşelim ki, krizin yükünü alın terlerinin ağır koşullardaki gaspıyla ve nafakalarından ödün vererek çeken emekçi halk kitlelerinin devrimci öfkesinin gelişmesi kaçınılmaz olacaktır. Krizin devrimci durum ve devrimci hareket üzerinde pozitif etkiye bulunması kaçınılmazdır. İçinde bulunduğumuz ya da önümüzdeki süreç karşı-devrimin komplike saldırıların gündeme gelirken, devrimci hareketin gelişmesi de ikinci eğilim olarak vücut bulacaktır.

Emperyalist kamplaşmalar ve bunlar arasındaki çelişkiler derinleşerek gün yüzüne vurmuş durumdadır. Devrim ihtiyacı her gün kendisini daha yakıcı olarak hissettirip dayatmaktadır. Devrimler sıcak olarak gündemdedir. Nepal, Hindistan, Filipinler gibi ülkelerdeki Maoist devrim ve hareketler ağırlıklı olarak gündemde olup, esas eğilimi göstermektedir. "Sosyal patlamalar yüz yılı" olarak yapılan değerlendirmeler anlamsız değildir. Halk Savaşları gibi ulusal ve diğer biçimlerdeki sosyal kurtuluş devrimleri geçerliliğini korumaktadır. Emperyalizm dünya çapında komünist ve devrimci harekete-sosyal kurtuluş mücadelelerine saldırmakla birlikte, ulusal kurtuluş mücadeleleri ve fundamentalist-dinci siyasal hareketlere karşı da savaşmakta, dahası tüm dünya halkları ve insanlığa saldırmaktadır. Buna paralel olarak doğayı da emperyalist emelleri uğruna tahrip etmekte ve tüm yaşamı tehdit etmektedir. Anti-emperyalist hareket bu zemin üzerinde her gün daha fazla gelişmekte-büyümektedir.

Emperyalist güçler dünyanın yeniden dizayn edilmesi sürecinde daha fazla totaliter yapılmaya doğru ilerlemektedir. Demagojiyle yaygara kopardıkları insan hakları ve demokratik yönetimler safsatası altında daha büyük ve kapsamlı saldırılar hazırlayıp gerçekleştirmektedirler. Dünya sistemi ve buna bağlı tek tek toplumsal sistemler vahşi talan ve tahakküm prensibi-ne uygun güçlendirilmekte, yoksul dünya "demir yumruk" altında azametli kölelik koşullarına gömülmektedir. Dünya halkları ve ezilen mazlum ulusların sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerini yükselterek emperyalist iletici başından def etmesi zorunludur. Ezen ile ezilen, sömüren ile sömürülen çelişkisi, çağımızın modern sınıfı olan proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki olarak,

dünya ölçeğinde emek-sermaye zemininde başat çelişki olarak hüküm sürmektedir. Dünyada temel çelişme, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmedir. Emperyalizm ile dünya halkları ve ezilen ulusları arasındaki çelişme dünyada baş çelişmedir. ABD emperyalizmi, dünya halkları ve ezilen uluslarının baş düşmanıdır.

Emperyalist baş düşman ve en genel anlamda emperyalizm; "terörizmle mücadele", "demokrasi götürme", gibi demagogilerle sürdürülen emperyalist saldırganlık ve talan savaşları, ezilen ulus ve dünya halklarına kan kusturmadır. Diğer emperyalist güçler ise, esasta ABD'den daha geri durumda ve fiili işgal saldırılarında ancak ABD denen dünya jandarmasına yedeklenmiş şekilde ortak emperyalist örgütlemeler vasıtasıyla yer almakta, bunun dışında esasta "yumuşak" yol ve yöntemlerle, komplolarla, ekonomik yaptırımlarla ve bazen de kaçınılmaz iç eğilimlerine uygun saldırganlıklarıyla nüfuz alanlarını elinde tutup korumakta, güç olduklarını hissettirerek gücünü geliştirmektedirler. Bu güçler açıkça, "biz de varız" demek ve dünya jandarmasına kafa tutmaya başlamış durumdadırlar. AB'li emperyalistler Çin-Hindistan-Rusya ve hatta Japonya faktörlerine karşın ABD'ye yakın durmayı tercih etmektedirler. Ama hepsi de esasta nüfuz alanlarını muhafaza etme ve genişletme projeleri geliştirmekte, uygun fırsatları kollamaktadırlar. ABD tüm gelişmelerin yönünü sezmekte, buna uygun adımlar atmaktadır. Bu noktada en sık karşı karşıya geldiği Rusya olmaktadır. Rusya, ABD ile dalaşını daha keskin ve askeri sahaya dökerek yürütme tutumuyla, mevcut durumda diğerlerinden bir nebze de olsa önde bulunmaktadır. Yalnızca "terör" konseptlerinde birleşebilen emperyalist güçler, ortak düşmanı olan devrimler ve devrimci mücadeleler karşısında köklü bir tasfiyeciliği geliştirip yürütmektedirler. Bu mesele dışında, bu belli emperyalist güçlerin uyum içinde olmayıp, bilakis örtülü ya da açık çelişki içinde oldukları her bakımdan açıktır. En son Danimarka'da gerçekleştirilen "İklim Zirvesi" de emperyalistler arası çelişkiler birçok alanda kendisini, çok açık bir şekilde göstermektedir.

Irak işgalinde son derece teşhir olup yıpranan, bir bakıma burnu sürtülen ABD, dünya kamuoyu nezdinde ciddi bir prestij kaybına uğradı. Dünya kamuoyunda küçümsenemeyecek bir karşıtlık toplamayı haklı olarak sağladı. İç kamuoyu ve destek de Irak'tan giden ABD askerlerinin cenazeleriyle birlikte iyice genileyip iktidarın zor duruma düşürdü. Talan ve yağmaya dayalı emperya-

list saldırganlık ve işgal savaşı, karşı tepkiyi ve iç muhalefeti güçlendirdi. Ekonomik krizin de etkileyerek zayıflatıldığı ABD, hâkim sınıflarının zayıflayan devlet konumu ve bozulan prestijini tazelemek amacıyla bilinçli bir politika olarak siyahî lider olarak Obama'yı başa getirerek durumunu düzeltme çabası içine girdi. Kısacası, dünya kamuoyuna ve tabi iç kamuoyuna da yönelik "değişim" mesajları vermek üzere genel bir proje geliştirdi. Tüm bunlara uygun olarak daha ılımlı gözükmeye önem verdi. Fakat ılımlılık ve hoş görünme çabasına karşın ya da toplam konjonktürel şartların zorladığı "geri çekilme" eğilimine karşın, Afganistan'ı barbarca bombalayıp, Pakistan'da canice katliamlar gerçekleştirmekten kendini geri tutamadı...

İmajını Yenilemeye Çalışan ABD ve Rusya-Çin Faktörü

Ekonomik kriz ve yaşanan diğer gelişmeler sonrası, emperyalist hasımları karşısında nispeten genileme eğilimine giren ve pozisyonunu düzeltmek için giriştiği re-organizasyon pratiği ile bozulan imajını tazelemek üzere geliştirdiği taktik süreç, ABD'yi amaçları ve saldırgan niteliğinden uzaklaştırmamıştır. Fakat, özellikle Rusya'nın nüfuz alanlarındaki etkisinin kınılmasına ve oralara müdahalesini zayıflatmaya yol açmıştır. ABD'nin son konjonktürdeki zayıflıklarını iyi değerlendiren ve uzun zamandır belli bir toparlanma sürecini geliştiren Rusya açıktan meydan okuma tavrı geliştirerek karşı ataklara geçip eskisine oranla daha da güçlü duruma geçti. Rusya'nın belli bir emperyalist başan gösterdiği açıktır. Rusya ile Çin'in başını çektikleri Şengay Beşlisi adındaki emperyalist örgütlenmeyle, ABD'nin saldırganlığı karşısında bir emperyalist kamp oluşturularak varlığını emperyalist çıkarları temelinde sürdürmektedir. Bu kamptaki aktörlerin yakın gelecekteki gelişmesini hesaplayan ABD ve AB çoğu kez ortak hareket etmeyi tercih etmektedir. Ancak, AB bloğunun kendi başına bir kamp olduğu ve yeri geldiğinde emperyalist çıkarları temelinde ABD ile de ters düştüğü inkâr edilemez bir realitedir. Rusya-Çin eksenli gelişmeden rahatsızlık duymaları ortaklaştıkları nokta olsa da esasta temel emperyalist çıkarları, örgütlenmeleri bağlamında ve her bakımdan da söylemeye gerek yok ki AB ayrı bir kamptır. Esas ihtiyaç duyularak oluşturulmasının koşulları ise, ABD emperyalizmine karşı kendi nüfuzlarını veya çıkarlarını temsil edip bunun karşısında esas güç haline gelme arzularıdır.

013

SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

Mevcut durumda dünyada belli başlı üç emperyalist kamp vardır. ABD'nin bağımlılığı çerçevesinde toparladığı ülkelerle başını çektiği kamp. AB ve San-gay Beşlisi esas kamplardır. BM-BMGK (Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi), NATO, IMF, Dünya Bankası, NAFTA ve benzeri örgütlemeler bunların kurumlarını ifade ederler.

Hatırlanacağı gibi, ABD'li Soros sivil toplum örgütleri çalışmaları ve benzeri örgütlenmelerle Rusya'nın ön bahçesinde ABD'nin güç kazanması ve Rusya'nın zayıflatılması ereğiyle örgütlenmelere girdi. Sonrasında (1993) ABD Gürcistan'da "gül devrimi" ve Ukrayna'da "turuncu devrimi"ni gerçekleştirerek Rusya'yı iyice sınırlayıp ablukaya aldı. Rusya bunları bir süre sonra esasta geri püskürttü denebilir. Gürcistan'da Osetya ve Abazya'nın bağımsız özerk yapısını tanıdı. Sonra gaz keserek Ukrayna üzerindeki baskısını sürdürdü. AB'li emperyalistlerle ABD'ye mesaj vererek elindeki kozu etkili biçimde kullandı. En son Osetya'da yaşanan çatışmayla hem ABD'ye mesajını verdi, hem de orada "barış gücü" olarak kalmayı bir zemine oturttu. Hemen her tarafa yarattığı sorunlar, özellikle Irak ve Afganistan işgallerinin yarattığı sonuçların ağırlığı altında kalan ABD, Küba eksenli Venezuela ve Bolivya'daki karşıtı gelişmelere istediği gibi müdahale edemedi ve İran'la ciddi bir gerilim düzeyine gelerek BM'de Rusya ile Çin'in katılmamasıyla istediği yaptırımını uygulayamamakla birlikte belli bir yaptırım kararı aldırmasına karşın İran'la bir savaşı göze alamadı. Özellikle Afganistan'da Taliban önderliğinde gerçekleştirilen darbeleme ve güçlü eylemlerle başta ABD olmak üzere AB emperyalist işgalci devletlerin savaş makinası NATO güçleri ağır kayıplar almaktadır. Bu durum aynı emperyalistlerce dolaylı da olsa Taliban ile görüşme ve anlaşmaların mümkün olabilirdiğinin dillendirilmesini beraberinde getirmektedir. Afganistan'da emperyalist planlı seçim aldatmacası da tam karşılığını bulamamış ve gerici İslami önderlikli Taliban güçlerinin haklı ve meşru olarak emperyalist askeri NATO güçlerini hala darbeleyen eylemleriyle ABD ve AB emperyalistlerini şaşkına çevirerek yeni arayışlara itmiştir. Rusya özellikle Putin ile birlikte ABD'ye karşı başarılı bir gelişme sağladı. Daha önceden, Yugoslavya'da yarattığı etnik çatışma ve parçalamalar mizanseninde de Sırp-lar ile Rusya özellikle Kosova sorunda ABD ve NATO'ya ağırtan karşı çıktılar. ABD ve NATO amaçlarına tam ulaşamadılar. AB belli bir eğilim gösterip örgütlenme ve etki alanını genişletmeye devam etse de gerek iç durumu, gerek Rusya'ya enerjideki bağımlılığı ve gerekse de ABD'nin çöküntüsüyle kapitalist dünya sisteminde yaşanacak zafiyet ve boşluğun hali hazırda doldurulamayacağını ve bunun kendisini de etkileyeceği gerçeğinden hareketle denge siyaseti gütmekte, çatışmanın derinleşmesini kendi açısından tercih etmemektedir. Dolayısıyla esasta çatışma Rusya ile ABD arasında sürmektedir. Ama açık ki, her emperyalist kamp nüfuzunu koruyarak toparlanmakta ve iyice güçlenerek gelecekteki çatışmaya hazırlanmakta ve olası bir denge değişiminde kendisinin imtiyazlarını korumakla birlikte bunları geliştirme peşindedir.

ABD'nin renkli devrimler adımına karşı Rusya'nın geliştirdiği strateji, ABD'nin arka bahçesi durumunda görülen Latin Amerika ülkelerinde özellikle Venezuela, Bolivya, Küba (Çavez, Morales, Kastro) ekseninde gelişen anti-ABD'ci harekete uzanmaktadır. Buralar açıktan ABD'nin arka bahçesi değiliz diyerek "halkçı" söyleme sanılmaktadırlar. Bu gelişmenin anti-ABD'cilikten öteye herhangi bir "halkçı" ve "demokratik" niteliği olmadığı gibi, Küba-Venezuela çıkışının, Rusya'nın ABD'nin renkli devrimlerinin karşıtı olarak geliştirdiği bir girişim ve ters yönden bir türevi olduğu saklanamaz. Ne Çavez, ne Kastro, ne de bir başkası sosyalist ve de demokratik bir özellik taşımamaktadır. "Halkçı" ve "sol" argümanların kullanılması tamamen ABD karşıtlığının ve hatta dünya ölçeğinde gelişmekte olan anti-emperyalist hareketin suistimal edilmesi ni ifade etmektedir. Öte yandan gerçek devrimci ve sosyalist hareketin gelişmesi olanağına karşı da hileli bir taktiği anlatmaktadır, "sol-sosyalist ve halkçı" söylemler.

Yine, Suriye-Libya-Yemen eksenli askeri üs kurma girişimi de Rusya'dan bağımsız olmadığı gibi, ABD'nin stratejilerine karşı gelişmeler olarak anlaşılacak durumundadır. Öte yandan ABD ile Hindistan arasındaki 100 milyar dolarlık silah anlaşması da Rusya ve Çin'in kuşatılması olarak okunmalıdır. Hatta faşist TC'nin dâhil olduğu Mavi Akım projesi, Nabucco, Güney Akım gibi anlaşma ve projeler de ABD ile Rusya esaslı gelişen karşılıklı sürecin parçaları olarak yaşam bulmaktadır. Rusya ile ABD'nin karşılıklı adımlar attığı ve bu sürecin oldukça geniş bir yelpazede sürdüğü açıkça gözlenebilmektedir. Peru ordusunun ABD ve İsrail tarafından eğitilmesi, Hindistan ve Kolombiya'da teknik ve askeri donanımın güçlendirilmesine dönük atılan adımlar vb. Maoist hareketleri hedeflemekle yetinmeyip, tüm radikal hareketlere yöneldiğini göstermektedir. ABD'nin sadece Rusya'ya karşı değil, Çin'e karşı da adımlar attığı teslim edilmelidir. Çin-Uygur bölgesindeki gelişmeler de bunun bir örneğini vermektedir. Yine Çin'in Afrika ülkelerine yayılma siyaseti karşısında da ABD çok ciddi (tehdit içerikli) rahatsızlığını açıkça dile getirmiştir.

ABD-Rusya Arasındaki Çelişki ve Öne Çıkan Üç Kamp

ABD ile Rusya arasındaki çatışma döneme damgasını vuran en belirgin çelişki olmakla birlikte, gelecekteki çatışmaya da ABD, Rusya ve Çin arasındaki bu dalaş damgasını vuracaktır. Enerji kaynağının kontrolü için kesin bir üstünlük mücadelesine sokarak boy ölçüşmelerine-restleşmelerine ve karşılıklı adımlarla gelecekteki hakimiyeti tayin eden kapışma tahtası durumundadır. Kıtalar arası menzile sahip balistik füzelerin Çin ve Kuzey Kore'den sonra şimdi de ABD tarafından denenmesi, öte yandan füze bataryalarının yerleştirilmesi ve kurulan üslere bakıldığında, Rusya ile ABD'nin karşılıklı el altından atılan adımlarından başka bir şey olmadığı anlaşılmaktadır. Gürcistan'da yaşanan gelişme doğrudan Rusya ile ABD'nin küçük çapta bir boy ölçüşmesiydi. Uluslararası alanda çeşitli ülkeler arasında yapılan anlaşmalar trafiği yoğunlaşmakla birlikte, bunların hepsi olmasa bile esaslı Rusya ile ABD'nin karşılıklı adımlarını anlatmaktadır. Emperyalist dalaş ve yarış enerji kontrolü ve yollarının denetimi üzerinde yaşanmaktadır. Zira gelecek dengeler buna göre belirlenecektir. Kimin kimi köşeye sıkıştırıp öne geçeceğini, diğer ülkelere müdahaleyi ya da diğer ülkelerin yedeklenmesi de belirleyecektir. Bu anlamda seyreden diğer diplomatik adımlar, anlaşmalar

ve küçük çaplı çatışmalar bu soruna bağlı olarak cereyan etmekte-bunun görüngüleri olarak yer almaktadır.

Mevcut durumda dünyada belli başlı üç emperyalist kamp vardır. ABD'nin bağımlılığı çerçevesinde toparladığı ülkelerle başını çektiği kamp, AB ve Şangay Beşlisi esas kamplardır. BM-BMGK (Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi), NATO, IMF, Dünya Bankası, NAFTA ve benzeri örgütlemeler bunların kurumlarını ifade ederler. Eklemek gerekir ki, mevcut dünya koşullarında emperyalist dengeler değişmeye müsait olup bu kamplarda oynamalar olabileceği gibi, bu kamplarda özellikle AB çatlaklar taşıyıp belli çatlamlara gebeyken, Şengay Beşlisi de çok sağlam bir beşli sayılmaz. ADB'nin ise, çevresinde toparladığı kimi devletleri kaybetmesi mümkün gözükmektedir. Dengelerin tam oturmayıp yaşanan gelişmelerin değişimi olanaklı kıldığı kaygan bir zeminin olduğu söylenebilir. Her kampta belli güçlerin baş çektiği ve bunların çıkarları temelinde kampın politikalarına yön verildiği doğrudur. Rusya-Çin bir kampın başını çekmekte, Almanya-Fransa ve sorunlu da olsa İngiltere bir kampı tayin etmekte, ADB ise diğer tarafta tartışmasız bir kamp komutanı durumundadır. Ki, ABD'nin dünya üzerindeki otoritesi sarsıntı geçirse de hala baş aktördür. Özellikle askeri bakımdan tartışmasız tek güçtür.

Dünyanın birinci büyük ekonomisi olarak ABD ekonomisi ve ikinci büyük ekonomi olarak da Japon ekonomisi sayılmaktadır. Avrupa ekonomisi gibi Rusya ve Çin ekonomisini de vuran emperyalist finans krizin şimdiki sonuçları bile, emperyalizmin gelişmesinin nereye doğru ilerlediğini ve nereye varacağını açıkça ortaya koymaktadır. Azami kar hırsıyla ihtiyaç dışı-fazlası tüketime dönük yapılan dengesiz ve aşırı üretim, emperyalist tekelleşme ve sömürünün yarattığı yoksulluğun sonucu alım gücünün düşerek, bu üretim fazlasının pazar bulamaması krizin temelini oluşturmaktadır. Yani emperyalist üretim krizin tek yaratıcı temelidir, bu üretimin varacağı yer ya da yaratacağı tek şey krizdir. Krizin atlatılması için girilen pazar arayışı ve pazar kapma dalaşı, krizi büyütürken yeni kriz ve çatışmaları gündeme getirmektedir. Emperyalizm-emperyalistler kriz yarattığı gibi, bu krizden kurtulmak için birbirinin nüfuz alanlarına göz dikmekte ve geri bağımlı ülkeleri daha fazla sömürüp talan etmektedirler.

Kapitalist emperyalist ülkelerdeki baskıcı yasalar ve faşistleşme eğiliminin güçlenmesi, krizin yol açtığı bir sonuç olduğu kadar, önemli bir so-

nucunu ortaya koymaktadır. Bu kriz faturasının esasta geri bağımlı ülkelere çıkarılması ise, buralarda devrimci durumun daha da gelişeceği ve ciddi sonuçlar doğurmaya yeteceğini göstermektedir. Emperyalist saldırılar giderek artacak, devrimci gelişmeler bu zemin üzerinde daha da gürbüzleşerek boy verecektir.

Mevcut süreçte emperyalist hırlaşma yer, yer belirse de kısa ya da orta vadede her kamp kendisini gelecek kapışmalara hazırlamak üzere hummalı bir çalışmayla meşguldür. Ve bu hazırlanma-toparlanma ve güçlenme sürecini daha erken başaran emperyalist güçler, mevcut süreçte belli bir tonda devam eden çelişkiyi kendi leh(ler)ine kısırtarak geliştirecek, sürece damgasını vurarak öne çıkacaktır. Ama açık ki, ABD eski pozisyonunu koruyamayacaktır. Rusya ve Çin'in oldukça önemli aktörler durumuna geçeceği görülmektedir. Dünyanın yeniden paylaşılması ve yeni dengelerin oluşarak oturması başlamış olan ve devam edecek olan bir süreçtir. Kısa-orta vadede bir büyük çatışma olmasa da uzun vadede bir çatışmanın yaşanması kaçınılmazdır. Elbette bunun biçimi, önceki dünya savaşları-paylaşım savaşları klasiğinde olmayabilir. Daha dar çatışmaların yanı sıra, ekonomik yaptırım gücü üstünlüğü ve pazarlar hakimiyetindeki gelişmelerle sağlanan üstünlükle hasmın belli bir kalıba girmesi sağlanabilir ve bu durum bir müddet daha bir dengenin kurulması şeklinde sürdürülebilir. Ta ki dengelerin yeniden bozulmasına kadar, çelişkiler şiddet tonuna varılmadan devam edip gider. Mevcut durumda emperyalist dalaş ve çelişkinin esas olarak keskinleştiğini söylemek gerekir. Bu durum, uluslararası-devletlerarası yoğunlaşan stratejik anlaşma ve ittifaklarla beliren eğilimle kamplaşmaların büyümesine yol açacağı gibi, emperyalist işgal-ilhak saldırılarına da tanıklık yapıyor, yapacak da. Önümüzdeki belli dönemde emperyalist saldırganlık ve müdahaleler neticesinde ulusal kurtuluş mücadelelerinin serpilip gelişeceğini tespit etmek yanlış olmayacaktır. Emperyalizmin ulus devlete yönelen çıkar saldırılarını ulusal hareketlerin fışkırtmasını kaçınılmaz olarak gündeme getirecektir. Emperyalist gelişme ilerici yan taşımadığı için ya da devrimci dinamik taşımadığı için, mevcut gelişmesinin daha fazla ilerlemesi düşünülemez, bu çarpık ve özü çürük gelişmenin geri tepmesi-düşmesi zorunludur. Özellikle ulusal kurtuluş hareketlerinin serpilmesine tanıklık yapacak bu dalga, şüphesiz ki sınıf hareketlerinin boy verip gelişmesinden mahrum olmayacaktır. Daha şimdiden ciddi gelişmeler içinde olarak yayılan Halk Savaşları ya-

nnın başat hareketleri olacaktır. Bu belirleme toplu ayaklanmalar yoluyla gerçekleşecek devrimlerin gündem dışı olduğunu varsaymaz. Dünya devrim cephesi her bakımdan kabararak yükselecektir. Birçok devrimin patlak vermesi ve emperyalizmin geriletilmesi ufuktaki geminin yelken direkleri gibi görünmektedir.

İster bu dönem olsun isterse de yakın-orta vadede olsun, emperyalist dalaş, pazar ve nüfuz alanları olan ülkeler üzerinde lokal savaşlar biçiminde cereyan edeceğe benzemektedir. Irak, Afganistan işgalleri ve Irak devlet sınırları içinde bulunan Güney Kürdistan topraklarında özerk Kürt yönetimin oluşturulması, en son gelişen Gürcistan-Osetya, Çin Uygur özerk bölgesindeki Urumçi, (hatta İran seçimlerinde yaşanan gelişmelerin bir yanı da) olaylarını böyle değerlendirmek, emperyalistlerin bilinen oyunları olduğunu söylemek yanlış olmaz. Elbette Çin Uygur özerk bölgesinde yaşanan gelişmelerin emperyalizmin kısırtması olmasının yanında Çin emperyalizminin milli baskı politikaları da bir gerçektir. Dahası Türkiye-Kuzey Kürdistan'da geliştirilen "yeniden yapılanma" ve Kürt ulusal hareketinin tasfiye edilmesi projeleri emperyalist politikalar dışında düşünülemez. Krizler nasıl ki bu ülkelere aktarılıyor, çıkar dalaşı da buralara aktarılacak. Dolayısıyla bu geri, küçük ya da bağımlı ülkelerde etnik temele dayalı çatışmaların gelişmesi daha da yoğunlaşacaktır. İşgal-ilhak saldırıları, emperyalist kısırtmalı iç savaşlar ve çatışmalar yaygınlaşacaktır. Öte yandan, yarı-sömürge ve özellikle de yarı sömürge-yarı feodal geri ülkelerde devrimci koşullar ve hareket giderek gelişecektir.

Devrimlerin Fırtına Merkezleri Ve Maoist Halk Savaşları

Gerek emperyalist kriz sonuçlarının aktarılması, gerek emperyalist dalaşın yansıtılması ve gerekse de emperyalist yayılmacı hegemonya temelinde dünyanın bu emeller doğrultusunda dizayn edilmesi projelerinin yürütülmesinin getirileri genel olarak tabi ülkelerde ve dünyada devrimci durumun kabarmasını koşullamaktadır. Daha fazla açlık, yoksulluk ve acıyla yüz yüze kalacak olan devrimci dünyanın ezilen emekçi halkları ve ezilen uluslar emperyalizm ve yerli gericiliğe karşı ayaklanmaktan başka çare bulamayacaktır. Emperyalist politikalarla geliştirilen dünya süreci, ezilen halkların ayaklanmasını hazırlayarak devrimleri doğuracaktır.

Mevcut durumda dünyanın birçok bölgesinde, özellikle Maoist Halk Savaşları temelinde daha şimdiden ciddi gelişmelere gebelik etmektedir. Nepal, Hindistan, Filipinler’de Maoist Halk Savaşları ciddi gelişmeler düzeyinde iken, onlarca yerde Maoist partiler serpilerek doğmakta ve gelişmektedir. Peru, Türkiye-Kuzey Kürdistan, İran, Afganistan, ABD, Irak ve daha birçok yerde Maoist partiler iddialarını koruyarak sürdürmektedir. Dünya devrim cephesinde genel olarak anti-emperyalist eğilim güçlenmekte, demokratik-devrimci hareket gelişme eğilimi izlemektedir. Emperyalizmin saldırganlığı ve açığa çıkarak teşhir olan gerçek yüzü, bu eğilimin gelişmesine önemli bir katkı sunmaktadır. “Marks haklı mıydı” şeklinde gündeme düşen gelişme, emperyalist kapitalizmin sorgulanıp sosyalizme yüz dönülmesi arayışını daha da canlandırmaktadır. Demokratik değerlerin gelişmesi, emperyalist çürümüşlüğüne saldıran kötü kokularda neden bulmaktadır. Emperyalist haydutluk karşısında gelişen anti-emperyalist eğilim, demokrasi bilincinin gelişerek devrim ihtiyacıyla dışa vurmasına güçlü bir zemin yaratmaktadır.

Dünyanın kırlarında durum iyidir. Emperyalist kudurganlığın artışına karşıt devrim dalgası da yükselmektedir. Bilimsel ideolojimizin üçüncü nitel aşaması olan Maoizm rehberliğinde gelişen Nepal, Filipinler, Hindistan, Peru gibi ülkeler devrim mücadeleleri Maoist Halk Savaşları stratejisiyle yoksul dünyayı aydınlatmaktadır. Neo-liberal safsata ve emperyalist saldırı ve sataşmalara karşıt dünyanın kırlarında dipten gelen dalga emperyalizmin kıyılarını vurmaktadır. Ideolojik gıdasını özü sınıf işbirlikçisi revizyonist üretici güçler teorisinden alan Avrupa Merkezci görüşü alabora edercesine, emperyalizmin yumuşak karnı olan geri bağımlı ülke devrimleri-daha açıkçası Halk Savaşları dünya devrim hareketinin öncüleri durumundadırlar. Önemli sorunlarına rağmen Nepal Halk Savaşı, Maoistleri hükümete kadar taşımış ve devrim-siyasi iktidarın eşliğine taşımış bulunmaktadır. Küçük bir ülkede devasa gelişmeler Maoizm önderliğinde yankılanmaktadır. Söndürülme istenen devrim umudu Halk Savaşlarıyla yeniden parlamaktadır. Eklemek gerekir ki, bu gelişmelerden Maoizm aşamasının bilimsel zemin ve üstünlüğe sahip olduğunu çıkarsamak mümkün olduğu gibi, ideolojimizin yeni nitel aşamasında-Maoizm evresi olarak kavranmasının önemi de kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.

Gelişmelerin yönü, sosyalizm cephesinin, özellikle “reel sosyalizm” denen sosyal emperyalizmin açıktan emperyalist cepheye iltihak etmesiyle yaşadığı demoralizasyonunun önemli oranda aşılarak, yeniden sosyalizmin moral değerlerinin yükseldiği ve yükseleceği eğilimini göstermektedir. Dünya ölçeğinde proleter devrimler cephesinde gündemde olarak öne çıkan Maoist hareketlerdeki gelişmelerin bu sürece önemli katkılar sunduğu açıktır. Fakat bu sürecin Maoist hareket inisiyatifinde daha doğru ve etkin yönetilmesinde önemli zayıflıklar olduğu da maalesef doğrudur. Bu konuda mevcut bulunan Devrimci Enternasyonal Hareket (DEH) örgütüne büyük görevlerin düştüğü, fakat bu örgütlenmenin özellikle iç sorunları nedeniyle görevlerinden geri kaldığı söylenmek durumundadır. DEH’in etkin kılınması zaruri ve büyük bir ihtiyaçtır. DEH sorumluluğunu daha iyi idrak ederek, sağlam bir perspektifle hem nitelik ve hem de niceliğini büyüterek daha etkin ve aktif rol üstlenmelidir. İç sorunlarını daha olgun tartışıp çözmeyi becermeli ve belli bir niteliğe önem vererek daha kapsayıcı bir perspektifle hareket etmelidir. Ülke devrimleri ve devrimci hareketlerine perspektifler sunma yükümlülüğünü yerine getirmeli, çalışmalar yürüterek gerekli desteklerini sunmalıdır. Sınırlı alanda sorunları tartışarak içinde boğulup

Emperyalist kudurganlığın artışına karşıt paralelde devrim dalgası da geri kalmadan yükselmektedir. Bilimsel ideolojimizin üçüncü nitel aşaması olan Maoizm rehberliğinde gelişen Nepal, Filipinler, Hindistan, Peru gibi ülkeler devrim mücadeleleri Maoist Halk Savaşları stratejisiyle yoksul dünyayı aydınlatmaktadır. Neo-liberal safsata ve emperyalist saldırı ve sataşmalara karşıt dünyanın kırlarında dipten gelen dalga emperyalizmin kıyılarını vurmaktadır. Ideolojik gıdasını özü sınıf işbirlikçisi revizyonist üretici güçler teorisinden alan Avrupa Merkezci görüşü alabora edercesine, emperyalizmin yumuşak karnı olan geri, bağımlı ülke devrimleri-daha açıkçası Halk Savaşları dünya devrim hareketinin öncüleri durumundadırlar.

017
SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

kalmamalı, nerede devrimci bir hareket varsa onunla yakından ilgilenip önderlik etmesini başarmalıdır. Gelişen anti-emperyalist eğilim ve devrimci-demokratik hareket DEH'in daha faal ve donanımlı olmasını şart koşmaktadır. Salt açıklamalar yapmak ya da eleştiriler yürütmekle kendi görevini sınırlamamalı, dünyanın her tarafındaki devrimci gelişme ve hareketle bir komite düzeyinde de olsa somut ilişki biçimiyle ilişkilenecek somut dayanışma ve perspektif sunma yeterliliğinde kendisini konumlandırmalıdır.

Devrimci gelişmelerin tırmanış eğilimi DEH'e görev yüklemekte ve bu görevlere hazırlıklı olmasını emretmektedir. Kabarak gelişmesi muhtemel olan devrimci durum ve dalga devrimin objektif koşullarını daha fazla sunacaktır. Bu durum, devrimin subjektif güçlerini hazırlayıp tesis etmesini her zamankinden daha fazla önemli kılmakta ve zorunlu hale getirmektedir. 21. yüzyılın Halk Savaşları veya sosyal patlamalar yüzürlü olması ancak devrimin subjektif güçlerinin devrimci durumu doğru yönetip devrimlere yürümesiyle mümkün olacaktır. Bu yapılmadan tüm tespitler hükümsüz kalıp gevezelikten öte anlam taşımaz. Dünyada devrimci durum mevcut olup yükseliş eğilimi göstermektedir. Yoksul dünya devrim istemektedir. Emperyalizm ve yerel karakollar durumundaki hâkim sınıf iktidarlarını alaşağı edecek devrimler, MLM ideolojisiyle donanmış proletarya partisi önderliğinde anlamlı hedeflerine varıp ilerleyecektir. Proletarya partileri önderliğinde komünizm hedefli yeni demokratik devrim ve sosyalist devrimler geçerli olup gündemdedir.

Dünya koşullarının sosyal devrimlere açılan önümüzdeki dönemi ve içinde bulunduğumuz şartlar sadece DEH'e sorumluluk yüklemektedir. Her devrimci ve komünist hareket gibi, bizlere de önemli görevler düşmektedir. Proletarya enternasyonalizmini benimsemiş ve bunun ödevleriyle karşı karşıya olan her komünist parti üstüne düşen yükümlülüğü taşımak durumundadır. Her ne kadar enternasyonalist görevin somut ifadesi, her komünist partinin bulunduğu coğrafyada devrimi gerçekleştirmesi, emperyalizmi fiilen darbeleyip geriletmesi biçiminde anlam kazansa da salt bununla yetinilemez. Bu bağlamda, uluslararası tek tek parti ve örgütler arasında enternasyonalist ilişki ve dayanışmaların geliştirilmesi, uluslararası mücadele ve örgütlenmelerin desteklenip geliştirilmesi, komünist ve devrimci hareketlerin teşvik edilerek yaygınlaştırılması ve benzeri ihmal edilemez görev ve çalışmalardır. Anti-emperyalist mücadelele-

rin desteklenmesi, yürütülmesi ve geliştirilmesi, bu zemin üzerinde bulunan hareketlerle ortak mücadele ve eylem birliklerinin gerçekleştirilmesi es geçilecek görevler değildir. Özetle, daha etkin bir uluslararası çizginin benimsenerek uygulanması, bugün çok daha yakıcı bir ödev olarak önümüzde durmaktadır.

Emperyalist birliklerin, kuruluş ve örgütlenmelerin gerçek yüzünün teşhir edilerek uluslararası devrimci dünyaya açıklanması her zamanki daimi görev olup, bugün özellikle yoğunlaştırılması gereken bir eylem planının hedefi olmak durumundadır. ABD emperyalizminin dünya halklarının ve ezilen uluslarının baş düşmanı olduğu tüm fiilleriyle ortada olmakla birlikte, buraya somut örneklerle yüklenip teşhir etmek ve bununla birlikte emperyalizm karşıtlığını geliştirme siyaseti es geçilmeden yürütülmelidir. AB, BM-GK, NATO, G-8, G-20'ler, Şangay Beşlisi ve diğerlerinin halk düşmanı yüzleri, tüm kanlı eylem, karar ve saldırılar somut olarak sistemli bir teşhire tabi tutulmalı, bunlara karşı mücadele önemsenmelidir. "Küreselleşme" karşıtı, çevreci ve diğer emperyalist kuruluşlar karşıtı eylemlerde yer almak da önemsenmelidir. Tüm bunlarda, uluslararası örgütlenmeler içinde yer alarak hareket etmek zorunluyken, şartlara bağlı olarak kendi inisiyatifimizde de bu mücadeleleri örgütleyip yürütmek gerekmektedir.

Emperyalizmin Diriltiğinde YDD" Ve Bunun Belli Yansımaları

Emperyalist "Yeni Dünya Düzeni" stratejisi, uzun bir tarihe yayılan kapsamlı bir plandır. Korunç yüzü her geçen gün daha da belirerek felaketlere doğru hızla ilerlemektedir. Emperyalizmin kendisi bir felaketken, onun somut felaket senaryosu "Yeni Dünya Düzeni" stratejisidir. Bu melanetin 1970'lerde ilk nüvelerinin gündeme geldiğini söylemek yanlış olmaz. Somut ya da açık dille, "baba Bush" döneminde "soğuk savaş" sonrasında gündeme getirildi. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ertesinde, 1947'de ABD başkanı Truman tarafından, "Truman Doktrini" olarak bilinen Sovyet karşıtlığıyla belirlendiği dış politikası ve yine, ABD'nin 1947'de gündeme getirip, 1948-1951'de yürürlüğe konulan "Marsal Planı" ile yürütülen dış politika ve stratejileriyle devam eden "soğuk savaş" yılları, "Sovyetler Birliği'nin" açıktan emperyalist kampa iltihak etmesi ya da bunu ilan etmesiyle birlikte ortaya çıkan "tek kutuplu dünya" şartlarında, özellikle "baba Bush" döneminde "Yeni Dünya Düzeni"

fiilen ya da daha etkin olarak yürürlüğe kondu.

Kısacası, "Truman Doktrini"- "Marshall Planı" yerini, 1970'lerde beliren emperyalist "Yeni Dünya Düzeni" stratejisine bıraktı. Bu tarihten itibaren "Yeni Dünya Düzeni" yürürlükte olup, aşama aşama geliştirilip dünya ölçeğinde bilinen emperyalist işgal-ilhak saldırganlıkları ve ulusal-etnik sorunlar kısıtlanmak suretiyle yaratılan bölgesel savaşlar ve tabi ki buralara "barış gücü" yaftasıyla yerleşme, "barış götürme" şemsiyesi altında gerçekleştirdiği yağma-talan işgal saldırılarıyla uygulanmaktadır.

Bu dönemle birlikte, "Globalleşme", "Küreselleşme" kavramları yaşamımızın bir parçası haline gelerek dillerden düşmedi. Bu yılları takiben, CIA danışmanı Fukuyama, "tarih bitti" tezini ortaya atarak kehanette bulundu, emperyalist kapitalist sistemin sonsuz zaferini ve sınıflar mücadelesinin "tarihe gömüldüğünü" ilan etmekten geri durmadı. Emperyalist, dengesiz gelişme, talan ve saldırganlık bir an bile soluklanmamışken, emperyalist dalaş derinleşip, iç çelişkinin kaçınılmazı olan krizleri kağıttan kalelerini döverken ve keskin sınıf çelişkileri başlatıp gidip ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri ve Maoist devrimler emperyalizmin korkuları haline gelmişken, emperyalist ideologların bu emperyalist zırvallannın inandırıcı bir tek değerinden söz edilemez elbet. Nitekim Fukuyama, bu emperyalist demogojisinden çark etmekte gecikmedi.

"Yeni Dünya Düzeni"nin uygulanacağı ilk coğrafyalar, petrol-enerji kaynakları olarak öne çıkan ve dünyanın petrol-enerji rezervlerinin önemli bölümüne sahip olan bölgeler olmak durumundaydı. Geleceğin hegemonya sahibi olabilmek için bu kaynaklara sahip olmak gerekecekti. Emperyalizmin buralara göz dikmesi ve buraları dünya politikasında önceliklerine alması son derece uygundu. Aynı zamanda, bu bölgeler, genellikle geri feodal toplumsal sistemlere sahipti ve faşizm ile yönetiliyorlardı. Devrim-demokrasi sorunu buralarda yakıcı bir sorundu ve yönetilme biçimleri ile birlikte bu geri toplumlar da toplumsal sorun ve çelişkilerden yararlanılarak mevcut iktidarlara karşı muhalefetin yaratılarak iktidar değişikliklerine gitmek de daha kolaydı, emperyalist kısırtma ve politikalar zemin buluyordu. Emperyalizm, mevcut iktidarlara ya yıkarak ya da değişime zorlayarak, uzun süreli dünya stratejilerine uygun iktidarlara yaratarak hegemonyasını pekiştirmeyi ihmal edemezdi. Dahası adı geçen bölge ülkeleri petrol-enerji gibi zenginliklerinin yanı sıra, çok uluslu devletlerden teşkil olunan ülkeler olarak ulusal, kültürel, din-

sel zenginliklere sahip olup, bu zemin üzerinde iç savaşlara sürülerek "böl-parçala-yönet" metodunun yürürlüğe konmasına da el verişli ve uygundu. Emperyalizmin izlenen işgal ve ilhak saldırıları bu bölgelerin nereler olduğunu izah etmektedir. Kuşkusuz ki, bunların başında Ortadoğu ve yakın bölgeler gelmektedir. Kafkas, Balkan ülkeleri, Avrasya bölgesi, "Genişletilmiş Ortadoğu Projesi" alanına alınarak yoğunlaşma bölgeleri olarak tarif edildiler. "Yeni Dünya Düzeni"nin somut uygulama planı anlamında "Genişletilmiş Ortadoğu Projesi" esas hale geldi. Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyası, bu "şeytan üçgeninde" kalan bir ülkedir.

Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyasında "Yeni Dünya Düzeni" 1980'de, "24 Ocak Kararları" ve bunların uygulanmasının koşullarını kolaylaştırarak yaratan Askeri Faşist Cunta ile fiilen başlatılmış oldu. Ülkemiz, "Yeni Dünya Düzeni" ve bunun şah damarı olan "Genişletilmiş Ortadoğu Projesi"nde, gerek jeo-politik, jeo-stratejik coğrafik konumu, gerek ilgili bölgede ABD'yle tarihsel uşaklığı ile birlikte, bölgenin büyük ülkelerinden olup küçümsenemez bir askeri güç olması bakımından ve gerekse de tarihsel olarak Rusya'ya karşıt kampta yer almasıyla ABD'li ve Avrupalı emperyalistlerle tarihsel uşaklık bağlarına sahip olmasından ötürü ABD için tam biçilmiş kaftandı. Ülkemiz, bölgede emperyalist dengeler açısından da önemli bir yere sahiptir. Dahası, faşist TC devleti, Müslüman kimliğiyle ve bölgede Türk kökenli devletlerin-ulusların yaygın bulunmasıyla tüm bu dünya üzerinde etkili olabileceği realitesi anlamında öngörülen rolle emperyalizmin dikkatini çekmeye hak kazanmaktadır.

Dolayısıyla faşist TC devleti, emperyalistlerin göz ardı edemeyeceği ve ürkütmeden-uzaklaştırmadan ince ayarlarla yaklaştıkları bir devlettir. Genel konumunu emperyalizme karşı kullanarak, emperyalist paylaşım savaşları ve anlaşmalarda ya da genel olarak belli imtiyazlar edinmek üzere, politik uyanıklık ve burjuva faydacılığı siyasetiyle ikili oynama geleneğine sahiptir, bu taktiği avantajlarının farkında olarak hala yürütmektedir. Özcesi, genel dengeler itibarıyla, faşist TC devleti hiçbir emperyalist güç tarafından kaçınılmaz istenmemektedir. Bu durumdan hareketle faşist TC, emperyalizmin "böl-parçala" siyaseti dışında ele alınarak, ekonomik-siyasi baskı ve kısmen de çıkarları doğrultusunda kollanılıp "yeniden yapılanmaya" zorlanarak emperyalist çıkarlara uygun hale getirilmektedir. Bugün ülkemizde "demokratikleşme", "açılımlar" şeklinde vücut bulan yalancı fırtınalarla yaşama

geçirilen "yeniden yapılanma" TC'nin, emperyalist dünya projesine uygun hale getirilmesinden başka bir şey değildir. Şüphesiz ki, yürütülen süreç "Yeni Dünya Düzeni" projesinin uygulanmasıdır. Bu bağlamda, açığa çıkıyor ki, ülkemizde toz-duman arasında yaratılan yanılsamalı "demokratikleşme" sürecinin özü emperyalist stratejiye dayanmaktadır. Bunda hiçbir kuşkuyla yer yoktur. Bu açıdan açık bir şekilde ifade etmek isteriz ki ideolojik ve politik olarak mevcut akımlar içerisinde en tehlikelisi, gerek dünya genelinde gerekse Türkiye-Kuzey Kürdistan'da uzlaşmacı reformist tasfiyeci çizgidir. Bütün ilerici, demokrat, devrimci ve komünistlerin mücadele etmesi ve okun sivri ucunu bu uzlaşmacı reformist tasfiyeci çizgiye yöneltmesi gerekmektedir.

Rusya'ya karşı Avrupalı emperyalistlerin de görece desteğini almış olan ABD emperyalizmi, dünya projesine uygun olarak, İslamcı kimliği daha önde olan AKP'yi, siyasi bir aktör olarak hazırlayıp hükümete getirdi. Her şeyi adeta kendisi hazırlayarak hazır teslimat yaptı. Darbe girişimlerini açıklayarak önledi ve en uç örnek olarak "Ergenekon" operasyonu, diğer kliklerin adeta belini kırıp devre dışı bırakmak suretiyle, AKP'yi tercih edip hükümete getirdi. Hem de bunu, Kemalist ideoloji ve damarın oldukça güçlü olduğu ülkemizde, Kemalist kliklere ve Kemalist orduya karşı yaptı. Ordunun siyaset üstü durumu düşünüldüğünde, bunu büyük bir plan ve ciddi ekonomik güçle yaptığı açıktır. Sıradan bir klik bırakın bu başarıyı sağlamayı, göze bile alamazdı. Bir şey kesinlik kazanıyor ki, bu hükümet değişimi ve bununla girilen TC'nin "yeniden yapılanma" süreci, ABD'nin dünya politikasına bağlı olarak ve uzun vadeli bir çalışma-hazırlık sonucu gerçekleştirilmiştir, alelade bir süreç değildir. Kemalist devlet renk ve el değiştirmektedir. İktidar dalaşının iç derinliğinde yatan bu gerçektir. Devletin temel kurumları ve bu kurumlardaki dengelere ve tabi ki bu kurumlardaki çatışmaya, dahası çatışmanın ciddiyetine bakıldığında; meselenin basit bir hükümet etme yetkisini alma sorununu aşarak devlet iktidarı (iktidarda bulunan ABD'ci kliği yeniden yapılandırma ve devleti daha etkin kılma) meselesi olduğu açığa çıkmaktadır. En önemlisi de emperyalizm faktörü dâhil olarak yürütülen tüm gelişmelerin, devlet makinesi çapında yeni bir kurumsallaşmaya girdiği görülmektedir. AKP veya İslamcı kesimin devlet iktidarını elinde tutan ABD'ci klik içinde daha güçlü bir konuma getirilmesinde ve hazırlanmasında-devlet bürokrasisi ve kurullarına yerleşmede Soros'un Türk İslamcı yerli veriyonu olan Fetullah Gülen'in ciddi bir rol oynadığı

ya da yadsınmaz. Ki, bunun CIA elemanı ABD destekli unsur olduğu da unutulmamalıdır.

Neden AKP sorusu, yukarıda saydığımız belli özelliklerle anlam kazanmaktadır. Ayrıca Türkiye-Kuzey Kürdistan toplumunun İslami ideolojik motifle şekillendiği göz ardı edilmemelidir. AKP'nin; diğer kliğin siyasal sözcü ve temsilcilerinin geriletilerek ABD emperyalizmin iktidardaki konumunu daha güçlü hale getirilmesi için "uzun" süreli bir şekilde hükümete oturtulmasında, yıpranmamış olmasının ve önemli bir halk kitlesinin desteğine sahip olmasının küçümsenemez bir payı vardır. Müslüman kimlikli bir iktidar altında nüfuz bulan bir TC devletinin güçlendirilerek etkin kılınması, bölgede Türk-İslam ve İslami devletlerin belirgin bir yaygınlığa sahip olması gerçeğine dayanmaktadır. Türk İslam konseyi örgütlenmeleri hasbel kader gelişmeler olmadığı gibi, ABD emperyalizminden bağımsız gelişmeler de değildir. Hatta Libya ve Suriye ile Türkiye arasında vizenin kaldırılması bu genel emperyalist plan dışındaki gelişmeler değildir. Faşist TC devleti başbakanının Latin Amerika'ya kadar uzanan ziyaretleri ve çeşitli anlaşmaları rastlantı değildir. TC'nin birden bire yaşadığı bu saçılmanın ABD'nin planı dışında olduğunu sanmak ham hayaldir. TC'nin, ABD'nin atına binen süvari misali açılmasından hareketle dış politikasında eksen değişimine girdiği yönündeki yorumlar ise, tamamen temelsiz, yüzeysel ve yanılgılı değerlendirmelerdir. TC'nin uluslararası alandaki manevra ve diplomasisi görünürdeki gibi bağımsız değil, ABD'ye bağlı işlemektedir. Bu siyasetlerle TC'nin içinde bulunduğu bataklık daha bir büyüyecektir. Tüm bunlara karşın TC'nin sırtını dayadığı ve göbek bağıyla bağlı olduğu ilişkiler içinde belli imtiyazlar da elde edeceği mümkündür.

Özellikle, bölgede ciddi bir güç olarak İran gibi ABD karşıtı, Rus yanlısı (çatışmalı da olsa) bir devletin olup, İslam-Müslüman dünya üzerinde etki kuracak olması, ABD tarafından bunun karşısına dikilecek güç olarak TC'nin tespit edilmesi ve bölgesel aktör ya da emperyalist karakol-Müslüman kimliğiyle ikinci bir İsrail olarak "güçlendirilmesi" son derece isabetli bir tercih ve emperyalist politikadır. TC devletinin bu konumu hiç kuşkusuz ki, Rusya'nın gelişmesi, yayılması, bölge devletleri üzerinde etkili olması ve "ön bahçelerini"-çevresini ABD'ye karşı tesir altına almasına karşı olarak da ele alınıp hazırlanmaktadır. Rusya, Putin ile birlikte birçok sorununu düzelterek eski halinden çıktı, daha güçlü ve etkili bir ülke olarak ABD'nin karşısında yerini aldı ve ABD'nin, bunun önündeki yayılmacı

adımlarını esasta boşa çıkardı. Hali hazırda Rusya ile ABD emperyalist bir yarış ve dalaş içindedir. Dolayısıyla bölgedeki adımlar da hız kazanarak geliştirilmektedir. TC'nin içine girdiği tüm süreç bununla alakalı gelişmektedir. ABD, TC devletini "yeniden yapılandırarak" bölgedeki çıkarları temelinde Rusya ve İran'a karşı kullanmaya hazırlamaktadır. Ama sadece bununla sınırlı değildir, aynı zamanda AB emperyalistlerine karşı da hazırlamaktadır, zira özellikle Fransa-Almanya merkezli AB emperyalistleri AB ordusu başta olmak üzere bir dizi teorik pratik politikalarında TC'nin söz ve yetki sahibi olmamasında ısrarlıdır ve ancak bu çerçevede AB'ye üyelik düşünülmektedir, ancak ABD emperyalizmi ise TC'nin her noktada daha etkin olmasını istemektedir çünkü stratejik uşaklıkta biçilmez kaftandır. Tabii ki, Irak'tan çekilirken, TC ile Irak'taki Kürt toprakları yönetimi arasında, planına uygun olarak geliştirdiği ilişki biçimi veya TC'nin orada belli çıkarlar temelinde ABD adına aldığı rol itibarıyla, ABD çekildikten sonra gelişecek muhtemel bir Arap-Kürt çatışması durumunda TC ile Irak'ın savaşması da uzun vade açısından belli bir zemine kavuşturulmuş bulunmaktadır. TC'nin İran'la yaptığı anlaşmalar ya nıltıcı olmamalıdır. Geliştirilen bu ilişkiler belirli bir plan temelinde yürütülmekte ve uzun evrimde karşıtlaşarak çatışmaları olanaklı kılmaktadır. Elbette TC'nin klasik Kemalist gelenekle ikili oynamayı düşünmesi, bu bağlamda İran ile daha samimi anlaşmalar yapması muhtemeldir. Ne var ki, son tahlilde bu ilişkilere ve ilişkilerin alacağı doğrultuya büyük baş ABD yön verip biçimlendirecektir. TC'nin ABD'yi aşan bir inisiyatif gücü olamaz. ABD tüm gücüyle TC ile İran'ı çatışmaya sürükleyecek kabiliyete, TC'nin bağımlı özelliğinden ötürü sahiptir.

ABD'nin dünya projesine bağlı olarak geliştirilen bu süreci uzun vadeli sonuçları ile okuduğumuzda, TC'nin bölgede saldırgan bir güç olarak hazırlandığı, emperyalistlere iyi bir karakol ya da karakol bekçiliği olarak ABD'nin bölgedeki bir jandarması olarak görev üstlenip, bölgede savaşların kaynağı haline gelerek, önümüzdeki dönemde ABD'nin saldırganlığına bağlı olarak bura devletleriyle savaşlara sürükleneceği görülmektedir. Emperyalist politika ve çıkarların çıkacağı başka bir yer olmaz. Hali hazırdaki Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun savunusuna göre sınır ve komşu ülkelerle uyumlu ve barış içerisinde bir anlayış ve politikanın izlenmesi gerekmektedir. Zira bu doğrultuda bir politika da izlenmektedir. Suriye, İran, Irak, Ermenistan vd ile son süreçlerde yapılan anlaşmalar ve izlenen siyaset bunu kanıtlamaktadır.

"Faşist Türk devleti neden bu rolü üstlensin ya da kabul etsin ki?" sorusu dıştan bakıldığında haksız sayılmaz. Ama işin özü bu kadar yalın değildir. Şöyle ki, TC devletinin yayılmacı bir gelenek ve arzuya sahip olduğu unutulmamalıdır. Yani kendince belli emellere sahip olduğu ve bunlar peşinden koştuğu bir gerçek olarak bilinmelidir. Hatta Kürt ulusal hareketinin bir biçimiyle başlarından bertaraf edilmesi ve Güney Kürdistan coğrafyasında belli imtiyazlar elde etmesi onun için yeterlidir. Dahası, öyle ya da böyle bölgede belli bir güç olması bile onun her türlü iştahını kabartmaya yine yeterlidir. Daha da ötesi, hakim sınıfların sınıf karakterleri ve pragmatist felsefeye dayalı sınıfsal çıkarıcılığı, onu, ülkeyi ve halkımızı savaşa sürüklemesi için yeterli sebeplerdir. Emperyalist burjuvaziyle sınıf kardeşliği ve sınıfsal çıkarlarıyla birlikte, göbek bağıyla bağlı olduğu emperyalizmin menfaatleri, onun için milli kaygılardan çok daha önemli ve önemlidir. Bu tutumları, tarihleriyle sabit ve belgelidir. Daha da derine gidersek, emperyalist dünya sistemi koşullarında bir emperyalist güce ve benzeri sırtını verip ona kölelikle dayanamadan ayakta kalmasının mümkün olmadığı açıktır. Dolayısıyla, emper-

Emperyalist destekli tasfiyeci saldırının dört koldan komünist ve devrimci hareketi hedeflemiş, sarmış durumdadır. Tam bir ideolojik, politik, kültürel ve örgütsel erozyon yaşanılmak üzere hazırlanıp devreye sokulmuştur. "Kürt açılımı" adıyla ulusal hareketin tasfiye edilmesi planı simdilik sonuç vermemiştir. Ancak "Demokratikleşme", "Kürt açılımı" ve "açılımlar" yaygarasıyla koparılan fırtınada, bu erozyonun ideolojik-politik-kültürel ve örgütsel ayağı güçlü bir şekilde oluşturulmaya çalışılmaktadır. Bunu destekleyen fiziki saldırılar da sürdürülmekte ve ilerleyen süreçte bu saldırılar daha da ağır bir şekilde devreye sokulacaklardır.

021
SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

yalist politikalar ve çark dışında kalması düşü-
nülemez. Hele hele Kürt ulusal sorunu en sıcak
haliyle gündemdeyken ve emperyalizmin bu ha-
reketi destekleyerek "bağımsız" devletine doğru
ilerletmesi ihtimali söz konusuysen, TC devleti-
nin bunu göze alarak emperyalist dayatmalara
karşı çıkması asla olası değildir. Yugoslavya'da
yaşananlar TC ve diğer bağımlı zayıf ülkeler için
emperyalist basınç örnekleri olarak ciddi tehdit
rolü oynamaktadırlar. TC devleti hiçbir bakı-
dan emperyalizme karşı duracak ve onun dışın-
da hareket edebilecek durum ve dinamiğe sahip
değildir. Son süreçlerde gerek İsrail siyonizmine
gerekse de Çin ve AB emperyalistlerine yönelik
söylenen ya da sarf edilen eleştiri ve serzenişler
ABD emperyalizminden bağımsız değildir. İşte
bundandır ki, bölgede emperyalizm adına savaş-
lara sürüklenmeye razıdır ve hatta belli imtiyaz-
larla bu görev için gönüllü durumdadır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan

Ülkemiz, ABD emperyalizminin "Yeni Dünya Dü-
zeni" projesi kapsamında "yeniden yapılandırıl-
maya" tabi tutulurken emperyalizmin çıkarlarına
uygun konumlandırılmakla birlikte emperyalist
tahakküm daha da derinleşerek sürmektedir.
Bölgedeki ülkelerle çatıştırılmasının taşları sin-
sice döşenmekte, gelecekte kullanılmak üzere
emperyalizmin savaş oyuncağı haline getiril-
mektedir. "Açılımların" bir özü böyle anlam taşı-
maktadır. Özellikle, 2007'den beridir devlet dış
işlerinin açmış olduğu ihale ve bunun uzantısı
olarak bugün gündeme gelen ABD'den 8 milyar
dolara Patriot füzelerinin alınmasına ilişkin ge-
leşme ve yine buna bağlı olarak TC devletinin
ABD'nin füze savunma kalkını planına dâhil
edilmesi, aynı zamanda daha önce dillendirilerek
belli çalışmalarının yürütüldüğü ve muhtemelen
yakın zamanlarda daha somut gelişmelerle yeni-
den gündeme getirilecek olan nükleer santral-
nükleer enerji merkezlerinin kurulması gibi aktü-
el adımlar, TC devletinin özellikle Rusya ve İran
olmak üzere bölgede bir askeri karakol olarak
emperyalist saldırganlığın üsü haline geleceğini
göstermektedir. ABD üslerinin mevcudiyeti bile,
TC devletinin bölgede geliştirilecek olan bölge-
sel savaşlarda kullanılmasını kaçınılmaz kılma-
ktadır. Yine ABD'nin Irak'tan çekilmesi ile Irak
Kürt topraklarında TC'nin belli bir çıkar ve mis-
yonla aktif-etkin kılınması, belki de "barış gücü"
olarak bölgeye yerleştirilmesi, fiilen Irak merkezi
devletiyle karşı karşıya getirilip savaşa sürüklen-
mesi tehlikesini işaret etmektedir. Bölgede mu-
temel bir Arap-Kürt çatışmasında, ABD adına TC

askeri ve dolayısıyla da devleti müdahil olup mü-
dahaleci güç veya emperyalist gücün önemli un-
suru olarak kullanılacaktır. Bütün bunlar demek-
tir ki, TC devleti saldırgan savaşlara sürülerek
felakete itilmektedir. Açıkça ki yeni bir İsrail ver-
siyonu olarak TC devleti ABD'nin jandarması
olarak yapılandırılmaktadır.

Nesnel Durum Halk Savaşı'nda Derinleşmeyi Zorunlu Kılmaktadır

Ülkemiz emperyalizme göbekten bağımlı, feoda-
lizmi tasfiye edememiş, feodal üretim ilişkileri-
nin hakim olduğu yarı feodal-yarı sömürge sos-
yo-ekonomik yapıya sahip bir ülkedir. Devlet ve
iktidarın karakteri buna uygun olarak feodal-fa-
şisttir. Sosyo-ekonomik yapı niteliği devletin yö-
netim biçimini de sürekli faşizm olarak koşulla-
maktadır. Faşizmin süreklilik niteliği ya da faşiz-
min benimsenerek uygulanması hâkim sınıfların
keyfi bir tercihi değil, özellikle emperyalizme ba-
ğımlılığın bir sonucu olarak ekonomik bakımdan
cılız düşmesinden ileri gelmektedir. Devletin
ekonomik olarak zayıf olması, hâkim sınıfların
iktidarını sürdürüp yönetebilmek için zor ve şid-
dete başvurmalarını dayatmaktadır. Devleti elin-
de bulunduran egemenlerin feodal ve kompra-
dor bürokratik burjuva işbirlikçi-uşak sınıf özü ve
niteliği devletin özü ve niteliğini de belirlemek-
tedir. Hâkim sınıfların niteliğinden ileri gelen
feodal cebir ile burjuva gericiğin birleşik unsu-
ru faşist diktatörlüğün kaba bir faşist diktatörlük
olarak biçimlenmesine yol açmaktadır. Faşizm,
ülkümüzde üstten inşa edilmektedir, alttan ör-
gütlenme biçiminde tesis edilmemiştir. Emper-
yalizme bağımlı olan sınıflar faşizmi temsil et-
mektedirler, faşizm emperyalist sermayenin ik-
tidar olarak var olup hüküm sürmektedir.

Devlet ve hâkim sınıfların feodal niteliğinin yanı-
sıra emperyalizme bağımlılık statülerinin getir-
diği toplumsal koşullar veya düzenin sosyo-eko-
nomik yapı şekillenişinin ürünü olarak temel bu-
lan faşizmin süreklilik hali, ülkemizde devrimci
durumun süreklilik arz etmesini doğurur. Emper-
yalizme bağımlılığın bir sonucu olarak, dengesiz
ve çarpık gelişme tipik bir görünüm gösterir. Ki-
mi bölgeler ileri ve gelişmiş, kimi bölgeler ise az
gelişmiş ve geri durumdadır. Bu realiteye bağlı
olarak, devrimci durum da ülkemizde eşitsizlik
gösterir. Bazı bölgelerde devrimci durum daha
ileriye, bazı bölgelerde nispeten geridir. Bu,
bölgelerin ekonomik ve sosyal özellikleri ya da
şartlarıyla da anlam kazanmaktadır. Ülke gene-
linde devrimci durum mevcut olmakla birlikte,
devrimci durumun bölgelere göre farklılıklar

gösterdiği açık bir şekilde gözlenebilmektedir.

Sosyo-ekonomik yapı üzerinde biçimlenen devrim ile karşı-devrim arasındaki güçler dengesi ve konumlanışları ile birlikte, aynı kaynaktan beslenerek karakterize olan bölgeler arası eşitsizlik ve devrimci durumun farklılıklar taşıması; devrimimizin belli bölgelerde yoğunlaşmasını gerektirmektedir. Devrimimizin gelişim seyrine bağlı olarak önceliğine aldığı örgütlenme bölgeleri tabiatıyla devrimci durumun daha ileri olduğu, yani devrimin kitle tabanının daha kuvvetli olduğu bölgeler olarak öne çıkmaktadır. Nihayetinde, devrimimizin gelişme seyri, izlediği yol, esas örgütlenme alanları ve esas mücadele-örgüt biçimleri, ülkenin sosyo-ekonomik yapısı tarafından tayin edilmektedir. Zira, gündemimizdeki devrim, sosyo-ekonomik yapı tahliline göre belirlenmektedir. Bu zeminde tespit edilen devrimin niteliği Yeni Demokratik Devrim (YDD) biçiminde billurlaşmaktadır. YDD'nin özünü toprak sorunu oluşturduğuna ve toprak sorunu da bir köylü sorunu olduğuna göre, devrimimiz de köylük-kırlık bölgelerden gelişmek ve Köylü Gerilla Savaşı niteliğini almak durumundadır. Kısacası, devrimimiz köylük bölgelerden gelişerek, kırlardan şehirleri kuşatan ve Kızıl Siyasi İktidarlar vasıtasıyla bütün bir iktidarı parça parça ele geçirmeyi hedefleyen Halk Savaşı stratejisi temelinde biçimlenmektedir. Yani, devrimimizin merkezi görevi, Kızıl Siya üsler için köylü gerilla savaşı olarak öne çıkar. Buna uygun olarak, köylük bölgeler esas mücadele alanları, esas örgüt ve örgütlenme biçimi parti örgütlenmesi olduğu halde, partinin ordu biçiminde ve ordu içinde örgütlenmesi biçiminde ve esas mücadele biçimi silahlı mücadele ve bunun özgün biçimi olan gerilla savaşı olarak koşullanırlar.

Maoist Komünistler

Devrimin teorik meselelerindeki tahlil ve tespitlerde Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu zemin esas olarak geçerliliğini korumaktadır. Ne ki, Maoist komünistlerin geçmişten bugüne uzanan pratik seyri, teorik temelinden hayli geri durumdadır. Önderliklerin izlediği sağ ve sol çizgiler Maoist partinin pratik gelişimine ket vurduğu gibi, ideolojide taşınan zayıflıklar bunda belirleyici olmuştur. 2002 Eylülünde Maoistlerin gerçekleştirdikleri 1. Kongre Maoist partiyi yeniden ayakları üzerine dikerek, ideolojideki sorunu esasta gidermiş, hataların muhasebe edilmesiyile önemli bir gelişmeye imza atmıştır. Maoist parti ve devrimimiz adına yaşanan talihsiz gelişmeyle (17'ler olayı), Maoist parti tam manasıyla

sancılı bir sürece girmiş ve genilemelerin kucağına düşmüştür. Tüm olumsuzluk, zorluk ve dezavantajlara karşın 2. Kongresini gerçekleştiren Maoist parti sürece olumlu anlamda müdahalede bulunulmuş, genel olarak süreç tersine çevrilebilmiştir. Mevcut durumda Maoist parti, merkezi görev temelinde konumlanıp Halk Savaşı kararlılığını korumaktadır. Dahası, tüm örgüt ve örgütlenmeleriyle sınıflar mücadelesi arenasında mütevazı de olsa yerini almakta, görev ve sorumluluklarına gücü oranında sahip çıkmaktadır. Bu duruş çok büyük bir değer taşısa da ortaya çıkan şartlara uygun dönemsel ve stratejik siyasetlerin belirlenip yürütülmesi gelişmeyi tayin edecek önemdedir.

Devrimci Hareketin Durumu

Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın sınıf bilinçli-örgütlü devrimci hareketinin durumunun iç açıcı bir parlaklığa sahip olduğunu söyleyemeyiz. Hatta kimi devrimci hareketler açısından durum son derece iç karartıcıdır. Zira, tasfiyeci süreç karşısında devrimci bir tutum alamadıkları gibi, sağ liberal tasfiyeci esintiden etkilenerek, yaşadıkları bilinç bulanıklığıyla süreç karşısındaki siyasetlerinde reformist eğilimler taşımaktadırlar. Genel olarak söylenebilir ki, devrimci hareket son derece zayıf ve dağınık durumdadır. Birçok örgüt iç sorunlarıyla boğuşmaktan kurtulamamakta, hatta süreç karşısında şaşkırtıcı bir biçimde ve esasta sessiz kalmayı sürdürmektedir. Diğer bir kısım ise hâkim sınıfların saldırılarına karşısında örgütsel güçlerini koruyamayarak aldıkları darbelerin yaralarını sarmaya çalışmaktadırlar, kimileri ise varlık-yokluk arasında durmaktadırlar. Önemli bir kesim ise, devrim ile reformizm arasında gel-git'ler yaşayarak bir bakıma nötr durmaktadır. Özetle, devrimci yelpazenin iyi durumda olmayıp iyi yönetilemediğini üzümlere belirtmek gerekiyor.

Devrimimiz ya da devrimci hareket açısından tam bir tarihi dönemecin içinde bulunmaktayız. Ya sürecin gerisinde kalarak tasfiyeciliğin dişleri arasında öğütülerek sağa evrilip reformizm ile harmanlanıp eriyeceğiz ya da devrimci çizgide kararlı duruşla ısrar ederek devrim umudunun filizleri olarak gerici süreçten sıynlararak geleceğe damgamızı vuracağız. Bunda üçüncü bir yol yoktur. İşte tam da burada objektif bir siyasi çizginin tespit edilerek somutta uygulanması elzem olmaktadır. Bunun için de siyaseten toplumsal şartlarımızın iyi tahlil edilip gelişmelerin doğru değerlendirilerek, dönemsel ve taktiksel politikalar anlamında gerekli sonuçların çıkarılması ihtiyaç haline gelmektedir. Yani, Türkiye-

023

SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

Kuzey Kürdistan'ın genel karakteristikleri ve buna bağlı devrimin niteliği ve stratejisinin altı çizilmekle birlikte, güncel gelişmelere paralel olarak somut siyasetlerin geliştirilip uygulanması zorunluluk arz etmektedir. Buna uygun davranabilmek için de genel özellikleriyle birlikte, politik gelişme ve pratik-somut gündemlerle ülke şartlarının bütünlüklü olarak değerlendirilip görülmesi kaçınılmaz bir ihtiyaçtır.

Devrimci durumun sürekliliği ve kimi bölgelerde son derece elverişli bulunmasına karşın, devrimci hareket aynı paralelde gelişmemekte-bulunmamaktadır. Halk kitlelerinin ya da toplumdaki çeşitli sosyal-ekonomik örgütülüklerin ve çeşitli kesimlerin ekonomik demokratik talepler ekserinde hoşnutsuzluklarını yansıtan hareketleri çok güçlü olmasa da küçümsenemez kadar yaygın görülmektedir. Ne var ki bunlar, medya tarafından hakim sınıfların gündemlerinin arkasında bırakılarak yansıtılmayıp gizlenmektedirler. Çeşitli demokratik örgütler ve reformist örgütlenmelerin etkisi altındaki örgütlemelerde, ekonomist ve kendiliğindenci hareketler izlenmektedir. Devrimci durum üzerinde devrimci hareket zemin bularak beslenmekte, baskı ve sömürü koşulları devrimci hareketin boy vermesine olanak sunmaktadır. Ekonomik kriz de emekçi halk kitlelerinin yaşamını zora sokup daraltarak hoşnutsuzluklarını geliştirmektedir. Ancak, devrimci hareketin sınıf bilinçli-örgütlü kesiminin hareketi son derece zayıf ve cılızdır. Özcesi, devrimci durum mevcut olduğu halde ve belli düzeyde devrimci kitle hareketi söz konusu olmakla birlikte, örgütlü-sınıf bilinçli devrimci hareket silik ya da son derece zayıftır. Bu durumda, devrimin objektif şartları uygun ve mevcutken, devrimin subjektif etmenlerinin cılız olduğunu söylemek doğru olacaktır. Devrimin gerçek devrimci özdeki subjektif ögesinin zayıflığı devrimci hareketin niteliğini etkilemektedir. Düzen içi yasal mücadele ve arayışlar biçiminde nitelik alan reformist hareketler, gerçek devrimci hareketin boşluğunu doldurarak gelişmektedirler.

Önü Açılan Yasalcılık ve Derinleştirilen Tasfiyecilik

Faşist hâkim sınıflar, düzen içiliği pohpohlayarak reformist tasfiyeci eğilimi beslemekte, buna ilişkin kapsamlı siyasetler geliştirmektedirler. Egemen sınıflar reformist tasfiyecilerle birlikte devrimci dinamiğe hep bir ağızdan saldırıp gözden düşürmek üzere iyice marjinalleştirip yok etmek istemektedirler. Devrimci mücadele ve özellikle bunun silahlı biçimi hedef tahtasına

oturtularak her açıdan tam bir bombardımana tutulmuş durumdadır. "Demokratikleşme-barış-açılım" yalanlarıyla tam bir manipülasyon yaratılmakta, "kan akması, anaların göz yaşı dursun" gibi demagojik sahtekarlıklarla burjuva hümanizmi ve apolitik duygulara hitap edilerek bilinç bulanıklığı yaratılmaktadır. Maalesef bunda önemli oranda başarılı olduğu da gerçektir. Burjuva yasalci sağ tasfiyeciliğin gelişimi bunu göstermektedir.

Ülkemiz hâkim sınıfları emperyalizmin tam desteğini almış olmakla birlikte, emperyalizmin dünya stratejisinin bir parçası ve emperyalist çıkarlara uygun olarak, devleti "yeniden yapılandırma" sürecini işletmektedirler. Bunu yaparken, tüm toplumu negatif yönde etkileyecek içerikte kapsamlı düzenlemelerle emperyalizme uyum yasaları çıkarmakla yükümlü bulunmaktadır. Girilen bu kaçınılmaz süreç doğaldır ki toplumsal reflekslere yol açacaktır. Doğru olarak öngörülen bu tepkinin önlenmesi için iki unsur kullanılmaktadır. Birincisi; demagoji silahıdır. Demagojinin en popüler argümanı "demokratikleşme" safsatası olmakla birlikte, bunun güncel ve özgün moda biçimi ise "açılım-lar" yaygarasıdır. Bilinen argümanlarla bezenen demagoji silahının, bilişim avantajlarının desteğiyle de güçlü bir tesir yaratıp etkili olduğunu maalesef kabul etmek durumundayız. İkincisi; tasfiyecilik silahıdır. Tasfiyecilik, birinci silah olan demagojinin önemli desteğiyle birlikte, özellikle silahlı devrimci muhalefet odakları başta olmak kaydıyla, tüm devrimci dinamiklerin ideolojik, kültürel, örgütsel, politik ve benzeri her bakımdan geliştirilen saldırılarla erozyona uğratılıp felç edilmesi biçiminde yürütülmektedir. Düzen içi "devrimcilik" in kapıları açılarak, yasalci sağcılık ve reformizme meydan genişletilip sunulduğu kadanıyla yasalılık şirin gösterilerek devrimcilik çekilip alınmak istenmektedir. Bunda da daha şimdiden belli bir başarının sağlandığı söylenebilir. Devrimci ya da devrimci iddiasında olan birçok yapı sarsıntılar geçirip fetsolar vermekte, net duruş gösterememektedir. Burjuva aydınlar, yazar-cizer takımı, stratejistler, akademisyenler, sivil toplum örgütleri, çeşitli demokratik kurum-kuruluşlar ve benzeri, gerek satın almak üzere ve gerekse de "demokratikleşme-açılım" teranelerine bir biçimiyle yedeklenerek geniş toplumsal kesimlere hükmedilip başanlı bir manipülasyon gerçekleştirilmiş sayılır. Kürt ulusal hareketi ha keza mevcut sürecin bir tarafı olarak aynı atmosfere esasta çekilmiş bulunmaktadır. Öyle ki, en milliyetçi kesimlerden bile belli kesimleri sürece dâhil edilmiş, "şehit" ailelerine varana kadar geniş bir

yelpaze pişirilerek işlenmeye hazır toprak durumuna getirilmiş durumdadır. Özellikle, askeri ve siyasi açıdan ciddi bir güç olması bakımından Kürt ulusal hareketinin tutumu tasfiyeci sürecin başarısında büyük bir role sahiptir. Yazık ki, demagoji hilesiyle sürdürülen burjuva oyunlarla derin bir tasfiyecilik geliştirilmekte, devrimci hareket ve tüm toplum karanlık bir geleceğin eşiğine getirilmiş bulunmaktadır. İlgili emperyalist haydutlar işletilen sürece açık desteklerini belirterek gelişmenin gizli olmayan yönünü ve mahiyetini kanlı ağzlarıyla deklere etmiş bulunmaktadırlar.

Özellikle Kürt ulusal hareketi şahsında "demokratikleşme" ve "açılım" borazanlarıyla yürütülen tasfiyeci uzlaşma süreci, iki tarafın eğilim ve açıklamalarından anlaşıldığı üzere nihayetinde tamamlanacaktır. Bunda Kürt ulusal hareketinin de özellikle tayin edici olduğunu belirtelim. Görünürde yansıyan gerginlik, sert söylem ve restleşmeler taktik manevra ve siyasetleri geçmektedir. "Çözüm" denen ana temada temel bir uzlaş her bakımdan esas eğilimdir.

Devrimci Dinamikler Hedef Tahtasındadır

Emperyalist destekli tasfiyeci saldırı dört koldan komünist ve devrimci hareketi hedeflemiş, sarmış durumdadır. Tam bir ideolojik, politik, kültürel ve örgütsel erozyon yaşatılmak üzere hazırlanıp devreye sokulmuştur. "Kürt açılımı" adıyla ulusal hareketin tasfiye edilmesi planı şimdilik sonuç vermemiştir. Ancak "demokratikleşme", "Kürt açılımı" ve "açılımlar" yaygarasıyla koparılan fırtınada, bu erozyonun ideolojik-politik-kültürel ve örgütsel ayağı güçlü bir şekilde oluşturulmaya çalışılmaktadır. Bunu destekleyen fiziki saldırılar da sürdürülmekte ve daha da ağır bir şekilde devreye sokulacaktır. Mevcut gelişmeler Kürt ulusal hareketi ile faşist Türk devleti arasında ciddi bir irade savaşı içinde olduğunu göstermektedir. Ullusal hareketin tasfiyeyi kabul etmeyerek özellikle son süreçte eylemlerini yoğunlaştırmış olması tasfiyeci sürecin bittiği anlamına gelmemektedir. Bilakis tasfiye sürecinin derinleşerek devam edeceği-ettirileceği her bakımdan açıktır. PKK'nin ulusal demokratik anlamdaki talepleri doğru ve haklı, ama girdiği hat ve taleplerini sınırlandırarak uzlaşmaya yatkın eğilim ile faşist Türk hâkim sınıflarından beklentiler içine girmesi yanlıştır.

Tam da bu aşamada bizlerin tavrı salt eleştiri ile sınırlı olamaz. Daha doğrusu yalnızca olumsuzlukların eleştirilmesine saplanmadan doğru siyaset yürütmemiz her zamankinden daha an-

lamalıdır. Dolayısıyla Kürt ulusal sorununda ulusal demokratik taleplerin kararlı savunucuları olarak ulusal demokratik haklar mücadelesini sahiplenerek omuzlamayı salt söylemde değil, pratik mücadele sahasında da yerine getirmemiz şarttır. Ulusal demokratik taleplerin dillendirilmesi ve mücadelesinin verilmesinde hiçbir ikileme düşmeden açık kafayla bunları savunmalı-görevlerimizi yürütmeliyiz. Bu noktada objektif koşullar ve gelişmeler, önümüzde kısa, orta ve uzun vadede somut ve güncel görevler durmaktadır ve pratik adımlar atarak bizleri göreve çağırılmaktadır.

Gerek PKK ve gerekse de hatalı politik hatta bulunan devrimci hareketle ideolojik mücadele önemsenerek sürdürülmelidir. İdeolojik mücadelenin değiştirici-dönüştürücü etkisini küçümsemeden doğru siyaseti ısrarla savunmalıyız. PKK'nin tüm ulusal demokratik hak ve mücadelesinin haklı ve meşru olduğu ve tüm bu mücadelelerinde Kürt ulusu ile birlikte olduğumuz bilinmelidir. Bunu da teorik savunu ve eleştirilerimizle birlikte, pratik çalışmalarımızda sergilemek durumundayız. PKK'nin ulusal hak ve özgürlükleri doğrultusundaki mücadelesi haklı iken, buna karşın uzlaşmacı-reformist yanı ile hatalı ideolojik düzlemi gibi, politik eğilim açısından da hatalı bir çizgi içinde olduğu açıktır. PKK'nin terk etmesi gereken, ulusal demokratik hak ve özgürlükleri için yürüttüğü mücadele değil, reformist eğilimdir. Ki, bunu terk ederek bu geri yanından kurtulmak durumundadır.

PKK kavramalıdır ki, üzerine tartışma yürütülen bildik taleplerin karşılanması olumlu bir gelişmeyi ifade etse de bu, Kürt ulusunun bağımsızlık ve özgürlüğü için asla yetmez ve Kürt ulusunun kurtuluşunu sağlamaz-sağlayamaz. Dolayısıyla talepleri doğrultusundaki haklı mücadelesini yürütmekle birlikte gerçek kurtuluşu perspektifinden kopmamak durumundadır.

Buradaki kusur, PKK'nin taktik meseleleri strateji düzeyinde ele alıp yürütmesi hatasında yatmaktadır. PKK'nin ayırması gerektiği mesele işte burasıdır. Dolayısıyla PKK açıkça, "en temel haklarım yani ulusal eşitlik ve özgürlüğüm tanınmadan mücadelemi terk etmem" demelidir. Ulusal özgürlük ve ulusal eşitliğini basit taleplere kurban eden yaklaşımı tamamen hatalıdır ki, PKK'nin mevcut eğilimi budur. Kuşkusuz bu olumsuz realite yeni değildir ve PKK'nin ideolojik politik dokusundan ve çizgisinden kaynaklıdır. Dolayısıyla hali hazırda ya da şimdiki durumdaki olumsuz yönelimi, onun uzlaşmacı reformist kökeni ya da dokusundan gelmektedir.

Burjuva-feodal hâkim sınıfların geliştirdikleri tasfiyecilik ve teslimiyet saldırısı bugün şöyle biçimlenmektedir:

Siyasi açıdan; "demokratikleşme" söylemindeki demagojik safsatayla devrim ve demokrasi mücadelesinin altı boşaltılarak bu mücadele anlam-sızlaştırılmak ve özellikle silahlı mücadele tarihe gömülmek istenmektedir. Devrim sözünün unutturularak-buzlu sulara gömülmesi arzulanmaktadır. Böylece sınıflar mücadelesi minderinde devrimci-komünist siyasi parti ve örgütlerin tasfiyesiyle siyasi bir zafer elde edilerek, bu sahada reformcu erozyon tamamlanmış olacaktır.

İdeolojik ve kültürel açıdan; neo-liberal emperyalist politikalar reformizm de yedeklenerek hortlatılmakta, burjuva hümanist duygulara hitap ederek devrimci dünyanın moral değerlerinde ruhsal bir çöküntü yaratılmakta, medya vasıtasıyla manipölasyon yaratıp bilinç bulanıklığı derinleştirilmekte, devrimci argümanlar burjuvazinin silahları haline getirilerek burjuva çürük içerikle sunulup yozlaştırılmakta, her türlü ideolojik-politik-kültürel bombardımanla devrimci ideoloji ve kültür kendi değerlerinden uzaklaştırılarak yozlaştırılmaya çalışılmaktadır. "Demokratikleşme", "barış", "savaş karşıtlığı" gibi erdemler haksız ve temelsiz bir biçimde geliştirilen toz duman arasında hâkim sınıflara devredilmekte ya da reformist çevrelerin desteğiyle burjuvaziye atfedilerek sahiplenilmektedir. Hâkim sınıflar demokrasi havarisi kesilmekte ve inkâr-imhayla ezdikleri Kürt ulusunun sorununu çözme pozisyonuna oturmakta, maalesef bu derin hile kimi devrimci çevrelerdeki yanılsamalarla da beslenmektedir. Devrimci ideoloji aranın olmaktan çıkarılarak geçerli olmadığı yalanı yüksek sesle haykırılmaktadır. Düzen içi yasalıcı reformist mücadeleler meşrulaştırılarak devrimci ilke ve ideoloji fiilen darbelenmekte, yadsınmakta, gözden düşürülmek istenmektedir. Bu noktadaki erozyon son derece önem kazanmakta, kalıcı yaralar açmaktadır.

Örgütsel açıdan; bütün bu zeminde altı boşaltılmaya çalışılan devrimci örgüt-örgütlenme, öte yandan fiziki saldırı, tutuklama, askeri operasyonlarla sürdürülmektedir. Bu fiili saldırıların daha da artacağı, sürecin doğal sonucudur. İdeolojik-politik düzlemde üzerinde duracağı kökleri zayıflatılarak yaşatılan erozyon zaten örgütsel erozyon-tasfiyeyi de kendiliğinden yürütmektedir. Düzen içine çekilerek yedeklenen devrimci hareket tasfiye edilmiş demektir. Örgütsel tasfiye; devrimci ve komünist örgütlemelerin öz zemininden çıkarılıp saptırılmasıdır. Bunun temeli de ide-

olojik-politik sahadaki kaymadan beslenir. Yani, ideolojik-politik birçok açıdan toprağı çoraklaştırılmaya çalışılan komünist, devrimci parti-örgütlenmeler ve genel devrimci hareket fiziki saldırılarla da karşı karşıyadır. Tam bir tasfiyenin hedefine ulaşması için yaratılmış olan bu fırsat kaçınılmayacak, azgın fiili saldırılar daha da artarak gelişecektir. Hâkim sınıfların geliştirdiği ve yürütecekleri yönelim bu doğrultudadır. Burada bir kere daha ifade etmekte fayda var ki Türkiye-Kuzey Kürdistan'da da okun sivri ucunu, uzlaşmacı reformist tasfiyeci çizgiye yöneltmeliyiz.

Kürt ulusal devrimci hareketin tasfiye edilmesi TC'ye büyük bir soluk aldırıp belli bir istikrara kavuşmasını gündeme getirecektir. Yani, kısa süreli de olsa devrimci durumda duraksama, devrimci harekette düşüş, halk kitlelerinde "bekle gör" tutumu yer edinecektir. Bu durum geçici de olsa, komünist ve devrimci hareketin önüne ciddi bir sorun olarak çıkacak ve belli bocalamaları gündeme taşıyacaktır. Devrimci hareket zemin bulmakta zorlanacak, belli arayışlara girecektir. Doğru siyaset ve taktiklerle süreci geride bırakmak mümkündür. Fakat genel devrimci hareket ve özellikle mevcut yasalıcı (reformist-tasfiyeci) eğilim de göz önüne alındığında, önemli oranda sarsıntı yaşayıp genellemeler yaşayacaktır. Belli bir kısmı tamamen düzen içine oturacaktır.

Ülkemizde iki ulus ve onlarca azınlık mevcut bulunmaktadır. Ancak, Türk ulusu egemen ulus durumunda olup Kürt ulusu ile diğer milliyetler tahakküm ve baskı altındadırlar. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı çiğnenmiş olup tanınmamakla birlikte, ezilen bağımlı ulus durumundadır. Zorla tek devlet sınırları içinde tutulmaktadır. Bütün ulusal hak ve özgürlüklerinden yoksun olup, askeri ve siyasi olarak ilhak edilmiş durumdadır.

Kısacası, coğrafyamızda Kürt ulusu ve diğer azınlıklar, Türk ulusu hâkim sınıflarının en azgın milli baskı ve zulüm uygulamaları altında bulunmaktadır. Bunların ulusal hak ve özgürlükleri tanınmadığı gibi, egemen Türk ulusu hâkim sınıfları Türk ulusu dışındaki diğer ulus ve azınlıklara asimilasyon politikaları ve imha-inkâr siyaseti dayatmaktadır. Acımasız baskı, sömürü ve katliamlar uygulayarak egemenliğini korumakta, ulusal imtiyazlar üstünlüğünün en barbar ölçülerde sürdürmektedir.

Bunun gibi faşist Türk hâkim sınıfları iktidarı çeşitli inanç gruplarına da baskı uygulamakta, hak ve özgürlüklerini yok saymaktadır. Kendi inançlarını, kültürlerini özgürce yaşayıp geliştirmelerinin tüm şartları hâkim sınıflar tarafından yasaklanmış olup her bakımdan engellenmektedir. Dolayısıyla bu kesimlerin sorunlarına bağlı olarak hâkim sınıflara

karşı haklı mücadele ve tepkileri mevcuttur. Değişik inanç gruplarından emekçi halklarımızın demokratik talepleri uğruna mücadelesini desteklemek doğrudur. Ne var ki, demokratik hak ve taleplerin desteklenmesi, gerici inanç ve dinsel-idealist felsefenin kuyruğuna takılmak anlamına gelmez. Demokratik ve haklı talepleri destekleyip hâkim sınıfların baskı ve zulmüne karşı çıkmayı görev olarak yürütürken, ideolojik saflığımızı zedelemekten ve gerici ideoloji ve düşüncelerle mücadele etmeyi unutmamız. Bu husus titizlikle ayrıştırılmalıdır.

Kadına yönelik erkek egemen bakış açısı son derece kaba bir biçimde uygulandığı gibi, kadının ikinci sınıf insan olduğu görüşü birçok acı sonuç yaratacak kadar güçlüdür. Kadının burjuva-feodal hâkim sınıfların ilkel bakış açısı, sömürü ve baskısı altında olduğu her bakımdan açıktır.

Emperyalist finans krizin coğrafyamızdaki faturasını omuzlayan emekçi halklarımız ağır bir geçim sorunuyla yüz yüzedir. Toplumun her kesimini vurarak yaşamlarını kasıp kavuran krizin bir etkisiyle işsizlik çığ gibi büyümektedir. Memur, esnaf, çiftçi ve tarım işçisi köylüler adeta çökmüş durumdadır. Ara katmanların bolca olduğu ülkemizde gençlerin de geleceği bu vesileyle karartılmaktadır. Buna karşın TC başbakanı krizin "teğet geçtiği" teranelerini tekrarlamaktadır. İnkârla saklayamadığı çıplak gerçeği ise, "ABD'de de işsizlik var, orada da krizin etkileri yansıyor" ve benzeri diyerek, "kaderimizin" onlara bağlı olduğunu ifşa ederek, "orada açlık varsa, bizde haydi haydi olmalıdır", "onların da yaşadığı şeyden siz neden şikâyet ediyorsunuz" demeye getirmektedir lafı. Halklarımıza reva görülen yaşam standartları ve yaşamsal sorunları işte bu komik gerekçelerle açıklanmaktadır. İşte IMF'yle anlaşma yapmadık diye kabadayılanmaktan geri durmayan hükümetin bilinci ve halklarımızın yaşam şartlarında ölçütü budur.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da işçi sınıfı, köylülük ve devrimci halk katman ve kategorilerinin her kesimi egemen sınıfların faşist saldırısı, sömürsü, işkencesi, baskısı ve zulmü altında kan kusar durumdadır. Ezilen-sömürülen emekçi sınıf ve halk kesimleri azgın sömürü ve baskı altında oldukları gibi aç-bilaç vaziyettedirler. Devrim, gerici hâkim sınıfların devlet düzenine-iktidarına ve sistemine bağlı olarak vuku bulan tüm toplumsal sorun ve çelişkiler ışığında zorunludur. Üretenler açlık ve acı içinde tutularak yönetilmekte, yönetenler emekçi halklarımızın emeğini gasp ederek varlık içinde ve asalakça yaşamaktadır. Devlet ve iktidarı haksızca ve gerici-faşist zor yoluyla elinde tutmaktadırlar. Devrimci halk kitlelerinin sınıf bilinçli işçi sınıfı partisi önderliğinde kendi devlet ve iktidarına kavuşması ertelenemez temel bir ihtiyaçtır.

Devrimci Durum Tespiti Üzerine Kısa Bir Kritik

En önemlisi de coğrafyamızdaki bu özel gelişme, genel olarak gündemde olan emperyalist finans krizin ülkemizdeki etki ve sonuçlarının yaratacağı devrimci ürünler de toplanamaz olacaktır. Krizin yaratacağı devrimci koşullar ve etkileyeceği devrimci durum, bu kapsamlı tasfiyeci süreçle fiilen baltalanmış, gölgede bırakılarak atlatılmış olacaktır. Dolayısıyla, devrimci durum ve hareketin kısa vadede gelişmesini öngören yaklaşımlar hatalıdır. Elbette ekonomik kriz normal-olağan koşullarda ciddi gelişmelere yol açabilecek bir temeldir. Fakat aynı sürece denk gelen ve popülist argümanlarla ağır manipülasyona yol açarak yürütülen ikinci emperyalist ur olan tasfiyeci süreç, krizin aktüalitesini geride bırakarak beklenen sonuç ve etkilerini zayıflatmaktadır. Hiç kuşkusuz krizin etkileri her halükarda olacaktır, bu inkârla ötelenemez bir gerçektir. Ama gerekli randımanı vermeyecek, gerçek sonuçlarını maddileştirme etkisinden geri kalacaktır. Devletin yapılandırılmasına bağlı geliştirilen süreç tüm içerik ve hedefleriyle değerlendirildiğinde, kısa vadede devrimci durumda bir duraksamanın yaşanması gibi, devrimci harekette de ciddi gerileme ve düşüşler beklenmelidir. Ne var ki, kısa zamanda yeniden devrimci durumun yükselişe geçmesi ve devrimci hareketin boy vermesi kaçınılmaz olacaktır. Çünkü ister "demokratikleşme" teraneleri olsun, ister "çözüm" ninnileri olsun tüm bunların devrimci dünya açısından gerçekte ileri bir değeri olmayacağı gibi, emekçi halklarımızın yaşamını olumlu yönde etkilemesi söz konusu olmayacaktır. Tersine, yanlışsalı olumlu havanın egemenliği, kitlelerde bekle gör zamanını aşan kısa bir süre sonrasında daha da kötüleştirilecektir. Krizin yaşamı boğan etkileri de düşünüldüğünde ibrenin tersine dönmesi kaçınılmaz olacaktır. İşte, komünistler, hem kısa vadedeki koşula, hem de uzun vadedeki gerçeğe uygun olarak siyasetler, taktikler geliştirerek hazırlıklarını buna uygun belirlemelidirler. Strateji kadar taktikle uğraşmanın-ilişili olmanın önemi burada da açığa çıkmaktadır.

Strateji, ilke ve amaçları bir kenara bırakarak, güncel reel siyasetle sınırlı kalan politika dar görüşlü pragmatist bir yaklaşımdır. Anlık pratik çıkarlar uğruna stratejik çıkarları feda eden politika devrimci politika olamaz. Devrimci politika ya da felsefe, dar görüşlü faydacılıktan uzak olarak devrimci faydacılığı benimser. Bunun, yani proleter devrimci faydacılığın ayırt edici özü ve biçimi ise; kısmi ve anlık hedefler ya da faydalarla meşgul olmadan, en geniş, en genel ve en uzun vadeli hedef ve çıkarlara yönelme tutumudur. İşte oportü-

nist hareket toplamıyla aramızdaki farklılığın kaynaklarından birisi de budur. Güncel siyasetimiz öz olarak bu temel üzerinden ayrılmaktadır.

Kürt ulusal hareketinin mevcut "barış" ve "çözüm" argümanlarıyla esasta ortaya koyduğu uzlaşmacı eğilimine ve tamamen demokratik niteliğine karşın, biçimsel anlamda anayasa mahkemesi kararıyla da olsa anayasa hükümleri gereğince olup TC devleti hâkim sınıflarınca kapatılması bir kez daha reformist yasalıcılığa neşter vururken, aynı zamanda faşizm şartlarındaki mücadele esaslarımızın nasıl biçimlenmesi gerektiğine de ışık tutmuştur. Öte yandan "demokratikleşme" ve "çözüm" girdabının iç yüzünü de yeniden gün ışığına çıkarmıştır. Burjuva demokrasisine hayran sülale, sus-pus olmaya mahkûm olmuştur.

Sürecin Öne Çıkan Görevleri

Toplumsal tepkinin nötralize edilmesi gayesiyle geliştirilen tasfiyecilik süreci işletilirken, öncelikli olarak toplumun en diri dinamikleri olan devrimci odaklar-özellikle de silahlı mücadele, tasfiye saldırısının hedef tahtasına oturtulmaktadır. Hâkim sınıfların "yılanın başını ezme" biçimindeki geleneksel taktiği sınıf mücadelesi pratiğinde defalarca eskitilmiş olsa da burjuvazi hala bu demode siyasetine uygun davranıp, toplumu derin bir sessizliğe boğmak için onun gerçek öncülerine ölümcül darbeler vurmayı esas almaktadır. Ki, bu diri örgütlü güçler bertaraf edildikten sonra toplum tam bir cendereye alınacaktır-alınması daha kolay olacaktır. Dolayısıyla komünist ve devrimciler azgın faşist saldırılar bekleyerek buna karşı hazırlıklı olup savunmasını geliştirmekle yüz yüze olduklarını anlamak durumundadırlar.

Devrimci eylem birlikleri: Sürecin önümüze görev olarak çıkarttığı önemli bir konu ise devrimci güçlerle ilişkiler ve eylem birlikleridir. Eylem birlikleri ve ortak çalışmalar yürütmek ihmal edilmemelidir. Devrimci dayanışmanın geliştirilmesi küçümsememelidir, öne çıkarılarak büyütülmelidir.

Devrimci eylem birlikleri ve özellikle de Maoistlerin örgütsel birliği yakıcı bir ihtiyaç olarak bir kez daha ve ısrarla önümüze çıkmaktadır. Bu görev ve tarihi sorumluluk hiçbir gerekçeyle ertelenip ötelenemez. Topyekün saldırıya geçmiş karşıdevrimin nüfuzunu kırmak üzere devrimci cephenin ortak direnişlerle ayağa kalkıp karşı koymasından daha anlamlı bir şey olamaz. Bu devrimci direnişin geliştirilmesi Maoistlerin tabii görevleri arasındadır.

Komünistlerin görev ya da döneme has taktiksel siyaseti, güçlü saldırılara geçmek üzere hazırlanma, güç toplama biçiminde bir hazırlıklar yapma

dönemi olarak biçimlenmek olmalıdır. Yani, "temkinli ilerleme" taktiği benimsenmelidir. Tüm bunlar, komünistlerin taktiği anlamında şuna gelir; gerilla savaşında yaygın ve maceracı eylem çizgisi yerine; daha sınırlı, seçici, nitelikli bir eylem çizgisini diğer hazırlık ve çalışmalar paralelinde yürütülüp uygulanması siyasetinin benimsenmesi gerekir. Yani, silahlı mücadele ve eylemde tatile girileceği şeklinde yorumlanmamalıdır. Mesele, daha kontrollü ve koordineli gelişme seyrini şartlara bağlı olarak geliştirip uygulamaktır. Devrimci eylemden dönemsel de olsa mutlak uzak durma şeklinde olunamaz, devrimci eylemden asla vazgeçilemez.

Çalışma ve dayanışma gruplarının-komitelerinin halk kitlelerinin içine girip onlarla bütünleşmesi dönemin iyi bir çalışması olarak devrimci hazırlığa hizmet edecektir. Demokratik haklar için mücadele alanının çalışma temposu ve tarzı anlamlı ve değerlidir. Bu yaygınlaştırılıp geliştirilmelidir. İşçi sınıfı içindeki çalışmalara yoğunlaşılması önemlidir.

İşçi sınıfına dönük gerçekleştirilen ağır sömürü saldırıları karşısında işçi sendikaları temsilcilerinin genel greve açık bilinci önemsenmelidir. Bu geleceğin gelişmelerini yansıtmaktadır. Tersanelerdeki işçi cinayetleri, maden ocaklarında toplu katliamlarla sürmektedir. TEKEL işçilerinin kararlı direnişleri desteklenerek işçi ve emekçiler arası dayanışma, birlik ve mücadele geliştirilmelidir. Sinan köylüsünün ölüm pahasına toprak ağasına başkaldırma örneğinde sergilenen köylü toprak sorununa dönük çalışmalar aynı paralellelikle yoğunlaştırılmalıdır. Toplumun hemen her kesimi yaşamını sürdürme sorunları yaşamaktadır ve bu nedenle büyük hoşnutsuzluk içindedir. Tüm bu somut çelişki ve gelişmeler görevlerimizin en azından önemli bir kısmını açıktan belirlemekte ve emekçi halklarımızın mücadelesine önderlik yapmamızın önemini ortaya koymaktadır. Devrimci çalışmalarımızı otururarak büyük mücadelelere hazırlanmamız kaçınılmazdır.

Köylük bölgelerde: Yerel komiteler ve örgütlenmelerin geliştirilerek köylü kitlelerinin yaşamına girmek ve sağlam kökler oluşturmak fevkalade önemli olup, bastığımız ve üzerinde yükseleceğimiz zemini kuvvetlendirecektir. Dönemin gerektirdiği hazırlıklar yapılarak bu alan faaliyetlerinin temkinli ilerleme taktik siyasetine bağlı kalınarak sürdürülmesi göz ardı edilmemelidir. Örgütlülüklerin oturtulup kalıcı şekilde kökleştirilmesi amacıyla alt yapı örgütlenme ve çalışmalarına ağırlık verilmesi vazgeçilmez önemdedir. Gücün korunmasıyla birlikte, kuvvet toplayıp fırsat kollamak ve zorlu sürecin atlatılarak güçlü saldırı ve eylemlere

hazırlanması en önemli görevlerdendir. Ağırlaşmış saldırılara hazırlıklı olmak, bir çok sınırlama ve kuşatmaya karşı hazırlıkları genişleterek yaymak ve halk kitleleri içinde devrimci ajitasyon-propaganda çalışmalarına ağırlık verilerek devrim umudunu canlı tutmak son derece gereklidir.

Şehirlerde: Somut şartlar ve objektif durum özellikle illegal örgütlenmede örgütün sağlam ve dar tutulması gerektiğini zorunlu kılarken bununla birlikte demokratik alan mücadelesi ve kurumlarını genişleterek buralarda kitlenin elde tutulması veya hazırlanması şeklinde bir siyaset yürütülmesi görevini öne çıkartmaktadır. İşçi sınıfı içindeki çalışma esas alınıp burada yoğunlaşmak, kitle hareketlerine önem vererek, özellikle öğrenci gençliğin örgütlenmesi ve kadın örgütlenmesine bu dönem daha fazla yoğunlaşmak faaliyetlerin hedefi olmalıdır.

Demokratik kurumlarımız her zamankinden daha büyük bir efor ve gayretle çalışmalı, dönemin kendilerine yüklediği rolü yerine getirmelidirler.

Bütün çalışmalarda politik iktidar için mücadele gerçeği unutulmadan kılavuz edilmelidir. Kürt ulusuna yönelik çalışmalara ayrı bir önem verilerek pratiğe yansıtılmalı, somut politikalar yürütülmelidir. Kürt ulusunun, ulusal demokratik talepleri ve ulusal bağımsızlığını elde etme hakkı propaganda edilmelidir. Bu konuda uygulanacak etkili siyaset ve pratiğin önemi, kazanımı küçümsemeden, Kürt ulusal sorunu devrimimizin bir sorunu olarak devrimci sınıf perspektifiyle tabi olarak sahiplenilip kararlı bir mücadele çizgisi izlenerek temsil edilebilmelidir.

Göz ardı edilmemesi gereken bir yan da bu tasfiye ve teslimiyet saldırısı sürecinde egemen sınıf klikleri arasındaki iktidar pastasından pay alma dalaşının kızışacağı gerçeğidir. İktidarda olan klik ABD desteğiyle de olsa diğer klikleri "Ergenekon" çelmesiyle köşeye sıkıştırıp üstünlüğünü iyice güçlendirdi. Fakat doğaldır ki bu klikler iktidar paylarını kolay kolay bırakıp pes etmeyeceklerdir. Yani, dalaş belki daha da kızışarak sürecektir. Bu realite devrimci siyaset ve ajitasyon-propagandaya önemli fırsatlar ve malzemeler sunacaktır. "Ergenekon" operasyonunda açığa çıkan gerçekler küçümseme türden değildir. Devletin kirliliklerinin bir kısmıyla da olsa ve zorunluluktan da olsa resmen açıklanıp teyit edilmesi komünist ve devrimcilerin yararlanmasından gereken gelişmedir. Ordu içinde dönen darbe dolapları ve askerlerin katledilmeleri gibi gerçekler propaganda için olanak yaratmaktadır. Her ne kadar bütün bunlar, devletin "temizlenmesi" olarak sunulup halk kitlelerinin devlete güvenini yenileyip pekiştirmek üzere atılmış adımlar olsa da

görelî anda yararlanmamıza son derece elverişli unsurlardır. Dolayısıyla hâkim sınıfların kendi aralarındaki çelişkiden devrim adına yararlanma siyaseti, bu dönem politikalarında özellikle ihmal edilmemelidir. Düzenin siyasal teşhirini yürütme çalışmalarında burjuva klik dalaşı devletin birçok kirlî çamaşırını orta yere sermektedir, serecektir de. Bu devrimci propaganda ve çalışma adına iyi bir avantajdır.

Sonuç olarak: İki eğilim ve iki yan iç içe bulunmaktadır. Bir taraftan zorlu bir süreçle karşı karşıya kalacağımız söz konusu iken, diğer taraftan devrimci koşullar mevcudiyetini koruyarak devrimci hareketin gelişmesine gebe dir. Tasfiyeci gerici süreç geçici olmakla birlikte, ciddi gerileme ve kayıplara da yol açacaktır. Devrimci çizgi ile her türden devrim karşıtı çizgiler arasında daha açık bir ayrışım ve netleşmeye gidilecektir. Sınıf çelişkileri girdiği kısa duraklama sonrası keskinleşerek yükselecektir. Devrimci durumdaki geçici duraksama, devlet ve hâkim sınıfların değişmeyen özü ve niteliği zemininde kaçınılmaz olarak gündeme gelen faşist baskı, sömürü ve saldırılarla yeniden ivme kazanacaktır. Sürecin yanıltıcı özelliği kısa sürede ters dönerek yerini devrimci hareketin boy vermesine bırakacaktır. Ancak, bu kısa dönemde doğru taktik siyasetlerin belirlenip güdülmesi önem kazanmaktadır.

Tasfiyeci dönemecin atlatılması ciddi ve zorlu mücadele sürecine tanıklık yapacaktır. MLM ilke ve ideolojik-politik-örgütsel hatta bilinçli bir ısrarın gösterilerek, zorlu sürecin göğüslenmesi mümkündür ve bu aynı zamanda da tarihsel bir sorumluluktur. Maoist komünistler bu sorumlulukla birebir yükümlüdür. Devrimci hareketi eylem birlikleri temelinde ortak mücadelelerde buluşturmak, sürecin net duruşla göğüslenip doğru rotada tutulmasına önayak olmak sürecin önemli bir görevidir. Emekçi halk kitlelerinin karartılmak istenen devrim umuduna ışık olmak temel bir sorumluluktur. Uzlaşmacı reformist tasfiyeci sürecin yaratacağı muhtemel boşluğun doldurulması fedakâr ve zorlu mücadelelerle yerine getirilmek durumundadır.

Tasfiyecilik tehlikesi küçümselemeyecek kadar büyük ve kapsamlıdır. Emperyalizmin dünyayı hükümlanlık çıkarlarına uygun olarak geliştirdiği stratejiler uyarınca yeniden düzenleme eyleminin bir parçası olarak coğrafyamızda yürütülmektedir. TC devletine buna paralel "yeniden yapılanma" süreci dayatılmış bulunmaktadır. İşleyen sürecin özünde bu yatmaktadır. Sürecin esas yanı tasfiyeciliktir. Devrim ile karşı-devrimin pratik çatışma yeri, "devrim mi, teslimiyet mi/devrimcilik mi, reformculuk mu?" meselesidir.

En genel anlamda ise, emperyalizmin Türk hâkim sınıflarına dayattıkları "yeniden yapılanma" süreci; TC devletinin, İsrail emsali gibi ABD'nin ile-ri karakolu olarak hazırlanıp bölgede önemli bir askeri-saldırgan aktör haline getirilerek, geniş bölgede özellikle Rusya ve İran'a karşı kullanılmak üzere tesis edilip konumlandırılması amacıyla yürütülmektedir. Bunun yanında, geniş bölgede yaygın olarak bulunan Türk uyruklu ülkeler ile İslam dünyası üzerinde bir etki unsuru vasfıyla da ele alınmaktadır. TC devleti bu misyona her koşulda tav olurken, göbekten bağımlı olduğu efendisinin çıkarları için bunu kabul etmeye zorunluydu. Dahası, başındaki Kürt ulusal hareketi "belası" da bertaraf edilmiş olacak ve hatta Irak devlet sınırları içindeki Kürt hükümeti topraklarında da belli imtiyazlar edinmesi olası olacaktır. ABD emperyalizmine dayanarak bölge ülkeleri üzerinde bir üstünlük kuracak, kendi sınırlarını da özellikle Güney Kürdistan Özerk Yönetimi'yle ilişkiler ve stratejik anlaşmalarla belli bir garantiye almış olacaktır. "Kürt bölünmesi" kâbusunu atlatmış olacaktır. İşte bu minval üzerinde, ABD'nin dayattığı emperyalist çıkar ya da stratejilere gönüllü olarak hizmet etmek üzere ayağa kalkmış, "yeniden yapılanma" sürecini başlatarak "demokratikleşme"- "açılım-lar" pozuna girilmektedir. Özetlemeye çalıştığımız bu koşullar, TC'nin kısa vade için de olsa belli bir istikrar yakalayıp, nefes alacağını işaret eder. Bu da ifade ettiğimiz devrimci hareketin karşı karşıya kalacağı zorlu koşulların geleceğini anlatmaktadır. İşte görev ve sorumluluklarımızın ciddiyeti bu labirentte ortaya çıkıyor.

Emperyalist tasfiyecilikle kol kola yürüyen coğrafyamızdaki tasfiyecilik, özellikle Kürt ulusal devrimci hareketine doğrudan tesir etmekte ve diğer sınıf hareketi içinde de etki göstermektedir. Öyle ya da böyle sürecin yürütüleceği açıkken, devrimci hareketin örgütsel yeterlilik anlamında bu süreci püskürtme gücünde olmadığı açıktır. Dolayısıyla, tasfiyeciliğin belli biçimde başarılması ve buna bağlı olarak görece kısa bir "başarılı" dönemin hüküm süreceği muhtemeldir. Fakat devlet ile iktidar sahibi sınıfların karakteri ve yönetim biçimleri, toplumsal yapı ile toplumsal sistemin özü gibi temel unsurlar devrimci durum ve hareketin fazla gecikmeden gelişmesine yeterli nedenler olarak bulunmaktadır. Hem geçici olarak devrimci hareket ve tüm toplumun gireceği karanlık dönemi devrimci temelde göğüslemek ve hem de kısa zaman sonrasında ortaya çıkacak olan devrimci koşullara hazırlıklı olmak için şimdiden gerekli yoğunlaşmayı sağlamak gerekmektedir.

Dünya ve bundan bağımsız olmayan, hatta özgün-

lükleriyle avantajlar sunarak daha elverişli olan coğrafyamızın genel koşulları, sınıf hareketlerini besleyerek devrimlerin gelişmesine esasta uygundur, kısa vadede olmasa da buna tanıklık yapacaktır. Dünya proletaryasının coğrafyamızdaki bölüğü olarak Maoist komünistler; kuruntulara kapılmadan, yersiz kaygılara saplanmadan ama dönemin esas tehdidi olan sağcı akıma kapılmadan (buna uzlaşmacı reformizm de denilebilir), MLM ideoloji ve ilkeler ışığında döneme denk gelen siyasetler geliştirip devrimci yörüngede ilerleyerek dünya proleter devriminin bayrağını coğrafyamızda dalgalandırmak üzere, tepeden tırnağa devrimci ruh ve yeteneğiyle görevlerine sıkı sıkıya sarılmalıdır.

Ne devrime tövbe diyen dönemlere, ne de devrimci geçmişine tüküren düşkün riyakârlara değil; tutucu, statik, subjektif dogmatiklere ve reçeteci slogan devrimcilerine değil; burjuva çöplüğe tüneyen yasalıcı sağ tasfiyeci oportünistlere ve tüm liberal sülaleye de değil; ama bütün gerçekçi, somut koşulların somut tahlili ilkesine bağlı kalıp, diyalektik ve tarihi materyalizmi titizlikle gelişmelere uygulayarak benimseyen bilimsel devrimciler ve komünistlere, yani tasfiyeci sürecin karşısında direnç olabilecek gerçek devrimciler ve komünistlere seslenip Mao yoldaşın sözleriyle noktalayalım:

"Halka canla başla hizmet etmek, kitlelerden bir an bile kopmamak, her durumda bireyin ya da küçük bir grubun çıkarlarından değil, halkın çıkarlarından hareket etmek, halka karşı sorumluluğumuzun partinin yönetici organlarına karşı sorumluluğumuzla aynı şey olduğunu anlamak: İşte hareket noktamız budur. Komünistler gerçeği savunmaya her zaman hazır olmalıdırlar. Çünkü gerçek, halkın çıkarlarına uygundur. Komünistler hatalarını düzeltmeye her zaman hazır olmalıdırlar. Çünkü hatalar halkın çıkarlarına aykırıdır.

"(Mao Zedung. Cilt:3. sf:329)

“Marksist Teori” Yazarının Devrimci Demokrasi’ye Eleştirisi Üzerine Zorunlu Yanıt

“Marksist Teori” dergisinin “Kürt sorunu ve devrimci siyaset, Devrimci Demokrasi gazetesinin eleştirisi” başlıklı Ocak-Şubat 2010 tarihli 1. sayısında Özgür Güneş imzasıyla bir yazı yayınlandı. Yazı imzalı olduğundan, pek tabii ki imza sahibine atfen konuşacağız. Ancak bu durum, muhatapın, anlayış ve çizgi olduğu gerçeğini değiştirmez! Biçimsel olarak yazara hitap ederek “Marksist Teori” ve yazarına cevap vereceğiz.

“Marksist Teori” yazarı Özgür Güneş’in eleştirilerine yanıt verirken, ilk hatırlatacağımız mesele şudur; “oturduğumuz” ve baktığımız yerlerin farklı olmasından dolayı, belirli meselelere farklı açılardan baktığımız, farklı yorum ve tutumlara sahip olduğumuz doğrudur. Birçok konuda ayrışmamızın temeli buradan anlaşılmalıdır ki, bizler Marksizm-Lenizm’i Maoizm evresinde kavrayıp bakarken, “Marksist Teori” ve yazarı Güneş, Maoizm’den geri olmanın da ötesinde başka bir yerden, küçük-burjuva sosyalizmi penceresinden bakmaktadırlar. Bakış açılarımızın farklılaşması bu bakımdan olağandır. Eleştiri konusu yapılan meseleler, işte bu bakış açısı farklılığından ileri gelmektedir. Özcesi, belli tipiklerde sizler gibi düşünemzdik, sizler de bizler gibi düşünemezsiniz. Bunda şaşılacak bir şey yok. Çünkü olgu bir de olsa, onu yorumlayan bakış açısının ideolojik-politik penceresi başka başkadır. Sorun, ideolojik-teorik mantaliteye yaslanmaktır. Sayın Güneş’e göre bizimkisi “apolitizm hastalığı”, bize göre ise, Güneş’inkisi Marksizm-Leninizm’den etkilenmiş küçük-burjuva devrimciliğiyle ML’yi kavrayamayıp buraya hapseden ve özellikle de Maoizm’e ulaşamama kusurudur...

Güneş’in münakaşa ettiği meselelere bakıldığında, aramızdaki nizaların MLM ve esasta da Maoizm yetisi-yetisizliği ikileminden kaynaklandığı açıkça görülecektir. Maoizm kavrayışımızın getirdiği mülahazalara tersten yaklaşan Güneş, Maoizm’den geri kalmış realitesini kendine avantaj görüp, yalınkat görüşlerle kurguladığı eleştiriler temelinde Maoizm’i bize yük saymaktadır.

Her şeye karşın ideolojik mücadeleyi sevinçle karşıladığımızı, bu kapsamda yöneltilen eleştirilere değeri verdiğimizizi belirtmek isteriz. Mutlak doğru-hiç hatasız olduğumuz şeklinde anti-bilimsel fikre sahip olmadığımız gibi, genel olarak hata ve eksikliklerimizin olacağına-olduğuna kapalı değiliz. Devrimci eleştiriye her zaman açık olduğumuzun bilinmesini isteriz. Dostlarımızla ilişkilerimizde öğrenme ve öğretme anlayışımız tamamen samimidir. Ideolojik mücadeleye verdiğimiz önem ile birlikte, “kimlik” tartışmasının yürütülüyor olması da yanıt vermeyi zorunlu kılmaktadır.

Sayın Güneş’in Devrimci Demokrasi gazetesine yönelik eleştiri ve değerlendirmeleri, gazetemizin Kürt ulusal sorunuyla ve dolayısıyla hareketiyle ilgili, Türk ulusu hakim sınıfları (veya Türk hakim sınıfları) tarafından gündemleştirilen gelişmelere-tasfiyeciler saldırılara ve bu saldırılar karşısında sağlam durmayarak egemen sınıfların argümanlarını sahiplenen, dolayısıyla da tasfiyeciler batağa gösterilen eğilime; yani sınıf hareketleri ile ulusal hareketteki yanlışlara dikkat çekerek yanıt veren ve proleter devrimci politikanın ne olması gerektiğine ilişkin yaklaşımın konu edinmektedir.

Eleştiriler belli başlı birkaç noktada düğümlenmektedir. Bunları ele alıp yanıtlamaya çalışacağız.

031
SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

"Kimlik Krizi" Nerededir?

Sayın Güneş'in yürüttüğü ilk tartışma, önemle üstünde durduğu konu **"kimlik krizi"** meselesidir. Bunu devrimci hareket açısından kendince tarif ettikten sonra, Devrimci Demokrasi'nin ilgili yaklaşımını "kimlik krizi"ne oturtma çabasına girerek; *"Devrimci Demokrasi ezen ulus devrimciliği konumundan mı, ezilen ulus devrimciliği konumundan mı konuşuyor?"* sorusuyla başlayıp yürütmektedir. Devrimci Demokrasi'den alıntılar aktararak, yine kendince çelişkiler tespit ediyor ve bunlardan hareketle gazetemize "kimlik krizi" mührünü vurmaya kalkışıyor. Kanatımız o ki, sayın Güneş bu tartışmasında tahrifata başvuruyor.

Hemen söyleyelim ki, kimliğimiz her aşaması ve her niteliğiyle herkese ayandır. "Kimlik krizi" ile itham edilmemizin gerçeği yansıtmadığı açıkken, Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası ve halklarının öncü kuvveti olarak, o kimlik adına konuştuğumuzu yineleyerek hatırlatalım. Güneş, ezen ulus devrimciliği açısından bakmamız ile aynı zamanda ezilen ulus devrimciliği açısından bakmamızı karşı karşıya koyarak, ya ezen ulus devrimcisi olacaksınız ya da ezilen ulus devrimcisi olacaksınız şartıyla önümüze çıkıp "kimlik kriziyle" damgalıyor bizleri. Oysa bizler, millet ve milliyeti fark etmeksizin proleter devrimci politika-sınıf tavnı açısından yaklaşarak, bu sıfatla, Türk-Kürt ve diğer azınlık milletlerin sınıfsal temsilcisi olarak, Türk ulusu bilinçli işçi sınıfı adına olduğu kadar Kürt ulusu bilinçli işçi sınıfı adına da hareket ediyoruz. Çeşitli millet ve milliyetlerden ülkemiz (yani Türkiye-Kuzey Kürdistan) proletaryası ve halklarını öncüsü-öncü siyaseti açısından konuşuyoruz. Kendimizi ne salt Türk ulusu devrimcileri, ne de salt Kürt ulusu devrimcileri olarak izah etmiyor ya da milliyetlere göre oluşmuş politika adına konuşmuyoruz. Üstelik sayın Güneş gibi "Türkiye" demiyor, Türkiye-Kuzey Kürdistan diyoruz. Kuzey Kürdistan'ı sömürge değerlendirmediklerimiz gibi, ayrı örgütlenmeyi savunmuyor, değişik milliyetlerden işçi ve emekçilerin ortak sınıf örgütlenmesini benimsiyoruz; milliyetlere göre örgütlenmeyi değil! Birleşik sınıf devrimini öngördüğümüz gibi, birleşik örgütlenmeyi temsil ediyor ve kendimizi Türk devleti sınırları içinde yaşayan ulus ve azınlıkların temsilcisi olarak tanımlıyoruz; Türk ulusundan devrimciler veya Kürt ulusundan devrimciler olarak değil. Kuzey Kürdistan devrimini ne Kürt ulusal hareketinin önderliğine bırakıyor, ne de dışımızda başka bir yere havale ediyoruz, bilakis üstleniyor-omuzluyoruz. Kuzey Kürdistan devri-

mini ayırarak, kendimizi destekçi-harici bir güç olarak tarif etmiyoruz. Türk-Kürt ulusu ve coğrafyamızdaki diğer azınlıklardan halklarımızın ortak siyasi mevzisiyiz.

Tamda burada söylemeliyiz ki, ezen ulus devrimciliği pozisyonunu benimsediğimiz biçiminde tespit edilen durum, ulusal sorun veya çözümü karşısındaki genel tutumumuz değil, yalnızca mevcut ulusal hareketin demokratik-ilerici muhtevasını destekleme noktasındaki tutumumuzdur. "Destekleriz" dediğimiz veya desteklediğimiz şey; bize rağmen gelişen ulusal hareketin ilerici realitesi ve onun demokratik muhtevasıdır. Ancak, bunun dışında elbette ki Kuzey Kürdistan devrimini dışımıza atmıyor, tamamen sahipleniyoruz. Yani, destekleriz-destekliyoruz derken, bizim dışımızda gelişip var olan ulusal hareketin devrimci-demokratik yanını desteklediğimiz; dahası desteklediğimizi ifade ederken, Kuzey Kürdistan devrimine dıştan yaklaşan-dışında gören bir pozisyonu etmiyoruz. "Destekleriz" yönlü sözlerimizin kastı, ulusal sorunu ulusal burjuva önderliğe bırakarak desteklemekle yetineceğimiz-yetindiğimiz anlamına gelmez. Kuzey Kürdistan devrimini kendi sorunumuz olarak gördüğümüz gibi, oradaki mevcut harekete karşı da kayıtsız olamayız. "Destekleriz" dediğimiz şey işte bu gelişmiş olan hareketin ilerici muhtevasıdır. Sorun ulusal sorunun çözümüne gelince, yegane çözümü proletarya önderliğinde tarif eder ve proleter kimliğimizle sorunun çözümünü üstleniriz. Türk ya da Kürt devrimciliği adına değil. Dolayısıyla sayın Güneş'in alıntılar yaparak "kimlik krizi" olarak kanıtlamaya çalıştığı sözüm ona tezatlık, gerçekte tezatlık değil, olsa olsa Güneş'in zorlamayla "kimlik krizi" dediği ve milliyetlere göre örgütlenme anlayışına sığmayan Maoist proleter yaklaşım çerçevesidir.

Açık ki, sayın Güneş ulusal soruna karşı konumunu salt destekçi olarak tayin etmekte, dışına atmaktadır. Ulusal sorunu zimnen de olsa burjuva milliyetçi önderliğe havale etmekte, böyle değilse bile seksiyoncu veya milliyetlere göre örgütlenme anlayışlarıyla burjuva yaklaşıma kurban etmektedir. Oysa Maoistler, somut ulusal hareketi demokratik içeriği kadarıyla desteklerken, öte yandan genel anlamda ulusal sorunu Yeni Demokratik Devrim yolu ve sosyalist çözüm ekseninde çözme hedefiyle hareket etmektedir. Ortak devrimi, ortak örgütlenmeyi savunmaktayız. Bu anlamda da hem Kürt ulusu devrimciliği ve hem de Türk ulusu devrimciliği açısından konuşmamızda (ya da ne Türk devrimciliği, ne de Kürt devrimciliği açısından değil, milliyetlerle tanımlanan

devrimcilikle değil, proleter devrimcilikle yaklaşmamızda) bir problem olmadığı gibi, sınıf bilinçli politikanın gereğidir de bu. Ancak, ulusal hareketin gelişimi karşısında fendi bozulan ve tipik güce tapan küçük burjuva tavrıyla ulusal hareketin kuyrukçuluğunu yegane görev belleyenler, elbette ki kendilerini ezilen ulus devrimciliği adına izah ederek dışarıdan konumlanmayı benimserler. Burjuva milliyetçiliğini alkışlamakla yetinirler... Ve "apolitizm" illetini aşmış yaman devrimciler olarak caka satarlar...

Ulusal sorun zemininde ulusal hareket dışımızda, yani ulusal sorun demokratik bir sorun olarak proleter devrimin dışında, salt bir ulusal hareket olarak burjuva milliyetçi önderlik altında vücut buluyor-bulmuş ise, bu durumda proleter devrimci politika adına dışarıdan bu hareketi demokratik içeriğiyle destekleme yaklaşmamız-böyle konuşmamız son derece olağan ve anlaşılırdır. Ancak genel olarak proleter devrimci politika, demokratik bir sorun olan ulusal sorunu Yeni Demokratik Devrim'in ya da sosyalist devriminin içeriklerinden biri olarak görür ve çözümünü omuzlayarak bu yolla sağlar. Dolayısıyla dışarıdan bakmaz, bizzat kendi meselesi olarak kavrar-ele alır. Bu anlamda dışarıdan bakma denen, hem ezen ulus devrimciliği açısından yaklaşmak ile hem de içeriden, yani ezilen ulus devrimciliği açısından bakmak-mücadeleyi böyle geliştirmek son derece mümkün ve bilimseldir. Ezen ve ezilen ulus devrimcilerinin ortak sınıf örgütü-örgütlülüğü olarak, milliyetlere göre ayrılmış ayrı ayrı örgüt ve örgütlenmeleri reddederek tek sınıf örgütünde Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimciliği konumunda birleşerek, hatta dünya proletaryasının bir parçası olarak dünya devrimciliği konumuyla devrimci sınıf politikasını gütmek "kimlik krizi" olmasa gerek... Enternasyonalist devrimciliği kovarak ve bunun coğrafyamızdaki somut ifadesi olan çeşitli millet ve milliyetlerden Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası rolü ve devrimciliğini öteleyerek, ezen ulus devrimciliğinde sıkı duran sayın Güneş'in "kimlik krizi" içinde olduğu daha gerçektir. İşte kimlik krizi buradadır; Devrimci Demokrasi'de değil.

Özü pazar sorunu olan ulusal sorun burjuva demokratik nitelik taşır. Burjuva demokratik devrimler dönemi kapanıp, bu devrimler proleter devrim ve biçimlerinin parçası olarak proletaryanın omuzlarına yüklendikten sonra, proletaryanın ulusal sorunu önderliğindeki devrimlerle çözüme kavuşturmasından başka tutarlı devrimci çözüm yolu kalmamıştır. Dolayısıyla biz, ulusal kurtuluş mücadelesi, proletaryanın egemenliğinde sosyalist devrim veya proleter devrimin bir biçimi olan Yeni Demokratik Devrim kapsamında görüp, onu burjuva demokratik özelliğiyle görür ve onun karşısında proleter devrimci politikaya uygun misyonla tutum belirleriz. Yeri gelmişken söyleyelim ki, ulusal çelişkinin sınıf çelişkisinin önüne geçtiği-temel çelişki olduğu şeklindeki anlayış ve yaklaşımları ileri süren tezler, MLM'nin özüne olduğu gibi, MLM'nin proleter devrimlerin tarihsel misyonu konusundaki ana kavrayışa taban tabana zıt eğilimi ifade ederler. Proleter devrimlerin bu içeriğini inkara düşmüş olurlar.

Öte yandan, ulusal kurtuluş mücadelesi ile proleter devrim ve biçimleri ayrı olgulardır. Biri sınıfsal, öteki ulusal devrimdir. Proleter devrim yaşanırsa ulusal sorunu çözer, ancak salt ulusal kurtuluş mücadelesi proleter devrimin görevlerini üstlenerek, yerine getiremez. Tersini varsaymak, proleter devrim teorisi ile MLM'yi karikatürize etmek olur. Bundandır ki bizler, ulusal sorun veya çelişkinin çözümüne MLM'nin temel bakış açısından yaklaşırız. Ulusal meseleyi ne dıştan ezen ulus devrimciliği pozisyonundan, ne de ezilen ulus devrimciliği pozisyonundan ele almayız. Ezeni ezileni ile tüm uluslardan halkların ortak örgütlenmesi tezinden hareket ederiz. Dolayısıyla sayın Güneş'in adeta, iki ulus devrimciliği

033

SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

ulusal çelişkinin sınıf çelişkisinin önüne geçtiği-temel çelişki olduğu şeklindeki anlayış ve yaklaşımları ileri süren tezler, MLM'nin özüne olduğu gibi, MLM'nin proleter devrimlerin tarihsel misyonu konusundaki ana kavrayışa taban tabana zıt eğilimi ifade ederler. Proleter devrimlerin bu içeriğini inkara düşmüş olurlar.

adına konuşamazsınız; ya biri ya da diğeri adına konuşmalısınız diyerek bizleri "kimlik krizi" ile itham ettiği ve ezilen ulus devrimciliği pozisyonundan yaklaşmamızı öğütlemesi, aslında bizler şahsında MLM'yi itam ederek ondan kopmasını ifade etmektedir.

Kendisini ezen ulus devrimciliği adı altında milliyetçi "devrimcilik"le sınırlayanlar ve ulusal sorunun çözümünü ezilen ulus devrimciliği ya da ulusal harekete havale edenler elbette ezen ya da ezilen ulus cephesinden değil, sınıfsal cepheden bakmak gerektiğini anlayamazlar. Güneş'in, Devrimci Demokrasi'nin yaklaşımında "Türkiye işçi sınıfı yoktur" eleştirisi de havada durarak yere basmamaktadır. Birincisi, proleter devrimci politika dediğimiz şey işçi sınıfının politikasıdır. Böylece proletaryanın siyaseti, görevleri ve benzerinden bahsetmekte ve proleter devrimci politika derken işçi sınıfının politikasını anlatmaktayız. İkincisi, Güneş gibi "Türkiye" ve "Kuzey Kürdistan'ı" ayrı ele almamakta, bunların işçi sınıfını uluslara göre bölmekte ve Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfının ortak tek görevinden, yani proleter sınıf birliğinden söz ederek böyle ele almaktayız.

Sayın Güneş, ikisinin "birlikte yürütülemeyeceğini" ileri sürerken kanıt adına gösterdiği ve dayandığı tek şey, Kuzey Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesidir. Ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesiyle bu anlayışın iflas ettiğini söylemektedir. Bu gerekçenin sağlam olmadığını söyleyelim. Unutmamak gerekir ki, çeşitli millet ve milliyetlerden proletarya ve halk kitlelerini kucaklayan devrim hala gelişmemiş ya da henüz uykudayken, ezilen ulusun ulusal kurtuluş mücadelesi parlayarak gündeme oturabilir. Fakat bu realite, söz konusu ülke-coğrafya devrimini burjuva ulusal önderliğe ve ulusal harekete terk ederek, proleter devrimi rafa kaldırıp devrimci politikayı geçersiz saymayı asla haklı çıkarmaz. İşte, Güneş'in teslim olduğu yer; henüz proleter devrim serpilip ezen ve ezilen ulus proletaryası ve halklarını kavrayamadığı dönemde, ulusal kurtuluş mücadelesinin yükselmiş olması gerçeğidir. Ulusal kurtuluş mücadelesinin gücü, Sayın Güneş'i cezp ederek kimlik sendromuna sokmuştur. Hatırlatmak durumundayız ki, ezen ya da ezilen ulustan halkların devrimci örgütlenmesinin öz örgütü, ulusa göre ayrı duran ulusal partiler değil, enternasyonalizm silahıyla kuşanmış tek bir devrimci sınıf partisidir. Böyle bir partinin ezen ulus devrimciliği ya da ezilen ulus devrimciliği açısından pozisyon almasını beklemek, onun proleter kimlik ve niteli-

ğinden soyunmasını istemek, onu geriye çekmek demektir. Acaba Sayın Güneş bunu yapmış olmuyor mu?

Güneş'in, Devrimci Demokrasi'yi kasten, "... dışarıdan baktığını yansıtır..." diyerek, Kürt ulusal sorununa dışarıdan baktığımızı kanıtlamaya çalışırken, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının kayıtsız şartsız tanınması ve ulusların tam hak eşitliğini savunup, bundan hareket etmemizi delil göstermesi isabetli ve haklı bir gerekçe değildir. Çünkü, bu iki prensip de proleter devrimci politika olarak hareket noktasıdır olmalıdır. Zira ulusal sorunda proleter devrimci çözüm, ancak bu temeller üzerinde gerçek anlamda yükselir ve mümkün olur.

Yine, Sayın Güneş'in Devrimci Demokrasiye atfen, "... belirgin biçimde kimlik bildiriminde bulunuyor;...", "ezen ulus devrimciliği pozisyonunu benimsemiş görünüyor." diyerek, buna destek ettiği Devrimci Demokrasi'nin, "Ülkemiz ve benzer ülkeler;..." şeklindeki sözleri de Güneş'i doğrulamaz-doğrulamamaktadır. "Ülkemiz" ifadesiyle Türkiye-Kuzey Kürdistan bütünlüğünü, iki ulus ve birden çok azınlığın yaşadığı siyasal coğrafyayı kast ettik-ediyoruz; yalnızca Türk ulusunu değil. Ama Sayın Güneş, ülkemiz sözünden her ne hikmetse Türk ulusunu anlıyor. "Ülkemiz" derken Kuzey Kürdistan'ı anlamıyor, bunu içine koymuyor. Demek ki, "Ülkemiz" ifadesinden Türk ulusunu-Türkler ülkesini anlıyor... Elbette "Ülkemiz" ifadesinde vatan aidiyeti yansır, fakat millet aidiyeti yansımaz. "Ülke" dediğimiz siyasal coğrafya çok uluslu ise, "Ülkemiz" ifadesi millet değil, birden çok millet aidiyeti yansır. Bu açık değil midir? Ancak, Sayın Güneş, ezen ulus devrimciliği konumunu benimsemişimizi ve sonrada ezilen ulus devrimciliği konumunu da üstlendiğimizi göstererek "kimlik krizimizi" teyit ettirmek için, "Ülkemiz" şeklindeki ifademizden, "... bir vatan millet aidiyeti" yansıtır diyerek, "Ülkemiz" bildirimiyle Türk milletini kast ettiğimizi keyfiyetle yorumlayıp çarpıtmaktadır.

Bir noktaya daha açıklık getirmekte fayda vardır. "Ülkemiz" ifadesini kullanırken, enternasyonalist görevin somut biçimi olarak şekillenen devrimimiz açısından esas aldığımız coğrafyayı tayin etme anlamında kullanıyoruz. Nerenin proleter devrimcileri olduğumuzun belirlenmesi ve nerede-hangi coğrafya ya da devlet sınırları üzerinde devrimci görevimizi yürüttüğümüzün açık ifadesi anlamında "Ülkemiz" vurgusunu anlatım içinde kullanıyoruz. Spekülasyona yer yok ki, proletarya enternasyonalizmini benimsiyor, pro-

letaryanın ancak devrimini gerçekleştirip ege-
men sınıf olduğu koşullarda ve bu anlamda ulu-
sal olabileceğini düşünüyoruz. **"Proletaryanın
vatanı yoktur"** kavrayışı kavrayışımızdır.

Karşı Çıkmak İçin Karşı Çıkmanın Dinmeyen Tahrifatı

Sayın Güneş, 'milli çıkarlar'ın sözcülüğünü yap-
maya çalıştığımızı söylediği yerde de çarpıtma-
ya devam ediyor. Bu yorumlamasına bağlı bir
münakaşa olsa da çıkardığı *"milli çıkar sözcülü-
ğü"* tamamen mübalağadır. Alıntı yaparken,
önemsiz de olsa, anlamsız bir eklentiye başvu-
rup, en azından *"dikkatsiz"* davrandığı açıktır.

'Milli çıkarlar'ın sözcülüğünü yapmaya çalıştığ-
ımızı söylerken dayanak ettiği alıntımızı şöyle
aktarmaktadır sayın Güneş: *"Devrimci Demok-
rasi, 'ülke hakim sınıflar... öte taraftan, ülke
milli çıkarlarını uşaklıkla emperyalizme peşkeş
çektiklerini gizlemeye çalışmaktadır' derken, söz-
cülüğünü yapmaya çalıştığı 'milli çıkarlar' her-
halde (ve her ne ise) Türk milletinin 'milli çıkar-
ları' olmaktadır."* Evet böyle demek, böyle ak-
tarmaktadır.

Anlamsız olarak veya özensizlikle, 'ülke hakim
sınıflar' eklentisini fazladan yapmaktadır. Dev-
rimci Demokrasi'nin ilgili yerdeki sözlerinde
böyle bir ifade bulunmamaktadır. Olmadığı hal-
de varmış gibi göstermesi, alıntıların doğru ak-
tarılmamış olabileceği kuşkusuna yol açması
itibariyle de önemlidir. Devrimci Demokrasi'nin
söz konusu sözleri, *"Türk hakim sınıfları"* diye
başlamaktadır. Önemlisi, Devrimci Demokra-
si'nin anlatımı bir gerçeği ifade ederek buna
dikkat çekmekteyken, sayın Güneş bunu *"milli
çıkartlar sözcülüğü"* olarak yorumlamakta ve da-
hası, "herhalde" diyerek titrek bir biçimde, bu
milli çıkarlar *"Türk milletinin 'milli çıkarları' ol-
maktadır"* demektedir. Garip! Neden milli çı-
karlar Türk milletinin olsun ki ve nereden böyle
bir kast var ki?

İşte Devrimci Demokrasi'nin ilgili sözleri aynen
şöyledir: *"Türk hakim sınıfları, önüne koyulan
ödevlerin yerine getirilmesini 'demokratik aç-
lımlar olarak lanse edip manipülasyona yol
açarken, öte taraftan, ülke milli çıkarlarını uşak-
lıkla emperyalizme peşkeş çektiğini de gizleme-
ye çalışmaktadır."* Burada bir sorun yok. Tartış-
ma "demokratikleşme" denen emperyalist tasfi-
yecî süreç çerçevesinde yapılmaktadır. Sürecin
değerlendirilmesinde Türk hakim sınıflarının
uşaklık misyonu ve ülke zenginlikleri-değerlerini
emperyalizme peşkeş çektiği gerçekliği dile ge-

tirilerek gerçek yüzleri teşhir edilmektedir. Tar-
tışma budur, söylenenler de alıntıda görüldüğü
gibi bunlardır.

Ne var ki, "Marksist Teori" yazarı sayın Güneş,
tüm bunları ters yüz ederek, zorlama bir şekilde
Türk milletinin milli çıkarlarının sözcülüğünü
yapmaya çalıştığımızı iddia etmektedir. Ezen
ulus devrimciliği konumundan yaklaştığımızı is-
patlamaya çalışırken, Devrimci Demokrasi'den
ilgili alıntıyı yaparak Türk ulusunun milli çıkarla-
rının sözcülüğünü yapmaya çalıştığımızı tespit
ederek, taşıdığımız *"vatan millet"* *"aidiyet ne-
deniyle"*, *"'milli çıkarlar' ile bir empati ve öz-
deşlik ilişkisi içinde"* olduğumuzu yama gibi ek-
liyor.

Kabul edilir ki, Türkiye-Kuzey Kürdistan emper-
yalizmin yarı-sömürgesi durumundadır. Bu bağ-
lamda gündemimizdeki somut devrimin hedefle-
rinden biri de emperyalizmdir. Millet kavramının
halkı da kapsadığı unutulmamalıdır. O halde
emperyalizme karşı milli çıkarların korunması
devrimci özellik taşıyor. Elbette proletarya ve halk
kitlelerinin çıkarları önceliğimiz ve esasımızdır,
hareket noktamızdır. Bunda kuşkuyla yer yok. Fa-
kat, emperyalizmin tahakkümü durumunda dev-
rimimiz anti-emperyalist nitelikte ihtiva eder-et-
mek durumundadır. Dolayısıyla anti-emperyalist
kesimlerle birleşmek veya emperyalizmin yarı-
sömürgesi talanına karşı milli çıkarlardan söz
etmek yerindedir. Hakim sınıfların karakteri,
devletleri iktidarları ve yönetimleri de emperya-
lizme bağımlılık özelliğinden ayrı olarak nitelen-
memektedir. Bunların emperyalizme uşaklık iliş-
kisiyle bağlı olmalarından ötürü edindikleri nite-
liğe dikkat çekmek ve devlet iktidarı olarak oy-
nadıkları rolü deşifre etmek; böylece devrimci
ajitasyon-propagandamızda anti-emperyalist ni-
teliğe vurgu yaparak dikkat çekmek doğru olanı-
dır. Hakim sınıfların mevcut stratejileri veya yü-
rürükteki projeleri de emperyalizm dışında ya-
şanan gelişmeler değildir. Baş vurdukları dema-
goji ve safsatalara rağmen, yürüttükleri süreç
emperyalizmin çıkarları temelinde ona bağlı ge-
liştirilmektedir. Tüm bunlarla beraber, hakim sı-
nıfların emperyalizme uşaklıkla ülkenin milli ge-
lirini emperyalizme peşkeş çektiklerini söyle-
mek doğru ve gereklidir. Emperyalizm ve onun
talan ve sömürsüne karşı mücadele, aynı za-
manda milli çıkarların savunulmasını kapsama-
makta mıdır? Emperyalizme karşı olan milli bur-
juvazi şartlı ve görelî bir devrimci yan taşıma-
makta mıdır? Coğrafyamız gibi yerlerde milli bur-
juvazinin sol kanadı yok mudur? Bizim bunlara
yanıtımız müspettir. Güneş'in yanıtı ise tersidir.

İşte bu, Maoizm'i kavrayıp kavramamakla ilgili bir nüans olup, ideoloji karşısındaki pozisyon farklılığımızdan beslenir. Milli çıkarlardan kastımız esasta emperyalizmle işbirliği içindeki **"bir avuç"** hain komprador bürokratik kesimin çıkarları değil, halklarımızın ve şartlı ve görelide olsa halk tanımlamamız içerisinde yer alan, emperyalizme karşı olan yerli burjuvazinin çıkarlarını ifade eder. Zira o komprador nitelikteki "bir avuç" hain işbirlikçi ulusal-millî burjuvaziye dahil değildir.

Emperyalizmle işbirliği içinde olmayıp onun tahakkümüne-sömürü ve talanına karşı çıkan ve emperyalizm tarafından baskı altında tutulan yerli burjuvazinin bir kesimi, özellikle sol kesimi dediğimiz devrimci kesimi, gündemdeki Yeni Demokratik Devrim'imizin anti-emperyalist yanı itibarıyla ve bu devrimde çıkarları olmasından dolayı, devrimde yer alarak devrimci rol icra eder. Bu anlamda millî burjuvaziyi bir bütün olarak dışlamak veya karşı-devrimci görmek hatalıdır. Millî çıkarlara veya millî burjuvaziye yaklaşımımızı en genel ifadeyle böyle özetleyebiliriz. Ne var ki, "Marksist Teori" ve yazarın Güneş millî çıkarlar veya millî burjuvaziye toptancı ve çarpık yaklaşmakta, dolayısıyla da Türk hakim sınıflarının ülke millî çıkarlarını emperyalizme peşkeş çektiği yönlü söylemimizi, Türk milletinin millî çıkarlarının sözcülüğünü yaptığımız şeklinde değerlendirmektedir. Açıkça söylüyoruz; emperyalizm ve onun uşağı durumundaki komprador bürokratik burjuva hakim sınıflarının iş birliği biçiminde efendi-uşak ilişkisi temelinde el koyup gasp ettiği ülke zenginliklerinin yani millî gelirin talan edilmesine karşı olmakla, bu anlamda olmak üzere millî çıkarların da görelide olarak sözcülüğünü-savunuculuğunu yapmaktayız. Esas ve kesin sözcülüğümüz, ana doğrultumuz proletarya ve onun önderliğinde halk kitlelerinin çıkar sözcülüğüdür.

Bu millî çıkarlar neden Türk milletinin millî çıkarları olmaktadırlar anlayamadık (!) Ülke millî geliri derken Türk milletinin geliri olarak anlamamakta, bunu asla kastetmemekteyiz. Bilakis, değişik millet ve milliyetlerden teşkil olan Türkiye-Kuzey Kürdistan ülkesi millî çıkarlarını kast etmekteyiz. Ülke derken, Kuzey Kürdistan'ı ayırıp salt "Türkiye"yi anlamıyoruz ve ikisini Türkiye-Kuzey Kürdistan olarak tanımlıyoruz.

Eğer, Türkiye-Kuzey Kürdistan tanımlamasıyla ezen ve ezilen ulusu da ifade eden siyasal coğrafya tarifi kavrayışında olmayıp, sayın Güneş gibi, Kürdistan sömürgeci diyerek, "Türkiye" tanımıyla Türk milletini anlayıp kendimizi de Türk

ulusu devrimcileri olarak ifade etseydik, bu durumda sayın Güneş'in söyledikleri bir parça doğru olur ve "herhalde" netsizliğindeki titre ithamı (yani "Türk milletinin 'millî çıkarları' olmaktadır." ithamı) daha güvenle-ikirciksiz ifade edilirdi yazar tarafından. Ama böyle değil. Ezen ulus devrimciliği konumundan değil, iki ulus ve azınlıklardan coğrafyamız proletaryası devrimciliği konumundan-devrimci sınıf platformu olarak seslendiğimizden Güneş'in iddia ve ithamları temelsiz kalarak suya düşmektedir.

Ekleyelim ki, sömürge değerlendirmesi yapıldığı durumda da bu durum, yani emperyalizme karşı bağımsızlık temelinde millî çıkarların savunulması tavrı değişmezdi. Ulusların kaderlerini tayin etme hakkı, ulusların bağımsızlığı, tam hak eşitliğini savunmak ve emperyalist gericiğin sömürgeciliğine (yarı-sömürgeciliğine de) karşı çıkmak reddedilmeyecekse, bu temelde olmak kaydıyla millî çıkarların savunulması tarihsel ve toplumsal bir zorunluluk olarak devrimci açıdan devreye girer. Ve unutmamak gerekir ki, millî çıkarlar halkın çıkarlarını da kapsar ve esasta halka ait olan, gaspedilmiş çıkarlardır. Bizlerin savunduğu millî çıkarlar, burjuva milliyetçi imtiyazlar değildir, Türkiye-Kuzey Kürdistan adını verdiğimiz siyasal coğrafyalardan halkların çıkarlarıdır, emperyalist talan ve sömürüye karşı çıkma anlamındadır. Bunun karşısında görelide olsa devrimci rol üstlenen, yani emperyalizme karşı duran yelpazedeki millî muhtevadır, emperyalizmin uşağı durumunda millî kavramından çıkmış olan bir avuç hainin ve emperyalizmin işbirlikçisi hakim sınıfların çıkarları değil. Daha da açıkçası, emperyalist tahakküm şartlarında emperyalizme karşı olup da devrimci role sahip olan millî kapsamdır kastettiğimiz millî çıkarlar.

Emperyalizmin sömürü, talan ve tahakkümüne karşı çıkarak millî çıkarların savunulması, millî devrim ile demokratik devrimin iç içe geçtiği gündemimizdeki Yeni Demokratik Devrimin bir içeriği ve görevidir. Emperyalist tahakküm koşullarında, ulusların bağımsızlığını da içeren Yeni Demokratik Devrim, Sosyalizm ve Komünizm mücadelesi muhtevasıyla, emperyalist dünya gericiğin çıkarları ve emperyalist tekellerin sömürü imtiyazlarına karşı millî çıkarların savunulmasında daha doğal ve devrimci ne olabilir ki?!

Dahası, söylediğimiz gibi, emperyalizmin uşağı durumundaki yerli hakim sınıfların, kendi ulusuna ve devlet bütünlüğü içindeki uluslar ve azınlıklar kapsamının çıkarlarına ihanet ederek, bu millî çıkarları emperyalizme peşkeş çekmesine karşı mücadele etmek; doğru orantılı olarak em-

peryalist gericiliğin diğer ulus veya uluslar üzerindeki baskı, sömürü ve her türden hegemonyasına karşı çıkarak hakim sınıfların ülke millî çıkarlarını emperyalizme peşkeş çekmesini teşhir etmek, bu anlamda da ulusların bağımsızlığından yana tavır almak; Türk milletinin millî çıkarlarının sözcülüğünü yapmak anlamına gelmediği gibi, emperyalizm ile yerli işbirlikçi-uşak sınıflara karşı mücadele etmekten başka bir anlama hiç gelmez. Dolayısıyla Devrimci Demokrasi'nin ilgili söylemlerinde ezen ulus milliyetçiliği gibi şeyler aramak boş bir çabadır.

"Kürt ulusal mücadelesini", ulusal sorunu da çözecek muhtevayla yürüttüğümüz Halk Savaşı Stratejisiyle; Yeni Demokratik Devrimimizin içeriği ve bu devrimin hedefleriyle; Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryasının öncü kurmayı olan Maoist Komünistler olarak, ideolojik-politik anlamda omuzlayan ve temsil eden konumdayız. Pratik önderlik/örgütsel önderlik rolünü pratik olarak temsil edemediğimiz doğruyken; bu tamamen komünist önderlikli devrimci mücadelesinin henüz gelişmemiş olmasının sonucudur. Ne var ki, ideolojik-politik açıdan sahip olduğumuz nesnel misyon ile birlikte, bunu örgütsel açıdan da omuzlama durumuna geldiğimizde, "ulusal mücadeleyi" bu çehresinden çıkararak emperyalizme karşı proleter devrim kapsamı ve katına çıkararak ve bu öyle omuzlamış olacağız-bu nitelikte omuzlayacağız. Dolayısıyla, ne ezen nede ezilen ulus devrimciliği açısından yaklaşmamızın gereği yoktur; bunun bizden istenmesi gülünçtür. Milliyetçi devrimciliği değil, enternasyonalist devrimciliği temsil ettiğimiz unutulmamalıdır. Ve unutulmamalıdır ki, **"Bilinçli proletaryanın denenmiş olan kendi bayrağı vardır ve onun, burjuvazinin bayrağı altında safa girmesinin gereği olamaz."**

Ezen Ulus Devrimciliği Pozisyonuna Çekilmek İsteniyoruz

"Türkiye Devrimciliği ve Kuzey Kürdistan Devrimciliği" modundan çıkmayan "Marksist Teori" yazarı Güneş, "ezen ulus devrimciliği" konumundan baktığımızı kanıtlamaya çalışarak ille de "ulusal kimlik" tespitimizi yapmaya kalkışıyor. "Ulusal kimlik" tespitimizde verdiği ilk kararlar (zira sonra bunu terk edip aynı zaman da ezilen ulus devrimciliği konumundan konuştuğumuzu da "başanyla tespit ediyor."), ezen ulus devrimciliği pozisyonundan yaklaştığımızı söyledikten sonra, **"Bu doğru bir tutumdur. Burada yanlış olan bir şey de yoktur."** görüşünü ekler-

ken, objektif olarak kendi deyimiyle "ulusal kimliği"ni kabul edip açıklamış olmaktadır. Yani, "ezen ulus devrimciliği konumunda" olduğunu söylüyor. Ama daha sonra, ileri bölümlerde; "... serhildanlara akan Kürt halkımızın..." ibaresiyle kimliğini değiştirip "ezilen ulus devrimciliği konumuna" geçer gibi oluyor!... (Bizim kimliğimiz ulusal değil, enternasyonalist öze Türkiye-Kuzey Kürdistan proleter devrimciliği biçimindedir. Uluslararası proletaryanın bu coğrafya koluyuz.) Bu ayrımı geçiyoruz.

Yazarın "ulusal kimlik" takıntısıyla bizlere giydirmek istediği ezen ulus devrimciliği gömleğine, yazarın her gayretiyle karşılaştığımızda biz de döne döne değineceğiz. İyi duysun diye tekrarlayacağız; herhangi bir ulus devrimciliği adına değil, sınıf devrimciliği adına konuşuyoruz. Daha doğrusu ne biri, ne öteki olma pozisyonunda değil, somutta iki ulus ve diğer azınlıkların ortak proleter devrimciliği pozisyonunda konuşmaktayız; Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası adına...

Böyle olduğu halde dışımızda bir ulusal hareket geliştiğinden bunu uyarma görevini ihmal edemeyiz ama ulusal sorunun proleter devrimci çözümünü proletarya adına-temsiliyle sahiplenmediğimizden omuzlamaktayız. Yani, bu durumda ezen ulus devrimciliği pozisyonundan da, ezilen ulus devrimciliği pozisyonunda da yaklaştığımız şekilde bulgulara rastlamak mümkün. Çünkü yalnız biri adına değil, genel proleter açıdan olmak üzere, ikisi adına da konuştuğumuz izlenebilir. Bunu yazarın kendisi de görmektedir. Dolayısıyla ezen ulus devrimciliği adına konuşulduğunu kanıtlamaya çalışma gayretiyle ayırtmaya girmesi gereksiz çabadır. Zira yazarın kendisi bunca ispat yoluna gidip yorulduktan sonra, ezilen ulus devrimciliği açısından da yaklaştığımızı ve dolayısıyla hem ezen, hem de ezilen ulus devrimciliği açısından yaklaştığımızı keşfederek, bu kez de bunu eleştirmektedir.

Şöyle diyor yazar; **"Evet gösterdiğimiz gibi ezen ulus devrimciliği konumundan konuşmaktadır, ancak icabında aynı zamanda ezilen ulus devrimciliğini de aynı anda ve birlikte yürütebileceğini, bunun mümkün olduğunu sanmaktadır."** Yani, görüldüğü gibi, yalnız biri pozisyonundan değil, ezen ulus devrimciliği pozisyonu ile ezilen ulus devrimciliği ortak pozisyonunu da kapsayan Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası normundan konuştuğumuzu, ikisini de ihtiva edecek şekilde birlikte yürüttüğümüzü keşfetmektedir. Özel yeteneğinden değil ama zorlamalara girmesinin tutarsızlığı nedeniyle bizleri nereye yerleştireceği-

ne bir türlü karar verememektedir sayın Güneş. Bu anlamda bundan önceki aşamalarda birini ya da ötekini kanıtlamaya çalışırken tam bir beyhude emek harcamış olmaktadır yazar. Ancak emeğine kaba yaklaşmamak adına, burada verdiği emeği es geçmeyeceğiz.

Ezen ulus devrimciliği olarak "ulusal kimlik"imizi kanıtlarken yine Devrimci Demokrasiden alıntılar almaktadır. Örneğin şu sözleri kanıt olarak almaktadır; "...Gelişmelerin Kürt ulusal hareketi ve ülkemiz devrimci hareketi aleyhine..." Bu radaki Kürt ulusal hareketi ile ülkemiz devrimci hareketi şeklindeki ayırımımız, birinin ulusal hareket, diğerinin sınıf hareketi olması gerçeğinden ileri gelmektedir. Dahası, ulusal hareketi de politik olarak devrimci değerlendirdiğimiz için, yalnızca devrimci hareket ifadesini kullanmaktan sakındık. Zira bu ifade durumunda, **"ulusal hareket devrimci değil mi ki?"** sorusu haklı olarak ortaya çıkacaktı. Buna mahal vermemek için Kürt ulusal hareketi ve ülkemiz devrimci hareketi tarzında ifade etmeyi uygun bulduk ve doğrudur da. Öte yandan dediğimiz gibi, politik bakımdan devrimci de olsa bir ulusal hareketi, öteki sınıfsal özellikteki devrimci hareketi ve bu iki ayrı niteliğin ayrı ifade edilmesi gerekmektedir. Özcesi, bu ifade biçimimiz yazarın iddiası ettiği gibi, ezen ulus devrimciliği konumundan konuştuğumuzu kanıtlayan bir delil değildir.

İkinci alıntı şudur: *"a) Kürt ulusu ve Kürt ulusal hareketini uyarmak, tehlikeye işaret ederek..."* Bu ifade de yazarın iddiasını doğrulamaz. Çünkü, Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası adına konuştuğumuz halde, dışımızdaki ulusal hareket ve dolayısıyla da ulusu uyarmak anlaşılır olmakla birlikte, ezen ulus devrimciliği pozisyonundan konuştuğumuz anlamına gelmez. Pek ala enter-nasyonalist proletarya görüşü açısından olduğumuz halde, reel gerçek olan hareketi uyabiliriz-uyarırız. Bize rağmen bir gerçeklik var, bunu görmezden gelemeyiz.

Alıntı olarak verilen üçüncü cümle de, Kürt ulusal sorununda devrimci çözüm açımızı korumakla birlikte, Kürt ulusal hareketi ve Kürt ulusunun haklı mücadelesinin de kazanımları olarak gündeme gelen-taninan hakların kullanılmasına karşı olmadığımızı açıklayan makul bir yaklaşımdır. Ki, bunda da Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası penceresinden bakmayı terk ederek, ezen ulus devrimciliği kefenine girdiğimiz söyle-nemez. Dolayısıyla yazarın mantığı sonuca götürceği bir şey yoktur. Yazarın yapması gereken şey, ısrarla savunup doğru bulduğu ezen ulus devrimciliği konumu biçimindeki tek ayaklı milli-

yetçi devrimciliği terk edip, Türk-Kürt ve değişik milliyetlerden proletaryanın ortak mücadele ve örgütlülüğünü savunmaktır.

İnkâr ve İtiraf

Yazar Devrimci Demokrasi'yi mahkum etme gayretiyle, Kürt ulusal sorunu ve "Kürt açılımı" sorunuyla ilgili bir şey ortaya koyamadığını ileri sürüyor. Sözleri şöyledir: "..., *şu anda Kürt ulusal sorunuyla ve 'Kürt açılımı' süreciyle ilgili ne yapması gerektiğini ortaya koymamakta, koymamaktadır...*" (sf: 37) Bu inkardır. Şimdi de yine yazarın aktarımlarından vererek itirafını gösteren satırlarına bakalım.

46. sayfada şunları söylüyor:

"D.D'nin belirlediği görevleri özetleyelim:

-Türkiye devrimci hareketinin eleştirisi ve uyarılması, onlara tehlikeyi göstermeye, kavratmaya çalışmak;

-Kürt ulusal hareketini eleştirmek, uyarmak;

-Kürt ulusunu uyarmak;

-Türk egemen sınıflarının karakterini ve geliştirmekte oldukları 'Kürt açılımı' siyasetinin tasfiyecisi, karşı-devrimci karakterini sergilemek..."

Evet bu sözler de yazara ait. "Marksist Teori" dergisinin 37. sayfasında Devrimci Demokrasi'nin "Kürt ulusal sorunuyla ve 'Kürt açılımı' süreciyle ilgili ne yapılması gerektiğini ortaya koymadığını" söyleyen yazar, yazısının 47. sayfasına geldiğinde, 37. sayfada söylediklerini unutarak *"D.D'nin belirlediği görevleri özetleyelim"* diyerek, inkarcılığını kendi ağızyla itiraf etmiş oluyor. İtiraf ediyor çünkü alıntı yaparak aktardıklarından görülüyor ki, görevler belirlenmiş ve ne yapılması gerektiği ortaya konmuştur. (İster yanlış, ister doğru/ister yeterli, ister yetersiz olsun; her ne olursa olsun, ama öyle ama böyle, en kötü ihtimalle bile yapılması gerekenleri ortaya koyuyor. Ki, bunların neler olduğunu yazarın özetinde yer almayan kapsamıyla aşağıda aktaracağız.)

Kuşkusuz ki, ortaya konan görevlerin eleştirisi farklı bir şeydir. Devrimci Demokrasi'nin belirlediği görevleri yetersiz, hatalı, yanlış, hatta kendince boş da görebilir. Fakat bu ayrı, ama *"ne yapılması gerektiğini ortaya koymamakta, koymamakta..."* demek ayrı şeydir. Birincisi eleştiridir, ikincisi inkardır. Bunu geçelim.

Yazar Devrimci Demokrasi'nin ne yapılması gerektiğini ortaya koymadığını söyledikten bir süre sonra, Devrimci Demokrasi'nin belirlediği görevleri özetlerken, haksızlık yapıyor ve iyi özetle-

miyor. O halde yazanın yapmadığını biz yapmak durumundayız. Zira yazarın objektif mi, keyfiyetçi-yanlı mı yaklaştığı böylece görülecektir. Yazar nalıncı keseri misali kendisine doğru yontarak Devrimci Demokrasi'nin belirlediği görevleri kırıyor. Tekrar edelim ki, eleştirmek, beğenmemek, yanlışlamak gibi değerlendirmeler hak iken ve buna saygı gösterilmesi gerekirken; ama inkarcılık saygın olmamakla birlikte hak değil haksızlıktır.

Sakinmadan söylüyoruz ki, ulusal sorun ve ulusal hareket karşısında Türkiye-Kuzey Kürdistan proleterleri-proleter öncüsü olarak özellikle pratik görevlerimizi yerine getirmekte yetersiz kaldık, yetersizliklerimiz devam ediyor. Bizler durumumuzu tespit ederken, dostlarımızın bunu nasıl değerlendirecekleri-nereye çekecekleri onların kendi sorunudur. Ancak, görevlerimiz hakkında yapamadıklarımızı-yetersizliklerimizi kabul ederken, "ne yapılması gerektiğini ortaya koymama" derecesinde derin bir basiretsizlik ve "apolitizm" içinde olduğumuzun kabulü olmadığı ve böyle değerlendirilmemizi doğrulamış olmadığımızın da altını önemle çizmek isteriz.

Öncelikle söyleyelim ki, yazımızın konusu, genel olarak Kürt ulusal sorununu tanımlayan veya inceleyen bir amaç gütmemekte, bunu konu edinmemektedir. Dolayısıyla yazarın bunu yazıdan istemesi-beklemesi gerçeğe uygun değildir. Yazının konusu Kürt ulusal sorununda gelişmekte olan süreçtir ve benzeri. Dolayısıyla yazanın istemesi gereken de bu süreçle ilgili olmalıdır. Tasfiyeci süreç değerlendirilip Kürt ulusal hareketi ile coğrafyamız devrimci ve komünist hareketinin durumunu ve benzeri ele alan bir yazıda, "neden ulusal sorunu tahlil etmediniz, neden genel olarak ulusal sorunla ilgili projenizi sunmadınız?" diyerek, başlı başına Kürt ulusal sorununu incelemeyi ve bunun hakkında genel çerçeveyi isteyip-aramak, nalburdan elma istemeye benzer. Dolayısıyla genel olarak ulusal sorunla ilgili neler yapılması gerektiği incelenmemiş ama mevcut süreçteki gelişmeler boyutuyla değerlendirmeler yapılmıştır ve bu çerçeveye bağlı olarak ulusal sorun hakkında gerekli bazı değerlendirmelerde bulunulmuştur.

Bir not daha düşelim; yazar söz konusu genel eleştirisini bir yazıyla değil, başka yazılarla da desteklemiştir. Dolayısıyla bizler de ilgili yazılardan aktarımlarla yanıt vereceğiz.

Şimdi, yazarın özetlediğini söylediği Devrimci Demokrasi'nin belirlediği görevleri ilgili yazılardan alıntılar yaparak biz vermeye çalışalım. Bakalım Devrimci Demokrasi "Kürt ulusal sorunuy-

la ve 'Kürt açılımı' süreciyle ilgili" bir şeyler ortaya koyuyor mu, koymuyor mu? Bakalım yazar özetlemesiyle üzüm mü yemek istiyor, yoksa bağcıyı mı dövmek istiyor? Bakalım inkar var mı, yok mu? Bakalım yazar kırıp çarpıtarak mı özetlemiş, yoksa olduğu gibi veya özüne uygun olarak mı özetlemiş?

Yazarın gayreti bilimsel gerçek karşısında açık ve dobra olmak değil, yılan eğrisi misali büküktür. Örneğin Devrimci Demokrasi'nin özetlemesindeki şu sözleri; **"Kürt ulusunun bağımsızlığı başta olmak üzere, tüm ulusal demokratik hak ve taleplerini kararlı devrimci sınıf siyaseti ve tavrıyla savunan mücadele bizim görevidir. Türk hakim sınıflarının Kürt ulusu üzerindeki her türlü baskı, zulüm ve tahakkümüne ve bu tahakkümün tüm yansımalarına, sonuçlarına, üstünlük ve imtiyazlarına dayalı her türden eşitsizliklere karşı kararlı bir savaşım vermek; komünistlerin görevi olarak omuzlarımızdadır."** yazar tarafından es geçilerek, daha doğrusu kırılıp erozyona uğratarak, yani içeriğinden soyundularak şöyle yansıtılmış-özetlenmiş; **"-Türk egemen sınıflarının karakterini ve geliştirmekte oldukları 'Kürt açılımı' siyasetinin tasfiyeci, karşı-devrimci karakterini sergilemek..."** En azından Devrimci Demokrasi'nin bu sözleri yazar tarafından yapılan özetle yansıtılmamış. Neden? Şayet yansıtılmış ise, o halde revize edilerek ve tamamen farklı içerikte verilmiştir. Bu örnek yazarın etik davranmadığını, çarpıtmaya başvurarak yanıltma ihtiyacı duyup zavallılığını göstermektedir. Zira, Devrimci Demokrasi "ne yapması gerektiğini ortaya koymamakta" demekle yetinmemiş, bu iddiasını kanıtlarken, Devrimci Demokrasi'nin ortaya koyduğu-tespit ettiği görevleri işine geldiği gibi-keyfiyetle özetlemiş, doğru davranmamıştır. Tabi, görmezden gelerek de olsa, iddiasını kanıtlamaya çalışırken yaptığı alıntılarla yine kendisini çürütmesi de "unutkanlığı" değilse, ayrı bir tutarsızlığıdır.

Yazarın Devrimci Demokrasi adına yaptığı özetleme ile Devrimci Demokrasi'nin kendi özetlemesini karşılaştırmak üzere, Devrimci Demokrasi'nin sözlerini genişçe aktaralım. (Yazarın yaptığı özetlemeyi biraz yukarıda vermiştik. Ama noktası noktasına!...)

Devrimci Demokrasi'nin 17-30 Ağustos 2009 tarihli sayısının ilgili yazısında, **"Güncel somut gelişmeler karşısında ... tutum ya da yaklaşımımız ne olmalıdır?"** başlıklı bölümünde şunları söylüyor:

"1) Yukarıda ortaya koymuş olduğumuz temel prensip, anlayış ve gerçeklerden hareket etmeyi göz ardı edip, reel politik sürecin esiri olan eğri-

liklere düşemeyiz, tasfiyeciliğin batağına saplanıp kalamayız.

Buna göre; a)... b)...

c) Tasfiyecilikle ve tasfiyeci politikayla aramıza kalın çizgiler çekmekten asla imtina edemeyiz.

2) Yukarıda temel yaklaşım ve özetlediğimiz değerlendirmelerimiz paralelinde; Kürt ulusal hareketinin tasfiyesi hedefiyle gelişen veya geliştirilen uzlaşma sürecini ve bu yönlü tüm politikaları, tasfiyeci özlere gereği desteklemiyoruz-destekleyemeyiz. ... O halde;

a) Emperyalist ve gerici hakim sınıfların tüm demagoji, safsata ve yalanlarını teşhir ederek, gerçek yüzlerini ve niyetlerini açığa çıkarıp devrimci halk kitlelerine, özeldede Kürt ulusuna göstermeyi vazgeçilmez bir görev olarak kabul ediyoruz-ederiz.

b)... Kürt ulusal hareketi başta olmak üzere, reel politika üzerinde başı dönercesine dönen tüm oportünist, tasfiyeci, teslimiyetçi ve sivil toplumcu liberal siyasetlere karşı ideolojik mücadele yürütmeyi de önemseyerek üstleniriz. Tüm bunları ajitasyon-propagandamızın temel unsurları olarak öne çıkarırız.

3)... Buna bağlı olarak;

a) Kürt ulusu ve Kürt ulusal hareketini uyarmak, tehlikeyi işaret ederek mevcut pratik eğilimlerinin hatalı ve sürecin yanıltıcı olduğunu büyük bir açıklıkla ifade etmek; Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunun nereden geçtiğine vurgu yaparak bunu öne çıkarmak kaçınılmaz bir tutum ve ihtiyaç durumundadır.

b) Uluslar arasında eşitlik kabul edilip sağlanmadan, kısmi ulusal demokratik haklar ve özellikle de kırılarak kuşa çevrilmiş güdük talepler uğruna bağımsızlık hakkından vazgeçilemez, milli zulümcü tahakküm kabul edilip meşrulaştırılmaz.

c) Reformlar için mücadele, devrim ve devrimci kurtuluş mücadelesinin önüne asla çıkarılamaz.

d) Öte yandan, Kürt ulusal hareketi ve Kürt ulusunun, haklı mücadelesinin de bir sonucu-kazanımı olarak tanınan haklarını kullanmalarına asla karşı değiliz. Bilakis, her ulusal demokratik hak ve talebin geliştirilip ilerletilmesini istediğimiz gibi, kullanılmasını da isteriz, reddetmeyiz.

4)... bu sürecin tasfiyeci özü itibarıyla devrimimizi ve Kürt ulusunun kurtuluşunu baltalayan gerici bir süreç olduğunu yadsıyarak, ilerici görüş destekleyemeyiz.

5)... Kürt ulusal hareketi mevcut durumda uz-

laşmaya yatkın tüm eğilim ve pratiğiyle süreci ortak olmakta, diğer kimi devrimci hareketler de aynı gidişatı desteklemektedirler.

6)... Birinci ve esas yan tasfiyeciliktir. İkinci ve tali yanı kırılmış kısmi demokratik-ulusal demokratik iyileştirmeler şeklindeki sinsî aldatıcılıktır.

... a)... b)...

O halde, bir bütün olarak iki yanıyla da sürecin desteklenmemesi doğru politikadır. İkincinin aldatıcılığına kapılmak, birinci amaca hizmet etmek olur. Fakat bu, iyileştirmeleri reddetmek, kabul etmemek anlamına gelmez. Temel ayırım noktamız; bunların reddedilmesi değil, bunlar için mücadeleyi esaslaştıran, devrimci amaçlarımızdan vazgeçen ve bunlarla sınırlı politika yaparak devrimci politikadan uzaklaşan çizgiye karşı mücadele etmektir.

7) Kürt ulusunun bağımsızlığı başta olmak üzere, tüm ulusal demokratik hak ve taleplerini kararlı devrimci sınıf siyaseti ve tavrıyla savunan mücadele bizlerin görevidir. Türk hakim sınıflarının Kürt ulusu üzerindeki her türlü baskı, zulüm ve tahakkümüne ve bu tahakkümün tüm yansımalarına, sonuçlarına, üstünlük ve imtiyazlarına dayalı her türden eşitsizliklere karşı kararlı bir savaşım vermek; Komünistlerin görevi olarak omuzlarımızdadır.

Bundan hareketle; a) demagoji, yalan ve hileye dayalı olup, şartları mevcut olmamakla gerçekçi olmayan ve hakim sınıflarını oyununun bir parçası durumuna gelen, "demokratikleşme", "çözüm", "barış" gibi soyut söylemlere itibar edemez, bunların hangi amaçlarla kullanıldığını-ne anlama geldiğini açıklayarak gerçekleri söylemekten geri duramayız.

b) Kürt ulusunun her ulusal demokratik talebini, politik ajitasyon-propaganda ve politik aktivitemizin birer parçası olarak kullanmakta tereddüt edemeyiz.

...

Komünistler, 'Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı'nın tanınmasından hiçbir koşul ve hiçbir şartta vazgeçemezler. Zoraki gerici birliklere karşı çıkarak, uluslar arasında tam hak eşitliğine dayalı demokratik birlikleri savunurlar. Küçük ulusların büyük uluslara bağımlılığını öngören emperyalist birlikleri temelden redederler.

Emperyalist "çözümün" nemenem "çözüm" olduğu dünü ve bugünüyle tüm tarihi tecrübede sabittir. Sabittir ki, emperyalizm, ulusal sorunu emperyalist çıkarlarına bağlı olarak ileri sürüp

geri çekmek üzere elinde bir kart olarak tutmaktan, yine bu çıkarlar uğruna değişik uluslardan emekçi halkları birbirine kırdırmaktan ve "böl-parçala-yönet" siyasetinden başka bir amaçla kullanmamıştır. Onun hayasızca "ulusal sorunları çözme" misyonuyla ortaya çıkmasının, ikiyüzlülüğünden ve emperyalist saldırganlığın yeni "av"lara göz dikmesinden başka bir anlam taşımadığı, ezilen dünya halkları ve mazlum uluslar nezdinde kanıtlanmış bir sahtekarlıktır. Tarih tüm tanıklığı, sosyalist çözüm dışında, ezilen ulus milliyetçiliğinin "çözümü" de dahil olmak üzere hiçbir "çözümün", gerçekçi ve kalıcı olmayacağı, ulusal sorunun devrimci yolla hal edilmesinin ise ancak proletarya partisi önderliğinde gelişen devrimlerle gelişebileceğini göstermektedir."

Hemen hatırlatalım ki, özellikle bu son paragraflar ulusal sorunla ilgili genel yaklaşım olup, Kürt ulusal sorunuyla da ilgili yaklaşımı ifade etmektedir. Ulusal sorun veya Kürt ulusal sorununda öz fikir olarak, proletarya partisi önderliğinde devrimci çözümü-kurtuluşu öngörmekte, konu ettiği diğer yol ve biçimleri reddetmektedir. Aktarımın üst bölümlerinde de ulusların eşitliği, kaderlerini tayin etme hakkı ilkesini ve benzeri temel bakış açısı olarak belirtmektedir... Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunun nereden geçtiğine vurgu yapmaktadır. Üstelik görevler de tespit etmekte ve hatta kararlı bir savaşım yürütme ödevini benimsemektedir. Özellikle Kürt ulusal sorunuyla ilgili görevlerin politik-pratik ajitasyon-propaganda ve aktivitemizin birer parçası olarak kullanılmasını benimsemektedir. Görüldüğü gibi, durum yazarın aksettiği gibi değildir. Dolayısıyla yazarın inkar ettiği gibi, Kürt ulusal sorunuyla ilgili ne yapılması gerektiğini ortaya koyma tutumu yok denemez. Bir şey ekleyelim; Devrimci Demokrasi'nin tespit ettiği görevlerin ideolojik mücadele ve eleştiriyi sınırlı kalıp, gerici hakim sınıfların saldırılarına ve benzeri karşı mücadele etmeye dönük bir şeylerin olmadığını ima eden- "söyleyen" yaklaşım da temelsiz ve kabadır. Devrimci Demokrasi'den aktardığımız uzun bölüm, yazara ve iddialarına gerekli cevabı verdiğinden daha fazla uzatmıyoruz.

Şimdi de, Devrimci Demokrasi'nin 1-16 Eylül 2009, yani bir sonraki sayısından bazı aktarımlar yapalım

Önce yazarın dikkatini kendi şu sözleri üzerinde odaklamasını isteriz, okuyucunun da... Çünkü aşağıda Devrimci Demokrasi'den aktaracağımız bölümler, yazarın eleştirdiği, okuduğu yazıdandır. Eleştirisi nedir yazarın; "Ancak, Devrimci

Demokrasi'nin ... politikasının merkezinde Türk egemen sınıflarına karşı mücadeleyi geliştirme hedef ve amacının durmadığı görülüyor!" Yani, salt dostlarımızla ideolojik mücadeleyi, eleştiriyi mücadele merkezimize koyduğunu söylüyor.

Peki, Devrimci Demokrasi Ne Diyor? Aşağıda Görelim

"Denek taşı, tasfiyeciliğe karşı irade-eylem birliği içinde emperyalist 'çözüm' projesine karşı alınacak tavrıdır."

"Tek cümleyle ifade edersek, bunların kendi görevlerini gerçekleştirmenin yöntemlerini geliştirerek gerekli pratik mücadeleyi yeterince uygulamaları ve tasfiyeciliğe karşı mücadelenin pratik mücadele cephesini örememeleridir."

"Tasfiyeci saldırının boşa çıkarılması için yürütülmesi gereken görevler tespit edilmeli, etkin mücadele pratiği ortaya konulmalıdır. Tespit edilen görevlerin bir yöntemi olarak devrimci platformlar oluşturularak; emperyalist tasfiyecilikle mücadele amacıyla gerçeklerin açıklanması temelinde birçok etkinlik gerçekleştirilmelidir. Emperyalist ve gerici faşist amaç, hedef ve gerçek yüz teşhir edilerek, halk kitleleri ve Kürt ulusunun aldatılması önlenmeye çalışılmalı-önlenmelidir."

"Maoistlerin tasfiyeci dalgaya vereceği en anlamlı ve en temel yanıtı; hiç şüphesiz ki Yeni Demokratik İktidar, Sosyalizm ve Komünizm perspektifiyle Maoist Halk Savaşı stratejisinin günümüzdeki özgün biçimi ve devrimimizin merkezi halkası olan Köylü Gerilla Savaşı'nın yükseltilmesinde ifade bulacaktır. Daha geniş anlamda ise, tasfiyeci sürece karşı tüm devrimci dinamikleri ortak paydada buluşturarak devrimci hareketi geliştirmek ve geliştirilmesine ön ayak olarak öncülük misyonunun yükümlülüğünü yerine getirmektedir."

Bize rağmen ve önderliğimiz dışında milliyetçi önderlik altında da olsa gelişen ulusal hareket karşısındaki görevimiz; bu hareketin devrimci-demokratik muhtevası ve tüm haklı taleplerini desteklemektir. Bu bağlamda, ezilen bağımlı ulusun, gerici ya da ulusal imtiyazlar edinme yanını ayırıp bu yöne karşı ideolojik mücadele yürütmekle birlikte, ulusal demokratik mücadele ve taleplerini temsil eden yönünü sahiplenerek desteklemek tek doğru tutumdur.

Tasfiyeci eğilim ve gelişen süreç karşısında ise; devrimci sınıf savaşımına tabi olarak ve sınıf bakış açısı perspektifiyle, Yeni Demokratik Devrim programımız kapsamında-programımızın bir parçası, görevi ve içeriğine uygun olarak, çeşitli

ulus ve milliyetlerden emekçilerin ortak tek devrim perspektifi ve kendi sınıf önderliği örgütlenmesi çatısı altında olmak kaydıyla, ortak tek sınıf örgütünde ve çeşitli millet ve milliyetlerden halkların birliği/Bütün Uluslara Tam Hak Eşitliği/Ulusların Kendi Kaderini tayin Etme Hakkı şiarıyla, ulusal sorunun devrimci çözümünü üstlenerek Kürt ulusal mücadelesini omuzlayıp, temsil etmek durumundayız. Yani mevcut sürecin gelişme eğilimine bağlı olarak, ulusal mücadeleyi, kendi inisiyatif ve sınıf perspektifli mücadelesiyle/örgütlemesiyle ele alıp üstlenme göreviyle daha açık biçimde karşı karşıyayız.”

Evet, burada söylenenler de bunlar. Son paragraflara bakıldığında komünistlerin görevini (az ya da çok/yanlış ya da doğru da olsa) açıklamakta-tarif etmektedir. İkinci olarak, ulusal hareket karşısındaki görevlere işaret etmektedir, tutum belirlemektedir. Üçüncü olarak da, tasfiyeci eğilim ve gelişen süreç hakkında da görevimizi-ne yapmamız gerektiğini ve temel yaklaşımımızı özetlemektedir ve benzeri. Yine dikkat çekelim ki, bu son alıntılarda da, yazarın eleştirmek için eleştirip “ayağı ayakkabıya uydurmaya” çalışan çabasına karşın, ulusal soruna hangi konumdan baktığımız da çıplak olarak ortaya konmuş durumdadır. Ayrıntılı aktardığımız için yeniden açmaya gerek duymadan dikkat çektiğimizi özetle yetiniyoruz.

Ama yazarın karnesi fena halde kötüleşiyor... Yazar, Devrimci Demokrasi’yi kasten, “ne yapması gerektiğini ortaya koymamakta” diyerek eleştirirken, sonraki sayfalarda kendisini yadsıyarak, Devrimci Demokrasi’nin belirlediği görevleri özetleyerek, kendisinin ilk iddiasının tersine, Devrimci Demokrasi’nin ne yapması gerektiğini ortaya koyduğunu aktararak bunu itiraf etmişti. Karnesini daha da kötüleştiren şey ise şu; özetlemede doğru özetlemediği gibi, Devrimci Demokrasi’den yaptığı aktarımı da adeta cımbızlama usulüyle aktarmış ve böylece bilerek Devrimci Demokrasi’nin ortaya koyduğu şeyleri saklamaya çalışmıştır. Lütfen dikkat ediniz; Devrimci Demokrasi’den aktardığımız hemen yukarıdaki son paragrafa bakmanız ve bunun yanında yazarın bu alıntının nerelerini kesip aldığını karşılaştırın. Görülecektir ki, yazar (başka bir konu için aktarmış olsa da) alıntıyı cımbızlamış ve görevler bölümünü çıkararak işine gelen yerleri almıştır. Yani, düşünce ve eleştirilerini gerçeğe uyarlamak yerine, gerçeği niyetine göre değiştirmiştir. Tam da, “ne yaptığını ortaya koymamakta” diye eleştirdiği yerde-sayfada (yani bir paragraf sonrasında!) aktardığı Devrimci Demok-

rası’nın görüşlerini şöyle almış; “... Ulusal sorunun devrimci çözümünü üstlenerek, Kürt ulusal mücadelesini omuzlayıp, temsil etmek durumundayız... Yani, mevcut sürecin gelişme eğilimine bağlı olarak ulusal mücadeleyi, kendi inisiyatif ve sınıf perspektifli mücadelesiyle/örgütlenmesiyle ele alıp üstlenme göreviyle daha açık biçimde karşı karşıyayız.” Evet bu kadarını almış.

Oysa alıntının tamamı farklı! Eğer tam aktarmış olsa, “ne yapması gerektiğini ortaya koymamakta” diyemeyecekti (belki). Gerçi bu dikkatini dağıtarak birkaç sayfa sonra unutup ortaya koyduğu görevleri özetlerken yine yakayı ele vermiş kendini inkara düşmüştür ya... Evet, yazar alıntıyı böyle almış. Hemen yukarıdaki Devrimci Demokrasi’den yaptığımız aktarımların son paragrafına bakarak, yazarın davranış çizgisi hakkında bilgi sahibi olabilirsiniz. **“Siyasette dürüstlük güçlüğüdür, iki yüzlülük zayıflığın ürünüdür,”**

Kısacası, yazarın dört kalemde özetlediği maddelelere yeniden bakıp, Devrimci Demokrasi’den aktardıklarımızla karşılaştırdığımızda, yazarın yaptığı özetin gerçeği yansıtmayıp, tersine çarpıtıldığı ve “ne yapması gerektiğini ortaya koymamaktadır” şeklindeki iddiasının da inkarcılık olduğu görülmektedir. Peki neden? Yazar bu duruma neden düşmektedir?

Yazar Neden Çürük-Paslı Silah Tutmuştur

Neden sorusunun karşılığı birçok yorumu bağında taşıdığı gibi, en genel ifadeyle söylersek bunun **bir**; siyaset yapma tarzı ve bundaki bozukluğunun, **iki**; çıplak devrimci gerçek karşısındaki küçük burjuva sınıfsal tutumu ve buna bağlı olarak, doğrular karşısında taşıdığı sorumluluk kaygısını dar grup çıkarlarına feda ederek taşıdığı dar görüşlü pragmatizminin, **üç**; eleştiri-özeleştirme ve ideolojik mücadele kavrayışındaki sakatlığının, ML’yi küçük burjuva devrimciliği görüşüyle yorumlamak (ki bu da Maoizm’e ulaşmanın yüküdür) ve eleştiriyi hazmedememe ruh haliyle “mat etme” gayretiyle savrukça “saldırma” geçme hali, ve **dört**; zaaf ve zayıflığın verdiği telaşla savunmanın taktiği olarak “saldırma” geçme sendromunun eseridir.

Elbette ki, sorun çizgi sorunudur. İdeoloji sorudur. Yani söz konusu duruma düşmek yazarın kişisel özelliği değil, benimsediği çizginin, ideolojik-politik statüsünün ürünüdür. Maoizm’den geri duran ideolojik kulvardan ileri gelmektedir sorun. Bu anlamda tartıştığımız yazarın kendisi

değil, kişiliği asla değil; onun sahip olduğu fikirler ve temsil ettiği çizgidir.

"Tarihi Fırsat" Argümanı Neden Geçştirilmiştir

Dikkatimizi çeken bir yan da şu; Devrimci Demokrasi'nin ilgili yazısında Tük hakim sınıflarının emelleri paralelinde gündemleştirdikleri "Tarihi fırsat" argümanı değerlendirilmiş ve bu lügatı aymazca savunan siyasal yapılar da haklı olarak eleştirilmiştir! Yazının savunduğu çizgi, devrimci yapılara dönük yapılan bu eleştirilerin hedefinin başında geleni idi. Yazık ki, yazar bu meseleyi sükunet içinde geçştirmiştir. Ne savunmuş, ne de karşı eleştiri getirmiştir. O halde yorum hakkımızı kullanarak, yazarın bu zaafı eşme yerine sakladığını söyleyebiliriz. Kuşku ve kanaatimiz bununla sınırlı değil. Yine yorum hakkımızı kullanarak söylüyoruz ki, öyle sanıyoruz ki yazar bu zayıf yerini saklamaya çalışmış ama zaafı eşeleyen eleştiriye hazmedememiştir. Bundan olsa gerek, Devrimci Demokrasi'yi yerden yere vurmaya ant etmişçesine ve gözünü kaparcasına eğreti salvolarla sürüklenmiştir. Zira, hem *"ne yapması gerektiğini ortaya koymakta"* dedikten sonra dönüp *"görevleri şöyle tespit etmiştir"* diyerek kendisini de yadsıyan inkarcılığa düşmesi başka türlü nasıl izah edilecektir? Hem de özetleme yaparken, yazılı belge durumundaki gerçeği ters yüz etme-farklı yansıtma pahasına hareket etme durumuna düşmüş olması... "Günah" yazar olarak kişinin değil, ideolojik-siyasi çizgindir.

Kürt ulusu ve hareketinin üzerinde yoğunlaş(tırıl)an kara bulutları, hakim sınıflar "tarihi fırsat" diye pazarlarken; bizler bunun "tarihe kara çalmak" olduğunu söyledik. Siz, "tarihi fırsat" dediniz.

Hakim sınıflar aldatmacası olan "Demokratikleşme" ve "Kürt çözümü" teranelerine, emperyalist tasfiye ve karşı-devrimci karabasan dedik; tasfiyeci öze ısrarla vurgu yaptık... Siz, *"tarihi fırsat kaçırılmamalıdır"* öğüdünde bulundunuz.

Biz; "barış-kardeşlik" türküsünün sahte ve temelsiz olduğunu öne çıkararak hazırlanan bu hileli tuzağa düşülmemesi için çaba sarf ettik ve Kürt ulusunun özgürlüğü uğruna devrimci savaşı sürdürmesini istedik... "Kiminle, niçin barış" sorusunu bir bilinci uyamak-uyandırmak için sorduk... Siz; faşist ordunun, (o ordu ki, Türkiye-Kuzey Kürdistan halkları ve özellikle de Kürt ulusuna kan-katliam ve imhadan başka bir şey götürememiş olan ordudur) askerlerine "şehit" di-

yerek, "barış" tamamları çalıp, ayırsız olarak savaş karşıtlığını pohpohlayarak, fiilen Kürt ulusal hareketinin devrimci savaş-gerilla savaşını tasfiye ederek uzlaşma sürecine girmesini alkışladınız.

Her şey reel politika değil dedik; ilke ve amaçlar karartılmasın, reformlar uğruna mücadele amaçlaştırılmasın; taktik siyasetler stratejik değerde ele alınmasın, stratejik değerler taktiğe kurban edilmesin dedik... Siz; politika adına-reel politika adına taktik siyasetleri esaslaştırdınız söz ve pratiğinizde...

Daha uzatabiliriz bunları ama yeter. Peki, ne oldu? Kim haklı çıktı? Bugünkü durum nedir? Sürece kim nasıl yaklaştı, kimin yaklaşımı pratik tarafından doğrulandı? Kim hangi görevini nasıl yerine getirdi?

Yazarın Öznellik Çıkarsaması Üzerine

Devrimci Demokrasi'yi "öznellik"le eleştiren yazarın kurgusu sağlam temellere dayanmadığı gibi, değerlendirmesi hatalı ve haksızdır. Tartışma konusu olan tasfiyeci süreci hatalı değerlendiren yazar, açıkça subjektivizm özü taşımaktadır aslında. Bilimsel teoriye has bakış açısını, ML'den etkilenmenin ötesine geçiremeyip, hele Maoizm evresine çıkaramadığından nesnel olarak geri düşmektedir.

Gereksiz sataşmalar da yazarın bir diğer kusuruna işaret etmektedir.

"Kabul edilebilir egemen güç" kavramına bir anlam veremediğimizi belirtmekle yetiniyoruz." demektedir yazar. Birincisi; aktarılan paragrafı iyi okursa bunun nasıl söylendiği, ne kast edildiği ve ne anlama geldiğini rahatlıkla anlayabilirdi. Zira, hakim sınıflardan beklentiler içinde olan anlayışlar eleştirilmektedir. Bu yaklaşım ve anlayışların Türk hakim sınıflarının egemenliğini ve benzeri belli hakların tanınması şartıyla kabul ettikleri eleştirilmektedir. Mevcut birçok anlayışın Türk hakim sınıflarını egemen güç olarak kabul etme görüşüne yakın-yakın oldukları söylenmekte, Türk hakim sınıflarının Kürt ulusunun çıkarlarını düşüneceklerini sanmak... o anlayışa sahip olmak anlamına gelir demektedir. Her şey açık ve anlaşılır. İkincisi; "Kabul edilir egemen güç" şeklindeki ifade bir ayrımı yapma bakımından da kullanılabilir bir kavramdır. Diyelim ki, proletarya iktidarı kabul edilebilir egemen güçtür ... Geçiyoruz.

Bir "ayrıntıyı" daha konu edinelim. Ki bu "ayrın-

ti" Maoizm kavrayışı açısından önemli bir noktadır. Yazar, *"Toplumsal varlık, toplumsal bilinci belirler."* demektedir. Yani, alt-yapı belirleyicidir demektedir. Genel olarak bu doğrudur; bunu kabul etmeyen MLM olamaz. Ancak doğrunun tamamı bu kadar değildir. Eklenmelidir ki, belli şartlarda üst-yapı da belirleyici rol oynar-belirleyicidir. Bilincin rolü yadsınmaz. *"Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olamaz."* Dolayısıyla, belli şartlarda üst yapının belirleyici olduğunu kabul etmeyen de MLM olamaz. Yazanın bu kusuru taşıdığı anlaşılmaktadır. Bunu da geçiyoruz. Yazar, Türk ulusu hakim sınıfları şeklindeki ifademize "Türk hakim sınıfları" ibaresiyle sataşıyor, bir kez daha bunu da yazanın hobisine verip, anlamsız tartışma görerek geçiyoruz.

Yazar, Devrimci Demokrasi'nin; *Türk ulusu hakim sınıflarının Kürt ulusu hakkında en küçük bir iyi niyet besleyeceklerini, hayırhah tutum benimseyeceklerini... varsaymak sınıf bakış açısından uzak durmaktır...* şeklindeki değerlendirmelerini eleştirmekte; öznellik tabirini özetlediğimiz bu yaklaşımdan çıkarmaktadır.

Daha açık söylersek, Devrimci Demokrasi; Kürt ulusal hareketi ve başka büküntülü belli yanlışları hedef alıp eleştirirken, bu yanlışlardan yola çıkarak ve bunlara atfen; *TC hakim sınıflarından beklentilere girmeyin, onlar Kürt ulusuna karşı küçük bir dostluk dahi beslemeyiz, Kürt ulusu yaranna ve onun özgürlükleri adına bir şey yapamazlar-yapmak istemezler'* diyerek, tasfiyecilik ve oportünist-pragmatist anlayışlara seslenmektedir eleştirel olarak. Yazanın münakaşa ettiği ve öznellik suçladığı yaklaşım işte budur.

Yazar şöyle karşı çıkıyor;

"... Türk hakim sınıflarının Kürt ulusuna 'dostluk duyguları' besleyip beslemeyecekleri yani, niyetleri, duyguları ayrıdır, 'imtiyazlarından' vazgeçip-geçmeyecekleri ayrıdır!"

"Fakat istekler, niyetler, duygu ve amaçlar ayrıdır, gerçekler ayrı! ..."

"Ezilen sınıfların, ezilen ulusların da bir gücü vardır. O güç , egemenleri ödün vermeye, kimi 'imtiyazlarından' vazgeçmeye zorlayabilir, zorlar."

Sınıflı toplum(lar)da yaşıyoruz. Sınıflı toplum yaşamında her şeyin sınıf zemininde var olduğunu, bir sınıf damgasını taşıdığını ve sınıf çatışmasıyla süren toplumsal yaşamda sınıflar üstü davranış, duygu, düşünce ve benzerinden bahsedilemeyeceğini, (yazar da dahil) kabul ediyoruz. Niyet ayrı, gerçek ayrı olsa da, bunlar bir birinden

alakasız değildir. Egemen sınıfların duygu, istem, düşünce ve amaçlarının; sınıf egemenlikleri, iktidarı ve çıkarlarından bağımsız öz'lenmediği konusunda ortaklaşıyoruz. Yine hem fikiriz ki, niyetler, duygular, istemler ayrı, ama gerçekler ayrıdır.

Ama bir şeyde ayrışıyoruz: "Gerçek" denen şeyin biçimi veya yorumunda ayrılıyoruz. "Ayrı olan gerçek" nedir? Buna verilen yanıt yazarla kopuş noktamızdır.

"Gerçek" denen şey, "demokratikleşme", "açılımlar" ve nihayet "milli mutabakat projesi" olarak adlandırılan ve Kürt ulusal hareketinin tasfiye edilmesinin temel bir argüman olduğunun açıklanmasıyla ünlenerek mevcutta geliştirilen tasfiyecilik sürecinin ya da devletin yapılandırılması sürecine bağlı olarak, Türk hakim sınıflarının güttüğü projenin, yine Türk hakim sınıfları bakımından imtiyazlarından vazgeçip-geçmeyecekleri ya da vazgeçip-geçmedikleri, taviz verip-vermedikleri meselesidir; bu anlamda gelip-gelmediğidir.

İşte bunun üzerindeki yorumdur aramızdaki farkın özü. Daha açığı; egemen sınıfların bugün ödün verir gibi olmaları ya da imtiyazlarından vazgeçer gibi görünmeleri, gerçekten öyle midir-doğru mudur; bu gerçekten ödün verip imtiyazlarından vazgeçmek midir? Bu anlama gelir mi, gelmekte midir? İşin özü nedir?

Yazarın buradaki görüşü şöyledir; sorunu niyetlerle açıklamak öznelliklidir. Buna kaynaklık yapan görüşünün temeli ise, *'Türk hakim sınıfları niyetlerinden, amaçlarından bağımsız olarak ödün vermek zorunda kalmışlardır'* biçimindedir. Bizim itirazımız ise şudur:

Bir, ödün denen şey gerçekte ödün değildir. Yani, egemenler imtiyazlarından taviz verip bu imtiyazlarından vazgeçmemektedir-vazgeçmemişlerdir. Bilakis, ödün denen şeyler imtiyaz ve egemenliklerini daha da pekiştiren bir oyundur, hiledir, aldatmaca ve kandırmadır. Demagoji ve sahtekarlıktır; ikiyüzlülük ve karşı-devrimci tasfiye saldırısıdır, ödün diye lanse edilen. Evet, tımkak içi iyileştirme ve esneme söz konusudur. Fakat, bu bir parmak bal çalıp, peteği garantiye alma işlemidir. Verir gibi gözüküp, her şeye sahip olma taktiğidir. Milli baskı ve tahakkümü perçinleme hareketidir aynı zamanda... Ulusal hareketi tasfiye etmeyi ciddi olarak önüne koymuş gerici, karşı-devrimci bir süreç ya da hareket, nasıl egemenlerin imtiyazlarından vazgeçerek ödün verdikleri biçiminde algılanabilir. Vazgeçebilirler-vazgeçmek zorunda kalabilirler var-

sayımıyla somut süreci öyle değerlendiremeyeceğimiz bilinmek durumundadır. Gerçek mi? İşte gerçek budur; imtiyazlarından vazgeçmek zorunda kaldıkları bir durum yok, tersine imtiyazlarını günün şartlarına uygun olarak tahkim etmektedirler. “Ödün veriyorlar” ama Kürt ulusal hareketini tasfiye etme pahasına, Kürt ulusal sorununu adeta “sorun olmaktan” çıkarmak için veriyorlar...

İki; söz konusu “ödünler”in “verilmesi”; Türk hakim sınıfları eliyle geliştirilen emperyalist projenin gereğidir. Tamamen onların hakimiyet ve inisiyatifleriyle bilinçli-planlı olarak geliştirdikleri ve amacı belli! olarak uyguladıkları planın parçalarıdır. Yani, sınıf mücadelesi veya ulusal hareketin baskısı sonucu, zorunda kalarak verdikleri taviz ve ödünler değildir esasta. Elbette ulusal hareketin kopardığı taviz ve ödünler vardır, hatta mevcut süreçte belli bir pazarlık gücüne sahip olan ulusal hareket gerçeği önemli bir güç ve roldür. Fakat, önemle ayrıştırılmalıdır ki, hakim sınıflar tarafından geliştirilen bu süreç (taviz-ödün veriyor denen bu süreç), esas olarak ve hatta direkt, emperyalizmin dünya projesi bağlamında ve bunun bir parçası olarak coğrafyamızda yürürlüğe konmuştur. Şayet gelişen-geliştirilen süreç bu değil de, salt ulusal hareketin dayatması neticesinde vukuu bulmuş olsaydı elbette haklı olurdu. Yazık ki, durum bu değil. Ulusal hareketin tasfiyesini kesin amaç edinmiş bir süreç, nasıl olur da ulusal hareketin hakim sınıfları tavize zorlamış olduğu biçiminde okunabilir?

Üç; Sorunu niyetlerle açıklamadık, açıklamıyoruz. Dediğimiz şu; gelişen sürecin özü yukarıdaki gibidir. Dolayısıyla bu süreci hatalı olarak değerlendirip; Türk hakim sınıflarından Kürt ulusunun lehine adımlar atacağı, Kürt ulusu hakkında olumlu bir fende sahip olabileceği, Kürt ulusal sorununa demokratik bir çözüm getirebileceği gibi beklentilere düşenlerin son derece talihsiz ve kırılmış olduğunu söylüyoruz. Söylediğimiz budur.

Elbette niyetleri, amaçları bakımından da Türk hakim sınıfları Kürt ulusuna karşı müspet değildirler. Ama bu somut süreç için de böyledir, kanıtlıdır, vurguladığımız budur. Zira, somut süreç-tasfiyeciler süreci hatalı değerlendirilmekte, Türk hakim sınıflarının demokratik açılımlar yapacağı, ulusal sorunda belli bir çözüm getireceğine inanılmaktadır. Nitekim, “baş”, “uzlaşma”, “çözüm”, “tarihi fırsat” gibi söylemler bu çürük inancın ip uçlarıydı... İşte bizlerin; “Türk hakim sınıflarından Kürt ulusuna dostluk duyguları besleyeceği ve imtiyazlarından vazgeçeceği beklenmemelidir” şeklinde, Türk hakim sınıfla-

larından beklentiye girenlere-böyle bükülmelere dikkat çekerek uyandı bulunmamız bu zemin-den destek almaktadır. Eğer Türk hakim sınıflarına karşı bu kapı açık olmasa idi, sözlerimiz anlamsız kalabilirdi. Ancak böyle değil. Bizler, somut bir tehlikeye ve gerçeğe işaret ediyorduk ediyoruz.

Özetle, Türk hakim sınıfları esasen zorunlu kalarak bu süreci geliştirmiş değil, tam tersine derin bir tasfiyeciler saldırı planı olarak bilinçli ve inisiyatiflerinde yürütmektedirler, böyle gündeme getirmişlerdir. Dolayısıyla, hakim sınıfların ödünler vermek zorunda kalacağı varsayımıyla, somut durumu da bununla aynılaştırmak-değerlendirmek hatalıdır. Eğer ödün vermek-imtiyazlarından vazgeçmek zorunda kalarak bu süreci işletmiş olsalardı, bu durumda elbette geliştirilen süreci niyet, istek, duygu ve amaçlarından farklı olarak değerlendirilirdi. Fakat, açık ki, zorunda kalmadan bilinçli-planlı ve belli bir amaçla bu süreci işletmektedirler. Dolayısıyla bu amaç ve niyetlerine dikkat çekmek doğrudur; yanlışlıkların uyarılması ve bilinçlerine kamçı vurmak için de bu niyetlerini açıklamak gerekliydi-gerekti... “Verdikleri ödünlerin” tam da bir niyete, amaca bağlı olarak gündeme geldiği açıktır. Sürecin esas yönü budur. Zorunda kaldıkları mesele, emperyalist ve devlet projelerini yürütmek için Kürt ulusal hareketini tasfiye etmek ve Kürt ulusal sorununu “sorun olmaktan çıkarak” geriye-düzen içi uysallığa çekmektir. Yapılan da budur.

Bütün bu gerçekleri atlayarak, “sorunu niyetlerle açıklamak öznelciliktir” demek subjektif belirlemedir. Yani, eleştiri konusu yapılan söylemlerimiz öznelcilik değil, bilakis öznelciliğe karşı nesnel yaklaşımı ifade etmektedir. Yeniden altını çizelim ki, bizler her şeyin dışında tamamen somut durumu ve buradaki hatalı anlayışlara karşı bir eleştiri yürüttük, genel olarak hakim sınıfların ödünler vermek zorunda kaldıkları koşulu tartışmadık. (Gerçi zorunlu kaldıklarında bile, niyet ve amaçları kesinlikle rol oynar, eksik olmaz ya...) Yani, somut durum yukarıda belirttiğimiz gibi değil de, yazanın algıladığı gibi hakim sınıfların imtiyazlarından vazgeçmek zorunda kaldıkları bir durum olsaydı, hakim sınıfların niyetleri beş para etmezdi. Fakat sürecin belli bir amaca bağlı niyetlerle yürütüldüğü kesindir. Eğer tasfiyeciler gerçeği reddedilmiyor, emperyalizmin Türk hakim sınıflarına devletin yapılandırılması-nın dikte ettirildiği reddedilmiyorsa, sürecin niyetlerle yürütüldüğü kabul edilmelidir. Yok eğer, böyle bir şey yok diye düşünüyor ve Türk hakim

sınıfları öyle ya da böyle bir "demokratikleşme", "çözüm" ve benzeri süreci geliştiriyor deniyor ise, o zaman değil zorunlu kaldıklarını söylemek, ilerici olduklarını da söylemek gerekir... Biz bu görüşü asla kabul etmiyoruz.

Hakim sınıflar gelişen mücadeleler karşısında ödümler vermek zorunda kalabilir-kalırla da. Bunda bir sorun yok, tamamen paylaşıyoruz. Ama tartıştığımız mesele bu değil. Somutumuzda cereyan eden süreç bu realiteye uymamakta, tersine hakim sınıflar imtiyazlarını geliştirip garanti etmek ve devletlerinin tahkim edilmesinin gereği olarak yürütülmektedir.

Ayrıca, hakim sınıfların ödümler vermek zorunda kaldığı koşullarda dahi, sınıf çıkarları ve sınıf egemenliğinden bağımsız olmayan dünya görüşleri ve ideolojileri onların davranışına mutlaka yön verir. Bu onların-sınıfların içsel eğilimidir. Ödümler vermeye zorunlu kaldıklarında bile sınıf çıkarları ve imtiyazlarını kollamayı terk etmezler. Hatta yenildiklerinde bile, devrimi yıkmak için uğraşmaktan caymazlar. Nitekim geri dönüşler esprisi ve proletarya diktatörlüğü koşullarında sınıf mücadelesinin sürdürülmesi ihtiyacı bunu açıklamaktadır. Yani, düşünce ve amaçlarının, onların pratik uygulamalarına yön vereceği ve hatta bazı durumlarda bu düşünce ve amaçların belirleyici rol oynadığı doğrudur. İdeolojinin belirleyicilik fonksiyonu inkar edilemez.

Türk hakim sınıfları malum niyetlerinden dolayı ödün vermezler demedik, böyle tartışmıyoruz tartışmadık. Yazarın aktardığı alıntıya bakıldığında da yazarın bunu görmesi gerekirdi. Ama yazar eleştirilerimizi kendince kurgulayıp öyle eleştirmiş: "... veya niyetleri nedeniyle olmazlığını tartışmak, tamamen öznel bir yaklaşım olur." demektedir yazar. Oysa biz, gelişen-geliştirilen somut süreci ve bu süreç karşısındaki hatalı anlayışları değerlendirerek hakim sınıflardan beklentiye girilmesinin yanlış-özürlü olduğunu söyledik. Genel olarak "olmazlığını" değil, ama şimdiki durumda yani, mevcut yaşanan süreçte olmadığını söyledik-söylüyoruz. Mevcut süreçte ve Türk hakim sınıfları tarafından Kürt ulusal sorununa demokratik çözüm getirilemeyeceğini, bunun hayal edilmemesi gerektiğini söyledik-söylüyoruz.

Zaten niyet, amaç ve duygular bakımından asla imtiyazlarından vazgeçmez-vazgeçmeyi düşünmezler. Ancak zorunlu kaldıklarında ödümler verirler. Dolayısıyla zorunlu kaldıklarında da niyetlerini, amaçlarını bir kenara bırakmazlar. Bu niyetleri basit bir tercih değil, sınıfsal karakterleri-sınıf gereklikleri ile ilgili açıklanacak mesele-

dir. Yoksa yazar başka mı düşünmektedir? Değilse, neden karşı çıkmaktadır söylediklerimize?

Yazar Politik Rengini Diliyle Belirledi

Önce bir noktayı aradan çıkaralım. Ulusal sorunların emperyalizm koşullarında çözümünün olanaklı olup olmadığı ayrı bir şey, Türk hakim sınıflarının Kürt ulusal sorununu demokratik bir çözüme kavuşturamayacakları-çözemeyecekleri şeklindeki somut tespit başka bir şeydir. Dolayısıyla yazanın değinip geçtiği gibi, biz de değinip geçelim ki, "emperyalist ekonomizm" eleştirisi yersizdir.

Yazar, Türk hakim sınıflarının Kürt ulusal sorununu "belli bir demokratik çözüme" kavuşturacağını ummaktadır. Açıkça bunu ifade etmiyor ama bunu ürkekçe savunuyor. Bu umudunun ipuçlarını sözlerinde ele vermektedir.

Türk hakim sınıflarının Kürt ulusal sorununa demokratik çözüm getiremeyecekleri şeklindeki görüşlerimize karşılık olarak(açıktan "getirirler" dememekte, ama...) "*Peki Türk hakim sınıfları şu veya bu düzeyde 'demokratik bir çözümü' kabullenmek, boyun eğmek zorunda kalabilirler mi?...*" diyerek, Türk hakim sınıflarının "Demokratikleşme" ve "Kürt çözümü" adıyla geliştirdikleri sürece olumlu baktığını, mevcut sürecin bu nitelikte olduğu içten inancını açıklamış oluyor! "Tarihi fırsat" ve bunun "kaçınılması" şeklindeki yaklaşım tam olarak anlam kazanmaktadır.

Üstelik varsayımlarla konuşmanın manası yok. Açık bir soru: TC hakim sınıfları gerçekten Kürt ulusal sorununu çözüyorlar mı? Bugün yaptıkları nedir? Gelişen süreç en azından bir bölümüyle bu mudur? Yoksa Kürt ulusal hareketinin tasfiyesi mi hedefleniyor geliştirilen süreçle? Cevap verilmesi gerekenler bunlardır! Bizlerin yanıtladığı da bunlardır. Ama yazar, "... 'demokratik bir çözümü' kabullenmek, boyun eğmek zorunda kalabilirler mi?... " diyerek tartışmayı kaydırmakta, acaba'lı, muammalı ve varsayımsal genel bir olasılığı dillendirerek, meseleyi bulandırıp karartmakta, açık kapı tutarak yanıtı ayrı bir boyuta taşıyarak tartışmanın özü olan soruya yanıt vermekten adeta kaçmaktadır.

Elbette ki, Türk hakim sınıfları böyle bir şeye boyun eğmek zorunda kalabilirler, hatta iktidarlarını kaybetmek durumunda kalabilirler... Ama şimdi yaptıkları bu mudur, bununla açıklanabilecek bir durum mudur? Teorik doğru ayrı, somut gerçek ayrıdır. Genel olarak öyle bir olasılık mümkün görülebilir, fakat bu, geliştirdikleri tasfiye sürecinin böyle olduğu anlamına gelmez ya

da tasfiye saldırısını "çözebilirler" esnek ifadesiyle mükafatlandırmayız. "... bizim Türk egemen sınıfları da 'belli bir demokratik çözüme' boyun eğmek zorunda kalabilirler... Bugün böyle bir durum ancak kısmi ve geçici bir durum, deyim uygunsa 'bir ara çözüm' olabilir." kanaatini beyan eden yazar, açık ki, Türk hakim sınıflarının "demokratikleşme", "çözüm" demagojileriyle bezedikleri tasfiyeci saldırı sürecine tav olmuş durumdadır. Süreç karşısında rengini kendisi belli etmiştir yazar.

Bu, Kürt ulusal hareketinin tasfiye edilmesine çanak tutmak demek değil midir? Bu, Türk hakim sınıflarının tasfiyeci saldırı sulanına gömülme, onlara az da olsa bel bağlamak, onlara ilerici pay çıkarmak, onların yalan ve hilelerini aklamak, onların Kürt ulusunun başına geçirmek istedikleri çorabı tutmak, boyunduruk altına almak gayretlerine destek vermek... değil midir? Bu, somut durumu tahlil edememe subjektivizmi, o meşum özneliliğin dik alası değil mi? Burjuva demokrasisine sadakat değil mi bu?

Kürt ulusal hareketinin tasfiyesinde kararlı oldukları, açıktan muhatap almaya yanaşmadıkları, herkesin "Kürtsüz Kürt çözümü" dediği, herkesin "tasfiyeci süreç" dediği, Kürt ulusuna karşı imha-inkarda ısrar edildiği, sınır ötesi ölçekte bile tasfiyeci saldırı konseptleri geliştirildiği, partilerinin kapatıldığı, geniş tutuklama operasyonlarıyla içeri tıkdıkları, çocukların bile hapsedildiği-katledildiği, kelimenin tam anlamıyla linç edildikleri, iradelerinin tanınmadığı... en önemlisi de bütün bunların son derece açık olduğu halde; her şey ortadayken mevcut süreci;

"... bizim Türk egemen sınıfları da 'belli bir demokratik çözüme' boyun eğmek zorunda kalabilirler... Bugün böyle bir durum ancak kısmi ve geçici bir durum, deyim uygunsa 'bir ara çözüm' olabilir." diye karışılıp açıklamak, en hafif deyimle siyasi miyopluktan başka ne anlam taşır?

Sürecin Kavranması ve Tanımlanması Hakkında Temelden Ayrışıyoruz

Yazar Devrimci Demokrasi'den alıntılar yaptıktan sonra, neden öz gerçek ulusal kurtuluş hareketinin kazanımları değil de, ulusal hareketin tasfiye edilme yanı olduğunu sorarak, ikinci gerçek olarak belirtilen analizin neden birinci gerçek olmadığını eleştiriyor.

Kürt ulusal hareketinin sağladığı kazanımlar hakkında yapmış olduğumuz değerlendirmeleri olduğu gibi devam ettiriyoruz. Bunda bir kuşku-muz yok. Ne var ki, geliştirilen süreci; ulusal hareketin dayatması ve kazanımlarından ziyade, emperyalizmin genel dünya projesi ve buna bağlı olarak TC devletine dikte ettiği yeniden yapılanma politikasıyla açıklıyoruz. Bu bakımdan analizin birinci unsuru olarak bunu koyuyor, ulusal hareketin kazanımlarını ikinci gerçek olarak açıklıyoruz. Eğer, emperyalist tasfiye ve yapılanma sürecinden bağımsız olarak bugünkü gelişmeler gündeme gelmiş olsaydı, yani böyle bir gerçek olmayıp ulusal mücadelenin Türk hakim sınıflarını zorlaması sonucu bu süreç gündeme gelmiş olsaydı, elbette ki yazar haklı olurdu. Ancak maalesef, süreç direktmen emperyalist plan temelinde geliştirilen bir süreçtir. Kürt ulusal hareketinin gerçeği ise, bu süreç içinde kendisini kabul ettirmiş bir güç olmasıyla öne çıkmaktadır. Ama süreci başlatan etken değil, ama gerçekliğine uygun olarak başlamış olan süreç içinde yer tutan aktördür. Yürütülen emperyalist yapılanma sürecinde kesin bir rol oynayan, görmeden geçilemeyecek, emperyalist plan gereği ve

Bizler, yaşanan süreci salt ulusal sorun ve hareketle sınırlı bir çerçevede görmüyoruz. Aksine, sürecin esas yönünün uluslar arası alanda yaşanan gelişmeler kapsamına sahip olduğu ve bunun bağıntısında ulusal ölçekte devletin yapılan-dırılması ihtivasına sahip olduğunu söylüyoruz. Ulusal sorun ve hareketle ilgili meselenin de bu genel kapsamın içinde önemli bir sorun olarak verildiğini düşünüyoruz. Ki bu, her bakımdan açıktır.

047
SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

emperyalist "çözüm" göre "çözülmeden" (yani emperyalizm ve Türk hakim sınıflarının çıkarlarına uygun olarak "sorun olmaktan çıkarma" anlamında çözüm olmayan "çözüm") üstünden geçilemeyecek bir kuvvet, önemli bir sorundur.

Tekrar edelim ki, genel süreci başlatan-gündeme getiren ve muhtevasını dolduran ana etken emperyalist projedir, yapılanma ve tasfiyecilerdir. Tasfiyeciler sürecin başlaması, emperyalizmin yeni ihtiyaçlarından ve bu ihtiyaçlara göre biçimlendirilen TC devletinin rektifikasyonundan feyiz almaktadır. Dolayısıyla sürecin özü budur. Bu işlem yürütülürken, süreç içinde ulusal hareketin belirgin bir yer tutması ise, sürecin iç gelişmesi yani, sürdürülmesi bakımından önemli bir mesele haline gelmektedir.

Uygulanan Sürecin İçeriği Uluslararası Gelişmelerden Besleniyor

Bizler, yaşanan süreci salt ulusal sorun ve hareketle sınırlı bir çerçevede görmüyoruz. Aksine, sürecin esas yönünün uluslararası alanda yaşanan gelişmeler kapsamına sahip olduğu ve bunun bağintısında ulusal ölçekte devletin yapılandırılması ihtivasına sahip olduğunu söylüyoruz. Ulusal sorun ve hareketle ilgili meselenin de bu genel kapsamın içinde önemli bir sorun olarak yer tuttuğunu düşünüyoruz. Ki bu, her bakımdan açıktır.

Evet, ABD ile AB emperyalistleri ve Türk hakim sınıflarının Kürt ulusal sorunu ve dolayısıyla da Kürt ulusal hareketi karşısında geldikleri pozisyonda; gerilla savaşı başta olmak üzere ulusal hareketin her aşamada geliştirdiği mücadele kesin ve merkezi bir rol oynamaktadır. Ama sadece ulusal sorun ve hareket karşısında!... Ulusal sorun ve hareket karşısındaki pozisyonları itibarıyla, ulusal hareket gerçeği tayin edici faktör olsa da, ABD, AB ve TC devleti hakim sınıflarının genel pozisyonu ve buna bağlı olarak ulusal sorun karşısında aldıkları pozisyonları tamamen uluslararası emperyalist gericiliğin dalaşı ve dünya hegemonyası emeliyle geliştirdikleri dünya stratejisiyle alakalıdır öncelikle. Bu ulusal hareketin ve özellikle de yürüttükleri gerilla savaşının kazanımlarını inkar etmek anlamına gelmez. Zira tartıştığımız şey, ulusal hareketin kazanımları ve benzeri olmadığı gibi, mevcut sürecin hangi ihtiyaçtan geliştirildiği-neden başlatıldığı meselesidir.

Dikkat edilirse, Türk hakim sınıflarının "demokratikleşme", "Kürt sorununun çözümü" ve "açılım" (veya en son milli birlik ve kardeşlik yada

mutabakat) argümanlarıyla ve devletin, ABD güdümlü "yeniden yapılandırılması" ana temalı ilgi tasfiyeciler sürecin somut olarak geliştirilmesi; Öcalan'ın dışarıda olduğu ve dolayısıyla da bu anlamda ulusal hareketin daha güçlü-avantajlı olduğu koşullarda değil, Öcalan'ın komployla hapsedilmesi ve bu anlamda da ulusal hareketin nispeten dezavantajlı duruma getirilmesi sonrası şartlara denk gelmektedir. Yani, ulusal hareketin daha güçlü olduğu koşullarda değil, görece daha zayıf olduğu koşullarda ilgili güçlerin yeni pozisyonu gündeme gelmiştir.

Ki, yeni pozisyon dediğimiz şey de tasfiye hareketinin daha etkin yürütülmesinden ve bu uğurda tamamen aldatmacadan ibaret olan "demokratikleşme", "çözüm" safsatalarından başka bir şey değildir. Tabi, "Marksist Teori" yazarına göre, ilgili güçlerin bu yeni pozisyonu "belli bir demokratik çözümün" getirilmesi anlamı taşımaktadır. Dolayısıyla da "... bu nasıl oldu?" diye sorması anlaşılardır. Anlaşılardır ama doğru değildir. Biz bu yeni pozisyon denen şeyin Kürt ulusal hareketi ve sorunu karşısında "demokratik çözüm" getirebileceği kanaatine katılmıyoruz. Ve bu yeni pozisyonu sinsi tasfiyenin hortlatılması olarak değerlendiriyoruz. Bunun gibi, bu yeni pozisyonun, direktmen emperyalist strateji ve buna uygun olarak TC devletinin yapılandırılması içeriğiyle ve bu nedenle geliştirildiğini ile sürüyoruz. Yazarın sürece dar ve salt ulusal ölçekten baktığını, sürecin büyük kapsamını kavramadığını söylemek durumundayız. Yazar iki ayrı meseleyi harmanlayarak bir ediyor. Ulusal hareketin kazanım ve gerçekliği ile süreç içinde tuttuğu yer başka bir şeydir; ama bu sürecin hangi ihtiyaç ve amaçla, neden-nasıl ve kimlerin inisiyatifinde geliştirildiği ile ne için başlatıldığı meseleleri ise ayrı bir şeydir. Tüm bunlardan sonra, analizin birinci sırasına-merkezine yerleştirdiğimiz konunun isabetli olduğu açığa çıkmaktadır. Tersii iddianın ise özrü olduğu...

Politik Tökezleme Uzuyor

Hakim sınıfların karar kıldığı tanım; ne "Kürt açılımı", ne de "demokratik açılım" olmadı, ikisini de yanıltıcı "milli birlik ve mutabakat projesi" oldu!... Nitekim kullandıkları her tanım taktiktir; toplumsal reaksiyona göre tanımlamaktadırlar. Ancak, son tanımlamaları amaçlarına daha uygun düşmekte ve amaçlarını deşifre etmektedir. Dolayısıyla onların gerçeğini daha iyi yansıtmaktadır.

Türk hakim sınıflarının belli bir esası ve özellik-

le de iktidar kliği tarafından yürütülen devlet politikası; yazarın söylediği gibi, “ödünler ya da reformlar politikası...” değildir. Evet, emperyalist tasfiyeci süreç olarak formüle ettiğimiz süreci, yazar ödünler verme ve reformlar siyasetinin uygulanması olarak kabul etmektedir. Şöyle diyor yazar; “... sorunu çözemeyeceğini ‘anlamış’ olmasının da bir sonucu olarak, Türk egemen sınıflarının geliştirmekte olduğu ödünler verme, reform siyasetini yansıtmaktadır.” Peşinen söyleyelim ki, süreç ödünler verme ve reformlar uygulama süreci değil, tasfiyeci saldırı ve devletin emperyalizmin çıkarlarına uygun olarak biçimlendirilmesi ile maluldür.

Yazar temel yanlışsından kopmadan onu sürdürmektedir. Sanki söz konusu süreci, Türk hakim sınıfları emperyalizmden bağımsız olarak, kendileri karar verip başlatmış ve yürütmektedirler!... Sanki, kendilerine dayatılıp önlerine konan emperyalist proje değil yürüttükleri... Sanki, iktidar kliğinin memuriyetle üstlenip somutta yürüttüğü bu planı, bu operasyonları, bu içlerindeki tasfiyeyi kendi gücüyle geliştirebiliyorlarmış... Sanki gerçekten ödün vermekte ve kelimenin olumlu manasında reformlar siyaseti uygulamaktadırlar... Sanki, gerçekten de imha-inkarla sonuç alamadıklarını görüp, demokratikleşiyorlar Türk hakim sınıfları... Feci şekilde tökezlemektedir yazar.

Belirtelim ki, yazarın tav olduğu “ödünler” gerçekte ödün değil, göstermelik söylemdir. Bunu “ödünler verme ve reform siyaseti” olarak algılamak kaba bir yanılgıdır. Bunun gibi “reform”lar da yazarın algıladığı gibi müspet değerlerdeki gelişmeler değildir. Bu anlamda “reform” değerlendirmesine karşı çıkıyoruz. Gerçekten halklarımız veya Kürt ulusuna dönük iyileştirmeleri ifade eden reformları mı anlatıyor, yoksa faşist devletin daha güçlü tahkim edilmesine hizmet eden reformları mı? Bizce ve açık ki, birincisi değil, ikincisi doğrudur. Dolayısıyla bunlara, olumlu yönde “reformlar siyaseti” demek son derece sakat bir görüştür. Ki, yazarın görüşü budur. Yani, yazar açıkça ödünler verildiği ve reformlar yapıldığı tespitini yaparak süreci böyle tanımlıyor.

Bu bölümde yazarın yürüttüğü tartışmanın iskeleti, Devrimci Demokrasi’nin süreci değerlendirirken yalnızca karşı-devrimci imkanları görüp, devrimci imkanlara değinmediği meselesidir.

Genel olarak bilinir ki yazıların içeriği işlediği konuya ve belli bir hedefe bağlı olarak biçimlenir. Dolayısıyla belli temalar üzerinde biçimlenen yazıdan her konuda açıklama getirmesini beklemek doğru olmaz. Buna karşın, sürecin devrimci olanaklar itibarıyla da analize tabi tutulması yazıda yer alabilirdi. Fakat, yazıda hedeflediğimiz konu ettiğimiz mesele, sürecin karşı-devrimci özü ve aynı zamanda süreç içinde devrimci cephedeki hatalı yaklaşımların eleştirisi ile görevleri ele aldığından bu yazı(veya bu iki yazıda) devrimci olanakların analizi yapılmamıştır.

Yazar bir yazıyla sınırlı eleştiri yürütmemiş iki yazıyı konu edinmiş, dahası Devrimci Demokrasi’yi kimlik olarak değerlendirmiştir! Dolayısıyla, yazarın Devrimci Demokrasi’nin diğer yazılarına bakmasını da beklerdik. Baktıysa, salt iki yazıyla değil, diğer yazıları da göz önüne alarak eleştirseydi daha isabetli davranmış olurdu. Bunu yapmaması açıkça mak-satlı bir yaklaşıma sahip olduğu izlenimi vermektedir. Zira, yazarın haklı olarak işaret ettiği gibi, sürecin devrimci imkanlar itibarıyla analiz edilmesi Devrimci Demokrasi’nin muhtelif sayılarında yer almaktadır. Devrimci çıkış yapmanın koşullarından bahsederek, bunun mümkün olduğunu, komprador bürokratik burjuva klikler arasında derinleşen çatlağın devrimci fırsatlar sunduğu ve benzeri değerlendirmelerimiz gazete sayılarında yer almaktadır. Eleştiri konusu yapılan ilgili yazılarımızda

049

SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

“Demokratik atılım için elverişli koşullar oluşmaktadır...” şeklinde ki belirleme de Türk hakim sınıflarına ve onların yürüttüğü tasfiyeci süreç ile devletin yapılandırılması eylemlerine bel bağlayan, devrimci imkanları burada ve bunlardan bekleyen, aynı zamanda burjuva demokrasisine duyulan inanç ve hayranlık yansı-maktadır.

Yazar kendisinin alınladığı zemini Devrimci Demokrasi'nin aynılıkla alınlamamış olmasını hayretle karşılayıp şaşırta- cı- ilginç bulmakta. Oysa düşün- dürücü olan ya- zarın Devrimci Demokrasi'nin il- gili tespitlerini görmezden gel- mesidir. Dediği- miz gibi, gazete- nin muhtelif sa- yılarında devrim- ci fırsatlara ve devrimci çıkış yapmanın koşul- larına özellikle dikkat çekmekte, işlemektedir. Bunların görül- memesi, Devrim- ci Demokrasi'nin kusuru değil, görme- yen- gör- mek istemeyen- lerin kusurudur! Ki, yazar Devrim- ci Demokrasi'nin Köşe yazıların- dan bile alıntılar yapmaktadır ama ne hikmetse Devrimci Demokrasi'nin ilgili baş- lıklarını görmez- den gelmektedir.

devrimci imkanların analizine girilmemiş olsa da, devrimci politika ve gö- revler üzerinde durulmaktadır. Bu yazılarda tasfiyecilik ve yansımaları ko- nu edilip devrimci cephenin ve özelde de kendimizin duruşuna yer verilmiş- tir. Dolayısıyla yazarın eleştirisinin belli bir zorlamaya dayandığı açıktır.

Halkın menfaatleri ve devrimin çıkarları temelinde tüy kadar hafif-en kü- çük bir hatamızdan dolayı acımasızca sorgulanmayı sevinç ve saygıyla karşılarız. Ne var ki, küçük burjuva kaygı ve tahammülsüzlüğünden ilham alan haksız suçlamaların tek bir dirhemini bile kabul edemeyiz.

Şu tamamen zorlama ve onun da ötesinde bilerek yapılmış haksızlıktır. Ya- zar şunu iddia etmektedir; *"Devrimci Demokrasi'nin 'durum' analizinin teorik arka planında, sınıflar mücadelesinin devrimci imkanları barındırma- yan, yalnızca karşı-devrimci imkanlarla yüklü an'larının, durumlarının da olduğu, olabileceği görüşü ve anlayışı durmaktadır..."*

Anlatımda düşüklük olsa da söylenen anlaşılmalıdır. Söz konusu iki ya- zımızda sürecin devrimci imkanları itibarıyla analiz edilmemesi, ya da bu yanılla eksik kaldığını kabul etsek de, bu yazarın ilgili değerlendirmede bulunmasını haklı çıkarmaz. Yani, Devrimci Demokrasi'nin durumun teorik analizinin arka planında sınıflar mücadelesinin devrimci imkanları barındır- mayan, yalnızca karşı-devrimci imkanlarla yüklü olduğu anlayışının durdu- ğunu söylemek mesnetli olmaz. Bu analizin yapılmaması olmamasını eksik- lik olarak eleştirmek anlamlı karşılanabilirken, sınıflar mücadelesinin devrimci imkanları barındırmayan bir görüşe sahip olduğunu ileri sürmek şeklindeki iddia gülünç olur... Dediğimiz gibi, mesele tamamen yazı ko- numuzla ilgili bir durumdur.

Yazar doğru olarak, *"Demek ki, her an'ın, her durumun devrimci politikası yapılabilir, geliştirilebilir."* demektedir. Bunu kanıtlamaya kalkışmak anlamsız bir çabadır. Ancak yazarın devrimci politika dediği; yaptıklarından- söylediklerinden anlaşılmalıdır ki, süreci "tarihi fırsat" olarak belleyip bu fırsatın "kaçırılmaması", ayrımsız olarak savaş karşıtlığı ve yine belir- siz bir "baş" çıkırtkanlığı, dahası Kürt ulusal hareketini "uzlaşmaya" da- vet ederek tasfiyesine hizmet etmektir. Öyle ya, süreci "ödümler ve re- formlar siyaseti" olarak tanımlamakta, "bir ara çözüm"den söz etmektedir ve benzeri... Biz buna hayır diyoruz. Bu devrimci politika değil, sağ tasfi- yeci reformist politika.

Ulusal Harekete Hasrolmuş Ezilen Ulus Milliyetçiliği Bakış Açısı

Şu sözleri de okuyalım:

"Türkiye proletaryasını ve Türk halkını, Türk egemen sınıflarına ve burju- va devlete bağlayan en muhkem bağ Türk milliyetçiliği ve şovenizmi geri- lemekte, hatta çözülmekte, demokratik atılım için elverişli koşullar oluş- maktadır..."

Tam manasında talihsiz beyanlar. "Türkiye" yani Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryasının Türk egemen sınıflarına ve Türk devletine bağlı olduğunun (bağlandığını) ileri sürmek son derece hatalı bir yaklaşım. Devrimci politi- ka için özellikle ve öncelikle devrimci imkanlara dayanılması gerektiğini haklılıkla salık veren (tamamen katılıyoruz buna) yazar, "Türkiye proletar- yası" Türk egemen sınıflarına bağlanmıştır şeklinde değerlendirmede bu- lunurken, bu "Türkiye" proletaryasının en azından bilinçli ve örgütlü kes- mini tamamen göz ardı etmektedir. Sınıf bilincinden yoksun proleterlerin Türk egemen sınıfları ve devletine göreli olarak bağlı olduğunu kabul et- sek de, bunların bilinçli ve örgütlü kesimlerini böyle atfetmek hem subjek-

tif-özelci ve hem de birinci iddiasını inkara düşen yaklaşımdır. Hatalı ve gerçeğin gerisinde, sağ, karamsar ruh halidir. Hiç değilse "Türkiye" kavramınız içindeki Türk olmayan proleterin Türk egemen sınıflarına karşı mücadelesini teslim etmek gerekir...

Yine "Türkiye" proletaryası ve Türk halkını Türk milliyetçiliği ve şovenizmiyle özdeşleştirmek son derece sakat bir yaklaşım, haksız bir zandır. Gerek "Türkiye" proletaryası ve gerekse de Türk halkının hiç değilse önemli bir çoğunluğunun Türk egemen sınıflarının milliyetçi ve şoven politika ve saldırılarına karşı devrimci-demokratik bir mücadele ve tepki gösterdiği açıktır. Yazar bu devrimci güçleri, devrimci dinamik ve tutumu görmeden toptancı biçimde "Türkiye" proletaryası ve Türk halkını Türk hakim sınıflarının milliyetçiliği ve şovenizmiyle aynı kefeye koymaktadır.

Türk milliyetçiliği ve şovenizminin kimlere ait olduğu konusunda da yazarın kafası karışıktır. Bu milliyetçilik ve şovenizm Türk hakim sınıflarına hastır, "Türkiye" proletaryası ve Türk halkına değil!

"Türkiye" (Türkiye-Kuzey Kürdistan) proletaryası ve Türk halkını Türk milliyetçisi ve şoveni olarak değerlendiren bakış açısı, olsa olsa dar görüşlü ezilen ulus milliyetçiliğine teslim olmuş bir yeteneğin mahareti olabilir.

Alıntıda, "demokratik atılım için elverişli koşullar oluşmaktadır..." şeklindeki belirlemeden Türk hakim sınıflarına ve onların yürüttüğü tasfiyeci süreç ile devletin yapılandırılması eylemlerine bel bağlayan, devrimci imkanları burada ve bunlardan bekleyen, aynı zamanda burjuva demokrasisine duyulan inanç ve hayranlık yansıtmaktadır. Türk milliyetçiliği ve şovenizmi gerileyip çözülmekte ve böylece demokratik atılım için fırsat doğmaktadır denmekte ve bunu Türk hakim sınıflarının geliştirdiği süreçle alakalı görmektedir. Bunlardaki gerileme ve çözülmenin yani, yazarın deyimiyle getirecekleri "ara çözümün", "ödü verme ve reform siyaseti" sürecinin demokratik atılım için elverişli koşullar sunduğunu söylüyor.

Hemen söyleyelim ki, Türk milliyetçiliği ve şovenizminde yalnızca "gerileme" ve "çözülmeden" bahsetmek doğru ve yeterli değildir. Bu açıdan da doğruyu değil, yanlış ifade eder. Meselenin bir yanı oyken, ikinci yanı da Türk milliyetçiliği ve şovenizminin giderek kabuklaşıp kastaşması ve gelişmesi durumudur. Genel olarak ise, Türk milliyetçiliği ve şovenizminin geliştiği-geliştirildiğini söyleyebiliriz. İmha ve inkardaki ısrar,

Kürt ulusu ile diğer azınlıklara karşı geliştirilen saldırılar bunun somut göstergesidir. Yani esas olan, milliyetçilik ve şovenizmin temsil edilip geliştirilmesidir, buna karşın tali yön olarak ve esasta hakim sınıfların belli kesimi ile bunlar dışındaki nispeten geniş bir kesimde göreceli olmak üzere belli bir sarsıntının yaşandığı da doğrudur.

Öte taraftan söz konusu sürecin özü ve genel niteliği de yazarın tanımladığı gibi, şartlı da olsa "çözüm", "demokratik nitelikte reformcu" vs değil, faşist diktatörlüğü pekiştiren zemine sahiptir. Faşist devleti yeniden yapılandırmayı ve Kürt ulusal hareketi ile devrimci sınıf hareketini tasfiye etmeyi hedefliyor... (Yazarın "burjuva devlet" tanımıyla yetinmesi de tüm anlayışlarıyla anlam kazanmaktadır. Faşist tanımından sakınılmış; anlayışına göre tutarlıdır. Öyle ya, yazara göre, Kürt ulusal sorununa "belli bir çözüm" getiriyor, reformlar yapıyor, milliyetçilik ve şovenizm bakımından gerileyip hatta çözülüyor...)

Dolayısıyla, demokratik atılım için ortaya çıkan şartlar, esasta yazarın belirttiği unsurlarda ya da unsurlarla değil ve yazarın algıladığı ya da kast ettiği tarzda hakim sınıflar cephesinden geliştirilen "demokratik atılım" zemini değil; bilakis, hakim sınıf klikleri arasındaki çatışmanın keskinleşip derinleşerek devrimci ajitasyon-propagandaya zemin sunması, hakim sınıfların siyasal ve ekonomik olarak belli bir istikrarsızlık yaşaması, hakim sınıfların uygulamakla yükümlü oldukları sürecin vesile olup gündeme getirdiği çelişki ve çatışmalar ve bunların hakim sınıflar ve devletlerinin kirli-kanlı yüzünün deşifre olmasının derinleşmesi, finans krizin etkileri, halk kitlelerinin giderek yoksullaşması, halk kitlelerinin giderek hakim sınıflar ve devletlerine karşı güvensizliklerinin derinleşmesi, devrimci durum zeminindeki gelişme dinamikleri, kendiliğinden sınıf hareketinin gelişmesi, tasfiyeciliğin karşıtı olarak bilinçli devrimci hareketin reaksiyonu, ulusal hareketin teslimiyet dayatan tasfiyeciliğe karşı gösterdiği direnç ve bu geniş kapsamda devrimci mücadelenin gelişme eğilimi şeklindeki bütünlüklü koşullar, devrimci güçlerin devrimci çıkışına uygun şartlar-fırsatlar sunmaktadır.

Yazar kendisinin algıladığı zemini Devrimci Demokrasi'nin ayrıntı ile algılamamış olmasını hayretle karşılayıp şaşırtıcı-ilginç bulmakta. Oysa düşündürücü olan yazarın Devrimci Demokrasi'nin ilgili tespitlerini görmezden gelmesidir. Dedikimiz gibi, gazetenin muhtelif sayılarında devrimci fırsatlara ve devrimci çıkış yapmanın koşullarına özellikle dikkat çekmekte, işlemek-

tedir. Bunların görülmemesi, Devrimci Demokrasi'nin kusuru değil, görmeyen-görmek istemeyenlerin kusurudur! Ki, yazar Devrimci Demokrasi'nin Köşe yazılarından bile alıntılar yapmak tadır ama ne hikmetse Devrimci Demokrasi'nin ilgili başlıklarını görmezden gelmektedir.

Politik Mücadele mi Onun Sağ İğdişi mi

Kürt ulusal sorununda Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası platformu olarak esasta görevlerimizi yerine getiremediğimizi kabul etmekle birlikte, yapmamız gerekenlere de işaret ettik. Görev ve sorumluluklarımızı yetersizliklerimizle birlikte ve yetersizliklerimize vurup bunları aşma adına hatırlatmakta herhangi bir problem görmeden, bilakis gerekli ve ihtiyaç olarak tespit ederek tartıştık. Bundan böyle de tartışmaktan sakınmayacağız. Zira kaygımız devrimdir-devrimcidir; dar örgütçülük savunusu ve örgüt böbürlenmesiyle gerçeğe sırt dönme kıskançlığı kadar basit değildir.

Görev ve sorumluluklarımız bağlamında yapmamız gerekenleri dillendirirken; doğru siyaset ve taktik ile doğru strateji ve ilkeler arasında gerekli olan uyum veya dengenin kaçınılmamasına gayet olağan olarak dikkat çektik. Bu dikkati, reel politikayla ufkü daralıp tasfiyeciliğe yamayan, meyleden politik hareketleri eleştirme ihtiyacı anlamında yaptığımız gibi, kendi noksanlıklarımızı gidermenin gereği olarak da biçimlendirdik.

Söz konusu politik yapılar iyi sınav vermiyor, ulusal hareketin tasfiyesine hatalı politik tutumlarıyla objektif olarak destek sunan duruma düşüyorlardı. Yazık ki aynı doğrultu hala devam etmektedir. Yazanın mevcut yazısındaki pozisyonu da bu anlamda gölgelidir.

Yanı sıra, taktiğin stratejiyi/siyasetin ilkeyi yemesi-kemirmesi gibi bir tehlike vardır. Genellikle taktik ve siyasetler, stratejiyi beslerler. Ama bunlar, yani taktik ve siyaset, belirli ilkelere sadık kalmaz, stratejik güzergahtan kayarlarsa; işte bu durumda stratejiyi de, ilkeleri de yerler. Yine, bizlerin politikayı hor gördüğümüz ve benzeri şeklindeki eleştiriler doğru bir yakıştırma değildir. Bizlerin hangi kaygılarla ve neye dikkat çektiğimiz, yukarıda söylediğimiz gibidir. Buna uygun olarak da, genel olarak ya da katıksız haliyle politikaya karşı temkinli durduğumuz, ondan korktuğumuz söz konusu değil, bilakis reel politika ya da politik mücadele adına geliştirilen ilkesiz ve bir o kadar da tasfiyeci reformist, kınlgan-kaygan politikalara eleştiriler yürüttük. Bunun-

la da birlikte, salt strateji ve ilkeler argümanı ile politika yapılamayacağını, dolayısıyla da somut gelişmelere müdahale edecek siyaset-araçlar kullanılması gerektiğine işaret ettik.

O halde açık ki, taktik siyaset, güncel-reel politika ile strateji ve ilkeler arasındaki bağ ve tutarlılığa dikkat çekmemiz her bakımdan gerekli ve doğrudur. Yani, yaklaşımımız politika yapmaktan kaygı duyup korktuğumuz şekilde değerlendirilemez. Ya da politikasızlığın politikası olarak lanse edilemez ve benzeri. Yazar, "... politik mücadeleyi küçümseyen, aşağılayan, hor gören bir tavır takınamazsınız." diyerek bunu yaptığımızı iddia ediyor. Tabii ki takınamayız, takınmıyoruz da. Bu iddianın gerçek olmadığını, asla böyle bir tutum içinde olmadığımızı ve tutumumuzun içeriğinin yukarıda anlattığımız gibi olduğunu tekrarlayalım. İthaf ettiğiniz yerde-pozisyonda olmadığımız halde öyle gösterilmemizi kuvvetle reddediyoruz.

"Fakat politik mücadeleyi neden aşağılıyor, küçük görüyor, gösteriyor, önemsizleştirmeye çalışarak saldırıyorsunuz?" demekte yazar. Hayır politik mücadeleye saldırıyoruz, bizzat onu yürütüyoruz. Dikkat ederseniz tımkak içinde politik mücadele diyor ve "adına" sözünü kullanıyoruz. Bunun bir anlamı olmalı... Ancak siz, tımkak işaretini yok sayıp "adına" sözcüğünü kaldırarak, direkt politik mücadele biçiminde eleştirinizi biçimlendiriyorsunuz. Yani, doğru davranmıyorsunuz. Kastımızın ne olduğu açık; "... 'politik mücadele' adı altında, burjuva liberal sağ doğaya sahip..." olan politikadan bahsediyoruz. Özcesi ve görüldüğü gibi, "saldırdığımız" ve benzeri politik mücadele değil, burjuva liberal sağ mantaliteye sahip politikadır. Buna her zaman "saldırınız." Sizin gocumanız isabetli ama çarpıtmanız talihsizdir. Burjuva liberal sağ politikaya eleştirilerimiz, politik mücadeleye saldırı olarak ters yüz edilemezler... "Saldırdığımız" şey "politik mücadele" argümanı ile onun yozlaştırılarak tasfiyeci reformist sulara gömülmesi halidir. Politik mücadelenin sağa doğru iğdiş edilmesidir.

"Barış"a Karşı Barış Görüşümüz!

Çeşitli yazılarımızda yanıtlamış olduğumuz ve eleştiriler konusunda yazılarımızda da bu yanıtları özetlemiş olduğumuz halde, yazanın sorarak yanıt istemesi üzerine biz kez daha yanıtlayalım.

Öncelikle, yazarın okuyup eleştirdiği yazılarda vermiş olduğumuz ve arkasında durduğumuz ilgili paragrafları yeniden aktaralım:

"... ulusal hareket karşısındaki görevimiz; bu

hareketin devrimci-demokratik muhtevası ve tüm haklı taleplerini desteklemektir. Bu bağlamda, ezilen bağımlı ulusun, gerici ya da ulusal imtiyazlar edinme yanını ayırıp bu yöne karşı ideolojik mücadele yürütmekle birlikte, ulusal demokratik mücadele ve taleplerini temsil eden yönünü sahiplenerek desteklemek tek doğru tumdur.”

“Kürt ulusunun bağımsızlığı başta olmak üzere, tüm ulusal demokratik hak ve taleplerini kararlı devrimci sınıf siyaseti ve tavrıyla savunan mücadele bizlerin görevidir. Türk hakim sınıflarının Kürt ulusu üzerindeki her türlü baskı, zulüm ve tahakkümüne ve bu tahakkümün tüm yansımalarına, sonuçlarına, üstünlük ve imtiyazlarına dayalı her türden eşitsizliklere karşı kararlı bir savaşımla vermek; komünistlerin görevi olarak omuzlarımızdadır.”

“a) Demagoji, yalan ve hileye dayalı olup, şartları mevcut olmamakla gerçekçi olmayan ve hakim sınıfların oyununun bir parçası durumuna gelen, ‘demokratikleşme’, ‘çözüm’, ‘barış’ gibi soyut söylemlere itibar edemez, bunların hangi amaçlarla kullanıldığını-ne anlama geldiğini açıklayarak gerçekleri söylemekten geri duramaz.”

“b) Kürt ulusunun her ulusal demokratik talebini, politik ajitasyon-propaganda ve politik aktivitemizin birer parçası olarak kullanmakta tereddüt edemeyiz.”

“O halde, bir bütün olarak iki yanıyla da sürecin desteklenmemesi doğru politikadır. İkincinin aldatıcılığına kapılmak, birinci amaca hizmet etmek olur. Fakat bu, iyileştirmeleri reddetmek, kabul etmemek anlamına gelmez. Temel ayrım noktamız; bunların reddedilmesi değil, bunlar için mücadeleyi esaslaştıran, devrimci amaçlarımızdan vazgeçen ve bunlarla sınırlı politika yaparak devrimci politikadan uzaklaşan çizgiye karşı mücadele etmektir.” Kanaatimizce bu aktarımlarımız belli bir yanıt vermektedir.

Net soru şu: “Devrimci Demokrasi’nin, Kürt halkının bu kitlesel barış talebi karşısında teorik ve politik/pratik tavrı, yani politikası nedir? Bugüne kadar nedir; bundan sonra ne olacaktır?”

Soruya net ve kısa yanıt verelim: Nasıl ki, ulusun öz iradesi kendisiyle ilgili kararlarda tek bağlayıcı özne ise ve bu iradesini hangi yönde kullanacağı tamamen ona kalmış bir iş olmakla, onun tayin ettiği iradeye saygı göstermek durumundaysak; öyle de ulusal hareket ve kitlelerinin barış talebi ve tercihi de salt tercih ve iradesi olduğu bakımından saygı gösteririz. Lakin

tercih ve talebinin ne olduğu, veyahut da iradesini doğru yönde kullanıp-kullanmadığı ayrı bir konudur. Dolayısıyla, onu doğru bulup-bulma/destekleyip-desteklememe tamamen apayrı bir konudur ki, işte burada ulusal hareketin tercihi ve talebini doğru bulmayarak desteklemiyoruz. Görevimiz hatalı olarak kullanılan tercihin sakıncalarını, zararlarını, tehlikelerini anlatarak doğru tercihlerde bulunmalarını sağlamaktır. Yani, pratik bir engel oluşturmadan-karşılarına fiilen dikilmeden ideolojik mücadele yöntemiyle doğru tercihi-talebi benimsetmeye çalışmaktır görev. Tercih ve talepleri ya da hatalı tayin edilmiş iradelerine karşı kayıtsız kalamayız elbet. Devrimci talep ve kurtuluş yolunun tersine, ‘kendi burjuvazinin baskı ve sömürüsüne tav olun, kendi burjuvazinin bayrağı altına girin, iyi yapıyorsunuz’ diyemeyiz. Bu kararlarını tanırız ama desteklemeyiz...

“Kitlesel barış talebi” diyerek kitlelerin “barış” talebine eklenmesi; eşitsizlikle tek taraflı TC devlet ve hakim sınıf çıkarları esasına bağlanan “barış” gerçeğini değiştirmez. Tayin edici olan önderlik ve içeriktir. Genel olarak halk kitlelerinin çeşitli vehimlerle ulusal burjuvazinin peşine takılması görülmüş-görülmektedir. Halk kitlelerinin ulusal harekete katılmasının zemini genel olarak mevcuttur. Demokratik sorun ve meseleler bu zemini oluşturur. Ulusal hareket bu durumda halk kitlelerinin katılımına tanık olarak, bu kesimleri kapsar. Ulusal sorun özünde pazar sorunuyken, aynı zamanda toprak sorunudur da, aynı zamanda dil sorunudur da... derken kast edilen-anlatılan budur. Ancak halk kitlelerinin haklı demokratik talepleriyle ulusal harekete katılmış olmaları, ulusal harekete başka bir anlam yükleyip onun ulusal hareket olma gerçekliğini değiştirmez. Nihayetinde belirleyici olan harekete önderlik yapan kesimlerdir-önderlik, amaç ve hedeflerdir. Bunun gibi, “barış” talebinin kitleler tarafından dillendirilmesi değil, ne için, nasıl, hangi politikayla, kimin çıkarlarına binaen kullanıldığıdır önemli olan. O halde “kitlesel barış talebi” diyerek “barış” politikasının özü değiştirilmiş olamaz.

Ulusal hareketin kitlesel barış talebi somut bir realite. Genel olarak veya devrimci taktiğe bağlı olarak devreye sokulan “barış” siyaseti elbette benimsenecek-uygulanacak politikadır. Ama devrimci taktik değil de, stratejik bir politikaysa, uzlaşmacılığa ve somut durumda tasfiyeciliğe yatan bir içeriğe sahipse, bu koşullarda ve bu ikinci özellikle biçimlenen barış talebi ve politikasını destekleyemez-desteklemeyiz. Bilinçli

proletaryanın görevi nedir? Kitleleri ve somutta da Kürt ulusunu-hareketini uyarmak, bilinçlendirmek ve devrimci yola çekmektir. Ne yaparlarsa peşine takılmak öncü-devrimci siyaset değil, kuyrukçuluktur. "Barış" talebini desteklemek, Kürt ulusunun-hareketinin devrimci yanını köreltip, düzen içine çekerek, pazarlık masalarında heder ederek ve tasfiyesini hızlandırarak köleliğin devam etmesine, hatta derinleşmesine hizmet etmek anlamına geliyorsa, dahası Kürt ulusu ve hareketi açısından daha ileri-demokratik bir ortam-yaşam elde etmiyor ise, bu "barış" talebi ve siyasetinin desteklenmemesinden daha doğru bir tutum olamaz.

Somut "Barış" talebi veya politikasında önem arz ederek öne çıkan bir boyutta elbette ki, "barışın" hangi koşullarda, nasıl bir "barış" ve gerçek bir barışın koşullarının olup-olmadığı meselesidir. Mevcut durumda, gerçek bir barışın, "demokratik, onurlu, adil" bir "barışın" sağlanıp sağlanamayacağı meselesidir. Ve tabi ki, Türk hakim sınıflarının niteliği, yürüttükleri süreç ve "barışın" hangi zemin ve içerikle gündeme getirildiğidir. Bu meselelerde pozitif değil, negatif değerlendirmelere sahip olduğumuz için, somut "barış" talebini doğru bulmuyor ve desteklemiyoruz. İşte bu sebeplerden ötürü "barış" talebini desteklemiyoruz. Aksi halde devrimci bir taktik olarak ve gerçekten ulusların tam hak eşitliğine, özgür yaşamları ve karşılıklı saygı ilişkilerine dayanan "onurlu, adil ve demokratik" bir "barış" olanaklarının olduğu koşullarda "barış" politikasının güdülmesine karşı değiliz.

Özetlediğimiz bütün bu sebeplerden ve özellikle de somut sürecin özelliğinden dolayı, "barış" talepli "mücadeleyi" objektif olarak Kürt ulusal hareketinin kötü bir uzlaşma zemininde tasfiye edilmesine hizmet eden zamansız, gerekli koşullar temeline oturmayan ve bir o kadar da taktik siyaset olmaktan öteye reformlar için mücadeleyi amaçlaştıran içerikle ele alındığından ötürü hatalı değerlendiriyor, tüm bunların toplamında desteklemiyoruz.

Temel yaklaşımımız şudur: Nesnel karşılığı olmayan siyasetler belirleyip kararlar almayı ve bu zemindeki şartlarla somut pratik mücadeleler örgütlemeyi gerçekçi bulmuyoruz. "Barış" sloganını yükseltmenin, mevcut süreç ve hakim sınıfların mevcut gerçekliği göz önüne alındığında doğru temelinin olmadığı görüşündeyiz. Bunun, Kürt ulusal mücadelesini ileriye değil, geriye götüreceğini öngörmekteyiz. "Barış" talebinin tek taraflı olarak Kürt ulusal hareketinin "silah bırakması" ve gerilla savaşını bitirmesi pratik an-

lamına geldiğini; Kürt ulusal hareketinin de genel somut stratejik eğilimi göz önüne alındığında "barış" talebini devrimci içerik ve makul şartlarla değil, uzlaşmacı çizgiyle ve Türk hakim sınıflarının geliştirdiği karşı-devrimci sürece hizmet edecek tarzda ele aldıklarını düşünüyoruz. Dolayısıyla, bu talepli mücadeleyi "taktik" olarak kabul edenleri esas alırsak bile, bunların "taktiğinin" de isabetli olmadığını, dahası her bakımdan belli ki "barışın" ulusal hareket tarafından "taktik" değil, stratejik önemde ele alınması gerçeği karşısında da yanılıldığını sürdürmektedirler.

Kısaca, bugüne kadar "barış" talebi noktasındaki politikamız buydu, bundan sonra da bu olacak. "Barış" talebi karşısındaki bu değerlendirmemiz, tamamen somut talep ve ele alışıyla ilgili olup, esasta soru kapsamında verdiğimiz yanıt çerçevesindedir.

"Barış" talebine karşı bu tutumumuz, ulusal hareketin demokratik muhtevası ve genel olarak ulusal demokratik taleplerinin desteklenmemesi anlamına gelmez. Fakat açıktır ki, ideolojik kırıl-ganlıkları dahil, ulusal hareketin her talep ve siyaset tarzı ve politik çizgisiyle birleşemez, gözü kapalı koşulsuz olarak destekleyemeyiz. Dolayısıyla, Kürt ulusunun ulusal demokratik taleplerini sahiplenmenin, "barış" talebi anlamına geleceği söylenemez.

Ulusal hareketin gücü karşısında dizlerinin bağı çözülerek kuyrukçuluğa varan siyaseti de güde-meyiz.

Kaldı ki, "barış" her durumda ve klasik biçimde demokratik bir talep derekesine indirgeyip tanımlamanın da doğru olmadığı açıktır. Örneğin, devrimci savaşa karşı bir hile olarak rol oynayan "barış" argümanı demokratik değil, gerici bir içerik taşır. Hakim sınıfların da sıkıştıklarında bu silaha sarıldıkları doğru olmakla birlikte, sivil toplumcu, burjuva liberal ve burjuva hümanizmiyle ve benzeri çok daha geniş kesimlerin geri yaklaşımlarla "barış" sloganını talep olarak ay-yuka çıkardıkları bilinmektedir. Bu "barış" talebinin demokratik olmayacağı açık. O halde yine açık ki, söz konusu slogan, şiar veya taleplerin kimin dillendirdiği, ne için ve hangi politika ve hedeflerle dillendirdiği gibi gerçek içeriktir siyasete, silaha, talebe ve benzerini demokratik ya da gerici içerik veren. Mevcutta dillendirildiği biçimiyle "barış" talebi, öz itibarıyla Kürt ulusal hareketinin gelişmesi ve Kürt ulusunun kurtuluşu doğrultusunda bir mücadele mevzisi, silahı olarak işlev görmemektedir. Bilakis, somut "barış" talebi ya da politikası Türk hakim sınıflan-

nin tasfiyeci öze yürüttükleri sürece hizmet etmeye yaramaktadır. Dolayısıyla politik mücadele unsuru olarak ya da demokratik talep misyonu ile algılanması doğru olamaz. İşte yazanın kavrayamadığı ve ayrıştırdığımız nokta tam da burasıdır.

Dahası "barış" talebi sınıf niteliğinden ve tavrandan yalıtılarak, sınıfsal anlam yüklemekten, bu anlamda da ayakları havada olarak boş, kendi başına salt "barış" kavramı, demokratiktir-değildir tartışmasına alınamaz. Zira sınıf niteliği yüklenmeden, adeta sınıflar üstü bir kavram olarak ele alındığında demokratik gibi bir yakıştırma tamamen anlamsız kalır. Demokratik olmasının temeli, gerici-faşist vb. sınıf, baskı, sömürü, adaletsizlik, haksızlık ve zulümkar egemenliklere karşı; ilerici, özgürlükçü, halkçı, adil, bağımsızlıkçı vb. yöndeki değerlerin temsil edilmesindedir. Ancak mevcutta savunulan "barış" talebi ya da yaklaşımının, Türk hakim sınıflarının imtiyazları esasında geri bir uzlaşma bayrağı biçiminde kullanılmasından ötürü, demokratik bir talep olmadığı izlenmektedir. Bu anlamda da, "barışın" sağlanması; ulusal ya da sınıfsal açıdan direkt-dolaylı ileri taşıyan, özgürlükleri hedefleyen, adaletsizlik, imtiyaz ve haksızlıkları ortadan kaldıran bir mücadelenin benimsenmesi, uygulanması yani, savaşılmaması gerektirmektedir. Ancak görüyoruz ki, stratejik anlayışla dillendirilen "barış" talebi ya da demokratik talep olarak adlandırılan "barış" talebi; Türk hakim sınıflarıyla onlar lehine uzlaşmayı öngören tasfiyeci minvalde yürüten-yürütülen meşum proje bağlamında; Kürt ulusunun devrimci pusatlardan arındırılarak uysal bağımlılığa çağırılması ve hareketinin kesin tasfiye edilmesi atmosferine denk spesifiklerle sulandırılmaktadır.

Unutulmamalıdır ki, demokratik barış, en azından demokratik normların iki taraf niteliğinde geçerli olduğu, karşılıklı taraflar arasında kabul edildiği, uygulandığı şartlarda olanaklı ve mümkündür. Bunun gibi, "barış" talebinin demokratik talep olarak adlandırılması ancak, söz konusu edilen "barışın" en azından taraflar arasındaki imtiyaz ve egemenlik eşitsizliklerini ortadan kaldırmayı, karşılıklı olarak tarafların irade ve haklarına saygı gösterilmesini, tanınmasını, sağlanmasını hedefleyen nitelikte ve bu niteliğinin gerçek zeminde olması gerekir. Barışın temeli ve kıstasları demokratik normların nesnel zeminine oturtulmadan, salt sözde "demokratik barış" denmesi, bilimsel gerçeği ifade etmeyeceği gibi; demokratik olmaktan uzak, safi bir aldatmaca olarak kalır "demokratik barış" sözü.

Sınıflı toplumlar gerçeğinde bu tamamen böyledir. Savaşı ortadan kaldırmak üzere savaşmak, devrimci sınıflara dayatılmış bir zorunluluktur. Gerçek bir barışın sağlanması, barış için savaşılmasını gerektirmektedir. Bu sınıflar mücadelesi gerçeğinin nesnel kanunudur. En genel anlamda barış meselesine yaklaşımımız böyledir.

Devrimci Teori Üzerine Somut Bir tartışma

Yazar Devrimci Demokrasi'nin kendini eleştiri tutumunu alaya alıp-ironi yaparak ve bu öz-eleştirel erdemden faydalanarak, Devrimci Demokrasi'nin bilimsel çizgisini mahkum etmeye yelteniyor.

Devrimci Demokrasi'den ödünç sözler de alarak şöyle diyor:

"Olumlu bir irade ve değerlendirmeye sahip olacaksınız ve de 'tahlil ve tespitleriniz devrimci teoriye uygun' olacak, ama ortaya devrimci pratik adına kayda değer bir sonuç çıkmayacak! Sizce de burada bir tuhaflık, bir terslik yok mu?"

Şöyle devam ediyor: *"Devrimci pratikte karşılığını bulmayan, eyleme işlemeyen bir 'irade' nasıl bir iradedir? Yola çıktığı, ışık tuttuğu devrimci eylem tarafından teyit edilmemiş, 'değerlendirme', 'tahlil ve tespitler'in, teorisinin, 'devrimci teori' olduğunun ölçütü nedir? Bu, nasıl oluyor da 'devrimci teori' olarak tanımlanmayı hak etmektedir? Bunun sağlanması nasıl yapılmaktadır?"*

Öncelikle şu özeti yapabiliriz: Yazanın bu ilk sözlerinden (ve devam eden sözlerinden de); *"eğer gerekli-devrimci sonuç alamıyor iseniz ve eğer kayda değer bir pratik ortaya koyamıyorsanız; bu demektir ki teoriniz devrimci-doğru değildir"* dediğini anlamak, çıkarmak sanırsanız yanlış olmaz.

Bu bakış açısının tamamen indirgemeci, salt pratikçi, maddiyatçı, bir o kadar da ekonomist olduğunu, bilimsel teori veya devrimci teori karşısında bulanık bir bilince sahip olduğunu söyleyelim. Bilinir ki, devrimci teori olmadan, devrimci pratik olamaz. Bu, işin abc'si olduğu kadar, genel kabul gören evrensel bir doğrudur. Tersini iddia etmek paradokstur. Eğer devrimci teori olmadan, devrimci pratik olamaz bilgisini kabul ediyorsak; teori değil ama devrimci teorisinin, pratik değil ama devrimci pratikten önce geldiğini de kabul etmiş oluyoruz! Devrimci teori önce ise, teoriye devrimci demek için, ille de hemen-anında sonuç almamız, hemen maddi kazanımlar elde etmemiz şart olmamakla birlikte, onu ille de kendi pratiği-

mizde kanıtlamamıza da gerek olmaz. O evrensel, evrensel pratiklerden çıkmıştır.

Elbette teorinin doğruluk-yanlışlığında kıtas son tahlilde pratiktir. Bu doğru. Ama evrensel bilimsel teorinin ölçülerine uygunlukla biçimlenmiş, bundan feyiz almış ve ama elimizdeki haliyle henüz pratiğe sokulmamış veya pratikte somut kazanım ve sonuçlara ulaştırıl(a)mamış olması, ona devrimci teori demememizi haklı kılmayacağı gibi, onun yeniden veya hemen pratikte ispatlanmasının gerekliliği de ileri sürülemez. Genel olarak ya da başka pratiklerde ispatlanmış devrimci teori, görelî her durumda ispata muhtaç olmayacak kadar-en az bu kadar devrimcidir. İspatlanmış teorinin ise yeniden ispata ihtiyacı yoktur.

Görelî pratikte ve izafen kayda değer sonuçlara ulaşmamış, ciddi somut kazanım ve maddî güce ulaşamamış olan devrimci teori, bu geçici zayıflık-başansızlık şartlarından ötürü devrimci unvanından çıkarılamaz. Böyle olmasaydı, sosyalizmin geçici-taktik yenilgisinden hareketle bilimsel sosyalizm teorisinin devrimci olmadığı sonucuna varmamız gerekirdi. Henüz pratik anlamda gerçekleşmemiş olan komünist toplum ütopyamızın bilimsel olmadığını söylemek zorunda kalırdık... Zira komünist toplum pratikte kanıtlanmış değil. Buna karşın, komünist toplum idealimiz tamamen bilisel teori tarafından kanıtlanmış, toplumlar tarihinin gelişme yasası, çelişki yasası, sınıflar mücadelesi yasası ve ön toplumsal pratiklerle desteklenmiş kesin bir gerçektir.

Devrimler gerçekleştirilmeden önce devrimci teorisinin geliştirildiği ve devrimlerin bu teori ışığında gerçekleştirildiği inkar edilemez! Devrimci pratiklerden çıkarılan devrim teorisi; mevcut pratiklerden ve teorilerden daha ileri nitelikte gelişmiş, bütünlüklü yeni bir teorisidir. Nitekim proleter devrimler pratiği, bu devrimler gerçekleşmeden önce oluşturulup bunların gerçekleşmesine ön ayak olmuş teoridir. Yeni olarak geliştirilen devrimci siyasetlerin hepsi böyledir örneğin. MLM bilgi teorisi nedir? Teoriyi pratiğe sokmak, pratiğin açığa çıkardıklarıyla yeni-daha güçlü bir teori oluşturmak, yeniden pratiğe gitmek ve teoriyi daha üst düzeye çıkarmak...

Teorinin, siyaset veya politikanın doğruluğu veya yanlışlığını, genel bilimsel kıstaslardan koparak, yalnızca andaki somut-maddî kazanımları ya da salt pratik-maddî kazanımlarına göre ölçmek, böyle karar vermek; "hareket her şey" görüşüyle, bilimsel teori ile devrimci teorisinin hiçleştirilmesi ve aynı zamanda evrenselliğinin reddedilmesi olduğu kadar, tipik ekonomizm tu-

tumu, burjuva pragmatizminin türevi ve son tahlilde idealist yaklaşımdır.

Devrimci teori ile devrimci pratik karşı karşıya konamayacak kadar bağıldırlar. Kendi başına devrimci teori ve kendi başına devrimci pratik tasavvur edilemez. İkisini ayrı şeyler olarak telaffuz etmedik-etmiyoruz. Devrimci teorimizin gerekliliklerini tam olarak, esasta, kayda değer miktarda yerine getirmediğimizi söyledik, hiç getirmediğimiz demedik-demiyoruz. Basın-yayın, sözlü-yazılı ajitasyon-propagandamızın kitleleri bilinçlendirmede mütevazî bir pratik, bir eylem olduğunu düşünüyoruz. Ulusal hareketle sınırlı ve sorunlu da olsa yürüttüğümüz demokratik mücadele platformları ve benzeri bu pratiği ifade eder. Halk Savaşı stratejisi perspektifiyle yürüttüğümüz savaşı, yeni demokrasi, sosyalizm ve komünizm mücadelemiz bu pratiğin istense de inkar edilemez örneğidir. Altını çiziyoruz ki, pratikte hedeflediğimiz performans sergileyemedik. Yetersizliklerimizin çok olduğunu ve bunların giderilmesinin şart olduğunu bilmekteyiz. Devrimci teorimizden ya da teorimizin devrimci olduğundan söz ederken, bunun pratikte tamamen kifayetsiz-karşıksız olduğunu söylemedik, böyle de düşünmüyoruz. Arzuladığımız gibi bir pratik sergileyemedik ve teorimize uygun davranmadık diyoruz. Bu anlamda teorimizin devrimci olduğunu söylerken haklıydık ve pratikte geçersiz de olsa yine de devrimcidir demedik. Teorimiz geçersiz değil, teorimize uygun pratiğimiz zayıftır. Bu da teorimizin pratikte karşıksız olduğu ve benzeri anlamına gelmez.

Teorinin devrimciliği ya da doğruluğunun biricik ölçütü-denek taşı elbette sosyal pratiktir. Fakat bu, şu anlama mı gelir? Eğer teori kısa vadede maddî kazanımlar-sonuçlar ortaya koymamış, elde etmemiş ise; eğer hemen toplumu harekette geçirip dalgalanmalara yol açmamış ve sürecin dinamiklerini toparlayamamış, büyük başarılar kavuşmamış ise; bu teori devrimci değildir mi demektir. Peki öyleyse, devrim teorisine sahip olduğunuzu söylediğiniz halde, devrim pratiği ortaya koymuş, gerçekleştirmiş değilsiniz! Buna ne diyeceksiniz?

Devrimci teorisinin tanımı için genel olarak şunları söyleyebiliriz: Devrimci ilerleme ve değişim-dönüşümü öngören; bu değişim ve ilerlemenin planını, taktiklerini, siyasetini, politikasını, stratejisini açıklayarak pratiği buyuran, ona yön, biçim, içerik veren, genel ve özel hareket planını açıklayan vb. çerçevede bütünlük oluşturarak sistematige kavuşmuş fikri etkinlikler düzlemine devrimci teori demek genellikle mümkün. Teorinin dev-

rimciliği nereden ileri gelir? Onun değişirme pratiğini besleyip yolunu aydınlatmasından, devrimci değişimi öngörüp zorunlu saymasından ve benzeri ileri gelir. Dahası, teorinin devrimciliği; onun pratikle uyumundan, pratikçi olgular kavrayarak onlar üzerinden maddi güce dönüşmesinden, maddi yaşam üzerinde devrimci etkide bulunmasından, devrimci dönüşümün uygunluğu ile bu değişim-dönüşümü sağlama prensiplerine sahip olmasından ve devrimci dinamikleri doğru konumlandıran yeteneğinden ileri gelir; en nihayetinde pratiğe girerek orada sınanmasından sonra bu niteliğini orada da göstermiş olur.

Hemen her sahada zihni ve maddi-pratik olmak üzere iki temel eylem türü bulunur. Teorik ve pratik... Bir birinden kopanlamaz şekilde birleşik olsalar da, devrimci görevler bu iki ana alanda ifade bulur, yürütülürler. Pratiği reddetmeden ve ondan kopuk tasarlanmadan oluşturulan formülasyonlar veya kuram düzeyi, devrimci görevlerin icrasıyla olan ilgisinden dolayı, ama görece anda henüz devrimci pratik görevini tamamlamamış olsa bile devrimci teoridir. Devrimci olduğundan dolayı da pratikte bu işlevi yürütür. Pratikteki başansı ve maddi kazanımı yani elde edeceği sonuçlar, muhtelif zamanlarda ve şartlarda gerçekleşir. Kısa vadede sonuçlar sağlayabileceği gibi, bu kazanımlar uzun bir tarihsel döneme kadar da uzayabilir.

Devrim ihtiyacının politik pratik görevlerinin yerine getirilmesi maddi araçların işidir. Teori bunlar vasıtasıyla pratikte can bulur. Devrimin teorik meselelerinin çözülmesi, görevlerinin yerine getirilmesi ise, daha çok devrimci teorinin işidir. Daha doğrusu devrimci teori, devrim hedefinin teorik meselelerini hal eder. O halde, devrim çalışması, devrimin teorik meseleleri ve pratik meseleleri olarak hem birdirler ve hem de aydırlar. Dolayısıyla teorik ve pratik olmak üzere iki cephenin olduğu çıplak bir doğrudur. Devrimci teori ile devrimci pratik hem kopmaz bir ikili olarak tektir ve hem de iki ayrı fonksiyondur. Devrimci pratik için devrimci teorinin öncelikle olması gerektiğini yeniden hatırlatalım. Bir partinin niteliği hakkında karara varmak için belirleyici unsurların başında ne gelir; onun programı ve eyleminin içeriği... Yani programa bakmamız öncelikle gerekliydi. "O her kesin gözleri önünde göndere çekilmiş bir bayraktı." Program neydi, savunulan görüşlerin vb. platformu. Buna bakarak herhangi bir partinin niteliği hakkında karar verebiliriz. Elbette bu yetmez, eyleminin içeriğine de bakmamız gerekir... En azından niteliğin ne olduğunun tespitinde iki ana kriterden birinin program olduğu nettir. Program teorik bir düzlemde. Uluslararası çizgiden, parçadaki devrimin sorunlarına kadar bir dizi meseleyi açıklar, yani genel siyasi çizgiyi deklare eder. Programa bakarak niteliğin ne olduğu hakkında karar verebiliriz... Programın devrimci bir program olduğunu söylemek, teorik düzlemin devrimci olduğunu söylemek anlamına gelmez mi? Gelir. Çünkü ilgili partinin vb. eylemini, sosyal pratiğini yöneten esasta, olağan koşullarda bu programdır. Özcesi, devrimin meselelerini teorik düzlemde de ortaya koymamız nasıl ki şart ise, devrimci içerikle ortaya konan teoriye devrimci teori demek de tutarlı ve mümkündür. Devrimin sorunlarını çözen, ortaya koyan, açıklayan ve devrimin bu alandaki görevlerini karşılayan teori; yani, teori düzleminde bu niteliği ve görevleri temsil eden platform devrimci teoridir. Bu teorinin devrimciliğine kanaat getirmek için, onun yürürlüğe konar konmaz, ya da kendi maddi güç ve araçlarıyla buluşmadan hemen önce ciddi sonuçlar elde etmesini görmek ölçüt olamaz. Komünist Manifesto yayınlandıktan sonra, devrim değerindeki pratik sonuçları uzun yıllar sonra elde edilebildi...

Teorimiz neden devrimci değil ki? Ulusal sorundaki temel yaklaşımları

057
SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

Tasfiyeciliğe ku-
cak açmıyor.
taktik ve tek tek
uzlaşmaları de-
ğil, ama uzlaş-
malar siyasetini
eleştirerek be-
nimsemiyoruz.
hakim sınıfların
tasfiyeci saldırı-
sını deşifre ede-
rek karşı müca-
delenin zorunlu-
luçuna işaret
ediyoruz.

mız bilindiğinden, yazarın da bildiğinden emin olduğumuzdan dolayı burada tekrar etme gereği duymuyoruz. Bunlarda bir problem varsa yazar itirazını söylemelidir. Somut güncel siyasette de bu temel argümanlarımıza uygun taktik siyasetler benimsiyoruz. Tasfiyeciliğe kucak açmıyor, taktik ve tek tek uzlaşmaları değil, ama uzlaşmalar siyasetini eleştirerek benimsemiyoruz, reformlar için mücadeleyi amaçlaştıran ve taktik mücadele unsurlarının stratejik değerinde ele alınmasına karşı çıkıyoruz, Kürt ulusunun ulusal demokratik talepleri ve mücadelesini destekliyoruz (pratikte gerekli varlığı istediğimiz ölçüde gösterememek de, belli düzeyde gösteriyor ve önemlidir ki, teoride net olarak ifade edip savunuyoruz), Kürt ulusunun politik olarak devrimci olan çizgisinden ayrılıp reformizme kaymaması için ideolojik mücadele yürütüyoruz, hakim sınıfların tasfiyeci saldırısını deşifre ederek karşı mücadelenin zorunluluğuna işaret ederek bu mücadelenin geliştirilmesi için devrimci eylem birlikleri ve platformlarının oluşturulması için çağrı yapıp çaba sarf ediyoruz ve benzeri.

Tüm bunlar, etkin olarak maddileştirilememeleri itibarıyla kabul ederiz ki pratik bakımından eleştiriyi hak ederler, fakat bunların teori bakımından "devrimci" olmamakla değerlendirilmesinin yeri var mı? Hadi diyelim teori açısından da yetersiz bulabilirsiniz, ancak "devrimci teori" olduğuna karşı çıkmamanızı gerektirecek ne var? Ya da siz farklı olarak hangi teoriyi ileri sürüyorsunuz? "Tarihi fırsat kaçırılmasın" dememizi, ulaşma siyasetini benimsememizi, her bakımdan kusurlu olduğu belli olan "baş-uzlaşma" ve devrimci savaşın bitirilmesi siyasetini gütmemizi mi istiyorsunuz? Bunlar dışında bu konuda bizden farklı olan devrimci teoriniz-siyasetiniz nedir? Buyurun, söyleyin. Bizler de bunun yanıtını istiyoruz.

Yazar bizlerden ulusal hareketin bir kolu olarak çalışmamızı istiyorsa o ayrı bir sorun... Dolayısıyla yazarın, "Bu, nasıl oluyor da 'devrimci teori' olarak tanımlanmayı hak etmektedir?" şeklindeki kendi tuhaf açmazı bir anlam ifade etmiyor. Ve aynı zamanda yukarıdan beri söylediklerimizle teorimizin nasıl devrimci teori tanımlanmasını hak ettiğinin "sağlaması"nı da yapmış olduk sanırız.

Yazarın, "... sömürgeciliğin tasfiyeci planını boşa çıkaracak, yenilgiye uğratacak bir devrimci hareket planını kapsamıyor." "... Keza Kürt ulusunu ve halkını uyarmak, Türk egemen sınıflarının karakterini ve tasfiyeci 'Kürt açılımı' siyasetini teşhir etmek... Aşağı yukarı bunlar değil mi?" diyerek Devrimci Demokrasi'nin sürece karşı politikasını, yazarın deyişiyle "hareket planını"; "aşağı yukarı bunlar" ifadesiyle küçümsemesi bir yana, küçümsemediği şeyi küçümseme biçimde tahrif etmektedir. Oysa belirlediğimiz görevlerin, yazarın "aşağı yukarı bunlar" dediğinden çok daha farklı olduğunu yazımızın içinde gazeteden aktarmış olduğumuz uzun pasajlarla ortaya koymuştuk. Keyfiyetle değil, sorumlu ciddiyetle eleştiri yürütmek yazardan uzak durmaktır.

Son bir söz; siz devrimci dostlarımızın kimi hatalı politikalarını eleştirirken, diğer bir kısım devrimci dostlarımızın olumlu tutum ve iradelerinden söz etmiş, kaldı ki kendimiz de dahil bu dostlarımızın eksikliklerini de dile getirmiştik. Dostlarımızın olumlu politika ve iradelerinden söz ederek de olsa, sizlerin bu devrimci güçlerin iradelerine vb. laf etmenize vesile olduğumuzdan dolayı dostlarımızdan özür dileriz.

Elbette gerçek yanıtımız söz ve pratiğimizdir.

Devrim Semalarında Dolaşan Kara Bir Bulut: Revizyonizm

"Marksist felsefenin iki önemli özelliği vardır: Birincisi; onun sınıfsal niteliğidir: Diyalektik materyalizmin proletaryanın hizmetinde olduğunu açıkça ilan eder. İkincisi; uygulanabilir oluşudur: Teorinin pratiğe bağımlı olduğunu, teorinin pratiğe dayandığını ve pratiğe hizmet ettiğini vurgular. Herhangi bir bilgi ya da teorinin doğruluğu öznel duygular tarafından değil, toplumsal pratikteki nesnel sonuçlar tarafından belirlenir. Doğruluğun biricik ölçütü toplumsal pratiktir. Diyalektik materyalist bilgi teorisinde başlıca ve temel bakış açısı, pratiğin bakış açısıdır."

Mao ZEDUNG -Pratik Üzerine-

Revizyonizm Hakkında Bazı Teorik Hatırlatmalar

Marksizm, kendisine yabancı ideoloji ve ideolojik akımlar karşısında kayıtsızlık sergileyemez, asla nötr değildir. Bilakis bunlarla mücadeleyi, hem kendi gelişiminin bir unsuru ve hem de genel zaferini mümkün kılan bütünlüklü mücadelenin üçlü sacayaklarından biri sayar. Dahası, bunlara karşı ilgisiz kalması, eşyanın tabiatına aykırı olup, onun ideoloji olarak kendi varlık gerekçelerinin inkarı anlamına gelir. Marksizm bunu yapmaz; bunların tam bir kemirgen olduğunu unutmadan belleğine ekler, onlarla savaşımını ertelemez. Burjuva ideolojik akım ve bu özdeki problemleri etkin mücadele konusu formatında kavrar-değerlendirir. Aksi görüşün en nihayetinde "renk değiştirme" yolu olduğunu kabul ederek hatırlar. İdeolojik mücadelenin nesnel kaçınılmazlık yatağı ve bu mücadelenin önemi hakkında Mao şöyle demektedir: *"Parti içinde durmadan farklı türden düşünceler arasında karşıtlık ve mücadele ortaya çıkar. Bu, toplumdaki sınıflar arasındaki ve eski ile yeni arasındaki çelişmelerin Parti içindeki bir yansımasıdır. parti içinde çelişmeler ve bu çelişmeleri çözmek için verilen ideolojik mücadeleler olmasaydı, partinin hayatı sona ererdi."* (Mao, Çelişme Üzerine)

Komünistler haklı olarak, ideolojik savaşımın en uzun, en tehlikeli ve en zorlu etabı olarak revizyonizm kuldürünü tespit ederler. Revizyonizm, devrim şeridinde ters yönden gelen burjuva ideolojik katların başında yer alan hızlı, ama motoru iflas etmiş bir vasıttır.

Tek kelimeyle revizyonizmi, Marksizm'in tahrif edilmesi ya da Marksizm'in "Marksizm" tabelası altında çarpıtılmak suretiyle yorumlanması olarak tarif etmek mümkündür. Neden ve nasıl ortaya çıktığı ise, tarifinde de geçen amaca sahip olup, uzun ve keskin antagonist sınıf karşıtlığıyla boy gösteren sınıflar çatışmasının ideolojik yansımadaki tezahürü olarak anlam kazanmaktadır. Revizyonizmin, Bernstein tarafından reformizmin biçimlendirilişle ortaya çıktığını ve reformizmden türediğini tek-raren söyleyelim.

Sorunun geniş ve ayrıntılı çerçevede ortaya konması gerekli ve zorunludur. Çünkü, revizyonizm, her devrimin bütünlüklü mücadelesini en genel ölçekte sekteye uğratma çabasıyla ve her dönem tasfiyeci tahrifat odağı olma realitesiyle tam bir stratejik mücadele konusu olma vasıflarına sahip burjuva ideolojik bir akımdır. Özü bir de olsa, beslendiği topraklar ve kullandığı biçimler oldukça geniş-çelişlidir. MLM'ye düşman sataşmanın başında gelen bu ideolojik akım tanınmadan, karşı-mücadelenin temsil edilmesi düşünülemez. Hiçbir devrim, revizyonizmle muhatap olmadan gerçekleşmemiştir. Revizyonizmin musallat olmadığı bir tek devrimci iktidar da olmamıştır. Tüm bunlar bile bizi, revizyo-

059

SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

nizm ile mücadelenin küçümsenemeyeceği ve asla es geçilemeyeceğine götürür.

Marksizm, idealist felsefe bağlantılı tüm ideolojik akımlar karşısında mücadelede başanlı olacak kadar güçlü, yenilgiye uğramayacak kadar dayanıklıdır. Ama hiçbir ideolojik akımı taktik anlamda hakir görme hatasında değildir. Paldır küldür yürümez, önündeki her sorunu diyalektik ve tarihi materyalizm bilimiyle aşmayı benimser, analiz ve senteze dayanarak bunu uygular. Ciddi olmayan yaklaşımın Marksizm felsefesinde yeri yoktur.

Sınıf Mücadelesi ve Revizyonizm

Toplumların ilerleyip kapitalizm aşamasına ulaşmasını sağlayan sınıflar mücadelesi, kapitalizm dönemiyle birlikte özellikle Avrupa'da yoğun köylü hareketleri ve işçi sınıfı mücadelelerinin keskin biçimlerine sahne oluyordu. İşçi sınıfının kendiliğinden mücadelesi, sınıf bilinçli devrimci teoriyle bu dönem buluşarak daha uzman mücadelelere büründü. Proletarya, sınıf ideolojisiyle siyasi iktidar konulu sınıf devrimlerine yönelerek "kendisi için bir sınıf" haline geldi. Komünist Manifesto ile güçlü devrim programı, teorisi ve ilkelerine kavuştu. İşçi sınıfı ideolojisi bir toplum ve doğa bilimi niteliğiyle, sınıflar mücadelesi teorisini toplumların gelişme yasası olarak açıkladı ve bunu toplumlar yaşamına uyarladı. Böylece diğer bilim ve felsefeden üstün olarak ayrıldı. Felsefe ve bilim alanında ve sınıflar mücadelesi tarihinde yeni bir çığır açtı.

İşçi sınıfının bilimi olan Marksizm, toplumlar tarihi ve yaşamına girdikten sonra işçi sınıfı içinde muazzam bir etki yaratarak hızla gelişip yaygınlaştı. Elbette bu gelişme gerici hakim sınıfların dikkatini de üstüne çekerek, korku ve huzursuzluklarına yol açtı. Revizyonizm; Marksizm'in bu yükselişi karşısına, işçi sınıfı hareketi içinde ve ideoloji sahasında burjuvazinin bir ortağı olarak dikilmekte gecikmedi. İşçi sınıfı hareketi içinde doğsa da işçi sınıfı ideolojisine karşı ve düşman cepheye konulandı revizyonizm. O sınıf hareketi içinde tam bir burjuva mamulü olup, veba salgını etkisiyle tahripkar fenalıkta Marksizm'e hasım ideolojik akım durumundadır.

Revizyonizmin işçi sınıfı hareketi ve işçi sınıfı ideolojisi karşısındaki burjuva ideolojik karakteri ya da devrimler karşısındaki menfur düşmanlığı; onu sömürücü egemen sınıfların yandaşlığına götürürken, diğer taraftan da devrimci dünyanın ortak hedefi-düşmanı olduğunu açıklar. Bundan hareketle, revizyonizm; yalnızca bir devri-

min, herhangi bir partinin ya da herhangi bir dönemin vb. meselesi olmayıp, evrensel olarak her komünist, devrimci partinin, her devrim cephesi ve devrimci iktidar sürecinin ideolojik mücadele konusu olarak (iktidar koşullarında bu mücadele siyasi muhtevaya da bürünebilir) ortak bir düşmandır. İstisna tanımayan bir kural olarak her devrim hareketi revizyonizmle mücadeleyle yüz yüze kalır. Revizyonizmin genel bir sorun olduğu her bakımdan açıktır.

Revizyonizmin salt bir burjuva ideolojik akım olarak algılanışı yetersizdir. Onun böyle bir akım olduğu doğrudur. Fakat bu doğrunun bir bölümüdür. Doğrunun ikinci yanı ise, bu akımın, burjuvazi lehine iktidarın el değiştirmesi somut pratiğinde bir araç rolüyle edindiği siyasi karakterdir. O halde, revizyonizmle mücadele, iktidar öncesi koşullarda tamamen ideolojik mücadele cephesine has özellikteyken, iktidar sonrası dönemlerde niha bakımdan ve belli somutta kazandığı siyasi iktidarın burjuvaziye devri konusundaki araç rolüyle siyasi mücadele niteliğini almış-almak durumundadır. Büyük Proleter Kültür Devrimi bunun ispatıdır.

Burada bir not düşmek yerinde olacaktır: İktidarın iki düşman sınıf arasındaki el değişimi kesinlikle bir devrim sorunudur. Bunu kabul etmemek paradokstur. Ancak aynı sınıf güçleri arasındaki iktidar değişimi; köktenci bir değişimi ihtiva etmeyeceği gerçeğinden ve bir sınıfın yerine diğer sınıfı koymayacağından hareketle, buna devrim demek en hafif deyişle abartı olacaktır. Bunun Marksist devrim tanımına tezat olduğunu söylemeye bile gerek yoktur. Dolayısıyla, Kültür Devrimi hakkındaki kimi kavrayışların (devlet iktidarının bahis konusu değilken ya da parti içi iktidarının devlet iktidarı niteliği henüz yokken; parti içi sorunlarda ve revizyonizm tespiti yapılsa bile bununla mücadelenin ilkeleri açık olmasına karşın Kültür Devrimi çağrısında bulunmaları) alabildiğine sorunlu anlayış ve tutumlar olduğunu hatırlatmakta fayda vardır.

İlk adımdan itibaren son aşamasına kadar tüm devrim-devrim süreci ve komünizm mücadelesi, ideolojinin yönlendiriciliğinde siyasi iktidar hedefiyle birçok cepheye (siyasi, teorik ve ideolojik) ama birbirini tamamlayan ayaklarda sürer. Bunlardan her biri; tam bir yetkinlik, sağlamlık, tavizsiz duruş ve kararlı mücadele ister. Bu cephelerin belki de en "nazik"-kritik olanı ideolojik mücadele alanıdır. Ki, diğer sahalardaki başkanı besleyen ve belirleyen zeminin ideolojik mücadele olduğu söylenebilir. "İdeolojik çizgi belirleyicidir" sözü bunu açıklamaktadır. Dahası, prole-

ter devrim, devrimci iktidarlar ve genel sosyalizm tecrübesi de aynı şeyi kanıtlar durumdadır. Kanıtlamaya gerek olmayacak kadar açıktır ki, ideolojik mücadele hem kaçınılmazdır ve hem de tayin edicidir.

İnkâr ve Tasfiye Hareketi

Proletarya enternasyonalizmi ilkelerini benimsemiş olan gerçek komünist partileri açısından, revizyonizme karşı mücadele (ve zorunluluğu) oldukça uzun vadeli bir iş olup, belli aşamalarda gözükür. İç mücadele sorunu olmakla birlikte, daha çok dış mücadele konusu olan revizyonizme karşı mücadele, anlaşıldığı üzere iki durumda (iç mücadele, dış mücadele) karşımıza çıkar. İç mücadele biçiminde söz konusu olan revizyonizmle mücadele asla sonsuz değil, belli şartlara bağlı olarak göreceli bir zaman dilimine sığar. Revizyonizmle mücadelede uzlaşma-belli şartlar dışında bir arada kalmak bahis konusu olmadığı için (ve tabii revizyonist çizgi dönüştürülememiş ise), kopuş zorunlu ve tabii bir kaçınılmazlıktır. Dış olgu durumundaki revizyonizmle mücadele meselesi ise, sınıflar mücadelesinin ömrü kadar uzun-bu anlamda sonsuz bir mücadeledir. Revizyonizm ile mücadelenin en doğru kavranışı, muhakkak ki revizyonizmin tüm detaylarıyla tanınması veya tamamıyla “ölümcül” aksiyon olan öneminin yeterince anlaşılmasıyla mümkündür.

Revizyonizmin sınıflar mücadelesindeki yeri nedir? Devrimci sınıf hareketini bölüp parçalama, sınıf işbirlikçisi teorisi olan özülle sınıf bilincini yozlaştırıp sınıflar arasındaki uzlaşmazlığı gizleyerek devrimci sınıfı burjuvaziye yedekleme-uzlaştırma ve nihayetinde sınıflar mücadelesini baltalayan-yok sayan gerici inkâr kalesi olarak rol oynamak. Sınıf bilimi karşısındaki yeri nedir? Kesinlikle Marksizm’e (MLM’ye) karşıdır. Bunu kanıtlayan nedir? Sınıflar mücadelesi tarihidir. Peki daha somut olarak revizyonizmin devrim karşısındaki tutumu ya da işlevi nedir? Açık ki, devrimi inkâr ve tasfiye hareketidir. Revizyonizmin bu özelliği onu burjuvazi ile aynı gaye-kulvarda birleştirmekte midir? Hiç kuşkusuz ki; evet, birleştirmektedir. Tüm bunlardan hareketle, revizyonizme karşı mücadeleyle burjuva hakim sınıflara karşı mücadelenin bir bağı var mı? Tüm gerçek-devrimci tarih ikisi arasında kopmaz bir bağın olduğunu göstermektedir. Ama bu ikisine karşı mücadele her bakımdan bir ve aynı şey midir? Politik gerçek bunları birbirinden ayırmayı gerektirerek, aynı şeyler olmadığını söyler. Diyalektik ve tarihi materyalizm bilimi, iktidar öncesi koşullarda revizyonizmin siyasi mücadelenin dışında tutularak bu mücadeleye karıştırılmamasını doğrular. İktidar döneminde ise, belli şartlara bağlı olarak, yani iktidarın el değiştirmesinin söz konusu olduğu şartlarda siyasi mücadele devreye girer. Son olarak, revizyonizmin tehlikesi nedir ve revizyonizme karşı mücadele ne anlama gelir? Bir; revizyonizmin devrimden karşı-devrime geçişin aracı (iktidar öncesi ideolojik, iktidar sonrası siyasi nitelik de alan bir araç) olma tehlikesidir; iki, revizyonizme karşı mücadele; parti-devrim ve iktidarın korunup sürdürülmesi anlamına gelir. Komünist partisi niteliği mi yoksa burjuva-revizyonist parti niteliği mi? Şeklindeki can alıcı tarihsel soru, daha sonra devrimci iktidar koşullarında ise, sosyalist yol mu yoksa kapitalist yol mu? tercihleri arasındaki diğer tayin edici-can alıcı tarihsel noktaya biner. Revizyonizmin “ilerleme” derken, çoktandır geriye dönüp yol aldığını ve geriye doğru çağırıldığını devrimden haberi olan herkes bilmektedir artık. Komünist parti niteliği ve öncü rolü, devrimin zora dayalı özü (açıkça devrim), ve proletarya diktatörlüğünün zorunluluğu (ve sürdürülmesi) şeklindeki MLM ilkeleri ortadan kaldırmakla maluldür revizyonizmin tam ifadesi. Bütün bunlar neyi gösterir? Revizyonizme karşı mücadelenin her dönem hayati bir so-

Revizyonizmin işçi sınıfı hareketi ve işçi sınıfı ideolojisi karşısındaki burjuva ideolojik karakteri ya da devrimler karşısındaki menfur düşmanlığı; onu sömürücü egemen sınıfların vandaşlığına götürürken, diğer taraftan da devrimci dünyanın ortak hedefi-düşmanı olduğunu açıklar. Bundan hareketle, revizyonizm: yalnızca bir devrimin, herhangi bir partinin ya da herhangi bir dönemin vb. meselesi olmayıp, evrensel olarak her komünist, devrimci partinin, her devrim cephesi ve devrimci iktidar sürecinin ideolojik mücadele konusu olarak (iktidar koşullarında bu mücadele siyasi muhtevaya da bürünebilir) ortak bir düşmandır.

061

SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

run olduğunu ve aynı zamanda revizyonizmin tarihsel olarak mağlup olduğunu gösterir.

Burjuvazinin Karşı-Devrimci Silahı

Marksizm doktrini şahsında sınıflar mücadelesi teorisi ve devrim mantığının dayandığı "değişmez ilkeler" temeline yönelmiş en büyük ideolojik saldırıların başında kuşkusuz ki revizyonizm gelir. Revizyonizm, ideoloji dünyasında Marksizm'e düşman burjuva ideolojik bir akım olup, Marksizm'in geniş emekçi kitleler içinde yayılıp kök tutması şartlarında; işçi sınıfı hareketi içinde ama aynı zamanda ona karşı ortaya çıkan ve sınıf hareketi saflarını burjuvazi lehine bölen sağ tasfiyeci oportünist bir akım-gerici bir açıdır. Bu burjuva stepne komünist ideoloji karşısında tam bir düşman akımdır. Liberal burjuvazinin felsefi ve ideolojik temelini miras edinerek, tekrarın tekrarıyla biçimsel değişimler-gelişmeler kaydeden bu burjuva ideolojik akım; Marksizm'in temel ilkeleriyle tam bir husumet içinde olmuş; Marksizm'in üç bileşeni olan felsefe, ekonomi politik ve bilimsel sosyalizm gibi temel unsurlarını aşındırmaya yeltenmiş; Marksist kuramın komünist programı, stratejisi ve temel taktiklerini "yenileme-geliştirme" argümanı ile yeniden ele alınması suretiyle erozyona tabi tutup eklektik ilkesiz bulamaçta konaklamış; Marksizm'i devrimci ve canlı ruhundan koparıp subjektivizmi yaymanın görevini üstlenmiş ve tüm ezeliyle sınıf hareketi içindeki unutulmaz ihanetiyle devrimi boynuzlayan "büyük başların" en azgını durumunda olmuştur.

Burada bir not daha düşülmelidir. Burjuvaziyle bağları ideolojik gen yapısına dayanan revizyonizm; karşı-devrimlerin, yani emperyalist kapitalizm lehine, sosyalist toplumdaki kapitalist düzene doğru "geri dönüşlerin" gerçekleşmesi ya da gerçekleştirilmesinde oynadığı "mimari" rolle, tüm burjuvazinin etkili bir karşı-devrimci silahı olduğunu kanıtlamıştır. Emperyalist-kapitalist burjuvazi ve uzantısı veya önceli durumundaki tüm gerici hakim sınıflara karşı mücadelenin dışında tutulamaz olan revizyonizm; karşı-devrimci özünü, "geri dönüşler" pratiğinde edindiği fiili-pratik misyon ve kapitalist restorasyon aracı olarak ulaştırdığı pratik eylem düzeyiyle, daha somut ve pratik bir tehdit olarak ortaya koymuştur. Bütün bunlara karşın revizyonizmin yenik olduğu, onun sınıfsal ideolojik dokusu ve felsefi bunalımının kuşku götürmez biçimde tanıtladığı bilimsel doğrudur. Onun "kağıttan kaplan" olduğunu söylemek; onu taktik olarak küçümsemek değil, stratejik olarak küçümsemenin haklı-bi-

limsel ifadesi olacaktır.

Onu sinsi kılan şeyin, MLM'nin geliştirilmesi ya da yenilenerek ilerletilmesi maskesi altında tuzakçı gelmesi ve Marksizm adına konuşmasıdır ki, onun bu metodu asla unutulmamalıdır. Zira, bu özelliğiyle geniş sınıf hareketi cephesinde paye bulmakta, saldırısını gizleyerek göz boyayabilmektedir. Ve MLM'ye her saldırının arka yüzü olarak önümüze, bu özü çürük ama pratik hükmünü doldurmamış hile çıkmaktadır. Devrim cephe alanların genellikle bu kılıf altında gelmesi şaşırtıcı değildir ve dikkate değerdir. Unutulmaması gereken diğer özelliklerinden birisi de muhakkak ki, onun Marksizm'in idealist cenaha karşı başan sağlayıp atağa geçtiği koşullarda gündeme gelmesi-gelmiş olmasıdır! Marksizm'in büyük gelişme ve ilerlemesi koşullarında ve onun engellenmesi amacıyla devreye giren ona karşı çıkış, elbette ki, açıktan cephe almayı göze alamazdı. Marksizm'in engellenmesinin aracı revizyonizmdi. Bu, onun çok da masum olmadığını işaret etmektedir. Revizyonizm istese de dürüst olamaz-değildir. Bu, onun bilim karşısındaki duruşu gibi, ideolojik-sınıf karakteriyle ilgilidir. Nereden ve nasıl, isterse en "iyi niyetle" bile çıkarsa çıksın, sınıflar mücadelesi tarihi karşısındaki ihanetçi-sınıf işbirlikçisi pozisyonu açıktır. Bernstein işin erbabı olarak, bu çatışma sahasında hala aktüel kılavuz olarak günün çatışmasını burjuvazi lehine yöneten yükümlülüğü taşımaktadır. "Dönek Kautsky" ve II. Enternasyonal oportünistlerinin tarihi ihaneti, boş ve basit bir niyetler vakası olarak değerlendirilemez. "Geri dönüşler" serüvenini besleyen ideolojik dokuyu; sınıf zemini, çıkarları ve özünden, burjuva amaç ve iradi çabalardan vb. bağımsız, salt "günahsız" ve samimi bir düşünce eğilimi olarak kabul edemeyiz. Açık ki, revizyonizm, bir çocuğun saflığı ve masumiyetiyle açıklanıp tanımlanamaz. "Şekere bulanmış mermiler" yakıştırması, revizyonizm için biçilmiş kaptandır. Revizyonizme, proletarya ile burjuvazi veya iki dünya arasındaki uzun tarihsel savaşım boyunca oynadığı rol itibarıyla; "Truva atı" benzetmesinde bulunmak gerek. Ona, basitleştirilmiş tanımla; burjuvazinin çürük ürünlerini tarihsel hesaplaşmanın ideolojik pazarında yoksul dünyaya ustaca (deyim yerindeyse) "kaka taşıyan" kabızmal demek; iltifat değilse, haksızlık değildir. Bu burjuva simsann tüm hesabı; Marksizm'in (bugün MLM'nin) teorisi, programı, ana ideolojik ilkeleri, kısa ve uzun vadeli amaçlarıyla uzlaşmaz bir kavga yürütmek olmuştur. Sırtladığı malul görev; proletarya ve emekçi sınıfların asalak burjuvaziye karşı yürüttükleri tarihsel

savaşımında, devrimci sınıfların silahlılandırılmasını tipik olarak hedefler, bunu temsil ederek burjuvazinin kuvvetli destekçiliğiyle ünlenir.

Revizyonizmin taktiği olan kaleyi içten fethetmek; burjuvazinin en büyük siyaset silahlarından birinin felsefi yatağını ifade eder veya yeshertir! Daha özgün olarak, hasım gözükmemeye çalışarak ya da hasımlığını gizleyerek en büyük hasımlığı yürütmek! Ve, "Kızıl bayrağa karşı kızıl bayrak sallamak" gibi! Marksizm'e karşı çıkarken Marksizm'i kullanması, "kaleyi içten fethetme" siyasetinin bir biçimi ve onu besleyen halidir.

Sınıflar arası farklılık ve çelişkiyi saklayan sınıf işbirlikçisi teorik savunusu ve ideolojik-pratik davranışıyla; emekçi sınıflar karşısında burjuva düzen ve felsefenin en sadık elemanıdır revizyonizm. İşçi sınıfını hedeflerinden sapıtırmak, onları reformlarla ya da gerici egemen sınıfların, daha da doğrusu liberal burjuvazinin "bir eliyle verip öteki eliyle aldığı" ekonomik-demokratik haklarla uyutulmasını sağlayan bir "afyon" görevini üstlenerek, düzen içi arayışlara çekerek köleleştirilmesine hizmet eder.

"Hareket her şey, amaç ise hiçbir şey" özet formülasyonundaki idealist-felsefi pragmatizmiyle; çatlaklardan girip yanılsamalara hitap eden söylemiyle; sınıf kökenleri itibarıyla halk saflarındaki "ilkesiz muhtaçlara" ve devrimci sınıf bilinci zayıf halk kitlelerinin geri yanlarına çağırarak zehirli davetinde, tamamen burjuvazi adına konuşmaktadır revizyonizm. Tasfiyeciliğin en temel ve ortak karakterini en özlü şekilde ifade eden; "reform her şey, nihai amaç hiçbir şey" ilkesini sözde savunmadığını iddia ederek tasfiyeci olmadıklarını söyleyen birçok somut tasfiyeci akım, tüm savunu ve uygulamalarıyla bu tasfiyeci ilkenin doldurduğu içerik ya da tanımı karşılamaktadırlar. Revizyonizm de Marksizm'e ve devrime tasfiyeci özde karşı çıkarken kendisini revizyonizm olarak tanıtmaz. Ama Marksist ilkeler karşısındaki tüm teori ve eylemi budur.

Marksizm'le uğraşırken Lenin ve Stalin'in sağlam duvarına çarparak sendeleyerek revizyonizm, Leninizm'le uğraşırken Maoizm'in şamarıyla sersemledi ama her defasında dönüp ayağa kalkmaktan usanmadı. Önemlidir ki, bu ayağa kalkma ritmiği bir tekerrürden ibarettir. Revizyonizm de özünde, tarihin tekerleğini geriye doğru döndürmek isteyen gerici sınıfların tarihsel olarak kendisini tekrar etmesi gibi bir tekerrürdür. O, lekeli beyaz bayrak olarak, Marksizm'in kızıl bayrağı karşısında hep gericiliği temsil etme doğrultuyla belirdi.

"Düşman bize saldırıyorsa, bu iyi yolda olduğumuzu gösterir." (yba)

Revizyonizm, Marksist devrim tezine; zor ilkesini yadsıyarak karşı çıkar. Barışçıl geçişi savunarak, mücadele ve örgütlenme biçimlerini buna uygun olarak savunur. Savaş-bağış meselelerinde Marksizm'den derin ayrımlarla kopar. Marksizm'i dogmatizmle suçlaması tam bir ironidir. Çürümüş otlakta yayılması özüne denk düşen aynı bir "bahtıyarlıdır". Sınıf çatışması ve çelişkisini silikleştirip ortadan kaldırma gayreti, Marksizm'e egzotik olan başka niteliğidir. Sınıflar mücadelesi karşısındaki gerici rolü, onu Marksizm karşısında talihsiz kılan en temel fonksiyonudur. Yine, kapitalizm adına üstlendiği, Devrimci iktidarların yozlaştırılarak kapitalizme evrilmesini sağlama aracı olduğunu da eklemek gerekir.

Revizyonizmin Dayandığı Zemin ve Özellikleri

MLM teorisinin dünyayı değiştirme görevi ya da bu zincir üzerindeki devrimler pratiği; tarihsel olarak oluşmuş kalın gerici kabukların kırılması ve sınıflı toplumlar boyunca hüküm sürmüş-süren gerici siyasi sistemlerin her sonucuyla birlikte ortadan kaldırılmasının somut hedefleriyle yükümlü ve bu engellerin yengisini şiddet esasına dayalı çatışmalarla ele alıp tanımlayan çetinlikler yoludur. En büyük zorlukları öngörerek göğüsleyen ilerleme çizgisidir MLM devrim teorisi-doğrultusu. Haliyle, aynı nitelikte bir mücadeleyi tabii kılar. Yeterli bilimsel donanıma sahip olmayıp kaçınılmaz olan geleceği göremeden ve "özgür geleceğin" kazanılması için gerekli feda ruhuna sahip olunmadan, göğüslenemeyecek kadar ağır bedeller eylemiyle döşeli acımasız yoldur elbet. Ne var ki, MLM bilimi teorik-pratik-örgütsel tüm temellerde kendisini kanıtlayarak ispatlamıştır. Dolayısıyla, MLM'ye karşı mücadele de açıktan göze alınabilecek bir tercih olamaz. Bundandır ki MLM'ye saldırı cephesinin, saldırdığı bu şeyin (MLM'nin) peçesini kullanması son derece anlamlıdır. (Faşist diktatörlüğün demokrasi düşmanlığıyla en azgın faşizmi bile uygularken demokrasi peçesi ya da lafzını ağzından düşürmemesinde olduğu gibi...) Revizyonizmin MLM'ye karşı zayıflığı ve MLM'nin bir bakıma zorluklar yolu olması gerçeği; revizyonizmin zayıflıklar zemininde yayılması yanını da tayin eder. Bu, kesinlikle sınıfsal dokudan bağımsız olarak, basit cesaret-korku esasına dayanan bir değerlendirme değildir. Ama elbette

ki, proleter sağlamlığa-sınıf karakterine (ideolojik ve sınıfsal nitelik olarak) sahip olmayan bilmum burjuva çevrenin devrim karşısında sağlam durmadığı, bunun tersine daha kolay yolu tercih etmesi anlaşıldır. Kısacası revizyonizmin, ideolojik-politik yığınlıklar, inançsızlıklar, zayıflıklara seslenerek buralarda yayılıp serpiştiği ve bu kesimler içinde etkin olarak benimsendiği doğrudur. Revizyonizmin önemli bir sosyal tabanının, devrimin doğası karşısında siyasi-ideolojik kınımlar yaşayan bölüklerden oluştuğunu söylemek isabetli olacaktır. Revizyonizm taban olarak buradan da beslenir. Onun devrime ideolojik düşmanlığı devrimin sınıf düşmanlarıyla ortaklaşmasına çıkar. Karşı-devrim revizyonizmin bu özelliğini kullanarak devrimi çeşitli biçimlerde baltalar. Bu ilişki içinde revizyonizmin karşı-devrimci eylemleri azgınca serpilir. Bu bakımdan devrime ihanet zemininin revizyonizm için ideal bir zemin olup buradan da beslendiğini söylemek doğru olacaktır.

Stalin'in sarıh biçimde tespit ederek bir kez daha ifşa ettiği bir gerçeği ondan dinleme mutluluğunun önüne geçemeyiz: "...Devrim dalgasının fırtınalı kabarışı sırasında burjuva çevrelerden gelip devrim saflarına katılan 'yol arkadaşları', gerici günlerinde partiyi terk ettiler. Bunların bir kesimi devrimin açık düşmanlarının kampına geçti, bir başka kesimi, işçi sınıfının ayakta kalabilmiş olan legal demeklerinde mevzilenip, proletaryayı devrim yolundan saptırmak, proletaryanın devrimci partisini gözden düşürmek gayretine giriştiler. Devrimi terk eden yol arkadaşları, kendilerini gericiliğe uydurmaya, çarlıkla barışmaya gayret ettiler.

Çarlık hükümeti, devrimin yenilgisinden yararlanarak, devrimin en korkak ve çıkarıcı yol arkadaşlarını ajan-provokatör kaydetti. Bu aşağılık dönemler, çarlık Okhrana'sının işçi-ve parti örgütlerine gönderdiği bu provokatörler, buralarda hafiyelik hizmeti yaptılar ve devrimcileri ele verdiler." (Stalin Eserler- Cilt 15- Sayfa: 122)

Revizyonizmin çürüklerden beslenmesi rastlantı olmayıp özünün karşı çıkılmaz buyurganlığının icabıdır. Kutsal birliklerinin tercihten de öteye zorunluluğu; hepsinin devrime karşı kin besleyen gerici ideolojik odaklar olmasından ileri gelmektedir. Devrim karşısındaki düşmanca tutum, Marksizm'in diğer ilkeleri karşısındaki tutumu da doğru orantılı olarak koşullar.

Aynı karşı-devrimci saldırılar ideolojik ve felsefi cephede de kaçınılmaz olarak devreye girip tirmanış gösterir. Marksizm'i alaya alarak işini bitirme girişimleri, büyük deha edalarıyla sefil

"eleştirilenler"-teoriler piyasaya sürme, devrime kara çalarak övgüyle ihaneti yücelten ve kah dogmatizm, kah "kişiyi tapmacılık" vb maskeleri altında burjuva ideolojik cephede eserlerken; Marksizm'i "eleştirme" boyası altında onu revizyondan geçirme çabaları ve bilimsel teori örtüsü altında çeşitli idealist akımlar moda rüzganyla uçurlar. Ama revizyonizmin en keskin olarak yüklendiği tasfiyecilik noktasında hepsi birleşirler. Revizyonizmin hem ortaya çıkış koşulları ve hem de beslendiği önemli zemin Marksizm'den kurutulmuş olan bu felsefi ve ideolojik çamurdur. Revizyonizm buradan tecrit edilerek anlaşılamaz.

Bu bakımdan onun en gerçek sosyal forumu, idealist dünya görüşüyle zehirlenip burjuva dünyayla birleşen sınıfsal dokusunda tam anlamını bulur. Kaynağı liberal burjuvazi olan reformculuğun "iyileştirme" demagojisini besin edinerek, bu hileyi Marksist teori şahsına uyarlayıp, ona karşı mantaliteyle ideoloji ve teorinin çarpıtılması özünü çizgileştirir. Tarihsel kaynağı liberal burjuvazidir yani. Emperyalist kapitalistler eliyle geliştirilen işçi aristokrasisi revizyonizmin en büyük sosyal-sınıfsal dayanaklarından. Burjuva-küçük burjuva sınıf katmanları ve işçi sınıfı içindeki ideolojik etki alanı onun geniş sosyal zeminidir. Sınıf işbirlikçisi teori onun teorik dayanağı; liberal burjuva ideoloji ise ideolojik yatağıdır. Hiç kuşkusuz ki, revizyonizmi döneçlik, kaçınıklık ve ihanetçilik olarak tarif etmek mümkün ama revizyonizmin dayanak bünyesini "korkaklarla", "zora gelemeyenlerle" vb. açıklamak, buna indirgemek doğru anlayış ve bilimsel yaklaşım olamaz. Burjuva dünyanın pratik nimetlerine iştahı kabarık duran, bencil çıkarlarla dalaran ve kansızlıkla titrek olan bu burjuva ideolojik tür; burjuva çıkarlara yönelen devrimin "büyük karmaşa" ve "huzursuzluk" yaratan "düzen bozucu" alt-üst oluşlar eylemi karşısında tedirgin olan; devrimin tüm "huzur-rahat bozucu çilgınlıklarını", anlamsız-yersiz ve anarşist-terörist eylem, hatta çağdışı gerilikte hareketlerden ibaret gören; burjuva dünyanın "muazzam" düzenini muhafaza ederek bu düzen içindeki artıklarla yetinen ve aynı düzenin kaçınılmaz olarak kendiliğinden "özgür topluma" evrileceği safsatasına sanılarak, sınıflar mücadelesini beyhude bir iş olarak ögütleyen; böylece burjuvazinin ebedi varlığını garantilemeye kalkışarak onun kutsallığını vaaz eden; proletarya enternasyonalizmini reddederek ve sınıf işbirlikçiliğini alçakça gerçekleştirecek burjuvaziyle ebedi banşını imzalayıp tamamlayan; burjuva hakim sınıfların ideolojik yönlendiriciliğine giren ve burjuva hakim sınıf

ideologlarının kendi sınıf ideolojileriyle harmanlayıp işçi sınıfı hareketi içinde nifak olarak büyüttükleri ve işçi sınıfının kurtuluşu davasına burjuvazi lehine ideolojik-teorik cephe saldırıran bir aktör olup, tüm bunlarla devrim ve yoksul dünyaya düşmanca darbeler vuran burjuva ideolojik bir faktördür. Revizyonizmi var eden temel bunlarla (ve daha fazlasıyla) açıklanabilir.

Siyasi Mücadele ile Silahlı Mücadelenin Karşı Karşıya Getirilmesi

Gelişen sınıf hareketinin siyasi iktidar doğrultusundan sapıtılarak geriletilmesi ve düzen içine çekilip hapsedilmesi ya da gerici burjuva sistemle başlık hale getirilip uysallaştırılarak devrimci özünden arındırılması amacıyla, hakim sınıflar tarafından tanınan burjuva demokratik kırıntılarla umutlanıp yetinen, bu aldatici illüzyonlara kanıp kapitalist burjuvaziye bel bağlayarak devrimi burjuvazinin ellerine bırakan-ona havale eden ve büyük toplumsal ilerlemeyi bu gelişmelerle mümkün görüp devrimden uzaklaşan görüş açısı olmakla birlikte, burjuva liberal politikalarından ilham alıp burjuva düzeni pekiştirerek proletarya diktatörlüğünü reddet oturan kurguya dayanır. Burjuva demokratik ortam, hem onun yanılsamasına yol açar ve hem de içsel istemlerine hitap eder. Dolayısıyla, gerici sistemlerin devrimci gelişme ve kitle hareketleri karşısında vermiş olduğu ama özünde yine kendi düzenlerinin bekası için kullandığı ve vermeyi gerekli gördüğü tavizleri, burjuvazinin ilerici dinamikler taşıdığı şeklindeki çürük görüşe varmakta tereddüt etmez, bunu teorileştirmekten geri durmaz. Bu durum revizyonizmi revizyonizm olarak burjuva düzene sürükler.

Emekçi halk kitlelerinin geri bilinç ve duygulanıma hitap etmek, acil ve günlük taleplerini esas alarak bunları öne çıkararak vasıta etmek ama emekçi sınıfların kalıcı gerçek çıkarlarını feda edip burjuvaziye sattıklarını gizleyerek devrimci sınıflar adına hareket ettiklerini sahtekarca bağırarak, işçi sınıfı kesimlerini peşine takmayı başarabilmektedir revizyonizm.

Revizyonizm-reformizmin üzerinde yükseldiği ve genel özelliklerinden birini de emperyalizm ve tüm gerici egemen sınıfların devrimci savaşımı tasfiye edilmesi yerine, tamamen "işçi sınıfının acil talepleri ve ihtiyaçlarını" esas alan teorisi oluşturmaktadır. Şafak revizyonizminin aynı savunusuna karşı İbrahim yoldaşın söyledikleri, meselenin anlaşılması için başvurulması gereken bilimsel yaklaşımlardır. Revizyonistlerin

"acil talep" şeklindeki "gösterişli" sloganına karşı İbrahim yoldaş şunları söyler: *"Açıktır ki, bu anlayış, bazı şartlarda, kişiyi reformizmin en derin çukuruna batırır. Yarın, köylülerin silahlı mücadelesini boğmak için, gericiler kısmi bir toprak reformu uygulamasına girişirse, Şafak revizyonistleri bunlara destek olacaktır. Çünkü böyle bir şey, emperyalizmin -bütün mevzilerden sökülüp atılmama amacıyla- bir adım gerilemesi olacaktır. ... Gericiler, bütünü kurtarmak için parçayı neden feda etmesinler? ... Kitlelerin bizzat bugünkü sistemi yıkmak için silaha sarıldığı şartlarda ve yerlerde, "acil talep ve ihtiyaçları savunmak" gibi gösterişli bir sloganın arkasına saklanmak, düpedüz reformist ve gerici bir tutumdur."* Evet, revizyonizm-reformizm, devrimci halk kitlelerinin silaha sarıldığı şartlarda özellikle "acil talepleri" öne alırlar. Çünkü onlar da bir proleter ve halk devriminden en az hakim sınıflar kadar korkmaktadırlar. Onun için devrimci savaşımı elinin tersiyle itip düzen içi iyileştirmelerle ilgilenirler ve bunun için de "acil talepler" üzerinde tepinip dururlar. Elbette ki, komünistler bu talepleri görmezden gelmez ve bunlar için mücadele etmeyi reddetmezler, ama tek farkla, bunları amaçlaştırmazlar. Ama revizyonizmin ufku sadece reformlarla sınırlıdır. Dolayısıyla, "acil talepler" sloganı, bu güruhun belirgin özelliği olarak ve genellikle özlerine uygun olarak ileri sürülür. (Demagojiye yer yoktur ki, kitlelerin silaha sarılıp sarılmaması her dönem için önemli ya da tek ölçüt değildir. Önemli olan, bu sloganın nasıl ele alındığı ve özellikle de aynı anlayışın her şartta bunu devrimin önüne çıkardığı gerçeğidir.)

Revizyonistlerin, burjuvazinin sahte iyileştirme kırıntıları ortaya serptiği ve "demokratikleşme" söylemlerini geliştirdiği koşullarda, "acil talepleri" öne çıkarmaları onların gerici sistemden beklentilerine bağlı olduğu gibi, bu sahte ortamı teorileştirmelerine de yol açar. Revizyonistler, bu kırıntıları abartarak büyük kazanımlar olarak sunar ve kendi yollarına kanıt olarak gösterirler. Hevesleri gittikçe artar ve giderek gerici sistemin kutsayıcıları haline gelirler.

Revizyonizmin de münakaşa ettiği ama kesinlikle bocaladığı diğer bir husus da, siyasi mücadele ile silahlı mücadele ve savaşımı karşı karşıya koyma çabasıdır. Bu nokta onların devrim düşmanlığından ileri geldiği gibi, eğer böyle değilse de derin cehaletlerini gösteren aynadır. Revizyonist havuz her yerde aynı kabarcıkları üretmektedir. Ancak hemen söyleyelim ki ikisi bir ve aynı şeylerdir, kopmaz şekilde içi içedirler. Siya-

si mücadele ile silahlı mücadeleyi karşı karşıya koymanın mantıklı bir gerekçesi olmadığı gibi, iki ayrı şeymiş gibi ifade edilmesi de kusurlu veya niyetli bir çabadır. Silahlı mücadele, siyasi mücadele bütününe bir biçimi, özgül koşullardaki esası, bazen bir parçası ve onun genel anlatımı içindedir.

Siyasi mücadele, en özlü ifadeyle ve kısaca; geçerli olan sistemin toplumsal yaşamın her sahasında yarattığı sonuçlarla kaynaklarıyla birlikte bütünlüklü olarak ilgilenen ve siyasi devrimle iktidardaki sınıfların zor ilkesine bağlı olmak kaydıyla alaşağı edilmesini konu edinir. Bu savaşım, kimi toplumsal şartlarda son aşamada devrimci zoru kullanma şeklinde gelişir, diğer bazı toplumsal şartlarda ise, bu şartların zorunluluğuna bağlı olarak devrimin başından sonuna kadar silahlı zor temelinde gelişmesi biçimini alır. Çünkü, buralarda demokrasi yok, tersine gerici-faşist baskı ve şiddet vardır. Partinin uzun barışçıl mücadele döneminde hazırlıklarını yapmasının koşulları yoktur vb. Devrimin başka türlü örgütlenip gelişmesinin koşulları yoktur. Ve eğer söz konusu şartlarda bu yol benimsenmezse, devrimin unutulması gerektiği açıktır. Stalin yoldaş, önce anlayamadığı ama sonra görerek, Çin devriminin üstün özelliğinden bahsederken bunu anlatıyordu. Bu kısa açıklamadan da anlaşılacağı gibi, siyasi mücadele ile silahlı mücadele asla karşı karşıya konamaz, bilakis, siyasi mücadelenin kimi özgüllerde silahlı savaşım biçimini almasının zorunluluğunu gösterir.

Ama revizyonistlerin niyeti, siyasi mücadeleyi kavramak değil, onu baltalamaktır. Onun için de paslı olan her silahı kullanmaktan geri durmamaktadır. "Baltayı ayağına vurmaktadır. Bunu yaparlarken, komünistleri veya devrimcileri "salt askeri bakış açısıyla" vb. suçlamayı da ihmal etmezler.

Daha fazla uzatmadan sözü bir kez daha KAY-PAKKAYA'ya bırakalım: "*Şafak revizyonistleri, siyasi mücadeleyle silahlı mücadeleyi karşı karşıya koyuyorlar. 'Siyasi mücadele' bayrağı altında, siyasi mücadelenin silahlı biçimlerini reddediyorlar. Silahlı propaganda ve ajitasyonu reddediyorlar.*" İbrahim yoldaşın bu alt başlıkları, günümüzdeki tasfiyeci anlayış ve yaklaşımları da ortaya koyma açısından ve aynı tayfanın ortak görüngülerini yansıtmak açısından isabetli özetlemelerdir.

"Salt askeri bakış açısı" kara çalmalarına karşı da: "*'Salt askeri' görüş açısı, savaşmak için savaşmak tutumuna sahip olanların görüş açısıdır. Biz, devrimin siyasi görevlerini yerine getirmek*

için savaşmak istiyoruz. Kırık bölgelerde, parti önderliğinde halk ordusunu yaratmak, mahalli ve merkezi otoriteyi adım adım parçalayarak, halkın iktidarını gerçekleştirmek için silahlı mücadeleyi savunuyoruz. ..." diyerek tarihi yanıtı vermiş olmaktadır.

Aynı noktada yürütülen tartışma, hiç kuşkusuz komünist partinin niteliği hakkındaki nifakı da içermektedir. Siyasi savaş partisi niteliği, revizyonist cenahın asla kavrayamadığı ve fersah fersah uzak durdukları diğer gerçekliktir. Yukarıda özetlemeye çalıştığımız tarihsel ve toplumsal şartlarda, devrim mücadelesi yürüten komünist partinin savaş içinde inşa edilip pekiştirilmesi espirisi ve partinin ordu içinde-ordu biçiminde örgütlenmesinin zorunluluğu tamamen bu şartların koşullaması olduğu halde, revizyonizm dogmatikçe ve körce bunu inkar etmektedir. Lenin, proletarya partisini "savaş kurmayı" olarak tanımlarken ve proletarya böyle bir örgüte sahip olmadan sınıf mücadelesini başanıza götüremez derken doğru söylüyordu. "*Proletaryanın siyasi iktidar mücadelesinde örgütten başka silahı yoktur*" derken, revizyonizmin kutsadığı yasal partiden değil, gizlilik prensiplerine dayanmış partiden bahsediyordu. Revizyonizm burada dogmatik savunu içine girerek saldırıyor. Çünkü, böyle bir parti, belli koşullarda uzun barışçıl mücadeleler içinde iktidara yürürken, belli başka koşullarda ise, başından itibaren silahlı savaşım içinde devrimi örgütleyerek iktidara yürürler. Revizyonizm bunu neden anlamıyor, bunu bilmek zor olmasa gerek: Devrimin ilkelerine kesin düşmanlıkla devrimin mantığını anlamamaktaki inat onu, bu gerçekliği anlamamaya itmektedir.

Son olarak şu soruyla silahlı mücadele ile siyasi mücadeleyi karşı karşıya koyan anlayışa söz verelim; madem bu ayrımda ısrarlıysanız, o halde ikisinin yürüttüğü-yerine getirdiği görev ve hedefleri ayrı ayrı sıralayın!

Markisizm'i "Geliştirme" Sahtekarlığı

Örgütlü geniş sınıf hareketi içinde; Marksizm'in eskidiği, artık geçersiz ve yetersiz kaldığı vaazına bağlı olarak, yeniden ele alınması ve geliştirilmesinin zorunluluğunu kullanan revizyonizm, taraf tar bulabilmektedir. Bunu yaparken Marksizm'i ağıktan reddetme şeklinde değil, Marksizm'in geliştirilmesi yalanıyla hareket etmektedir. Marksizm'in devrimci özüne bağlı olarak geliştirilmesini değil, onun özünü değiştirerek bunu yapmaktadır. Bu yanıyla günümüzdeki birçok örnekle tam bir benzerlik taşıması dikkate değerdir.

Polemiğe mahal yaratmamak için söyleyelim ki, revizyonist amaç ve nitelik dışında, yani Marksizm'in özü ve temel ilkelerine bağlı kalınarak ve Marksizm'in eskidiği savına sahip olmadan ama geliştirilmesinin nesnel gereklilik olduğunun kavrayışıyla geliştirilmesi; Marksizm'in kendi talimatı olup, özü-iç dinamikleri olarak taşıdığı üstün niteliklerinin, kabulü ile tanıdığı bir sonuçtur. Bu yasayadır ki, Marksizm özünü koruyarak iki nitel aşama gelişip Marksizm-Leninizm-Maoizm seviyesine kadar çıktı. Bundan sonra da gelişmesi kaçınılmazdır. Komünistlerin yaklaşımı özetle budur. Dolayısıyla, statik olanın Marksizm değil, revizyonizm olduğu berrak iken; sağ-sol oportünist çizgilerin revizyonizmle ortaklaşan; "gelişmeyi inkar etme", "değişimleri görmeme", "yenilenmeme", "dogmatiklik" vb. vs. suçlama ve iftiralara gülünç olup, önyargılanan geçemeyen "Marksizm'i ölü dogma haline çeviriyorlar" ezberleri de temelsiz gevezelikler. Aynı biçimde, nesnel gerçeğin bilimsel zeminine oturmadığı halde; ideolojik-teorik kaosun sancılarını taşıyan yapay zorlamalarla MLM'nin ana ilkelelerini tartışmaya açarak geliştirilmesini gerekçe edinenler de keskin bir yol ayırmındadırlar.

Revizyonizm zirvası nasıl bezenirse bezensin burjuva çöplükte kalmaktan kurtulamaz. Devrim bu "yaka bitini" temizleye temizleye ilerlemiştir, bundan sonra da aynı yetenekle ilerleyecektir. Bundan kuşku duyan komünist olamaz.

Yazık ki, revizyonizm tüm çürümüşlüğüne rağmen devrimci saflarda-sınıf hareketi içinde kuvvet bulabilmektedir. Bunda, revizyonizmin emperyalist neo-liberal politika ve geniş burjuva ideologlardan destek alıp aynı kulvar üzerinde yürümesi ve kabuksal kimi değişiklikleri-gelişmeleri basamak edinmesi kadar, komünist ve devrimci hareketin zayıflıkları ve özellikle de yaşadığı pratik gerilemeler son derece büyük bir rol oynamaktadır. Sınıflar mücadelesinin aktüel olarak devam etmesi, yani iki temel kampın çatışma içinde bir birlerini geliştirme esprisine uygun olarak ve sınıflı toplum realitesindeki karşılıklı etkileşim temelinin her bakımdan mevcudiyeti ile birlikte ara katmanların ideolojik, siyasal, kültürel, ekonomik vb. varlığı revizyonizme olanak tanıyan uygun zemindir. Sınıflar mücadelesi ideolojik sahadan bağımsız olmadığına göre, farklı ideolojik akımların boy vermesi ya da yaşamlarını sürdürmesi, tüm koşullarıyla son derece elverişli demektir. Revizyonizm, tüm bunlardan palazlanmakta ve bu zemini ustalıkla kullanmaktadır. Bütün bunlardandır ki, devrim ve devrimci iktidarlar tarihinin önünde ideolojik

bir kambur ve kara bulut olarak durmasını devam ettirmektedir.

Revizyonizm, kesinlikle işçi sınıfı ve ideolojisinden beslenmez. Proletarya ve proleter devrimle hiçbir düzeyde alakası yoktur. Devrim mantığıyla uzaktan yakından bir bağı olmadığı tartışma götürmeyecek kadar nettir. Onu, asla devrimci sınıfların kurtuluş davası beslememektedir. Hiçbir devrimci öge revizyonizmi destekler durumda değildir. Revizyonizm, devrimci her nüveye düşman olup, sınıf mücadelesinin tasfiye edilmesi göreviyle onun ideolojik düşmanı durumundadır. Büyüdüğü bataklık tasfiyecilik batağıdır. Beslendiği kaynak, burjuva ideolojisidir. Burjuvaziyle sözbirliği içinde olan revizyonizm, devrim karşısında emperyalist argümanların yumuşatılarak savunulması platformu durumundadır.

Revizyonizm, tarihsel olarak reformculuğun temellerinden beslenir, bu unsurlar üzerinde yükselir. Dolayısıyla liberal burjuva beslemesidir. Onu biçimde de olsa farklı kılan yan Marksizm adına hareket etme ikiye bölünmüşlüğüdür. Revizyonizmin girift yanı ya da zahir noktası işte budur.

Revizyonizmin En Kesin Özelliklerinden Birisi Tasfiyeci İşlevi ve Niteliğidir

Revizyonizm, keskin bir tasfiyeci olmakla birlikte, her türlü tasfiyeciliği kullanır, bir biçimiyle diğer akımlarla tasfiye amacında birleşir. Tasfiyecilik değişik kılıf ve biçimlerde ortaya çıkar. Aynı biçimde revizyonizm de tasfiyeciliğin değişik biçimlerini kullanır.

Tasfiyeciliğin sağ ya da sol biçimi de kuşkusuz ki zararlıdır. Fakat sağ tasfiyeciliğin daha tehlikeli olduğu her zaman doğrudur. Günümüz dünyasında olduğu gibi, somut koşullarımızda da bu tehlike esas yandır. Gerek ülke ve gerekse dünya ölçeğinde, tasfiyecilikle kesin bir mücadeleye ve zafer kaçınılmaz bir görevdir. Lenin; *"Partimiz, tasfiyeciliği kesinlikle tasfiye etmedikçe ilerleme sağlayamaz."* derken büsbütün haklıydı. Hatta tasfiyecilikle mücadelenin, bir bakıma partinin bütün bir yaşamını oluşturduğunu söylerken, bunun önemini en çarpıcı şekilde ortaya koyuyordu. *"Gerek devrim öncesinde, gerek devrim sırasında bu kanatlar arasındaki savaşım, partinin tüm tarihini yapmıştır demek, hiç de abartma sayılmamalı."* (Tasfiyecilik Üzerine. Sf: 48)

Bu değerlendirme Rusya'da o dönem ve şartlar için yapılmış olsa da tasfiyecilikle mücadelenin

067
SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

genel bir sorun olduğu ve son derece hayati sorun olarak her devrimci partinin önünde olduğu olacağı doğrusunu da dile getirmektedir.

Tasfiyeciliğin revizyonizmle aynılaştığı (ki, revizyonizm aynı zamanda tasfiyeciliktir) veya tasfiyeciliğin revizyonizmle birlikte tartışılmasının gerekliliği, ikisinin en içkin amaçlarında açığa çıkan soysuz kabahatlerinden ileri gelir. Bunun için Lenin'in tasfiyecilik hakkındaki şu tanımına bakmak yeterli olacaktır: *"Sözcüğün dar anlamıyla tasfiyecilik, Menşeviklerin güttüğü tasfiyecilik, genel olarak sosyalist proletaryanın verdiği devrimci sınıf savaşımının ideolojik yönden yadsınması, özel olarak da burjuva demokratik devrimimize proletaryanın egemenliğinin kabul edilmemesidir. Bu yadsıma, kuşkusuz, değişik biçimler almıştır, ancak, az ya da çok bilinçlidir, keskindir, karardır."* (Age, Sf:49-50)

Bunun, yani tasfiyecilik için söylenen bu temel unsurların (devrim ve diktatörlüğün reddi) revizyonizmin özü olduğunu söylemeye gerek yoktur. Yine, tasfiyecilerin Rusya'da "yasa-dışı" komünist parti ve "RSDİP'ne gerek olmadığını savunan" "çok cesur oportünistler" olduğunu söylerken Lenin, tasfiyecilerin komünist parti noktasında da revizyonizm ile aynı soysuz amaca sahip olduklarını göstermektedir. Eleştirilen revizyonizmdir de elbette.

Burada söylemekten sakınamayız ki ülkemizdeki tasfiyeciler tasfiyeciler olduklarını kabul etmek durumundadırlar. Devrimci savaşı nerde-nasıl savunmaktadırlar? Proletarya diktatörlüğünü ve komünist partisini nasıl-hangi açıdan savunmaktadırlar? "Yasadışı" bir partiyi hesaplarından ebedi olarak silip yasal partinin kul-köle eğilimi içinde değil midirler? Devrimci savaşıma hesaplı-kitaplı bir sahtecilik, karşı duruş ve hatta inceltilmiş saldırılar içinde değil midirler? Proletarya diktatörlüğüne inat, burjuva demokrasisi ve mevcut egemen sınıflardan dilenme pratiği ve anlayışı içinde ve tastamam anadan doğma oportünistler gibi konuşmamakta mıdır? O halde kabul etmelerini beklemeden bunları teşhir tahtasına koymak görevdir, "soylu bir öfke" göstermenin gereğidir. Bunlar tasfiyeciliklerini kabul etsinler; onların revizyonist olduğunu kanıtlamak süt dişlerini dökmüş çocuğun işi olacaktır.

Tasfiyecilik, Özellikle Sağ Tasfiyecilik

Tasfiyeciliğe kesinlikle özel yer verilmelidir. Emperyalizmin tasfiyeciler saldırıları çok yönlü ve komplike olarak bugün her zamankinden daha azgın olup hız kazanmış ve etki yapmış durum-

dadır. Devrimci dünya genel bir dağınıklık içinde olmanın da payıyla, yaşadığı gerilemeyi tam olarak atlatamamış ve devrimci hareket bunun adeta bunalım sonuçları içinde (bazı durum ve öz-güller hariç) kıvrınmaktadır. Dünya ölçeğinde, özellikle ulusal kurtuluş mücadeleleri, dokuları gereği emperyalizmin bu saldırısından birebir etkilenmiş durumda olup, diğer devrimci hareketler genel olarak bu etkilerle içinde meşgul durumdadır. Dağınık, zayıf ve tartışmalı durumdadır. Neyse ki, Maoist hareket için bu durumun daha farklı olduğunu ve genel olarak ciddi gelişmeler içinde olduğunu izlemekteyiz. Tasfiyeciler saldırı koşullarıyla boğuşan genel devrimci hareket, bundan kurtulma bir yana önemli oranda negatif bir değişim içindedir. Tüm bu etkilenmeler proleter dünya devrim cephesi için büyük kayıp ve talihsiz gelişmelerdir. Ezilen ulus ve halkların kurtuluşunun burjuvaziye havale edilmesi ne varan bu etki, son derece üzücüdür.

Ülkemiz devrimci hareketinin durumu da dünya çapındaki gelişmelerle paralel bir eğilim gösterip aynı ağır yaraları taşımaktadır. Revizyonist-revizyonist tasfiyeciler eğilim ve söylem; genel sınıf mücadelesi unsurlarında köklü bir eğilim olarak yerleşmişken, özellikle Kürt ulusal sorununda tam bir uçurum politikasına yol açmakta, dönüştürmektedir. "XX. yy demokrasisi", "demokratik çözüm", "barış", "demokratikleşme" gibi muğlak olarak kullanılan birçok kavram ve liberal anlayışla; yasal zemine hapsolan ufuk ve burjuvaziden medet bekleyen özsüzlükle adeta, Marksizm ve sınıf mücadelesi ötelenmekte, devrim unutturulmakta-unutulmaktadır. Tekraren söyleyelim ki, bunların hiç biri masum değildir. Öyle ya da böyle, her halükarda ciddi bir karşı yükse- liş ve mücadele şarttır.

Gözler önünde cereyan eden bu tasfiyeciler politika, argüman ve yaygaraları daha iyi anlamak için Lenin'den bir alıntı yapmayı gerekli görüyoruz. Bu gün yapılanların-yapılıyor olanların hiç de Lenin'in dedikleri dışında şeyler olmadığını görmek yararlı olacaktır: *"TASFIYECİLİK, kökü derinlerde olan toplumsal bir olgudur, liberal burjuvazinin karşı-devrimci ruh haliyle, demokratik küçük burjuvazideki dağınık ve parçalanmayla ayrılmaz biçimde bağlıdır. Liberallerle küçük burjuva demokratlar, devrimci sosyal-demokrat partinin maneviyatını bozmak, onu alttan kundaklayıp devirmek, çatısı altında başan sağ-layabilecekleri yasal işçi örgütleri için yolu temizleyip açmak amacıyla her çareye başvuruyorlar, bin bir türlü yol deniyorlar. Yaşadığımız şu günlerde tasfiyeciler, ideolojik ve örgütsel yön-*

den, dünün devriminden arta kalan en önemli şeye ve yarının devriminin en önemli siperlerine karşı savaşıyorlar.” (Tasfiyecilik Üzerine, Sf: 68-69)

Revizyonizmin saldırdığı şeyin bazı unsurlarını “nalıncı keseri” misali kendisine yontup patent-tabela olarak kullandığı bilinmektedir. Kendisinin en zayıf halka, vurgunculuğa en müsait ve çekiştirmeye en yatkın gördüğü öğeleri sahtekarca payande etmesi belirgin özelliğidir. Marksizm’e karşı riyakarlığı da buradan ileri gelir. Revizyonizmin uğraşı kesinlikle Marksizm’in kendi mantığıyla yorumlanması ve ilerletilmesi yönünde değil, tam tersine Marksizm’in yozlaştırılmasına dönüktür. Revizyonizm Marksizm’i ısırmadan duramaz. Marksizm’i Marksizm’e karşı kullanma aymazlığındaki kör yetenek ezelden beri revizyonizm çeşnisine has paradokstur.

Revizyonist sülale, Marks’ın “Barışıl yoldan sosyalizme geçişi bazı şartlarda ve amaca barışıl ajitasyonlarla daha çabuk ve daha emin ulaştırılmasının mümkün olduğu yerlerde...” diyerek; tamamen kapitalizmin henüz serbest rekabetçi döneminin tarihi şartlarında istisnai bir ihtimal olarak, ve özellikle; bu şartları taşıyan İngiltere ile Amerika için ve buraların; güçsüz, az gelişmiş bir bürokrasi ve militarizme sahip oluşları ve yine buraların geleneksel siyasi özgürlükçü niteliği, yanı sıra proletaryanın nitelik ve nicelik olarak oldukça güçlü sınıf oluşu, kapitalizmin ise daha kolay teslim alınabileceğinin koşullarının geçerli olduğu şartlarda bu ihtimalden bahsetmesini, revizyonist teorilerine kalkan edinerek kullanmaktadır.

Lenin Marks’ın bu istisna ve ihtimalden bahsetmesini, revizyonistlerin tersine Marks’ın bilimsel mantığına uygun olarak ele alıp revizyonist saldırılara yanıt verdi. Yukarıda Marks’ın kapitalizmin hangi niteliğinde ve tarihsel şartlarında ve devrimin zora dayalı genel kuralını korumakla birlikte istisnai bir ihtimal olarak sosyalizme barışıl geçişi özellikle İngiltere ve aynı şartlara yakın olan Amerika için öngördüğü zemini kast ederek; “O sırada, işçilerin İngiliz kapitalistlerine barışıl yoldan boyun eğdirmelerinin mümkün olduğu fikrini yaratan şartlar bunlardı.” diyordu Lenin. (Devlet ve Devrim.) Yani revizyonistlerin Marks’ı payande ederek devrimin zor ilkesini reddederek barışıl geçişi genelleştiren teorilerini çürütüyordu. Ve, kapitalizmin tekelci aşamasıyla birlikte bu istisnanın da ortadan kalktığını kesin bir dille söyleyerek revizyonizmin savunusunu iyice yıkıyordu Lenin.

Stalin, “Sağ ve Sol Sapmalar Üzerine” adlı ese-

rinde Lenin’i de referans alarak aynı meseleye ilişkin olarak şunları söylüyordu: “Marx’ın İngiltere ile Amerika için tanıdığı sıralama, daha doğrusu istisna, bu ülkelerde gelişmiş bir militarizm ile gelişmiş bir bürokrasi olmadığı sürece yerindeydi. Lenin’in görüşüne göre, bu sıralama, İngiltere ile Amerika’daki militarizm ile bürokrasi, Avrupa kıtasındaki öbür ülkelerde olduğundan daha çok değilse bile daha az olmayan bir gelişmeye uzanınca, tekelci kapitalizm şartlarında ortadan kalkıyor. Bu yüzden büyük proletarya devrimi, istisnasız bütün emperyalist devletlerde, sosyalizme yönelmiş gelişme için kesinkes bir ön şarttır.” Evet bu “sıralama” yani istisna olan sosyalizme barışıl geçiş, tekelci kapitalizm döneminde “bütün emperyalist devletlerde” “kesinkes ortadan kalkmıştır” ve “sosyalizme yönelmiş gelişme için kesinkes bir ön şart” olmuştur. Revizyonist teorinin bu sığınağı yakılarak kül edilmiştir.

Kuşku yok ki revizyonizmin defteri burada dürlmüştür. Ancak, devrimlerin ilk önce Avrupa’dan beklendiği görüşün izlerini içinde bulunan tarihsel-toplumsal şartlarda da hala taşıyor olmasının bir eksikliği olarak; sosyalizme yönelen hareketleri ve devrimleri kapitalist emperyalist ülkelerle sınırlı tartışan bir yaklaşım eksikliği sorunu bulunmaktadır, bu ifadelerde. Marks’ın, tarihsel şartlara uygunlukla ve şartların koşulladığı anlaşılabilirlik içinde, devrimin Avrupa’da patlak vereceği şeklindeki haklı öngörüsü veya beklentisi, daha sonra değişen şartlara bağlı olarak Lenin tarafından esasta yenilenmiş, çağ içindeki gelişmelerle ilerletilmiştir. Rusya’da proleter devrimin patlak vermesi önceki ufku genişleterek, “devrimin ilk önce Avrupa’da patlak vereceği” tezini geçersiz kılmıştır.

Mao Zedung’un sonradan daha güçlü olarak ortaya koyduğu berrak düzey ya da teori; Marks’ın bu tahlilini hileci kıvraklıkla kullanan revizyonist savunu ve Avrupa merkezci görüşü tamamen yerle bir etmeye yeterlidir. Yaygın olan ilk inanış ve genel kanılara karşın; kapitalizmin hakim olmadığı yan sömürge-yarı feodal, sömürge geri toplum ve ülkelerde proleter devrimin sadece olanaklı olmayıp zorunlu olduğunu; buralarda devrimci durumun sürekli olduğu ve buraların emperyalizmin en zayıf halkaları olarak devrime daha çok elverişli olduğunu, dolayısıyla devrimin öncelikle buralardan patlak vereceğini ve buralar devrimlerinin yolunun “devrim ile karşı devrimin silahlı savaşım içinde olduğu”-devrimin böyle geliştiği şeklindeki devrimin “üstün yanını” veya yasasını geliştirip kanıtlayarak, bu

konuda da Marksizm Leninizm'i daha ileri düzeye ilerleterek geliştirmiştir. Devrimin zor ilkesinin istisna tanımayan evrensel geçerliliğe sahip kural olduğunu daha güçlü perçinlerle kanıtlayarak, sosyalizme barışçıl geçiş biçimindeki revizyonist tezi yeniden "buzlu sulara gömmüş" ve Marks'ın arkasına utanmazca sığınan revizyonist teori ile takipçisi olan özü revizyonist-sağ oportünist Avrupa merkezci görüşü yere çalmıştır. Bu, Marksizm'in gelişme özünün tanıdığı ve koşulladığı tutarlı bir seyirdir.

Revizyonist Üretici Güçler Teorisi

Revizyonizm ve dayandığı teorik zeminden bahsederken, revizyonist üretici güçler teorisini atlamak olmaz. Bu teori, Avrupa'da kapitalizmin gelişmesini takiben ve bu gelişmelere göz dikme neticesinde ve Marksist teoriyi çarpıtarak ondan tersten kopuş yorumuyla ortaya çıktı. Özü karşı-devrimci sınıf işbirlikçiliği olan bu teori, revizyonizmi teorik olarak besleyen ve aynı zamanda revizyonizmin palazlanarak biçimlendiği temel bir halkadır. Özü sınıf işbirlikçiliği olan üretici güçler teorisi, en kısa ve yalın anlatımla; üretici güçlerin gelişmesinin kendiliğinden bir şekilde kapitalist toplum-sistemden sosyalist topluma geçileceğini öne sürerek temel alan teoridir. Bu savunusuyla, sınıf mücadelesini reddedip devrimi olanaksızlaştırmakta ve işçi sınıfını burjuvaziye yedekleyerek sınıf işbirliğini pekiştirmekte-savunmaktadır. Böylece Marksizm'in ana ilkelerini inkar ederek revizyonizme oturmaktadır.

Avrupa merkezci görüş de her ne kadar Marks'ı gerekçe etse de Marksizm'den geriye doğru koparak ve Marksizm'i çarpıtarak, Avrupa'daki kapitalizmin ve üretici güçlerin gelişmesinden esin aldı. Devrimi Avrupa'dan bekleme yanılgısını görmeyerek, bunu ilerletti ve diğer devrimlere karşı gerici rota aldı. Proleter devrim teorisini teorik kısırlıkla daraltarak, diğer dünya devrimlerini anlamadı ve hatta onları burjuva atfedip gerici çabalar olarak teşhir etti. Ora devrimlerini kendine bağlayıp tabi kılarak objektif olarak engelleme savunusuna düştü. Onların devrime kalkışmasının anlamsız olduğunu ve devrimlerini olanaksız görerek fiilen burjuvazilerine yamanmalarını telkin etti. Kısacası, Avrupa merkezci görüş de sınıf işbirlikçi revizyonist üretici güçler teorisinden bağımsız olmayıp aynı öze sahiptir.

Kautsky'ci "ultra emperyalizm" teorisi ve Troçkist "aşamalı devrim teorisi", 2. Enternasyo-

nal'in oportünist önderlerinin (Bernstein, Pelehanov, Kautsky, Turati...) enternasyonalizme sırt çeviren "ana vatan savunması" adı altında ki büyük ihanet(i) teorisi, Kuruşçev-Brejnev sosyal emperyalistlerinin "barış içinde yaşama", "barış içinde bir arada yaşama", "barışçıl geçiş" ve "bütün halkın devleti", "bütün halkın partisi" teorileri aynı damarı takip eden Deng Siao-ping şahsında sosyalist yol ile kapitalist yol arasındaki niteliği silen, "kara kedi beyaz kedi fark etmez..." şeklinde pragmatist felsefeyle somutlaşan revizyonist teori (ve "sosyalist piyasa ekonomisi" şeklindeki açık kapitalizm bayrağı), Lin Biao'cu özü sınıf işbirlikçi "üç dünyacı" görüş, Enver Hoca'nın, Mao Zedung'un ölümü sonrası arsızca başlayan ve "Devlet ve Devrim" kitabında ayrıntılı olarak ortaya koyduğu revizyonist tezleri, gibi türevler ve silsile de sınıf işbirlikçisi revizyonist çizgi ve tezler kategorisinde ünlü olanlardır. Revizyonizmin ulusal sınırlara has lokal bir mesele olmayıp uluslararası niteliğe sahip olduğunu daha önce de vurgulamıştık. Ancak şu tablo bu niteliği somut olarak ortaya koymaktadır.

Revizyonizmin "it ölüsü gibi kokan" iç kaldıran kokusu komünistlerin bumundan eksik olmadı. "Tasfiyecilerin ceset" olduğunu söyleyen Lenin, tarihteki köklerinden semirerek gelen tasfiyeci akımların topunu ter dökerek mezara gömüp proletarya diktatörlüğünü ayağa dikti. Stalin emperyalist kamp ve saldırganlıklarına karşı sosyalizmi başarıyla savunurken, diğer taraftan da tasfiyeci revizyonist akım ve ihanet çizgilerinin yakasına yapışarak proletarya diktatörlüğünü ayakta tutup geliştirdi. Mao Zedung, revizyonizmle hesaplaşmayı ulusal ve uluslararası boyut ve niteliklerdeki mücadelelerle omuzlayıp asil bir görevi gerçekleştirdi. Büyük Proleter Kültür Devrim'iyle revizyonizmi kapitalizmin restorasyonu adımlarındaki modern revizyonizm düzeyinde siyasi yenilgiye uğratarak proletarya diktatörlüğünü koruyup ilerleyiş yönünü gösterdi. Her devrim ve devrimci iktidar yürüyüşünün revizyonizmle tanışması, tamamen onun ortak ideolojik sınıf niteliği ve sınıflar mücadelesinin evrensel çizgi-ilkeleriyle alakalıdır.

Bu muazzam tecrübe toplamı; revizyonizm hakkında gerekli ip uçlarını verip ihanetçi bir suç olduğunu kanıtlarken, revizyonizmle mücadelenin tayin edici muhtevasını da gözler önüne sermektedir.

Tekrar da olsa öneminden dolayı söylemekten geri duramayız ki, ideolojik mücadele siyasi mücadeleden farklı olarak şiddet unsurunu bann-

dırmaz, bunun dışında yürür-yürütülür. Fakat bu kadarnı söylemek yetmez, tam doğruya varmak için ideolojik mücadelenin siyasi iktidarı "paylaşmada" büründüğü role uzanmak gerekir. İdeolojik mücadele kendi mecrasında kaldığı müddetçe bu niteliğe bağlı olarak mücadelede de farklılık olmaz. Zira o, siyasi iktidarı elinde tutan siyasi bir sınıf halinde değildir, proletarya ve geniş halk kitlelerini ezen, sömüren, iktidara gelmelerinin önünde zor engelini teşkil etmemektedir. Ancak, revizyonist çizgi iktidara gelip kapitalizmi temsil etme durumuna gelerek siyasi niteliğe büründükten sonra, siyasi mücadele geçerli ve zorunlu hale gelebilir-gelir. Dolayısıyla, bu evrede şiddeti barındıran siyasi mücadele, ideolojik mücadelenin önüne geçerek belirleyici biçim olur. Bu aşamada da ideolojik mücadele boyutu ortadan kalkıp kaybolmaz, ancak siyasi mücadele güncelliğinde daha geri duruma düşer.

Kısacası, bu özgülde ideolojik mücadele iktidarın tayini için kolları sıvayarak siyasi mücadeleyi doğurmuş, siyasi mücadele niteliğine sıçramıştır. Yani revizyonizm burjuva lapaıyla beslenmekle yetinmez, daha ileri gittikten sonra, sosyalist devletin veya iktidarların içten "yıkılması" suretiyle kapitalizmin inşa edilmesindeki rolüyle resmen kapitalist nitelik olarak belirlir, kapitalizme varır. Burada kapitalist ve tekelci burjuvazinin ideolojisi haline gelir ya da bu ideolojinin özel biçimlenişi, özgün ama öne çıkan parçası-aracı ve sosyalizmin kendi iktidarı koşullarında "yenilgiye" uğratılmasında (geçici de olsa) özel bir niteliği olur. Modern revizyonizmin kapitalist-emperyalist sistem ve ideolojiden ayrı olmadığı açıktır artık. Devrimci iktidarlardan önceki dönem Marksizm'e düşman bir ideolojik akım olan revizyonizm, iktidar dönemi yıllarda ise modern revizyonizm olarak siyasi bir nitelik olarak tamamlanır. Sosyal emperyalizm ve nihayetinde "sosyal" maskeye de gerek duymayarak açık emperyalizm olarak tesis olan gerçeklik, revizyonizm ve modern revizyonizmden başka bir şey değildir. Sosyalizm koşullarındaki kapitalizmin ideolojik varlık ve gelişim biçimi revizyonizmden başka bir şey değilken, modern revizyonizmin gelişimini tamamlama hali ise kapitalizm-emperyalizmden başka bir şey değildir. Burjuvazinin revizyonizmi beslediği, ama revizyonizmin de burjuvaziye iktidar vererek onunla aynılaştığı, devrimler ile karşı-devrimler tarihi tecrübesinde sabittir.

Mao Zedung yoldaşın, *"Düşmanı dışarda aramayın o içimizdedir"* biçimindeki muazzam belgisi, son derece anlamlı olup, revizyonizme ve

revizyonizmin içimizdeki zeminine dikkat çekiyordu. Elbette revizyonizmle mücadelenin en önemli halkasını açıklayarak, bu mücadelenin önemini anlatıyordu. O halde unutulmamalıdır ki, revizyonizm dışta olduğu kadar, kesin bir iç mesele-olgudur da! Onun Marksizm'den çizgi olarak kopuş ve dışlanmışlığı, içimizde olmadığı veya olamayacağı anlamına asla gelmez. Bilakis o, içimize çöreklenibilmekte ve belli koşullarda içimizdeki düşman olma olanağını yakalamaktadır. "Geri dönüşler" ve Kültür Devrimleri gerçeği tam da bunun ifadesiydi. Özetle, revizyonizmle mücadeleyi dış bir mesele olarak görüp, dış mücadele sorunu olarak ele almak; hatalı yaklaşım olarak bizleri yanlış mücadelelere sevk eder ve yanlış yerde dövüşerek başarısız olmamızı sağlar. Bu, revizyonizmin siyasi hedef de olabileceğini (iktidara gelmesi halinde) yadsımaz, tersine açıklar.

Revizyonizmin "Barışçıl Geçiş" Teorisi

Revizyonizmin temel tezlerinden birisi olan "barışçıl geçiş" teorisinin yaşlı kalbini yerinden almak için ve aynı zamanda bu teoriden bağışık olmayıp, reformist-revizyonist tasfiyecilik zincirinin aktiviteleri başında yer alarak geniş kesimleri cazibesıyla etki altına alıp güncelliğini koruyan "barış" kavramının Marksist ve revizyonist içeriğini açığa çıkarmak için başın koşullarını ya da barış şartlarını tespit edip netleştirmek, daha doğrusu hatırlamak yerinde olacaktır. Bu tartışma, savaş anlayışı ve gerekçelerini de fiilen açıklamış olacaktır. Atlamayalım: Faşizmin köklü ve devletten itibaren aşağı doğru kurumsal olarak iş başında olduğu ve gerek sosyal, gerekse de ulusal kurtuluş mücadelesinin silahlı temeldeki varlıklarla özellikle ve başta olmak üzere, tüm devrimci hareket ve gelişmeye azgınca saldırılar içinde bulunduğu koşullarda "barış"tan söz etmek hem gülünçtür ve hem de bu "barış" dili devrimci savaşa karşı sağdan yönelen tasfiyeci özüyle, "ciddi bir sorunda nazik bir ima" olmayı geçmektedir.

Hemen söyleyelim ki, barış, savaşın gündemde olduğu şartlarda anlamlı ve konuşulacak olgudur. Yani sıra, barışın; sınıflar arası, ezen-ezilen arası ve temel karşıtlar arası zeminde geçerli bir tartışma olduğu-olacağı alenidir. Ve somut tartışmamızda da uzlaşmaz sınıflar arasındaki barışın mevzubahis edildiğinin-olduğunun altını çizelim.

Buradan hareket edersek, sınıf farklılıkları ve çelişkilerinin hüküm sürdüğü koşullar altında kalıcı ve gerçek barışın şartları mevcut değildir. Eğer

bir sınıfın diktatörlüğü söz konusuysa, sınıflar arası uzlaşmaz çelişkiler ortadan kalkmış olmaz. Baskı, sömürü, eşitlik, adalet, özgürlük gibi kısıtlama ve haksızlıklar varsa, bunlara karşı başkaldırı da haklı olarak gündemde demektir. Daha açıkçası sınıflar var oldukça sınıflar arasında sürekli-ebedi bir barıştan bahsedilemez. Tersini söylemek akla aykırı olup abesle iştigaldir. Barışın taktik ve propagandif vb amaçlarla kullanılması bir kenara bırakacak olursak, stratejik barış anlayışının düşman sınıflar realitesi koşullarında savunulmasının derinliğinde elbette sınıf işbirlikçisi revizyonist siyaset yatar.

Şayet bir sınıfın diğer sınıf, bir ulusun diğer ulus üzerinde ve karşısında; eşitsizliği, tahakkümü, baskısı, imtiyazı vb söz konusu ise; bu unsurlar ezilen, sömürülen, baskı ve tahakküm altında olan kesimin eşitliği, onuru ve tabii öz hakları temelinde demokratik normlara uygun olarak düzenlenmemişse veya düzenlemesini olanaklı kılmıyorsa, burada barış demagojik bir safsata olmaktan ileri gitmez. Dahası, tüm bu eşitsiz-haksız realite, barışın değil, haklı savaşın gerekçelerini oluşturur. Dolayısıyla, siyasetin başka araçlarla ya da kanlı bir şekilde sürdürülmesinin biçimi olan savaşın, düşman sınıflar arasında iktidar meselesini hal etme ve çelişkileri çözme yöntemi olarak tamamen geçerli olduğu bu şartlarda, stratejik barışın-kalıcı gerçek barışın somut şartlarının olduğunu ileri sürerek savunmak, devrimci sınıflar karşısında karşı-devrimci sınıflara hizmet etmekten ve gerici hakim sınıf iktidarının sürgit devam etmesini istemekten başka bir anlam taşımaz. İşte revizyonizmin yaptığı tam da budur. Onun "barışçıl geçiş" tezi ve onurlu-demokratik barışın koşullarını aramadan-oluşturmadan-oluşmasını şart koşmadan barış sloganlarıyla ortaya çıkan birçok çevre; devrimci sınıf tavn ve barış anlayışının tersine, gerici hakim sınıfların yaranna barışı savunmaktadırlar. "Sosyalizme barışçıl geçiş" revizyonist savunusu açıkça uzlaşmaz sınıf çelişkisini yok sayıp, düşman sınıfların burjuvazi lehine uzlaşmasını tembih etmektedir.

Evet, eğer bir sınıf iktidarı elinde tutarak diğer sınıfı sömürüyor, eziyor, baskı ve zulme tabi tutuyorsa, ezilen-sömürülen devrimci sınıflar neden barış yapsın ve neden kurtuluşları için savaşmasınlar ki? Eğer karşılıklı eşit koşullar ve çıkar birliği söz konusu edilmiyorsa nasıl bir barış olabilir ki? Egemen sınıfların üstünlüğü ve imtiyazlarına dayanan tek taraflı "barış", barıştan uzak teslimiyet ve uzlaşma değil midir? Gerici baskıya karşı isyan meşru değil midir? Devrimci

savaş haklı değil midir? Baskı, sömürü ve zulmü rutin olarak uygulayan gerici sınıflara karşı savaş meşru değil midir? Gerici sınıfların iktidardaki varlığı veya faşizmi uygulamaları savaş gerekçesi değil midir? Devrimci savaşın mutlak bir ihtiyaç olduğu toplumsal-tarihsel şartlarda, bunu inkar edip, yerine barışı somut slogan ve görev haline getirerek savunmak, her durumda revizyonizm olmasa da onun siyaset tarzıdır.

Kısacası, kapitalizmden sosyalizme barışçıl geçiş biçimindeki revizyonist siyaset, nasıl ki sınıflar mücadelesini görmezden geliyor-inkar ediyorsa, barış şartları mevcut olmadan savunulan barış anlayışı da özünde sınıfları ve sınıf çatışkılarını görmezden geliyor. Daha derinlemesine yorumlandığında, ilgili şartlarda ve sınıflar üstü bir realiteyle dile getirilen barış görüşü, sınıflar mücadelesini açıktan reddetmektedir. Bu anlamda da kapitalizmden sosyalizme barışçıl geçiş şeklindeki revizyonist teori, eleştiri konusu yaptığımız bu barış savunusunu besleyen kökendir. İki açı da sınıflar mücadelesi karşısındaki gerici tutumda birleşmektedir. Günümüzde özellikle Kürt ulusal hareketi ve mücadelesi açısından savunulan barış görüşünün esasta reformist-revizyonist çizgide geliştiğini görmek gerekir. Barış diyenlerin, barışın sınıfsal niteliği hakkında yeterli şeyler söylemeyip çarpıklıkla muğlak bir barış anlayışını savundukları; faşist diktatörlük veya emperyalizm koşullarında olanaklı olup olmadığına bakmadan-bu zemini göz ardı ederek "adil barış", "demokratik barış" gibi argümanların arkasına sığınarak barış anlayışlarını temelsiz savunmalarından açığa çıkmaktadır. "Demokratik", "adil" vb demek yetmiyor. Bunu burjuvazi de söylüyor. Adil, demokratik ve onurlu barışın mümkün olup olmadığını tespit etmeden, bunun zeminini arayıp şart koşmadan ve bu koşulların yaratılmasını ileri sürüp savunmadan, adil-demokratik-onurlu barıştan söz etmek siyaseti sahtekarlıktan öteye bir şey değildir.

Savaş ve aynı paranın arka yüzü kadar bileşik olan barış meselesindeki tutum Marksizm'le revizyonizm arasında ezeli ve bir o kadar da önemli bir ayrım konusu olmuştur. Dolayısıyla tartışma ne kadar yürütülürse o kadar iyidir, güncelliği bakımından da geçerli olup yararlı olacaktır. Bu konudaki anlayışımızın; sınıf bilincinden uzak geri duygular temelinde yapay olarak oluşturulmuş "barış heveslerinin" yuhalamaları, hakir gören alaycı cehaletleri ve tabii ki sınıf düşmanlarımızın saldırıları karşısında bir an bile tereddüde düşmeden çıplak bir şekilde savunulması ekmek-su kadar ihtiyaçtır. Özel-

likle revizyonist-reformist ve tüm tasfiyeci mahallenin duymaya tahammül edemeyerek, bizleri "bir kaşık suda boğma" istençlerini kışkırtan görüşlerimizi devrimin dilinden söyleyerek ileri çıkalım:

"Bazı kimseler bizim 'savaş her şeye kadirdir' tarafıslı olduğumuzu ileri sürerek bizimle alay ediyorlar. Evet, doğrudur, biz devrimci savaşın her şeye kadir olması tarafıslıyız. Bu kötü değil, iyidir. Marksisttir, Rus Komünist Partisi'nin tükfepleri sosyalizmi yarattı. Biz de ortaya bir demokratik cumhuriyet çıkaracağız. Emperyalizme karşı sınıf mücadelesinin tecrübesi bize işçi sınıfı ile emekçi yığınlarının, silahlı burjuvazi ve toprak ağalarını ancak tüfek gücüyle yenebileceklerini göstermiştir. Bu anlamda bütün dünyanın ancak tüfekte değiştirilebileceğini söyleyebiliriz." (Mao Zedung.)

Barış ile Savaş İlişkisi Hakkında Reformist-Revizyonist Cenah ve Çeperindeki Tayfa ile Aramızdaki Ayırım

Güncelliği ve devrimci savaş karşısında yükselen parazit sesler olması itibarıyla bu mesele üstünde enine boyuna durmak kesinlikle gereklidir. Dolayısıyla savaş ve barış meselesi hakkında daha önce söylediklerimizi biraz daha ayrıntılandırarak tekrardan ifade etmek faydalı olacaktır.

Barış adına kulağa gelen seslerden yola çıkarak barışın büyük bir arzu, derin bir özlem ve saygın bir değer olduğu sonucuna varmak, diğer içerik ve faktörleriyle beraber değerlendirildiğinde formel bir sonuç olmayacaktır. Türkülerin bir zeminde doğduğu ve bir eğilimi işaret ettiği kesindir.

Ne var ki, her "barış" sözünün manası ve amacı, bu kavramın soylu değeriyle buluşmaz. Hatta bazen bunu yozlaştırıp değersizleştirmeyi hedefler veya bu amacı güder. Dolayısıyla, her meselede olduğu gibi, "barış" kavramında da seçici davranıp, ne amaçla-niçin-nasıl kullanıldığına özenle bakmamız ve sahte "barış" sözleriyle gerçeklerini birbirinden ayırmamız gerekmektedir. Bu bizi şuraya götürür; barışın ne olduğunu, barışın nasıl mümkün olduğunu, nasıl savunulduğunu, barışın şartlarının ne olduğunu ve barışın niteliğini tespit etmeye... Bunları kendi mantıkları içinde ve mantıklarına uygun olarak yerli yerine oturtmadan, ne sahte barışla gerçek barışı birbirinden ayırabiliriz ve ne de barış meselesinde bilimsel sınıf bakış açısıyla tutum belirleyebiliriz. Bu ayrımları yapmak ve sınıf bakış açısıyla tutum belirlemek neden önemlidir?

Çünkü bunlar, bugün de olduğu gibi, genellikle kanştırılmış, kanştırıldığı için de halkların ve ezilen ulusların kurtuluş davası ciddi tahribatlarla, hatta ihanetlere uğramış ve öte yandan burjuvazi devrimci savaşılar karşı "barış" sözcüğünü büyük bir hile ve taktik olarak kullanıp, barışın "sihirli tılsım" gücünü suistimal ederek devrimleri baltalamak için kullanmıştır. Ve nihayetinde, burjuvazi bu kavramın içini boşaltıp yozlaştırarak devrimci sınıfların elinden alıp onlara karşı bir silaha dönüştürmektedir.

Barışın bir sebebi, bir mantığı illa da vardır. Bunlardan soyutlanmış bir barışı tarif etmek imkansızdır. Barışın sebebi, savaşa yol açan etmenin yok edilmesi ya da ortadan kaldırılmasına dayanır. Eğer barış gerekçeleri-şartları oluşmuş veya oluşturulmuş değilse, barışın sebepleri hazırlanmamış olup savaşın gerekçeleri var ve devam ediyor demektir. En temel sebep olarak; sömür, baskı ve zulüm üzerine kurulu gerici diktatörlükler hüküm sürüyor ise ve hatta bu gerici sınıflar öyle ya da böyle varlıklarını sürdürüyorlar ise, devrimci savaşın haklı zemini-savaş gerekçesi var demektir. Savaş gerekçelerinin geçerlilikte olması ise, egemen olarak barış şartlarının olmadığını, stratejik barış şartlarının olmadığını açıklar. Demek ki, barış koşulları, savaş gerekçelerinin ortadan kalkması şartlarıdır. Şayet gerici hakim sınıfların tüm imtiyaz ve haksız temelde iktidarı elinde tutup en geniş halk kitlelerine sömürü ve zulüm uygulaması onaylanmıyor; grici sistemlerin sürgit devam edip ezilen kesimlerin-bu dünyanın demir yumruğu altında kalması reva görülüyorsa; gerici sınıflara karşı savaşın gerekli ve zorunlu olduğunu kabul etmekten başka bir görüş doğru değildir. Aynı koşullarda bu iki dünya arasında barıştan yana olmak ise, gerici dünyadan yana olmaktan veya onlara hizmet etmekten başka bir anlam taşımaz. (Barış söz konusu ederken, tamamen stratejik ve kalıcı gerçek barıştan söz edip, taktik barış meselesini esasta dışta tuttuğumuzu özellikle söyleyelim.)

İki biçimde barış için savaş şarttır. Birincisi; eğer savaş yoksa barıştan bahsetmek düpedüz zıvalıktır. İkincisi ise, savaş realitesi zemininde gündeme gelen barışa varmak için, barış için savaşılmasıdır. Savaşın ancak savaşla ortadan kaldırılacağı esprisi, proleter devrimler tarihinin kanıtlandığı doğrudur. Bunun dışında gerçekleştirilecek barışın niteliği teslimiyet ve köleliğin kabulüdür ki, bu asla barış olarak kabul edilemez. Sınıf bakış açısına ya da tavrına uygun olan barış mantığı, kölelik ve boyunduruğa doğru işlemez; bağımsızlık, kurtuluş ve özgürlük temelinde

çalışır. Barışın mantığı, işte bu doğrultuda anlamlı olur ve işler. Bunun ötesindeki bir barış anlayışı kesinlikle ezilenlerin lehine olmadığı gibi burjuva ufku da aşmaz.

Tek başına barışın ya da tek başına savaşın olmayacağı açıktır. Tıpkı karanlıkla aydınlık gibi. Bir şey salt kendi başına tam bir anlam ifade etmez, ancak karşıtıyla birlikte var olabilir. Zira evrendeki her şey iki karşıt yandan oluşur. Monolitik olan, bir şeyden meydana gelen, tek yanlı, çelişkisiz-çatışmasız olan hiçbir şey yoktur, var olamaz. Savaş ile barış da bunun içinde ifade bulurlar. Aksi halde olamazlar. Olmaları ancak nitelik değişimi ile dönüşmelerinde mümkündür. Savaşın içinde barış, barışın içinde savaş vardır. Aksi halde bunlar yok yere sebepsiz bir şekilde ve birden bire ortaya çıkmazlar. Biri egemen yan olarak sürece damgasını vurarak esas hale gelir, diğeri "gizli-görünmeyen" yan olarak varlığını sürdürür. Ve bunlar belli şartlar altında birbirlerine dönüşürler. İşte varlıkları böyle gerçekleşir. Yani savaş barışa dönüşerek barış var olur, tersinden de barış savaşa dönüşerek savaş var olabilir. Başka bir halde var olamazlar. Özetle; savaş gerekçeleriyle birlikte yürürlükte olup geçerli bir durumken, bunu yok sayarak barışın şartları varmış gibi somut-pratik olarak barış gerçekleştirmek mümkün olmayıp, barışı hemen ve geçerli taktik olarak savunmak doğru olamaz. Burada, barış ancak savaşla yani gerici hakim sınıfların yenilgiye uğratılmasıyla elde edilebilir.

Barış anlayışı stratejik ve taktik anlamda iki biçimde savunulur. Stratejik barış anlayışı, savaş koşullarının en genel biçimde ortadan kaldırılarak; yani gerici sınıf iktidarlarına son vererek dünya ölçeğinde barış şartlarını hazırlamaktır. Ve kuşkusuz ki, komünistler bunun için uğraşır, savaşır, gerçek ve kalıcı barışı böyle öngörürler. Böyle bir barışın en kararlı ve samimi savunucuları hiç kuşkusuz ki komünistlerdir. Ne var ki, stratejik barış anlayışı, asla gerici sınıfların imtiyazlarını tanıyan, iktidarlarının hüküm sürdüğü şartlarda olanaklı sayan ve bunlarla herhangi bir uzlaşma ya da ittifak ve gerici sınıf egemenliğini tanıma biçiminde değildir, olamaz. Mutlaka bunların yenilgiye uğratılmasıyla ortaya çıkan zemine dayanır. Dünya çapında yenilgiye uğratılmalanla birlikte dünya barışının koşulları yaratılmış olur. Dolayısıyla gerici egemen sınıflarla böyle bir barış telaffuz edilemez.

Taktik barış ise, formel olup devrimin koşullarına veya ihtiyaçlarına bağlı olarak nispeten kısa süren ve geçici bir anlaşma biçimidir. Devrimin toparlanıp güçlerini organize etme, soluklanma

veya burjuvazinin demagojisini boşa çıkarma gibi amaçlarla başvurulacak taktiktir. Ve bunda ilkelere ve amaçtan taviz vermek, bağımsızlık ilkesinden vazgeçmek gibi ideolojik uzlaşmalara düşen zafiyet vb kabul edilemez. Aynı zamanda taktik barış, her zaman geçerli sayılabilecek bir taktik değildir. Genel olarak söyleyecek olursak, söz konusu barış ya da barış sloganı devrimin geliştirilmesi fonksiyonuna sahip değil de burjuvazinin işine yarıyorsa, bu durumda taktik barışı savunmak doğru değil, yanlıştır. Taktik barış ilkesel olarak elbette reddedilemez ama taktik eğer stratejimize hizmet etmiyor ise o taktiğin o anda kullanılması savunulamaz-desteklenemez. Taktik barış anlayışının stratejik barış siyaseti anlamında savunuya dönüştürülmesi hali ise, tamamen reformist-revizyonist siyaset tarzıdır. Bugün Kürt ulusal hareketi açısından gündemleştirilen barışın bu zeminde dile getirildiğini de söyleyelim. Barışı dillerinden düşürmeyen en geniş çevre esasta bu olumsuzluk içindedir.

Barışın ortalıkta eksilmeyen görünürdeki tüm "sevdalılanna", hatalı savunuyla yüklenmiş oldukları bu vazifenin derin bir kayışı ifade ettiğini söylemek gerekmektedir. Devamlı söylemeliyiz ve bilinmelidir ki, hangi savaşa karşı çıktıklarını ve hangi barışı istediklerini açık izah etmeleri temel bir ihtiyaçtır. Çünkü, şartlarından mahrumiyetle sahte ve bilimsel olmayan barış anlayışı, sınıf işbirlikçi zeminde bulunmakla tehlikelidir. Savaşa karşı çıkma anlayışı da eğer doğru temellerde değilse, haklı devrimci savaşlara karşı çıkma kusuruyla burjuva yardımcısıdır. Doğru ve yanlış barış savunusu, aynı biçimde doğru ve yanlış savaş karşıtlığı; ayırıştırarak içeri almamız gereken kapıdaki ikili niteliklerdir.

Barış savunuculuğunun öteki yüzü olan savaş karşıtlığı da barış anlayışı gibi bilimsel doğru zemine oturtulmak durumundadır. Aksi halde gerçek barış anlayışı savunulamaz. Birine yaklaşımımız ötekine yaklaşımımızı tayin eder. Bu bakımdan savaş karşıtlığını barış savunusundan ayıramayacağımız gibi, savaş karşıtlığını bilimsel ölçülerle açıklamak ve bu zeminde ele almak zorundayız. Yani barışı savunup savaşa karşı çıkarken, savaş karşıtlığını nerede ifade edeceğimizi bilmek durumundayız. Sınıflar üstü bir yaklaşımla her türlü savaşa karşı çıkmak, tabiidir ki devrimci savaşa karşı çıkmakla burjuvazinin borusunu çalmaktır. Kısacası, savaş, haklı ve haksız olmak üzere ikiye ayrılmalı ve haksız savaşlara karşı çıkmakla birlikte haklı savaşları sonuna kadar savunup desteklemeliyiz. Tersî durumda, gerçek savaş karşıtlığı mümkün olamayacağı gi-

bi, savaş karşıtlığı adına devrimci savaşlar karşısında gerici duruma düşmekten kurtulamayız. Savaş karşıtlığını sınıf bakış açısından yok-sun olarak (ve isterse de salt hümanist duygularla olsun), haklı ve hak-sız savaşlar ayrımına gitmeden genelleştirmek; burjuva yaklaşım oldu-ğu kadar, savaş önlemekten-hele hele ortadan kaldırmaktan kesinlik-le uzaktır ve tam da bu nedenle gerçek barış savunuculuğu olamaz. Toptancı bir şekilde savaşa karşı çıkma tutumu şu sorulara muhatap-tır: Siz sömürülen, zulme uğrayan, kana boğulan, onuru ayaklar altına alınan, horlanıp hakir görülen, boynundaki boyunduruktan kurtulmak isteyen halk kitlelerinin ve tabi ezilen ulusların kurtuluşunu istemiyor musunuz? Siz bu yoksul ve çilekeş dünyanın vahşi kapitalizm dünyası-na karşı savaşmasını istemiyor musunuz? Siz bu barbarlık düzeninin baki kalmasını mı istiyorsunuz? vb. vs. Eğer bunu istemiyorsanız, ezi-len sömürülen sınıfların ve bağımlı ulusların kurtuluş savaşlarına kar-şı değil, onları desteklemek pozisyonunda rol oynamalısınız. Devrimci sınıflara sadakatin en açık göstergesi, onların kurtuluş savaşlarını sa-hiplenmekten-desteklemekten geçer. Ve elbette savaş karşıtlığınızı da haksız savaşlara karşı çıkma biçiminde formüle etmek durumunda-sınız. Emperyalizmin hüküm sürdüğü dünya koşullarında, devrimci sa-vaşlara karşı çıkmanın ve kalıcı barışı gerçekleştirmenin tutarlı yanı olabilir mi sizce?

Proleter devrimci cephede tutarlı barış savunusu, ancak bu nitelikteki barış şartlarının varlığı ya da devrimci savaşlar yoluyla yaratılması ko-şuluyla mümkün olabilir. Peki devrimci sınıf ve hareketler açısından tutarlı ve kalıcı barış şartları nelerdir ve nasıl yaratılabilirler? İki bö-lümlü bu soruya en genel anlamlarıyla yanıt verilecek olursa;

Bir; ilgili şartların yaratılması ancak komünist partileri önderliğinde devrimci savaşların geliştirilerek gerçekleştirilen devrimlerle, emper-yalizm ve tüm gerici iktidarların dünya çapında yenilgiye uğratıp ikti-darlanna son verilmesiyle yaratılır-yaratılmış olurlar. Daha lokal an-lamda ise, yerel gerici iktidarların yıkılıp proletarya diktatörlüğü ya da bunun parçası olan yeni demokratik iktidarın kurulmasıyla sağlanabi-lir. Ki, tüm bunlarda proletarya önderliğinde devrimci savaşlar tayin edici olgular olarak kaçınılmaz metotlardır. Daha da somut anlamda yani somutumza indirgeyecek olursak, Halk Savaşı bu şartların yara-tılması için baş vurulacak zorunlu, yegane silahtır.

İki; kalıcı barışın şartları; a) ezen ve sömüren gerici sınıf iktidar(lar)ına son verilmiş ve sınıf ayrıcalıklarının devrimci sınıflar lehine düzenlen-miş ya da gerici sınıf imtiyazlarının ortadan kalkmış olması, gerici bas-kı ve sömürüye son verilmesi, b) buna bağlı-uygun olarak, demokratik hak ve özgürlüklerin geliştirilmiş, önündeki gerici engellerin etkisizleş-tirilmiş ya da ortadan kaldırılmış olması, adil-demokratik sistemin egemen kılınması, c) bunun da uzantısında; bağımsızlık, eşitlik, üre-tim, paylaşım ve tüketim ve tüm hukukun ezilen halk ve uluslar lehine, bunların sınıfsal çıkarları temelinde uygunlukla düzenlenmiş olması, devrimci iktidarın varlığı, d) gerici zor, şiddet ve her türlü gerici baskı ve zulmün ortadan kaldırılmış olması, e) insanın insan üzerindeki her türlü baskısı, üstünlük ve egemenliğinin önlenmiş olması ya da önlen-mesinin yasalarla düzenlenmiş olması, insan ve emeğin üstün tutulup merkeze alınması, f) dil, din, renk, cinsiyet baskısı ve ayrıcalığının gi-derilmiş olması ya da giderilmesinin yasal garantiler altına alınması, sınıfsız-sınırsız toplum amacının güdülmesi... Bir cümleyle söylersek, dünya barışının şartları; kapitalist-emperyalist sistemin (devrimci yol-la olacaktır) ve tüm sonuçlarının tasfiye edilmiş olması, yerel anlam-

075

SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

Savet bir sınıfın
diğer sınıf, bir
ulusun diğer ulus
üzerinde ve karşı-
sında; eşitsizliği,
tahakkümü, bas-
kısı, imtiyazı vb
söz konusu ise;
bu unsurlar ezi-
len, sömürülen,
baskı ve tahak-
küm altında olan
kesimin eşitliği,
onuru ve tabii öz
hakları temelinde
demokratik norm-
lara uygun olarak
düzenlenmemişse
veya düzenleme-
sini olanaklı kılmi-
yorsa, burada ba-
rıs demagojik bir
safсата olmaktan
ileri gitmez.

"Bazı kimseler bizim 'savaş her şey ve kadirdir' taraf-
lısı olduğumuzu ileri sürerek bi-
zimle alay ediyor-
lar. Evet, doğru-
dur, biz devrimci
savaşın her şey
kadir olması taraf-
lısıyız. Bu kötü
değil, ividir.
Marksisttir. Rus
Komünist Parti-
si'nin tüfekleri
sosyalizmi yarattı.
Biz de ortaya bir
demokratik cum-
huriyet çıkaraca-
ğız. Emperyaliz-
me karşı sınıf mü-
cadelesinin tecrü-
besi bize işçi sını-
fı ile emekçi yı-
ğınlarının, silahlı
burjuvazi ve top-
rak ağalarını an-
cak tüfek gücüyle
yenebileceklerini
göstermiştir. Bu
anlamda bütün
dünyanın ancak
tüfekte değiştirile-
bileceğini söyle-
yebiliriz."

Mao Zedung

da ise; ulusal olan gerici, faşist vb devlet ya da iktidarı devrimci sınıflarca devrimci yoldan tasfiye edilmiş olması anlamına gelir bu şartlar.

Bunlardan çıkan sonuç şudur; gerçek ve kalıcı barış ancak bu şartlarla olanaklı olabilir. Dolayısıyla da öz anlamında bir barışı isteyenler ve böyle bir barış için çalışanların; ister istemez gerici sınıflara karşı, devrimci savaşların yanında-içinde yer alması tek gerçek tutumdur. Devrimci sınıfların onurlu davasını sürdüremeyenler onurlu bir barış kazanamazlar. Tarihin en büyük barışçıları, savaşlar tarihinin haklı savaşlar cephesini temsil edenlerdir. İki düşman kampa bölünmüş dünya şartlarında sınıflar savaşını savunulmadan sağlam barış görüşü savunulamaz.

Revizyonizmin Genel Hat ve Unsurları

Revizyonizm, bütünlüklü Marksist devrim teorisini yeniden ele alarak işe başlarken, onun zor ilkesini tozlu raflara kaldırma gayesiyle; *"zora başvurmadan kapitalist sistemden sosyalist sisteme geçilebileceği"* şeklindeki paslı öğütü saldırsını başlattı. Kapitalizmden sosyalizme kendiliğinden-barışçıl yolla geçilebileceğini öne sürdü. Bu, Marksist ilkeleri bozup sulandırma ya da özünü boşaltarak yozlaştırma amacıyla revizyonizm akımının ilkede kopuşunu ya da aynı ilkelerini yansıtıyordu. "Barış içinde bir arada yaşama", "Barış içinde yaş", "Barışçıl geçiş", "Kedinin beyaz mı yoksa siyah mı olduğu fark etmez, önemli olan fare yakalamasıdır" gibi teorilerle sınıf işbirlikçi karşı-devrimci revizyonist teori, aynı ağacın üzerinde dal budak saçarak geldi. Marksizm'in devrimci zor ilkesini retle gelişen bu seyir; komünist parti niteliği-rolü, devrimin zora dayalı olma zorunluluğu ve proletarya diktatörlüğünün gerekliliği-zorunluluğunu reddetme gibi (parti-devrim-devlet) ilkelerinde kopuşu hazırlayarak tamamladı. Revizyonizmin ortak ideolojik özü, çürük burjuva ilkeleri ve tüm niteliği bu zemin üzerinde bir araya gelir. Dünyayla bugünüyle revizyonizmin her biçimi, özünde aynı pazarda peydahlanmakta, aynı kusmukla palazlanmakta ve aynı paslı kılıcı sallamaktadır. Günümüz fırsatlarında kabarak çabalayan aynı revizyonizm ise, emperyalist stratejiler şemsiyesi altında aynı nakaratı okumaktadır.

Revizyonizmin, salt temel ilkelere saldırılarla sınırlı kalmadığını, bu esasa bağlı olarak taktik politikalar ve hemen birçok ayrıntıda da bütünlüklü olarak ortaya çıktığı bilinmek durumundadır. Bu, temel ilkelerin, taktikleri ve genel doğrultu unsurlarını etkileme ve belirleme gerçekliğine bağlı bir sonuçtur. İlkede farklı düşünenin taktikte de farklı düşünmesi olağan ve kimi durumlarda iç tutarlılığın kaçınılmaz neticesidir. Devrimde farklı düşünenin mücadele biçimlerinde de farklı düşünmesi gibi... Burada dikkat edilmesi gereken şey ise, her farklı çizginin revizyonizm olarak tanımlanamayacağı gerçeğidir. Yoksa, ideolojik saflığını bozup baltalamak için binlerce dereden revizyonist suların toprağı-mıza sızacağı ve devrime her söz ve ayrıntıda saldıracağı bilinmek, buna karşı uyanık olmak durumundayız elbette. İlkeler dışında, siyasette, taktikte ve devrimi ilgilendiren her kılcal damarda, ideolojik ve örgütsel meselelerde, ilke özünün yansıması olarak zuhur edeceği muhakkaktır.

Yeri gelmişken bir parantez açıp, revizyonizm saptamasını; bu üç temel Marksist -MLM- ilkede -isterse birinde- yaşanacak ayrışımı söz konusu yapabileceğimizi belirtelim. Bunlar dışındaki sapma ve ayrılık-farklılık biçimlerini revizyonizm olarak değerlendirmek hatalı olup, ancak sağ-sol oportünist çizgiler vb. olarak tanımlamak mümkündür. Bu konuda doğru belirleme ve tespitlerde bulunmak; devrimin müttefikleri ve itici güçlerini doğru tayin etmemize yol açmakla birlikte, ideolojik mü-

cadele cephesinde bilimsel tutumla etkili olmamıza da güç katar. Aynı biçimde, parti içi iki çizgi mücadelesini doğru yönetip bilimsel zeminde sürdürmemizin ve buna bağlı olarak hatalı sol-sekter yaklaşımları düzelterek, bölünme ve hizipleşmelerin zeminini sakatlıktan kurtarıp geride bırakmamızda önemli bir etken olacaktır. Parantezimizi kapatıp devam edelim.

İster MLM teorisinin geliştirilmesi adına (ana ilke-leriyle oynayarak) konuşma biçiminde olsun, isterse de emperyalist demagoji ve safsataların vb. göz alıcı şatafatı karşısında yanılsamanın dibine vurarak, MLM ve sınıf mücadelesinin "geçersizliğini" emperyalist gelişmelerle yeniden kanıtlamaya çalışan burjuva ideologlar ve diğerleri olsun, hepsinin ortaklaşan çabası devrim ve MLM ilkelerinin öldürülmesi amacına hizmet etmektedirler. "Glastnost", "Perestroika" saldırı çalımlarıyla tamamlanarak kapanan sosyal emperyalizm sonrası, emperyalizm tarafından "globalleşme", "küreselleşme" moda argümanlarıyla canlandırılmak istenen emperyalist strateji-politika; revizyonizmin yeni manevra biçimlerine fırsat sunup dürtükleyerek atağa kalkmasını sağlasa da, revizyonizm; bilinen hedefleri, niteliği ve özünden bir şey kaybetmemiştir. Bıktırıcı olarak tekrar ettikleri şey; sınıf çelişkilerinin uzlaşmaz olmadığı, hatta ortadan kalktığı ve dolayısıyla sınıf mücadelesinin artık anlamsız olduğu vb. şeklindeki sınıf işbirlikçisi karşı-devrimci teori ve bir adım ileri çıkarak tarihin sonunu ilan etmeleridir. Hepsi farklı açılardan biçimlense de MLM teorisini yargılayıp mahkum etme üzerine kurulu olan amaçta birleşmekte, bu özü korumaktadırlar.

Özellikle silahlı devrimci savaşlar temelinde gelişen Halk Savaşları başta olmak üzere (ki, gündemde olan bunlardır) devrimleri mutlak tasfiye etme ereğinde birleşen emperyalist güçler, dünya ölçekli stratejilerle ideolojik-kültürel alanda saldırı salımlarını yürütürken, askeri alanda da azgınca saldırılar gerçekleştirmektedir. Revizyonist-reformist ideolojik güruhun silahlı mücadele ve devrimler şahsındaki ideolojik-kültürel saldırısı bakımından bu emperyalist saldırılarla benzeşip birleştiğini ve güç aldığını tespit etmek objektif gerçeği söylemek olur. Bugün emperyalist neo-liberal saldırı politikalarıyla kol kola yürüyen tasfiyeci revizyonist-reformist akımın yaygınlaşıp güçlendiğini teslim etmek isabetle yerinde olacaktır.

Emperyalizm eliyle imal edilen sivil toplumcu burjuva politika, bilumum tasfiyeci, reformist-revizyonistlerin baş tacı ettikleri güçlü bir eğilimdir. İlegal örgütlerden, gizli örgütlenme ve çalışmalardan, devrimci eylem ve savaştan, pro-

leter ideolojiye dayalı parti ve faaliyetlerden, sınıf çelişkisinden bahseden teoriden, silahlı mücadele ve hatta zorı çağırıştıran kavgacı biçimlerden, proletaryanın önderliği gibi "demode" söylem ve komünist parti önderliği ya da proletarya diktatörlüğü gibi "despotik" "ürpertilen" anmaktan vb. kalın çizgilerle farkını koyar sivil toplumcu görüş. Burjuva hümanizmini kullanarak toplumun çeşitli kesimlerine yayılıp, egemen sınıflara makul gelen ve hatta açık-kesin destekleriyle geliştirilen bir örgütlenme türü olarak, devrimci örgütlenmenin toprağını ele geçirir bu burjuva hile. "Banşı" kullanarak, gerici sınıfların şiddet ve faşizminin önündeki devrimci engeli kemirir. "Savaşa karşı çıkarak" devrimci savaşı baltalar. "Terörizme karşı çıkarak" silahlı mücadeleyi gözden düşürüp, gerici sınıfların haksız savaş ve katliamlarını zımnen destekler, devletin "teröre karşı meşru müdafaası" bincini yayar. "İnsan haklarını" kullanarak, devrimci eylemin karşısına dikilip haklı zeminini gizleyerek haksızlığını ispat etmeye gayret eder, vb. vs. Buradan da görülür ki, demagoji burjuva egemen sınıflar ve tasfiyeci akımların değişmez silahı olarak daima ellerindedir. Halk kitlelerini aldatıp burjuvazinin peşine takma rolüyle demagoji tam bir ihanet metodudur.

Demokrasiyi devrim dışında arama, burjuva demokrasisine tutkuyla sevdalanma, barışçıl-uyasal yasal mücadeleler içinde ilerleme, gerici dünyanın ölçüleri içinde meşruiyet kazanma çabaları, devrim ihtiyacı ve zorunluluklarını burjuva yasallık sınırlarına çekerek burada tanımlama ve böylece de devrimi öz ilkeleri ve taktiklerinden koparma, parlamentarizmi devrimin kanunlarının yerine geçirme, kendiliğindenci evrimciliği sınıf mücadelesinin yerine atama gibi hayaller bütün reformist-revizyonist tasfiyeci akımın üzerinde toplandığı zemindir.

Sadece Sivil Toplumculuk Mu?

Günün tasfiyeciliğinin ve revizyonizminin görünümü ya da kullandığı eleman ve aldığı biçimler elbette sivil toplumcu taktikle sınırlı değildir. Revizyonist mantık her halkasında bütünlük oluşturmakla birlikte, en geniş alana yayılarak değişik biçimler alır. Parlamentarizm batağına saplanarak yasal partici örgütlenme ve mücadeleyi stratejik değerde tek ve temel alan (taktik siyasetten bahsetmiyoruz!), dolayısıyla da mevcut devlet ve sistemlerin gerçek nitelik ya da faşist özlerini yumuşatarak gizleyen-görmeyen, böylece de proleter devrim ve tabi uzantılarından köklü kopuşu içeren akım ve hareketler el-

bette revizyonizmin içinde bulunmaktadır. Bu burjuva ideolojik çizimin sarıldığı tüm argümanlar devrimci çizgiden ters açıyla arındırılmış rotaya yelken açmaktadır. Gerici veya faşist hakim sınıflardan gerçek bir demokrasi-halk için demokrasi beklmeleri bunların en zavallı ufuklandırmasıdır. Daha tanıdık somutta; faşist diktatörlük ve devletin (Türkiye-Kuzey Kürdistan ve benzer ülkelerin) demokratikleşeceğine dair duydukları derin güven, bunların devrimci görüşten uzaklaştıklarının kanıtıdır. Ya da somut koşullara rağmen silahlı mücadeleye, Halk Savaşı'na, devrimci eyleme egemen sınıflardan önce küfretmeye başlayan mantık, reformizm-revizyonizmden tamamen ayrı düşünülebilir mi? Illegal parti örgütlenmesini belleğinden silerek legalizm çöplüğüne musallat olan heves aynı tasfiyecilikten başka bir yere gidebilir mi? "Şiddet kimden ve nereden gelirse gelsin karşısındayız" diyerek, devrimci eylemleri kınamakta egemen sınıflarla yarışan çürük-köhne eğilim devrimci sınıf tavn, tutumu ve bilinci ile açıklanabilir mi? Proleter devrim teorisi, stratejisi ve taktiğini boşa çıkaran burjuva fonksiyonel politika ve ilkeler platformu durumundaki bu zemin, devrimci çizgiyi değil, tasfiyecilik reformist-revizyonist hattı temsil eder. Tasfiyeciliği ya da burada birleşen ideolojik akımlardan reformist-revizyonist doğrultuyu tanıyıp tespit etmek için bu argüman ve reaksiyonlara bakmak gerekmektedir. Aksi halde mutlak bir şekilde ve her zaman, programda yazılan-sözde söylenenlerle bunları tespit etmek nispeten zor ve polemiğe açık spekülasyon bir sahadır. Ama bu, tasfiyeciliğin, revizyonizmin vb. sosyal pratikte olduğu gibi, savunma-söylem ve sözlerinde de kendisini ele verdiğini inkar etmek anlamına gelmez. Bilakis, tüm bunların onun iç çelişkisi gereği olarak kaçınılmaz şekilde dışa vururlar. Demagoji, safsata, lafazanlık ve polemikçi ilkesiz oportünizm silahları onların gizlenmeye ve gerçeği karartmaya kalkıştıkları siyaset tarzıdır. En büyük savunma-manevra kalkanları da "gelişmeler-değişimler" gibi "sihirli" kavramların arkasına sığınmaktır. Ki, buralardaki ustalıklarına karşın, devrimci gerçek karşısında ipliklerinin pazara çıkmasını engellemezler.

Yapay temellere dayanan "yenilenme-ilerleme" arayışlarının tasfiyecilik revizyonizmin etki alanını genişlettiği izlenmektedir. Emperyalizmin haydut özünü gizleyip, azgın vahşi yüzünü yumuşatmak ve aynı zamanda sınıf farklılıklarının-çelişkilerinin küllendiği yalancı sınıflar mücadelesi tarihinin, açıkça tarihin sonunun geldiği zirvesiyle ebedi olduğunu ilan ederek geliştirdiği "globalleşme" ve "küreselleşme" gibi emperyalist stratejileri dillerine pelesenk edip kayda alarak basamak edinen

(böylece bir anlamda "üç dünyacılığa da" çıkan-çıkabilen) ve Lenin yoldaşın paramparça ettiği Kautsky'nin "ultra emperyalizm" teorisine uzanan; eğilimin tutarlı iç ilişkisiyle Kuruşçev'in "bütün halkın devleti", "bütün halkın partisi" revizyonist siyasetlerini bir biçimiyle aks ettirerek komünist parti niteliği ve proletarya devleti-iktidarı gibi MLM teorisi ve ilkeleri reddetmeye yönelen seslerin ağız kalabalığına da bugün tanık olunmaktadır. Teorik kaosu ideolojik çöküntüye varacağı ögüdü kulaklarımızda çınlamaktadır. Sosyalist kamp ya da devletlerin "çöküşü"-geçici yenilgisinin şartları ve emperyalist stratejilerin tesiriyle bulanıklığa düşen kimi çevrelerin; proleter devrimler çağını kapattıkları, sosyalizmi diriltmeye değmez eskimiş bir sistem olarak değerlendirdikleri ve 'MLM'nin çağımızda demode olduğunu" sayıklayan karamsar ve temelsiz "yeni" (eskinin türevi) eğilimlere sıkça rastlanmaktadır. Dünya ölçeğinde aktüel olan Halk Savaşlarının MLM teorisi ve ilkeleri rehberliğindeki gelişimine karşın, onları; gözlerini ve beyinlerini de sıkıca kapayarak MLM'ye "eskidi" gerekçesiyle karşı çıkmakta ısrar etmekte ve MLM'yi takip edenlere "dogmatiklik" suçlamasında bulunmaktan usanmamaktadırlar. Objektif olarak revizyonizm ve tasfiyecilikle birleşenlerin gideceği yer (düzelmelikleri takirde), devrimi terk edenlerin mezarlığından başka bir yer olamayacaktır. Daha şimdiden, parlamento ahırında yer almaktan başka çare görmemekte ve tüm gerçeği silerek, devrimde stratejik araç olarak legal parti kuma yarışı vermektedirler. Madem söylediklerimizi abartılı buluyor, haksız görüyorsunuz, o halde soruyoruz; devrimci bir partinin inşası vb sizleri hiç ilgilendirmekte midir? Ya da neden ilgilendirmemektedir? Dahası, mücadele ve örgütlenme biçim ve ilkelerini salt olarak legal yasal biçimlerle sınırlandırarak, ebediyen devrimci zoru reddetmekle vb. dogmatik olmuyor musunuz?

Yukarıdaki sözlerimizin ilgili bölümünün yanlış çağrışımlara yol açmaması bakımından kısa bir not düşelim. Legal partiye ilkesel olarak karşı çıktığımız anlaşılmalıdır sözlerimizden. Bilakis devrime hizmet etme şartıyla kullanmakta tereddüt etmeyiz. Amaç ve ilkelerimize uygunluk şartıyla, kesin kapalı olduğumuz herhangi bir taktik biçim vb. yoktur. "Tek strateji, bin bir taktik" prensibimizi korumaktayız. Öte yandan gelişmeleri görmüyor, hesaplamıyor ve buna uygun konumlanmıyor da değiliz. Dogmatizm dediğiniz nedir ki?! Açık ki tasfiyecilik revizyonizm batağına davettir. Bu davet karşısında Lenin'i taklit etmek durumundayız: "Hayır baylar. Centilmen davetiniz için teşekkürler, siz istediğiniz sofraya gitmekte özgürsünüz. Fakat biz de gelmemekte özgürüz." (yba)

"Globalizm" ve "Küreselleşme"

Günün bunalımlı teorilerine kaygan zemin sunan "globalizm" ve "küreselleşme" safsatasına birkaç söz daha söylemek gereklidir. Bu kavramlarla tanımlanan bir süreci karşılayan gelişme ve gerekçelerin mevcut bulunmadığı açıktır. Söz konusu teorilerin içini dolduran bir tekleşme, ortaklaşma (etkileşim dışında) ve sınıf farklılıklarının ortadan kalktığı koşul yaşanıyor değildir-yaşanması da mümkün değildir. Bu kesinlikle konuşmamızın dayanağı, emperyalizm ve onun zorunlu sonuçlarıdır. Emperyalizmden söz edilen koşullarda, gelişmeler ne olursa olsun, parçalanmalar ve çıkar gruplarına bağlı kamplaşmalar ve bu kampların yakalanmış birliğinin de yine emperyalist emellere bağlı olarak parçalanacağı temel-genel bir eğilimdir. Gerici çıkar emelleriyle ve büyük emperyalist güçlerin temel çıkarları esasına dayanan birlik ve ortaklıkların nihayi olmayıp, dağılma eğilimi taşıdıkları, gerici çıkarların karşı karşıya gelme zorunluluklarında yatmaktadır. Emperyalist çıkarlar geçici birlikleri olanaklı görür, ama daha ilerisini değil. Uluslararası tekel birliklerine karşın, bunların ulusal nitelikten tamamen yalıtık olduğu düşünülemez ve ulusal tekellerin hala geçerli olduğu da inkar edilemez. Ulusal çitlerin ortadan kalktığı veya kalkacağı savı yanılgılıdır. Mevcut gelişmelerin ulusal çitleri ortadan kaldırmaya varması tezi, emperyalizme ilerici misyonu yüklemekten başka bir anlama gelmez ki, bu tamamen saçmadır. Andaki birliklerin daha şimdiden içinde taşıdığı çatlaklar ve mevcut emperyalist kamplaşma, da-laş da bu parçalanmaların zorunlu olduğunu göstermekle birlikte, "küreselleşme", "globalleşme" teorileri ve hatta "tarihin sonu" olduğu pespaye görüşünü yalanlamaktadır. Revizyonizm-reformizmin referans aldığı bu emperyalist demagoji bataklığı gibi, bunun etkilerini çeşitli düzeyde taşıyan anlayışlar da görsellik kurbanı olup formel ve rölatif gelişmeler niteliğiyle dayanıksız sığınıklar peşinde at koşturmaktadırlar.

Yanılgılara yol açan gelişmeleri inkar etmek elbette bir başka yanılgıdır. Emperyalist sistemde derinleşmenin-kökleşmenin olduğunu tanılamak yaşama gözlerini kapayan kuru bir karşı çıkıştır. Ne var ki, bugünkü gelişmeleri (ki, gelişme doğrultusunu "küreselleşme" ve sınıf farklılıklarını ortadan kaldıran düzeye asla sürdüremeyecek olan bugünkü gelişmeleri), bugünden bu tekleşmeye ve sınıf çelişkilerini-sınıfları ortadan kaldıracak düzeyde tanımlamak ya da varsaymak kesinlikle ön yargılı ve yanılgılı bir yaklaşımdır. Yani, gelişme belirlemesini tanımakla

birlikte bu gelişmenin ileri sürülüp iddia ettiği yere varmadığı ve varamayacağı MLM emperyalizm teorisine uygun olarak (ve genel MLM teoriye uygun olarak) iddia edilmeli veya kabul edilmelidir. Emperyalist ve reformist-revizyonist teori MLM emperyalist teoriyi reddederek çağın gerisine düşmektedir, ileriye değil. Ve elbette, MLM'yi emperyalizm teorisine tahrif etmektedirler. MLM emperyalizm teorisini inkar eden yaklaşımın MLM adına savunacak hiçbir şeyi kalamaz. Emperyalizmin daha da derinleşip etkin bir surat kazanması noktasındaki gelişmeye illa da isim takmaya çalışan yaklaşım, eğreti bir şekilde; "o anlamda değil, bu anlamda" vb. diyerek "küreselleşme" tanımında karar kılıp burjuva ideologların ortaya attığı safsataya yakınlaşmaktadırlar. Bu bakımdan kavramların önemi üzerinde durulması gerektiğini, yeniden ve yeniden düşünülmesini önermekteyiz.

Anlaşılması sorunlu olan bu meselede, revizyonistlerin hokkabazlıkla tersten, Maoist'lerin ise diyalektik düzünden okuduğu kavramlar gerçeği (ki, Maoist Parti I. Kongre önderliği de kavram kargaşasının teorik kaosa uzanma yanına dikkat çekmişti) hakkında kısa bir alıntı yapmayı yararlı görüyoruz: *"Kavramlarımızdaki her farklılığın nesnel bir gelişmeyi yansıttığı kabul edilmelidir. Nesnel gelişmeler öznel düşüncede yansılar ve bu süreç, kavramların gelişmeli hareketini oluşturur, düşüncenin gelişmesini sağlar ve insan düşüncesindeki sorunları durmadan çözer."* (Mao. Çelişme Üzerine.)

Emperyalist birlikleri savunma düzeyinde şaşkınlığa düşen yaklaşımların "küreselleşme" ateşinin "çekici" cazibesinden ileri geldiğini de hatırlatarak ekleyelim uyanımıza. İlkesel olarak karşı mücadelede ikiye bir etmememiz gereken, diğer küçük, güçsüz ulus ve devletlerin büyük emperyalist devletlerin bağımlılığı altına alarak köleleştirilmesinden başka anlam taşımayan emperyalist birliklerin savunulması, emperyalist gerici gelişmeye (onu tanıyıp onaylayarak) ayak uyduran bu cılız ve zavallı anlayış, tasfiyeci reformizm-revizyonizm hevesine açıktan sahiptir. Revizyonizm çorap ipliğinin çekilmesi gibi sökülüp gitmektedir.

Revizyonizmin Dogmatizm İftirasına Yanıt

Büyük-çağsal aşamayı ifade eden değişimlere kapalı durma ve bunları anlamama ya da bunları tersten okuyarak, geriye doğru istikamet alan özelliğiyle ve toplumsal gelişmenin temelini ya-

ratan sınıf çelişkisinin yegane çözüm biçimi olan sınıf mücadelesini ve rolünü inkar ederek gerici tutuculukla taşıdığı derin dogmatizm yanına karşın (ki, mücadele ve örgütlenme ilkelerinde de yasal biçimi tekleştirerek dogmatizme düşüyorlar), revizyonizmin; Marksizm'i dogmatikle suçlayan küstahlığı ve en önemlisi de bilinç bulandıran demagojik safsatacılığıyla yarattığı tahrifatları; onun mercek altına alınıp teşhirinin büyütülmesi ve ideolojik minderde yere serilerek ayakları altındaki toprağın alınmasıyla önenebilir.

Mao Zedung yoldaş, MLM'ler ile dogmatikler arasında ayrışımı bir ilkeyle açıklayarak, revizyonizmin dogmatiklik suçlamasına net olarak yanıt vermektedir: *"Farklı çelişmeleri çözmek için farklı yöntemler kullanma ilkesi, Marksist Leninistlerin kesinlikle uymaları gereken bir ilkedir. Dogmacılar bu ilkeye uymazlar;..." (Mao Zedung, Çelişme Üzerine.)*

Lenin, Marksizm'in en temel olan iki özelliğinin, Marksizm'in yaşayan ruhunun, somut koşulların somut tahlili olduğunu söylüyordu. Marksizm'in yaşayan canlı özü, onun "somut koşulların somut tahlili" ilkesinden ileri gelir. Bu ilke, ölü-dönük değil, canlı ruhu temsil eder. Ve bu, idealist revizyonizmin aksine, materyalist Marksizm'e aittir. Onun, "zıtların birliği" ve mücadelesi (yasası) diyalektiğinde özetlediği çelişki-gelişim yasası ve çelişkinin evrenselliği-uyumun (birliğin) izafiliği ve çelişki yasasını doğada olduğu gibi, topluma da uyarlayarak tek geçerli temel sayması; dış faktörlerin etkileyici-iç çelişkinin belirleyiciliği esasıyla ve olumlama-yadsıma-olumlama helezonu şeklinde gelişmenin sonsuzluğunu tanıyan felsefi bilim niteliği, onun dogmatizme doğuştan düşman olduğunun en açık kanıtıdır. Demagojiye yer bırakmayacak kadar kuvvetli olan bu kanıt eğer revizyonizmin dar ufku sığmıyorsa; Marksizm'in bilimsel-felsefi savunusuna uygun yol izleyerek, Leninizm ve orada da kalmayarak Maoizm'e kadar gelişip ilerlemesi, revizyonizmin asla kaçıp karartamayacağı, Marksizm'in değişimi görerek gelişmeyi uyguladığının bir başka açık kanıtıdır. Böylece, revizyonizmin söyleyecek tek sözü kalmamıştır artık. Buna rağmen, revizyonizmden bilimsel dürüstlüğü bağlı kalması beklenemez-bekleyemeyiz.

Dogmatizm, MLM'nin Doğasına Aykındır

Eğer Marksizm (MLM), her aşamada dikte ettiği çelişki-gelişim yasasını illüzyonist cambazlıkla şaşırtıcı şekilde unutup, kendisinin gelişmesi

veya geliştirilmesinin olanaklı olmadığını, kesin bir reçete olarak sonsuz bir geçerliliğe sahip olduğunu vb. paradoksa düşerek söyleseydi ve böylece diyalektik ve tarihi materyalist özelliğinin önüne bent çekmiş olsaydı, yani ironik biçimde tüm özüne aykırı bir buyruk önümüze koymuş olsaydı, bu durumda dogmatizm suçlaması fevkalade haklı olurdu. Bunu desteklemekte bir an bile tereddüt edilemezdi. Ancak Marksizm değişim ve gelişime karşı çıkma bir yana, tam tersini ileri sürüp temsil ederek, tüm suçlamaların çürütmektedir.

Ve eğer tasfiyeci blok ve revizyonizm, Marksizm'in üzerinde yükseldiği temel taşlarına dokunmadan onun geliştirilmesinden genel olarak söz etmiş olsaydı, buna Marksizm'in itirazı yoktu, kimsenin de olmazdı. Lakin, Marksizm'in dogmatiklik suçlamasına maruz kalmasını sağlayan "değiştirme-yenileme" arzusundaki iddia Marksizm'in özünü terk edip kendisi olmaktan çıkmasına dayanan istemdir. Zaten revizyonizm de burada ortaya çıkmaktadır, budur. O halde bahis konusu geliştirme veya yenilenmeye karşı çıkmaktan daha anlamlı, daha haklı ve zorunlu bir şey olamaz.

Revizyonizmin Marksizm-Leninizm-Maoizm'e atfen "dogmatizm" suçlaması, Marksizm'in temel ilkelerini revizyonizm yanına terk etmesi veya özünden arınarak revizyonist posaya dönüşmesi istemi üzerinde yükselmektedir. Bu bakımdan anlamlı ve önemlidir. Dolayısıyla, klasik bayatlıktaki dogmatizm iftirasına devrimci cevap vermek, MLM ilkelerin sahiplenilmesiyle direkt ilgili olup devrimci ilkelerin korunması anlamına gelir. Bu tartışma, yoksul dünyanın varıl dünyaya (proletaryanın burjuvaziye) karşı haklı devrimci savaşımında, ezilen yoksul dünyanın "silahsızlandırılması ya da tersini yapma" arasında tercih yapma değerinde bir tartışmadır. Yani, dogmatizm demagojisinin doğru kabul edilmesi en temel devrimci ilkelerin terk edilmesi anlamında, proletaryanın elindeki yenilgi tanımayan tek silahının alınması demektir. Marksizm'le dogmatizmi bir arada düşünmek, aklın ve tüm gerçeğin soy-sapına yabancılaşmakla eşdeğerdir. Dogmatizmle Marksizm'in doğası, birbiriyle uyumlayan en keskin ve dinamik tezatlıklardan birini temsil eder hiç kuşkusuz.

Revizyonizmin kendisini var etme çabasının yoğunlaştığı ve edepsizce çıkardığı dogmatizm gürtüsünün sonuç vermediği her bakımdan aşıkardır. Büyük bir gayret ve hisimla daimileştirilen bu klasik saldırıların en iyi halli sonucu; tek kelimeyle "dağ fare doğurdu" tabirini geçmez.

Öte yandan, Marksizm'in kendisini dogmatizmden koruması doğrunun diğer bir yanısıdır. Dogmatizm tehlikesi, komünist partisi içinde de genellikle mevcuttur, gelişme zemini bulunmamaktadır. Subjektivizm dogmatizmi besleyen felsefi kaynaktır. Politik-siyasi gerilik bu sahadaki kaynaktır. Dogmatizmi tek yanlı dar bakış açısı, ezberci tek yanlı bilgi ve düşünüş tarzı, değişim-dönüşümü izleyememe ve gelişmeyi algılayamama sığılığı, somut koşulları tahlil edememe ve önceden belirlenmiş plan ya da reçetelerle yetinme-hareket etme hali, kitabi bilgiyle yetinip gerçeği görmeme ve tersi olarak dar pratiğe dayanarak deneycilikle hareket etme vb. birçok biçimde ortaya çıkar-görünür.

Özcesi, Marksizm adına hareket edip ve gerçekten de Marksist olan kimselerin ya da komünist partilerin dogmatiklik hatasına düşmesi tamamen mümkündür. Bunun zemini her bakımdan vardır. Dolayısıyla dogmatizmin mümkün olmasından da öteye, dogmatizm tehlikesi daima vardır. Komünist partiler içinde nasıl ki diğer ideolojik problemler, yozlaşma ve çürümeler yaşanıyor ve bunun zemini her zaman var ise, öyle de dogmatizmin de sürekli olarak vardır.

Marksist saflar çelişkisiz olmadığı gibi, etkilenmelere de kapalı değildir. İdeolojinin taşıyıcısı ve pratik-maddi güce dönüştürücü unsuru ve tek objesi insan ögesi olduğu için ve insanın da çelişkilerle dolu sınıflı toplum içinde bir varlık olması; Marksist safların ve ideolojinin yabancı ideolojilerden etkilenmesini-bozulmaya uğratılmasını her zaman olanaklı kılıp, objektif gerçek olarak gündeme getirir.

Ne var ki, Marksizm tüm bunları görerek "yabancılarla" mücadeleyi ihmal etmez. İdeolojik sorunlarda asla uzlaşma yoluna gitmeden ilkeli mücadeleyi benimser. Her şartta ilkelerinden taviz vermeden onları korur. Ve mücadeleyi zorunlu sayar. Bu mücadeleyi gelişmesinin bir gereğesi sayar. İşte bu yan, Marksizm'i (MLM'yi) güçlü ve üstün kılan yan olarak, onu diğer oportünist burjuva-küçük burjuva akım ve idealist felsefeden ayıran bir özelliktir. Marksizm bilimi, diyalektik ve tarihi materyalist felsefi dünya görüşünü temsil eden tek bilim olma özelliğiyle ve evrende bulunan şeylerdeki (tüm doğa ve toplum yaşamındaki de) gelişmeyi sonsuz bir süreç olarak açıklamakla; asla dar kalıpcı, tekçi, durağan ve dogmatik değildir. Yani, var oluş ve şeylerdeki hareketi "mutlak güç" ve rastlantı ile açıklayan idealizmin mistik her versiyonundan temelden koparak; varlığı evrenin hareketli kânnunları ve var oluş sebeplerinin bu hareket için-

de oluşum koşullarını tamamlamasıyla, yani çelişki yasasının tarif edilen herhangi bir irade dışında işlemesiyle; şeylerdeki hareketi iç çelişkisi ve dış bağıntılarıyla açıklayarak ve felsefenin temel sorusu olan "madde-bilinç" denkleminde bilimsel yanıtı veren özülle, kesinlikle dogmatizm suçlamasının muhatabı edilemez.

Marksist kuramın mevcut en ileri aşamasını temsil eden büyük Marksist (MLM) otoritenin sözleriyle dogmatizm karalamasına yanıtımızı tamamlayalım:

"Marksistler, evrenin mutlak ve genel gelişme sürecinde her özel sürecin gelişmesinin göreliliğini ve dolayısıyla da mutlak gerçeğin sonsuz akışında, herhangi bir belirli gelişme aşamasındaki özel bir süreçle ilişkin insan bilgisinin yalnızca göreliliği olarak doğru olduğunu kavrarlar..." (Mao ZEDUNG, Pratik Üzerine.)

MLM'lerin gelişme ve bilgi hakkındaki bu felsefi temel yaklaşımı asla ikoncu olmadıklarını Marksist felsefenin sonsuz akışını açıklar.

Ve işte Marksist(ler)in değişim karşısındaki somut bir görüşüne örnek:

"Devrimci bir dönemde durum çok hızlı değişir. Eğer devrimcilerin bilgisi de değişen duruma uygun bir hızla değişmezse, o devrimciler devrimi zafere götüremezler." (Mao. age.)

Revizyonizmin "güneşi balçıkla sıvama" çabasında ayak diremesi nafiledir.

Revizyonizmin Tıkadığı Devrim Damarları Açılmalıdır

Revizyonizme has bütün vukuatlar; (hiçte sınıflar mücadelesinden ayrı bulgular göstermeyen, bilakis sınıflar mücadelesinin rahminden ölü genlerle felç doğan ve bu sahanın "kötü kalpli-kör dövüşçü" aktörlerinden olma gerçeği) sınıflar mücadelesi arenasının ideolojik-teorik cephesinde revizyonizm ile en büyük kavgalardan birini yürütmeyi zorunlu ve kaçınılmaz bir görev olarak önümüze koyar. Elbette, ideolojik-teorik mücadele cephesinin tek-yegane hasmı revizyonizm değildir, MLM'nin ufku bu darlığa ve tek yanlılığa indirgenemez. Fakat revizyonizmin sağ-tasfiyeciliği, bilimimizi kullanma kaydıyla onun karşısında onunla kamufle olma taktiği, ideolojimizin temel ilkeleriyle kesin hesaplaşma içinde oluşu, burjuvazinin en dar anında ikiyi bir etmeden yardımına tam bir yandaşlıkla koşma-"can simidi" olma görevi ve "Truva atı" rolüyle sınıf mücadelesini içten bölüp baltalama gerçeği; hepsinden de öteye genellikle burjuvazi-

nin en gözde silahı durumunda olup, aynı genellikle sınıf hareketinin özellikle radikal gelişimi karşısına en önde dikilen-neredeyse her dönem(mutlak olmasa da) baş tehlike veya tehdit olma vasfıyla ve "geri dönüşler" tecrübesinde somutlanarak görülen rolüyle, bu illetin ilgili mücadele cetvelinde son derece önemli bir yer tutarak öne çıkarılmasını doğrular. "Düşmanın lokma lokma yutma" "analiz-sentez" ve "esastali" ayrımı esprilerine uygun olarak, başat gelişinin diğerlerinden farklı olarak ele alınıp mücadeleye konusu edilmesi bilimsel metottur. Bu mücadele, politik uyanıklıkla yetkin; uzlaşmaz sıklık anlamında sert; dinmeyen süreğenlikle unutulmaz ve taviz tanımayan ilkeli saldırıların acımasız ideolojik darbeleriyle amansız olmak ve kazanılmak durumundadır. Çünkü; bu etaplarda zafer kazanılmadan, siyasi iktidar etabı kazanılamaz-belli bir garantiye bağlanamaz.

Sonuç Olarak

Başından itibaren en keskin mücadele uçlarından biri olan revizyonizmle mücadele konusu, devrimin iktidar yarattığı şartlarda daha da şiddetlenerek sosyalist yolla kapitalist yol arasındaki mücadelede tayin edici yere oturur.

Tamda burada, Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni yad ederek, bu devrimin ideolojik zaferi esasıyla siyasi iktidar zaferini sağlayıp güvence altına almayı hedefleyen içeriğini hatırlamak anlamlı olacaktır. Siyasi iktidarı ele geçirilmesinin tamamen mümkün olup daha kolay bir yol olmasına karşın, Mao yoldaşın ideolojik-kültürel devrim atılımıyla siyasi iktidarı almayı tercih etmesi; siyasi iktidar zaferinin ideolojik zaferden koparılamayacağını ve bu cephenin doldurulmasının gerekliliğini parlak olarak açıklamaktadır.

Kültür Devrimi; bilim ve ideolojimizin doruk noktası, en gelişmiş aşamasının patlayarak dışa vuran halkasıydı. Ve tüm tecrübelerin özetini sunuyordu. Sosyalizm koşullarında kapitalist restorasyonun, komünist partinin bağrında ortaya çıkan modern revizyonizm eliyle gerçekleşme tehlikesinin en yakın, en güçlü ve somut tehdit olarak esas olduğunu ve diğer taraftan bunun bertaraf edilmesinin, ancak kültürel-ideolojik atılım niteliği öne çıkmış bir siyasi devrimle mümkün olabileceğini kanıtlayarak gösterdi.

Sosyalizm koşullarında modern revizyonizm eliyle (ve biçiminde) kapitalizmin restore edilmesi gerçeği; genel tecrübeye dayanmayan-evrensel tecrübelerin doğrulanmadığı tek-yetersiz deneylerden hareketle dile getirilen ampirik de-

ğerde bir sonuç değildir. Dünyanın üçte birinde kurulan devrimci iktidarlara; aynı yolu izleyerek, aynı yoldan olmak kaydıyla ve aynı tehdide maruz kalarak ve yazık ki kendini koruma yeteneğini esasta gösteremeyerek (Kültür Devrimi bu adımı atıp yolu açmıştı fakat bu devrimin sürdürülmesinin dinamikleri oldukça zayıflamıştı ve bunlar da karşı-devrimci darbe ile etkisizleştirildiler...), paylaştıkları ortak akıbetlerinin kanıtı olduğu bir tecrübeydi. Bütün sosyalist iktidar-devlet temsilcilerinin aldığı taktik yenilginin altında revizyonizm yatmaktadır. Devrik-yenik olan kapitalizm, sosyalist yönetimlere karşı başansını, komünist parti ve sosyalist devlet yönetimi içinde gündeme gelen burjuvalaşma-revizyonizm üzerinden sağladı esasta. Sosyalizm koşullarında kapitalizmin yeniden restore edilmesinin tüm pratik ve tecrübeleri, bunun revizyonizm biçimiyle gerçekleştirdiğini gösterir. Bu urun beyinde, yani komünist parti-sosyalist yönetim ya da iktidar içinde türeyip çıkması da onun ne kadar tehlikeli olduğunu açıklar. Bu bakımdan revizyonizmin ideolojik cephede baş düşman ilan edilmesi, son derece isabetli ve bilimseldir. Böylece, revizyonizmle mücadelenin önemi de kendiliğinden açığa çıkmış durumdadır.

Eğer sınıf mücadelesi, ideolojik, teorik ve siyasi mücadele cephelerini ihtiva ediyor ise, o halde sınıf mücadelesinin bütünlüğünü-tamamını oluşturan ayrı ayrı her parçası ya da cephesinde mücadeleyi aksatmadan zafere ulaştırmak gerekli ve ertelenemezdir. İşte tüm bu bilimsel doğru ve tecrübeler; revizyonizmle mücadeleyi zayıflatıp ötelemeden-tersine önemseyerek, ideolojik mücadele cephesinde baş düşman olarak değerlendirmemizi ve "okların sivri ucunu" ona doğrultma tespitimizi haklı gösterir.

İdeoloji (ve kültür) alanında devrimi-MLM'yi temsilen, revizyonizme karşı mücadelede etkili olunmadan; devrimci gelişmenin önündeki köstekleri kaldırıp, devrimin ayak bağı zincirlerinden kurtanlararak geliştirilmesi sağlanamaz. Bunun gibi, devrimin geleceği, iktidar dönemi ve nihai amaca doğru ilerleyen süreç; bu mücadeleyi daha büyük önemle geçerli kılp kapsamaktadır. Revizyonizmle mücadele; tüm yakıcı önemle komünizme kadarki bütün bir döneme damga vurup sarmaladığı gibi, günün de temel bir sorunu olup ertelenemezdir. Parti, devrim ve iktidar kanallarıyla komünizm ütopyasına kan taşıyan damarlar revizyonizm mikrobundan temizlenmeden, "özgürlükler dünyası" atılımına doğru koşan devrimler etabı gemilerden kurtarılamaz.

Revizyonizm aşıktan cephe almayan ama en temel ve ana damarlara hücum ederek ölümcül virüs işlevini; varlık gerekçelerimiz olan kuramımızın ana ilkeleri ve amaçları üzerinde odaklaştırarak, burjuvaziden sağladığı destekle birlikte, devrimci sınıf bilincinin zayıflığından ve teorik kavrayış darlığından da yararlanarak; sınıf hareketi saflarını bölme, burjuvaziye yedekleme ve ideolojik-teorik kaosa yol açma biçimlerinde göstererek; oklanı isabetli yollayan bir hasım olma kademesinde büyük tahribatlarla yürütmektedir. Ne var ki, MLM'nin bilimsel hazinesi, tüm saldırıların salvolarını göğüsleyerek mezara gömme yeteneğindedir. Bu, diyalektik ve tarihi materyalizmin, kuşku duyulamayacak kadar emin doğrultusudur.

MLM felsefenin sınıflı toplum şartlarında proleter sınıfa ait olarak ve diğer felsefe ve ideolojilerin "sınıflar üstü olma" iddiası ya da sınıf niteliklerini gizleyen sahtekarlıklarına karşın, bunlardan temelde koparak kendisinin proleter sınıfa hizmet ettiğini açıkça söyleyerek karakterize ettiği teori, ideoloji meselelerinde revizyonizmin hesabı iyi görülmek durumundadır. Bu, devrimci yürüyüşün kesin görevidir. Çünkü Marksizm, işçi sınıfının ideolojisidir ve bunu açıkça beyan ederek hareket eder. Revizyonizm ise bu üstün karakterden yoksun olup, hizmet ettiği sınıf adına değil, saldırdığı sınıf adına hareket ettiğini söyler. Bu onu hem tehlikeli kılar, hem de Marksizm karşısında güdük kalmasına yol açar. Kısacası, düşünsel eylem alanında aynı düzlük üstünde ama birbirine tezat duran ideolojiler olarak Marksizm'le revizyonizm daha ilk baştan hesaplaşmak durumundadırlar, daha açıkçası Marksizm revizyonizmin hesabını iktidardaki tehdit haline gelmeden önce işin başında ve ideoloji-teori tahtasında hesaplaşarak ilerlemek zorundadır. Zorundadır çünkü, devrimin ideolojik anlamdaki en büyük köstekleyicisi bu akımdır ve "yarının" kapitalizmi tam da buradan doğmaktadır.

Devrim, birbiriyle kesin bağlarla ilişki içinde olan hedeflerine karşı, birbirini tamamlayan bütünlüklü bir mücadeleyle yürür. Devrimin hedefleri ayrı açılara da sahip olsa ve her biri farklı özelliklere sahip olarak özel yöntemler gerektirse de her biri kendi içinde ayrı nitelikler olsa da hepsi bir cephede birleşir-ayrı ayrı kategoriler olarak bir mücadelede birleşir: Siyasi devrim mücadelesinde! Ve mutlak bir şekilde iç içe olan bu süreçte, sürece damgasını vuran bir çelişki mutlaka vardır ve bu çelişki baş çelişki olarak rol oynar. Diğer birçok çelişme bunun gerisinde ama buna bağlı ya da destekçisi durumunda bulunurlar. Süreç değişmedikçe baş çelişki değişmez ama süreçle birlikte baş çelişki de değişir-başkalaşır. Diğer tüm çelişkiler bu baş çelişkinin çözümüyle çözülür, çözülme yoluna girer ve baş çelişkiye uygun olarak devrimin niteliği belirlenmiş olur. Bunun gibi, ideolojik mücadele cephesinde de belli ideolojik akımlar çeşitliliği vardır. Bu çeşitlilik, ayrı ayrı nitelik, çap ve boyutlarda geniş bir zeminde, farklı kategorilerde bulunur, değişken özellikler taşırlar. Ve hepsi ideolojik mücadele tahtasının bütünlüğünü oluşturur. Hepsisi de devrim düşmanlığı yapmakta ve Marksizm'in ilkelerine saldırmakta birleşirler. Ama somut değerleri ana bağlı olarak değişir. Bu cephede, somut süreçlere bağlı olarak, mutlaka öne çıkarak ideolojik mücadelede baş çelişki haline gelen bir ideolojik biçim vardır. Bu ideolojik akımlardan hangisinin baş ve def edilecek "bela" olacağı daha çok somut koşullar, yani somut devrimci sürecin önüne dikilenin hangi akım olduğuyula alakalıdır. Fakat, esas olarak revizyonizmin eksilmeden devrimin karşısına tasfiyecilerle eforla çıktığı genel eğilimdir.

Devrim mücadelesinin bütünlüğünü oluşturan farklı-ayrı açılardan biri olan ideolojik mücadelede başarı sağlamadan, devrim mücadelesi tamamlanamaz-zafere götürülemez. Ve bu cephede, her ne kadar somut-

Amaç ve ilkeleri-
mize uygunluk
sartıyla, kesin ka-
palı olduğumuz
herhangi bir taktik
biçim vb yoktur.
"Tek strateji, bin
bir taktik" prensi-
bimizi korumakta-
yız. Öte yandan
gelişmeleri görmü-
yor, hesaplamıyor
ve buna uygun ko-
numlanmıyor da
değiliz. Dogma-
tizm dediğiniz ne-
dir ki?! Açık ki
tasfiyeciler revizyo-
nizm batağına da-
vettir. Bu davet
karşısında Lenin'i
taklit etmek duru-
mundayız: "Hayır
baylar. Centilmen
davetiniz için te-
sekkürler, siz iste-
diğiniz sofraya git-
mekte özgürsünüz.
Fakat biz de gel-
memekte özgürüz"

083

SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

ta bir başka akım güçlense de (anarşizm, ekonomizm-sendikalizm gibi), stratejik açıdan ve taktik olarak da revizyonizme karşı etkili mücadele yürütmek her zaman geçerli ve kaçınılmazdır. Revizyonizm alt edilmeden devrime yürünemez, iktidar elde tutulamaz.

Yakın, somut ve esas-büyük tehdidi özel yönelimle önceliğe alma kaydıyla; diğer akımlara karşı uyanıklığı bir an bile elden bırakmadan; ideolojik mücadeleyi bütünlüklü ele alıp güdükleştirmeden ama "dört bir yana da yumruk sallamadan" hedeflerde seçici olmak, devrimin mantığına uygun taktiktir. İdeolojik savaşım da revizyonizmin kapsadığı yer, ekseriyetten devrimci ideolojinin karşı karşıya kaldığı en sert geçittir. Dönem dönem diğer faktörler boy verse de revizyonizm duvan her zaman yıkılmak üzere yükselir. O, yıkılmak üzere ayakta. Yıkılmak üzere çünkü, sınıflar mücadelesi teorisi karşısında ayakları yere sağlam basmaz. Devrimin ilke-

leri esnetilmeden sıkı ve bilimsel sadakatle uyguladıkça, revizyonizme darbe vurularak hareket alanı daraltılmış olur.

Bilinmek durumundadır ki, devrim ne kadar zayıflar ise devrim düşmanları o kadar güçlenir. Devrim ne kadar gerilerse karşı-devrim o kadar ilerler. Proleter sınıf ideolojisi ne kadar muazam ve sağlam savunulursa, her türden gerici ve burjuva ideoloji o kadar küçülmüşür. İdeolojik-kültürel değerlerde emperyalizm ve kalfası revizyonizmin zehirli tortuları temizlendiği oranda, devrimin siyasi mecrası berraklaşır ve heyecanla engelleri yıkip "dört başı mamur" ilerleyişlere fırsat bulmuş olur.

İster genel devrim safları açısından düşünelim ve isterse yalnızca bir komünist parti açısından düşünelim; revizyonist ve/veya bilumum tasfiyeciliğin külleri savrulmadan, kesin zafere giden başarı yolu açılmaz, devrime çıkılmaz.

Ulusal Hareket Hakkındaki Değerlendirmemizi Eleştiren Partizan'ın Tavrı Üzerine

Aralık-Ocak 2004 tarihli 5. sayımızda ulusal hareketi değerlendiren yazımızdan hareketle Partizan dergisi Ağustos-Eylül 2008 tarihli 66. Sayısında "Ulusal hareketlerin politik niteliği sorunu ve Sınıf Teorisi'nin yanılgısı" başlığı altında bir eleştiri yazısı yayımladı. Partizan'ın eleştirilerine cevap vereceğimiz bu yazımızda her ne kadar tekrara düşmeyi doğru bulmazsak da meselenin nispeten karmaşık ve iç içe olması, zorunlu olarak bazı bölümlerde 'tekrara düşmemizi' koştulamaktadır

Ulusal sorun; karmaşık ve çözülmemiş bu tarihsel ve reel durumuyla gündemimizdeki yerini uzun süre koruyarak bir nevi "tükenmez" tartışmalara yol açmaktadır. Soruna ciddi olarak eğilip etkin siyaset ve ele alışla üzerinde durmak gerekiyor.

Bu, devrimci çözümün bilimsel ve geçerli olmadığı anlamına gelmez. Tersine, devrimci çözüm ve politika tek gerçekçi bilimsel çözüm ve politikadır. Yaşanan devrim tecrübelerinden de tanık olduğumuz üzere ulusal sorunun devrimci iktidarlar altında esasta çözüldüğü inkar edilemez bir doğruyken, bu dönem kimi sorunların yaşanması-devam etmesi nesnel bir süreç olup, ulusal-milliyetçi duygu ve istemlerle proleter amaç ve hedefler arasındaki çelişkinin objektif uyumsuzluğunun son derece izah edilebilir sonucudur. Yeni demokratik, sosyalist toplumlar tüm sorunları çözmüş, sınıf çelişkilerini yok etmiş değillerdir. Burjuvazinin olduğu yerde, burjuva özelemler kaçınılmazdır ve bunlar sorun olmaya devam ederler. (O halde konumuz itibarıyla ulusal sorunun da bir burjuva sorunu olduğunu söyleyebiliriz. Ayrıca ulusal sorunun olduğu toplumlarda komünistlerin çözüm projesi ortaya konmalıdır, yoksa o bir burjuvadır ve burjuva sorundur diyerek işin içinden çıkılmamalıdır.) Ulusal duygular, burjuva milliyetçi arzu ve emeller yok edilmiş değildir. Gerici olanla ilerici olan, demokratik halk iktidarı ve sosyalizmde henüz çatışma içindedir. Devrimci politikanın somut uygulanmasındaki sorunları ve pratikte karşı karşıya kaldığı engelleri, uluslararası emperyalist egemenlik ve dünya şartlarını da bu realiteye eklemek gerekir. Tüm bunlardan anlaşılması gereken yeni demokratik, sosyalist çözümün tek gerçek çözüm olduğunun hiçbir gerekçeyle inkar edilemeyeceğidir. Dolayısıyla, ister genel teorik politikamızda olsun ve isterse de güncel pratik gelişmeler karşısındaki politikamız açısından olsun veya özgünlükler açısından olsun, MLM ilke ve çözümlerden geriye dönmeden, bilakis bunları kararlıca savunmak değişmez doğrultumuz olmak zorundadır.

Kürt ulusal sorunu ve Kürt ulusal hareketi şahsında yaşanan somut gelişmeler de ulusal sorun hakkında derin tartışma ve irdellemelere girerek hatalı anlayışları ayıklamamızı ve komünist yaklaşımı kullanarak somut gelişmelerin altını çizip teslimiyetçi ekonomist-reformist tasfiyeciliği açığa çıkarmamızı-teşhir etmemizi gerekli kılmaktadır.

Bu bağlamda öncelikli olarak söyleyelim ki, daha çok çeşitli biçimlerde gündeme gelen hatalı anlayışlar üzerinde durup, çeşitli değerlendirmelerimiz üzerine yürütülen eleştirilere yanıt vermeye çalı-

085
SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

Bizlerin programı UKKTH ilkesine bağlı biçimlenip içerik alır. Özerkliği programımıza alarak savunamayız, onu gerici olarak değerlendirik. Genel olarak buna karşı çıkılmaz. Ama tarihsel somut şartlara bağlı olarak özerkliği bir ulusun edinmesini benimseyebiliriz. Çünkü bizler, Kürt ulusunun tüm haklarından yoksun olarak Türk ulusu hakim sınıflarının milli baskı ve zulmü altında kalmasındansa, özerk bir statüye kavuşmasını isteriz. Bu çok açıktır. Fakat bunu tercih etmek, Kürt ulusunun ayrılma hakkının tanınmaması ya da savunulmaması anlamına mı gelir! Kesinlikle hayır.

şacağız. Ama bu, genel anlayışlardan bağımsız olmayacaktır. Kürt ulusal hareketinin değerlendirilmesinde göz ardı edemeyeceğimiz bir gerçeklik hiç kuşkusuz ki onun direkt emperyalizmin müdahalesiyle yüz yüze olmayıp tek devlet sınırları içindeki yerli hakim sınıfların tahakkümü altında bulunuyor oluşudur. Bu, onun direkt anti-emperyalist temelde gelişmesi yanını zayıflatmakta ve daha çok yerli hakim sınıflara karşı tutum almasını sağlamaktadır. Oysa direkt emperyalizmin işgali altında bulunan sömürge ülke-uluslardaki ulusal hareketlerde anti-emperyalist tutum ve nitelik daha açık ve güçlüdür.

Ulusal sorunda bilimsel, doğru ve ilkeli (aynı zamanda özgünlüklerden kaynaklı olarak somut) bir politika ve pratiğe sahip olmamız, MLM inisiyatifindeki devrim(ler) ve komünizm perspektifli mücadelemize uygun olup, bu doğrultumuzun önündeki görevlerin yerine getirilerek son hedefine taşınması bakımından kaçınılmaz bir zorunluluktur. MLM teoriye bilimsel anlamda hakim olunmadan, elbette ulusal sorunda doğru kavrayış ve teori temsil edilemez. Teorinin bir kısmında doğru olmak, diğer bir kısmında ise hatalı olmak eklektizmin en katıksızdır. Teori cetvelinde olduğu gibi, teorinin yön verdiği tahlil ve tespitler ve bunlarla alakalı taktik siyasetler ve sosyal pratikte de tutarlı bir çizgide bulunmak aranan düzlemdir. Dolayısıyla, ulusal sorunda, teoride yaşanan hatalara dikkat çekmek ve her aşamada tutarlı bütünlük şartını oluşturmak, bu anlamda da belli bir eksikliğe dikkat çekmek için, Lenin yoldaşı referans almayı doğru buluyoruz:

"Siyasal demokrasinin istemlerinden bir tekini bu bakımdan ayırt etmek, özellikle de ulusların kaderini tayin etme hakkını ele alıp, geri kalan demokratik istemlerin karşısına dikmek, teoride temel bir yanlıştır." (Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı. Sf:147)

Düşülen hataların en önemlilerden bazılarının; ilkeyle siyasetin karşı karşıya getirilmesi ve demokratik mücadelenin unsuru olan reformlar için mücadelenin bir türlü doğru ele alınıp kavranmaması ya da tersinden reformların esaslaştırılması ve ilkeler ihmal edilerek siyasetin ilkesizleştirilmesi vb. olduğu doğru olarak kabul edilirse, Lenin'in bu sözlerindeki mana anlaşılacaktır.

UKKTH İlkesi ve Ulusal Hareketin Politik Niteliği Karşısındaki Rolü

Bütün anlayış, pratik ve politikaların belirli ilkelere dayandığı-dayanması gerektiği, hangi açıdan olursa olsun illa da ilkelere bağlanacağı muhakkaktır. İlkeler belirlenip saptanmadan, bilimsel politika, taktik ve stratejilerin belirlenmesi ya da herhangi bir tezin kanıtlanması çabalan, ayakları havada kalmaktan kurtulamaz. Ulusların (Kendi) Kaderlerini Tayin Etme Hakkı ve uluslararası tam hak eşitliği (bütün ulusların tam hak eşitliği) ilkesi savunulmadan, bu ilkeye dayanmadan, ulusal sorunda tamamen kalıcı veya demokratik bir çözüm başta olmak üzere, doğru ve bilimsel bir çizgi temsil edilebilir mi? Soruya evet demek paradokstan başka bir değer taşımaz. Genel olarak, devrimci ilkeler olmadan devrimci siyasetten bahsetmek sadece gülünç duruma düşmek olur. Proleter devrimcilik ve siyaset anlamında bu böyleyken, aynı şey ulusal hareketin politik olarak devrimci olup olmamasında geçerli olmaz. Zira onun özgünlüğü daha farklı olup devrimci oluşunun ölçütleri daha başkadır. Dolayısıyla aynı devrimci ilkelerle onun politik olarak devrimciliği ölçülemez. En başta o, ideolojik özü ve ilkeleri anlamında temelde burjuvadır. Ama pratik duruş, mücadele, ilişkileri ve siyasi pozisyonu itibarıyla, bu özüne rağmen devrimci ilkelere sahip olup devrimci olabilir.

Açık ki, ilke aynı kalmakla birlikte, bunun her somut koşulda uygulanması de-

ğişik biçimler alır. Dahası, özellikle siyasi meselelerde tüm her şey için geçerli bir tek ilke olmaz, her özeli kendine ait ilkeleri, yani değişik tarih ve koşullarda başka başka ilkeler olur. Bir ilke, ötekinin varlığına engel olmak, onu mutlaka ve ya her koşulda yadsımak durumunda değildir. Bir çerçeve, bir tanım başka çerçeve ve tanımların olamayacağı anlamına gelmez, özellikle söylemek gerekir ki, tanımlar, kalıplar, alt ilkeler vb. değişir-gelişirler. Örneğin, halk tanımının içeriği değişir. Ve eklemek gerekir ki, bu, temel Marksist kanunların, felsefenin sağlam olmadığı, ulu-orta şeyler olduğu anlamına gelmez. Ancak, bu ilkeler özlere bağlı kalarak, aynı özlere üzerinde bir gelişme ve değişme kaydedebilirler. Mesela sınıflar mücadelesi yasası tüm sınıflı toplumlar boyunca geçerli kalır-özü değişmez ama farklı şartlarda farklı ilkelerle biçimler alır. Devrimin temel ilkeleri değişmeden, başka koşullarda farklı ilkeler ortaya çıkarır. Devrimin ihtiyaç olarak söz konusu olduğu koşullarda, devrimin zora dayanması bir ilkedir, bu evrensel geçerlilikle ve genel prensip olarak değişmez, istisnalar ise bu kaideyi bozmaz. "Sömürgecinin sömürgeci olmaz" belirlemesi değişmez ama buna karşın bu istisnayı tanıır.

Ulusun kaderini tayin etmesini kayıtsız şartsız savunuruz, ama bu hakkını kullanmalarını her şartta savunup desteklemeyiz. Bir koşulda desteklerken, ötekinde desteklemeyebiliriz. Ve ikisini (aynılık hakkıyla, bu hakkın kullanılmasını) ayrı şeyler olarak değerlendiririz. Bağımlı ulusun bağımsızlığını savunmak ilkedir ama bu ilkenin uygulanması şartlara bağlı olarak anlam kazanır-değişir. O halde, her ilke geçerli olduğu şartlar içinde değişmez, ama geçerlilik şartları ortadan kalktığında o ilkeler de ortadan kalkar-değişirler. Ya da ilke aynı kalmakla birlikte, değişik biçimlere bürünür. Örneğin, komünistler milliyetçiliğin düşmanıdır. (Bunu genel anlamda söylemek yanlış olmaz.) Ama komünistlerin milliyetçiliğe düşman olmaları, onların ezen ulus milliyetçiliği karşısında ezilen ulus milliyetçiliğine ehven durmaları-olmadıkları ve ikisini kesin bir şekilde ayırtmadıkları anlamına gelmez. Öte yandan ikisini ayırtmamaları ve birine ehven bakmaları, onların milliyetçi oldukları ya da milliyetçiliği destekledikleri anlamına gelmez. Söylenmemiş olarak geride kalan bir söz varsa o da, yalnızca ana ilke, kanun ve yasaların değişmeyeceğidir.

Anlatmak istediğimizi daha anlaşılır kılmak ve somut bir örnekle açıklamak için Lenin'den bir pasaj aktaralım:

"Ulusların kaderlerini tayin hakkı dahil, demokrasinin çeşitli istemleri mutlak şeyler değildir, bunlar, dünya demokratik hareketinin (bugün sosyalist hareketinin) tümünün bir parçasıdır. Bazı somut durumlarda, parçanın, bütün ile çelişkiye düşmesi olasılığı vardır; o zaman parça atılır. ..." (age, Sf:182)

Evet, görüldüğü gibi, UKKTH ulusal sorunda MLM'lerin en temel çıkış noktası olup, devrimci ilkesidir. Buna rağmen, mutlak bir şey değildir, daha genel ilke karşısında bu parça bütüne feda edilebilir, atılabilir. Unutulmamalıdır ki, önemli olan, ilkenin nasıl bir ilke olduğu, ne için tartışıldığı, nerde nasıl söylendiğidir bir bakıma. Bir durumda feda edilen ya da daha genel ilke karşısında somut önemini yitiren bir ilke, kendi şartlarında veya bir başka zeminde yine geçerli olup ortadan kalkmaz. MLM'lerin programında UKKTH olması onun devrimci olup olmadığına kanıt sunarken, aynı ölçüt ulusal hareketin programı için emsal olamaz örneğin...

Bunlardan çıkarılacak ya da çıkarılması gereken bir sonuç da her özgünlüğün veya ayrı niteliğin ayrı olarak ele alınmasının gerekliliğidir. Bu reddedilemez. Genele bakıldığı kadar özele de bakmanın kaçınılmazlığı her bakımdan ortadadır. Genel ilkelere bağlı kalmak, özel ilkeleri ihmal etmek ya da göz ardı etmek anlamına gelmez. Bu anlamda her durumu kendi özel-özgün şartları içinde ele alıp değerlendirmek o kadar kaçınılmazdır ki, bu yapılmadan doğru politika ve çizgi oluşturmak mümkün olmaz. Hele somut bir hareketin/ulusal hareketin değerlendirilmesi söz konusu ise, onu kendi özgünlükleri içinde değerlendirmenin zorunluluğuna hiç kimse karşı çıkamaz. Bu bakımdan tartışmaya vesile olan Kürt ulusal hareketinin değerlendirilmesinde; elbette ulusal hareketin genel karakter ve eğilimi, ideolojik özü, politik niteliği atlanmadan; genel MLM ilkeler tersyüz edilip unutulmadan; onu kendi özgünlükleriyle değerlendirmemiz, soyut söz tekrarı ve benzeri çok daha önemli olup zorunludur da.

Ulusal hareketin pratikte ileri süreceği somut talepler ya da politik bakımdan alacağı nitelikte, genel dünya ve ülke şartları, kendi özgünlük ve genel eğilimleri vb paralelinde ayrı biçim ya da özellikler taşıyacağı gerçeği es geçilecek kadar önemsiz olamaz-değildir. Şüphesiz ki her sosyal sorunu değerlendirirken, onu belirli bir tarihsel çerçeve içine koymak ve aynı tarihsel dönemlerde onu diğerlerinden farklılaştıran somut özelliklerini göz önünde bulundurmamak gerekir. Bu,

MLM teorisinin mutlak gereğidir.

UKKTH ilkesinin somut talep olarak savunulması ulusal hareketin politik olarak devrimci olmasının önünde engel midir?

Lenin'in gerçekte devrimci olan ulusal hareketleri desteklediğini kendi sözlerinden hatırlamaktayız. Bu sözlerinde şunu ifade etmektedir: "...dünya demokratik hareketinin (bugün sosyalist hareketinin)..." şeklindeki sözlerinden, demokratik hareketin devrimci hareket olduğu bir bakıma açığa çıkmaktadır ki, bu, kanıtlanmaya gerek duymayan bir doğrudur da.

Gelmek istediğimiz yer şu: Lenin, "devrimci oldukları taktirde" desteleneyeceğini söylerken, ve diğer yerde ulusal hareketlerdeki demokratik muhtevayı desteklemekten ve bu demokratik muhteva unsurlarının devrim yönünde atılmış adımlar olduğunu söylerken; bu durumda devrimci dediği ulusal hareketin bir anlamda demokratik muhteva ve yan taşıyan demokratik hareketler olduğunu bir bakıma söylemiş oluyor. Bu hareketlerin dünya devriminin bir parçası durumunda olmaları anlamında devrimci oldukları inkar edilemez. Burjuva milliyetçi çizgilerine rağmen ulusal hareketin devrimci olması mümkündür ve bu devrimcilik milliyetçi ideolojiden başka bir şeydir. Hem burjuva milliyetçi çizgide olup hem de politik olarak devrimci olması son derece anlaşılardır. Yani devrimci ulusal hareket derken, bundan demokratik muhtevaya sahip olan ulusal hareketi dışlamamız ya da bunu devrimcilik tanımı dışında tutmamız gerektiği sonucu çıkmaz-çıkamamalıdır. Hele hele komünist ilke ve program değil de ulusal program ve çizgiden bahsedildiği yerde devrimciliğin ölçütü bir ve aynı görülmemelidir. Elbette, ulusal hareketin devrimci olup olmadığı, yalnızca sahip olduğu demokratik taleplere indirgenemez, bilakis bunun daha birincil olan öğeleri vardır. Politik pozisyonu, oynadığı rol ve hakim sınıflar karşısındaki tutumu önemlidir. Ve kuşkusuz ki demokratik muhteva denen şey, muhteva kavramını karşılamayacak kadar sınırlı bir kaç ulusal demokratik taleple aynılaştırılmaz. Ama esas itibariyle demokratik nitelikte olan ulusal hareketin aynı zamanda genel olarak devrimci olduğu söylebilir-söylenmelidir de. Politik olarak somut durumda devrimci olması ise bu taleplerle birlikte başka özellikleri ihtiva eder ki, bu tanımı ile ride yapmaya çalışacağız.

Ulusların Kaderlerini Tayin Etme Hakkı ilkesi (aynı devlet kurma hakkı) ve bu ilkeye bağlı ilkelere özüne dayanan proleter çözümü atlayan hiç bir çözüm, gerçek ve devrimci bir çözüm olamaz.

Komünistlerin programı UKKTH ilkesine dayanır, bu temelden feyiz alır. Ne var ki, komünistler şartlara bağlı olarak ya da gerekli olduğu durumlarda diğer çözümleri de tercih edebilirler. Bu tamamen somut tarihsel durum ve diğer birçok sebep ve gelişmeye bağlıdır. Örneğin; Marks İrlanda sorunuyla böyle yapmıştır. Ya da Norveç örneğini verirken Lenin şunu söylüyor:

"Reform olarak özerklik ile devrimci bir önlem olarak ayrılma özgürlüğü arasında ilke farkı vardır. Bu tartışma götürmez. Ama herkesin bildiği gibi, reform, pratikte, devrim doğrultusunda bir adımdır. Bir devletin sınırları içinde zorla tutulan bir ulusun, kesin olarak uluslaşma sürecini tamamlamasına, kuvvetlerini toplayıp onları tanımayı ve örgütlendirmeyi öğrenmesine, ve Norveçlilerin yaptığı gibi, en uygun zamanı seçerek, 'biz falan ulusun ya da falan bölgenin özerk meclisi olarak, bütün Rusya çarının bundan böyle Polanya kralı vb. olmadığını' ilan etmesine dayanak sağlayan, özerkliğin kendisidir." (Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı. Sf:168)

Elbette bizlerin programı UKKTH ilkesine bağlı biçimlenip içerik alır. Özerkliği programımıza alarak savunamayız, onu gerici olarak değerlendirebiliriz. Genel olarak buna karşı çıkılmaz. Ama tarihsel somut şartlara bağlı olarak özerkliği bir ulusun edinmesini benimseyebiliriz. Çünkü bizler, Kürt ulusunun tüm haklarından yoksun olarak Türk ulusu hakim sınıflarının milli baskı ve zulmü altında kalmasındansa, özerk bir statüye kavuşmasını isteriz. Bu çok açıktır. Fakat bunu tercih etmek, Kürt ulusunun ayrılma hakkının tanınmaması ya da savunulmaması anlamına mı gelir? Kesinlikle hayır. Ya da Kürt ulusunun özerk statü elde etmesini kabul etmek, bir biçimle desteklemek; UKKTH ilkesinden vazgeçmeyi mi gerektirir? Bizce hayır. Ama ayrılma özgürlüğü ya da hakkını kayıtsız şartsız savunarak ve hatta bunun için özerk statüyü benimseyebiliriz, tabii ki bağımsızlık hakkını ortadan kaldırma pahasına değil.

Demek ki, komünistler ilhakin söz konusu olduğu koşullardaki ve en genel anlamıyla ulusal bağımlılık şartlarındaki tüm ulusal meselede, ayrılma-bağımsız devlet kurma hakkını birinci temel ilke ve görüş olarak sahiplenirken, bundan asla vazgeçmemesi, tersine bunu yakınlılaştırıp mümkün kılması ve fırsat yakalayıp şartlarını oluşturmaya kaydıyla bağımsızlıktan daha geri mevzileleri de (ama bir öncekine göre ileri) kerhen tercih ederler. Hiçbir hakka sahip olmadan ezen ulus hakim sınıflarının milli baskısı altında zorla bir devlet sınırları içinde tutulan herhangi bir ulu-

sun, (eğer ayrı devletini ilan etmeye birçok sebepten ötürü hazır değilse vb.) özerk bir statüyü elde etmesi daha yeğdir. Bu her durumda ya da genel olarak ayrılma özgürlüğünden vazgeçme anlamına gelmez, onun terk edildiği mutlaklığında yorumlanmaz. Hatta onu mümkün kılan bir gelişme olarak da rol oynar, oynayabilir. Reform devrim yönünde atılmış bir adım ise, kazanılmış özerklik hakkı, neden ayrılma özgürlüğüne hizmet etmesin ve tersinden onunla mutlak şekilde çelişsin ki? Norveç örneği bunun ta kendisidir, bunu kanıtlar. Yani her durumda ya da tüm şartlar göz önüne getirilmeden her özerklik kabulünün ve bu anlamda da savunusunun ayrılma özgürlüğü-bağımsızlık ilkesiyle çeliştiği söylenebilir. Özerkliğin ne için savunulduğu ya da özerkliğin savunulmasıyla birlikte ayrılma hakkından vazgeçilip geçilmediği önemlidir. Ayrılma hakkını ret ya da inkar etmeden ve şartlara bağlı-belli şartlarda özerkliğin ileri, taktik bir adım olarak kabul edilip savunulması, devrimci programın kesin reddedilmesi veya UKKTH ilkesinin reddedilmesi manasına gelmez. Bunun tersini söyleyenler, yani ulusal hareketin devrimciliğini ya da politik olarak devrimciliğini UKKTH şartına bağlayanlar kesinlikle hata yapmaktadırlar. Norveç özerkliği kullandı ve sonra uygun fırsatta bağımsızlığını kazanarak ilan etti. Ulusal hareketin programının ve politik olarak devrimci değerlendirilmesini UKKTH şartına bağlayanlar bunu nasıl açıklayabilirler?

Diyeğim ki, Ulusal hareketin önderliğini büyük toprak ağaları ve en gerici sınıflar çekmektedir! Tesadüfe bakın ki, ulusal hareketin başını çeken bu en gerici sınıf önderliği, bağımsızlık-ayrılma (UKKTH) ilkesini programına koydu, bu doğrultuda yola çıktı! (Ki, bu çok olağandır, zira sorun pazar sorunudur.) Bu durumda, söz konusu ulusal hareket tüm gerici önderliğine rağmen ve yine diyelim ki, hatta pek tabii olarak, komünist ve devrimcilerin örgütlenmesine engel olma vb özelliklere sahip olsun (sahip olur da) ve ayrılma özgürlüğünden hareket etse de emperyalizm ve diğer hakim sınıflara eylemiyle dolaylı-dolaysız pratik darbe vuruyor-vurmaktan esasta sakınıyor vb. Bu ulusal harekete devrimci diyebilir miyiz? Salt UKKTH ilkesini programına koydu diye bu en gerici sınıfların önderliğini yaptıkları ulusal harekete devrimci demek mümkün mü? Sorumuzun ilk muhatabı Partizan dergisidir. Gerici sınıfların önderliğini nasıl destekleriz? Lenin, "...yeter ki, bu ayaklanma, gerici sınıfın bir hareketi olmasın." derken destek-

lemeyeceğimizi söylemiş oluyordu. Ulusal hareket gerici sınıfın hareketi olarak gelişiyorsa desteklenemez. Bu tartışma ya da durum, ABD'nin Irak'a saldırısı karşısında Saddam'ın desteklenmesi tavrına uzatıyor bizi...

Ulusal hareket tüm devrimci özelliklerine karşın, şu veya bu sebepten, şu veya bu biçimde bağımsızlık ilkesini programından çıkardı ya da koymadı diyelim. Bundan hareketle ulusal harekete devrimci değil, reformist sıfatı yakıştırmak haklı olabilir mi?

Ulusal Sorunda Sınıfta Kalan Kimlerdir

Yeri gelmişken söyleyelim. Eğer bugün Kürt ulusal hareketi Türk hakim sınıflarıyla belli bir anlaşmaya giderse, daha doğrusu, bu "uzlaşmaya" rağmen "uzlaşma" ile elde ettiği hakları dışındaki ulusal-demokratik diğer taleplerinden vazgeçmez, mücadelesini demokratik alanda sürdürür, hakim sınıflara, bura mücadele araçlarıyla dolaylı veya yumuşak da olsa darbeler vurursa, bu "anlaşma-uzlaşma" ile, örneğin bir özerklik elde ederse, salt bundan dolayı reformist olarak değerlendirilebilir mi? Bizce hayır. Diğer genel hedefleri, politik talep ve tutumları vb. bütünlüğü açısından ortaya koyacağı pozisyon ve sağlayacağı anlaşmanın içeriği, politik olarak bürüneceği hal vb. tüm bu açılardaki durumu somut değerlendirmeyi belirleyecektir. Bir varsayım olarak; ayrılma hedefini şimdilik saklayıp ileri sürmeyerek ama bundan da vazgeçmeden "uzlaşarak" özerkliği kabul etse, ne diyeceğiz? Hiç kuşkusuz ki, bundan hareketle reformist diyemeyiz. (Söylediklerimizden, Kürt ulusuna bir özerkliğin verileceği inancımızın olduğu sanılmasın, zaten veniler de bu yönlü değildir.)

Elbette somuttaki Kürt ulusal hareketinin sağladığı anlaşmanın içeriği, anlaşmadaki talepleri, politik eğilimi, emperyalizm ve yerli hakim sınıflarla ilişkileri ve devrimci ya da komünistlere karşı yaklaşımlarının ne olacağı (daha somut olarak örgütlenmeleri karşısındaki tutumu), bunların hepsinde esasta göstereceği duruma bağlı olarak iki nitelikten birini hak edecektir. Diyelim ki, bağımsızlık perspektifinden kopmakla-kopmuş olmakla birlikte, sınırlı taleplerle "uzlaştı" ya da özlü olarak uzlaştı, daha ileri talepler için (anlaşmayla birlikte sınırlı olarak aldığı haklardan ileri ve genel ulusal demokratik hakları için) mücadeleyi unuttu-yürütmedi-ciddi olarak yürütmedi, hakim sınıflarla barışık durmayı sürdürdü-ilşkiler içinde oldu, komünist ve devrimcilerle arasına kesin mesafe koydu, örgütlenmelerini

engelleyen pozisyona düştü vb. İşte bu durumda o ulusal hareketin devrimciliğinden bahsedilemez-reformist olduğu kesinleşerek netleşmiş olur. Yani, reformist eğilim tamamlanarak kesinleşmiş, noktalanmış olur. Ve diyelim ki, daha da ileri gitti, emperyalizm ve yerli hakim sınıflarla tam ve açık-dolaysız bir işbirliğine girdi, komünist ve devrimcilere karşı fiili-fiziki saldırılara girişerek engelleyici-saldırgan duruma geçti, işte bu koşulda o ulusal hareket gerici faşist hakim sınıfların elinde açıktan bir karşı-devrimci alete dönüşerek karşı-devrimci bir hareket olur. Bunlar çok açıktır. Ama tüm bunlardan bağımsız olarak ve yalnızca ayrılma talebi ve perspektifini ileri sürmedi diye devrimci olmaktan çıkmaz-çıkarılamaz.

Ayrılma hakkını gündeminden çıkarmakla ve bu hedeften kopmakla birlikte; emperyalizm ve gerici sınıflara karşı ulusal ve demokratik diğer tüm talepleri uğruna tutarlı bir mücadele yürüten ve direkt-dolaylı darbeler vuran, dahası komünistler veya devrimcilerin örgütlenmelerini engellemek bir yana doğru devrimci ilişkiler içinde olan bir ulusal harekete ne diyeceğiz? Politik bakımdan devrimci olduğu su götürmez değil midir? Ulusal hareketin ayrı, komünist hareketin ayrı şeyler olduğunu tekrarlayalım.

Proleter devrimcilik (komünistlik)-ideolojik-politik bakımdan gerçek devrimcilik ile devrimcilik ya da ulusal devrimciliğin titizlikle aydınlatılmasının gerekliliği ortadadır. Ulusal hareket burjuva milliyetçi ideoloji ve çizgiye sahiptir, onun sınıfsal realitesi budur. İkinci realitesi ezen ulusun baskısı altında bağımlı vb. olmasından ötürü, ezen ulus milliyetçiliğiyle bir ve aynı değildir onun milliyetçiliği. Ve zorla bir devlet sınıfları içinde belli bir ilhak şartları altında tutulması; ona tarihsel olarak ilerici rol yükleyip, milli baskı ve zulüm uygulayan ezen hakim sınıflar karşısındaki haklı-ilerici-demokratik mücadelesiyle devrimci özellik taşıyor. Tahakküm altında oluşu, ona demokratik nitelik vererek tarihsel olarak devrimcileştirir. Ekleyelim ki, bizlerin karşı çıkacağımız tek yan, yalnızca onun burjuva milliyetçi ayrıcalıklar elde etme eğilimidir. Her ulusal hareketin, burjuva milliyetçi ideoloji ve çizgisinin yanı sıra, genel bakımdan ve tarihsel olarak demokratik bir muhteva taşıdığını göz ardı edemeyiz. Ulusal hareketin reformist yanına kesin olarak karşı çıkarak eleştiririz ama demokratik muhtevasını da bir o kadar destekleriz.

Kürt ulusal hareketi politik niteliğini değiştirecek rotada daha belirgin bir yere oturmak üzere ve oturması muhtemeldir. Ancak, henüz her

şey bitmiş, tamamlanmış değildir. Kesin nokta konulmamasına rağmen, tüm gelişmeler uzlaşmanın ipini çekmektedir. Koparılan gücü boş değildir ama "dağın fare doğuracağı" kesindir.

Bizler, bugün Kürt ulusal hareketinin bağrında taşıdığı eğilimi daha belirginleştirerek açık bir şekilde ilerlediği reformist potayı onaylayamaz, devrimci çizgiyi terk etmelerini elbette destekleyemeyiz, bunu alkışlayamayız. Bu reformist eğilim çizgisiyle doğru ideolojik mücadele etmeyi tek doğru politika olarak yürütürüz. Buna karşın, ulusal hareketin demokratik talep ve yanlarını desteklemeye devam eder, bu yanını sahipleniriz. Onun ulusal demokratik hak ve özgürlükleri temelindeki demokratik mücadelesini ve elde edeceği ileri haklar statüsünü (eski inkarcı, imhacı, ırkçı faşist baskı ve millî zulmün en ağır koşulları altında kalmasındansa), daha iyi koşullarda, daha geniş hak ve özgürlükler koşullarında yaşamasını ister-tercih ederiz. Elde edeceği her hakkı kullanmasını-kullanabilmesini ve ulusal demokratik haklarını elde etmesini isteriz. Ve tüm bunları daha ileri özgürlükleri için basamak edinmesini ister-bekler, doğru buluruz. Ne var ki, söylediklerimizden, bugünkü "barış-çözüm" demagojileri ile geliştirilen "uzlaşma" süreciyle Kürt ulusunun çok ciddi ulusal-demokratik hak ve özgürlüklere kavuşacağı, çok daha ileri ve demokratik, özgür koşullarda yaşamayı elde edeceği veya bu demokratik şartların tanınacağı görüşünde olduğumuz anlaşılmamalıdır. Elbette belli önemsiz hak veya kırıntılar verilecektir (bunlara da karşı çıkmayız), ama sürecin esas ve önemli tarafı bu değil, devrimci ulusal hareketin tasfiye edilmesi ve Kürt ulusunun üzerindeki ulusal tahakkümün perçinleştirilmesidir. Bu bakımdan uzlaşma eğilim ve çabasına karşı olup eleştirerek, devrimci çizgide yürümelerini savunuruz. "Çözüm", "barış" demagojilerine ve bunların yarattığı yanılgılara, bu özden ötürü karşı çıkmaktayız-karşı çıkılmasını savunmaktayız.

Ulusal hareketin gündeme gelebilecek reformist çizgisini ısrarla eleştirmeyi ihmal etmez, bu yanıyla ideolojik olarak mücadele eder ama demokratik içerik ve taleplerini göz ardı etmeden bunu ayrı tutarız-desteklemeye devam ederiz.

Partizan dergisine kalırsa günün gelişmelerine ne deriz? (ESP, EMEP gibilerinin dedikleri bilinmektedir). Bugün PKK hakim sınıflarla "uzlaşma" sağlayarak silahlı mücadeleyi-silahları bırakacak, vb. vs. ve zaten ayrılma hedefini (en azından irade beyanında, bugün veya görünürde, program olarak) terk etmiş durumdadır. Tüm bunların bir nitelik değişikliğini gündeme getire-

bileceği açıktır. Bizlerin değerlendirmesi, devrimci olmaktan reformist olmaya çekildiği şeklinde olacaktır. Fakat Partizan, bu uzlaşma ve yeni şartlardan önce reformist değerlendirmekteydi, peki bu nitelik değişikliğini gerektiren yeni şartlarda değerlendirmesi ne olacaktır? Dün de reformistti, bugün de reformisttir diyemez. Zira hakim sınıflarla bir uzlaşma gerçekleştiğinde (gerçekleşecek gibi görünüyor) çok daha ciddi nitelik farkları ortaya çıkacaktır. Hem de "bagımsızlık çizgisini-hedefini terk etti" vb. gerekçelere dayanarak politik niteliğinde değişiklik oldu dendiği şartlardan çok daha ciddi değişiklikler olacaktır. Bu durumda iki durum ayrıştırılarak, "değişen bir şey yok", "dün reformistti, bugün de reformisttir" diyemez. Bu soruyu sormamızın önemi, tespit ve tahlillerin tutarlılığını açığa çıkarmak içindir.

Atılım'ın paradoksu

Kürt ulusal sorununda somut güncel gelişmeler karşısında, "çözüm" ve "barış" politikasını politik program haline getiren çevrelere (EMEP'i saymazsak, özellikle Atılım çizgisine) kısaca gelirsek; belli ilkeler ifade edilmekle beraber, diğer taraftan ve gerçekte ise ilkesiz politika yapıldığı rahatlıkla izlenebilmektedir. Barışın şartları ve zeminine, ilkeler ve devrimci normlar içinde gerçek koşullarına vb. bakılmaksızın oportünist-belirsiz bir tarzda ve tüm burjuva liberal, ekonomist-reformist çevrelerle ağız birliği yaparak gerçekte hiçbir karşılığı olmayan "barış" yağmurları yağdırmak için duaya çıkmıştır. Atılım. İlkelerden bahsedilmekte ama garip bir safdillilikle, hakim sınıfların demagojisi tekrar edilerek, ulusal hareketin tasfiye planında sinsisi ve aldatıcı argüman olarak öne çıkarılan "tarihi fırsat" safsatası inanılarak sahiplenilmektedir. Çözüm paketleri açıklanmakta, vaatlerde bulunulmasa da umut dağıtılmaktadır. Belirsiz ifadelerle burjuva hümanist çizgide savaş karşıtlığını ilan etmekte, devrimci ve haklı savaşı olumlama tutumunu reddetmektedir. "Asker şehitleri ve gerilla mezarlıkları" ifadeleriyle bir yerlere el uzatmaktadır. "Çözüm fırsatı heba edilmemelidir" nasihatlerinde bulunarak, tasfiyeci süreci desteklemekte ve "çözüm" gizli-açık bir inanç beslemektir. Bütün bunları anlamak oldukça zor. Politik ajitasyon, taktik olarak siyasi meselelerde münakaşa yürütmek akla yatkın olup anlaşılır bir gerekliliktir de. Ama böyle kamufle edilmeye çalışılrsa da işin özünde çürük bir siyasetin olduğu her bakımdan ortadadır. Eğer çözüm ve barış beklentisi ciddi olmasa, taktik siya-

set ve ajitasyon unsurundan öteye derin bir gerçeğe sahip olmasa; "Tarihi fırsatın eşliğindeyiz, kaçırılsa çok kan dökülür" tarzında samimi ve aynı beklenti-inanç paralelinde iç tutarlılığa sahip çözüm paketi-öneriler, dahası bu önerilerin bir içeriği olarak çözüm fırsatının olduğu inancı beyan edilebilir mi? Yani, "biçimdir, taktiktir, önemli değil" deyip geçmek istesek bile, geçemeyiz, çünkü, ileri sürülen çözüm önerilerinde bu biçimle birleşen bir samimiyet-tutarlılık ve dediğimiz gibi, ifade ettikleri "tarihi çözüm fırsatı" inançları yatmaktadır ki, bu, içeriğin de çürük olarak taktikle bütünleştiğini göstermektedir. Atılım'ın tüm iddialarına rağmen pratikte savunduklarıyla düştüğü durum tam bir tutarsızlık arz etmektedir. Ve elbette ki, ulusal sorun konusunda sınıfta kalan Maoist komünistler değil, bu oportünist politika temsilcileridir.

Lenin, Partizan'ın İddia Ettiğini Doğruluyor mu?

UKKTH İlkesi Ulusal Hareketin Politik Niteliğinin Ölçütü mü?

Komünistler kendi ulusal programlarını ilhak veya sömürgeci tahakkümün biçimleri altındaki ulusun ayrılma hakkını savunma ve tanıma temelinde tespit ederken, reformist programdan elbette kökten ayrılırlar. Ve elbette ki, tamamen iki ayrı açı olan bu şeyleri, sıkı bir şekilde birbirinden yalıtmalıyız. Ki, reformist sular devrimci havuza sızmasın, berrak suyu bulandırmasın. Komünistler bu iki program arasındaki en özlü farka işaret ettiklerinde ve tabiri ki, kendi programlarını açıklarken, UKKTH noktasındaki tutumu-ayrılma özgürlüğünü esas alarak gösterirler. Tartışmalar bağlamında Lenin'den başvuru alınırken biz de (ama daha eksiksiz olarak!) aktarıp devrimci ulusal programla reformist program arasındaki farka ve komünistlerin ulusal programının ne olması gerektiği, ne olduğu sorununa açıklık getirmeye çalışalım:

"Polonyalı sosyal-demokratlar, bizim programımızı, 'ulusal reformist' buluyorlar. Şu iki pratik öneriyi kıyaslayınız: (1) özerklik için (III, 4, Polonyalıların tezleri) ve (2) ayrılma özgürlüğü için. Programımız özellikle ve yalnızca bu noktada birbirinden ayrılmaktadır! Bunlardan birincisinin reformist olduğu ve onu ikinciden ayırt eden şeyin, bu reformizm olduğu açık değil mi? Reformist bir değişiklik, egemen sınıf iktidarının temellerini sarsmayan, bu sınıfın bir ödünü olan ve onun tahakkümünü sürdüren bir değişikliktir. Devrimci bir değişiklik ise, bu iktidarı temelleri-

ne kadar sarsar. Ulusal programda reformizm, egemen sınıfın bütün ayrıcalıklarını ortadan kaldırmaz; reformizm, ulusal baskının tüm biçimlerini yok etmez. 'Özerk' bir ulus, 'egemen' bir ulusla, haklar bakımından eşit durumda değildir; Polonyalı yoldaşlar (eski 'ekonomistler' gibi) siyasal kavramların ve kategorilerin tahlilini yapmamakta direnmeselerdi, bunun farkına varmazlık etmezlerdi."

Anlatım-alıntı Norveç'in İsveç'e bağımlılık şartlarındaki ("parçası olma" şeklinde) özerk durumunu anlattıktan sonra, şöyle devam etmektedir: "Norveç yalnızca özerk iken, İsveç aristokrasisinin fazladan bir ayrıcalığı vardı ve bu ayrıcalık, ayrılma sonucu 'azaltılmakla' kalmadı (reformizmin özü, kötülükleri azaltmaktır, onları yok etmek değil), tamamen yok edildi (devrimci nitelikte bir programın başlıca belirtisi budur). ..." (age. Sf:184-185)

Kanaatimizce, burada komünistlerin ulusal programının ne olması gerektiği açıklığa kavuşuyor. Yani sıra, bunun, komünistlerin ulusal programının "ulusal reformist" olarak suçlanmasına karşı, bu programın devrimci olduğunu kanıtlamakta ve ulusal reformist programla devrimci programın arasındaki ayırım net olarak gösterilmektedir. Ancak tüm bunlar, somut ulusal hareketin özellikle politik olarak devrimci niteliği ya da somut ulusal hareketin desteklenip desteklenmeyeceğinden bir ölçüde ayrı şeylerdir. Elbette tamamen bağımsız tartışma ve ölçüler değil, fakat esas itibarıyla burada yürütülen tartışma, Polonyalıların komünistlerin programının "ulusal reformist" olduğu eleştirisine karşı, bu programın devrimci olduğunun kanıtlanmasına dönüktür daha çok. Kısacası komünistlerin programı açıklanmakta ve bu programın özerklik değil, ayrılma özgürlüğüne dayandığını, dolayısıyla da reformist olmayıp devrimci olduğu kanıtlanmaktadır.

Genel olarak ulusal hareketin devrimciliği (özellikle siyasi olarak) ve desteklenip desteklenmemesi meselesinin başka ölçü ve nüanslara sahip konular olduğu ve Lenin'in yürüttüğü tartışmanın daha başka bir şey olduğu açıktır. Bunları birbirine karıştırmak ya da ayırtmamak son derece hatalıdır. Eğer bizler, devrimci program için söylenenleri (yukarıdaki Lenin'in sözlerini) doğru okumaz isek ve herhangi bir ulusal hareketi değerlendirirken, salt bu söylenenlerden, yani komünistlerin devrimci programı için belirtilen kriterlerden hareket eder ve o ulusal hareketin politik niteliğini (politik olarak devrimci olup olmadığını) bunlara göre tespit edersek,

yanılacağımız-hataya düşeceğimiz kesindir. Partizan'ın yaptığı tam da budur. Ve Partizan alıntının baş tarafını almayarak yorumunda eksikliğe düşmüştür.

Zira, Lenin yukarıda ilgili tartışmadaki sözlerinde "devrimci nitelikte bir programın başlıca belirtisi budur." derken ulusal hareketin programını değil, komünistlerin programını kast etmektedir. Belirttiği anlamda "devrimci" olmayan, yani özerklik programı karşısında ayrılma özgürlüğü programı olmayan ama kuşkusuz ki, demokratik muhteva taşıyan ulusal hareketleri desteklemektedir. Desteklemek için devrimci program olarak tanımladığı programa sahip olmayı şart koşturmaktadır. Desteklemesi politik olarak devrimci olduklarının göstergesidir. Çünkü, gerçekten devrimci oldukları takdirde destekleriz demişti Lenin. Böylece devrimci olmalarını UKKTH ilkesine bağlamadığı açığa çıkar. Partizan'ın feci şekilde yanılttığı ortadadır. Yanılgısı ise, komünistlerin programı için söylenenleri, ulusal hareketin programına uyarlayarak kanıtlamasından ve tab

î ki onların politik bakımdan devrimciliğini bununla ölçmesinden ileri gelmektedir. Dahası, ulusal sorunun farklı taleplerle, farklı biçimlerde ortaya çıktığı-çıkacağı, yani programlarının farklı farklı olacağı, genel kabul gören ve ustaların işaret ettikleri ortak doğrudur. O halde, komünistlerin devrimci programına yön vererek yerleşen temel ilkeyi (ayrılma hakkını), diğer ulusal hareketlerin politik olarak devrimci olup olmadıklarının tek reçetesi olarak sunamayız.

Aksi halde, ayrılma özgürlüğü ya da ayrılma pratiğini örnek göstererek, devrimci programın belirtisi budur dediği halde, "burjuva demokratik" terimi yerine "devrimci ulusal" terimini tek doğru terim kabul edip kullanmanın ne anlamı olabilirdi? Ve dahası, "Bu terim değişikliğinin anlamı şudur ki, biz, sömürge ülkelerin burjuva kuruluş hareketlerini, ancak bu hareketler gerçekten devrimci oldukları takdirde, bu hareketlerin temsilcilerinin o ülkelerdeki köylülüğü ve sömürülen geniş kitleleri, devrimci bir ruhla örgütlenmemize engel olmadıkları takdirde desteklemeliyiz ve destekleyeceğiz." (age. Sf:223) demenin manası ne olabilir ki?

Bu sözlerde ulusal hareketleri desteklemek için tek şart olan iki vurgu var: Birincisi, gerçekten devrimci olmaları ve ikincisi, devrimci örgütlenmemize engel olmamaları şeklindeki vurgudur. Ki, ikinci şart-vurgu hiç kuşkusuz ki, birinci şartın mantıki sonucu ve aynı zamanda devrimci olmanın göstergesidir ya da devrimciliğin gereği-

dir. Devrimci olmasının dışında bağımsız ayrı bir şart değil, onunla bir ve aynı şarttır-vurgudur özünde. Burada kast edilen devrimciliğin, **"ayrılma hakkı"** meselesi olmadığı açıktır. Şayet böyle olmasaydı, yani kastedilen bu devrimcilik **"ayrılma hakkı"** meselesi olsaydı, bu şartla birlikte ikinci vurgu olarak örgütlememize engel olmamalarını vurgu-şart olarak koymazdı. Zira, devrimci ulusal hareketin örgütlenmemiz önünde engel olması genel olarak söz konusu olmazdı, çünkü aynı paralelde-ayrılma temelinde birleşen bir programda birleşilmektedir. Bu durumda neden engel olunsunlar ki?

Tekrar da olsa söylemek gerekir ki, ulusal mücadelede demokratik hareket denen şey ulusal anlamdaki devrimcilik ya da devrimciliğin bir biçimidir. Şayet böyle olmasaydı, gerçekten devrimci oldukları takdirde destekleriz diyen Lenin'in ulusal demokratik hareketi desteklemesi söz konusu olamazdı. Ulusal demokratik hareketin ya da bu tanımda kabul edilen ulusal hareketin, demokratiklik niteliği ayrılma özgürlüğü (UKKTH) şartına bağlı değildir. Olmadığına göre, devrimci hareket diye ifade ettiğimiz de yani ulusal hareketi devrimci değerlendirmemizde neden bu şart olsun ki? Ulusal hareketlerde demokratik değerlendirilenlerin genellikle politik olarak devrimci olanlar olduğunu Lenin'in anlatımlarından anlamaktayız. *"... hemen her durumda, 'burjuva-demokratik' terimi yerine 'ulusal-devrimci' terimini koymak olduğuna karar verdik."* sözünü Lenin'in dediğini bilmeyen yok ama anlamayanın olduğunu anlamış oluyoruz. Demokratik hareketlerin dünya devrimci hareketinin parçaları olduğu kanıtlanmaya gerek olmayacak kadar açıktır. Ulusal devrimci kavramı-tanımı ile proleter sosyalist devrimcilik kavramı ve tanımı ölçülerinin illa da farklı şeyler olduğu gözden kaçırılmaz önemdedir.

Ulusal hareketin devrimciliği-politik devrimciliği noktasındaki kafa karışıklığına dönerek açıklık getirmek için, yukarıda esasta açtığımız tanımları yeniden ama zorunlu olarak ve bir özetleme anlamında bir kez daha ifade edelim.

Birkaç Başlık Altında Tanımlarla Eleştirilere Yanıt

Mücadele varlığı ve politik çizgisine bağlı olmak kaydıyla, UKKTH ilkesini somut programına koyup koymadığına bakılmaksızın; a) emperyalizm ve yerli hakim sınıflara veya yerli hakim sınıflara ve onlar şahsında emperyalizme, direkt ya da dolaylı olarak herhangi bir biçimde darbe vuruyorsa (ve bunun mantıklı sonucu olarak pek tabii emperyalizmle veya gerici hakim sınıflarla kukla vb. ilişkisi içinde değilse ve yine bunun ikinci mantıklı sonucu olarak ve esasta başka temel bir şart olarak, proleter dünya devrimine hizmet ediyorsa); b) komünist ve devrimcilerin kitleleri örgütlemesinin -ya da genel devrimci çalışmaları-eylemleri önünde esasta ve genel olarak engel olmuyorsa (ve bunun mantıklı gereği olarak, Komünist ya da devrimcilerle karşı esasta fiziki zor-şiddet uygulamıyorsa); işte bu ulusal hareket çok açık bir şekilde devrimcidir. Devrimci ulusal hareketin tanımını böyle yapmakta hiçbir sakınca yoktur-görmüyoruz da. Devrimci ulusal hareketin kriterleri de göstergeleri de bunlardır esasta. (İleride bu tanımları yeniden, daha derli toplu yapmaya çalışacağız)

Şimdi yaptığımız tanıma kısa birkaç açılım ekleyelim:

Bir; bu hareketin ulusal ayrıcalık ve imtiyazlar sağlama eğilimini-yanını kesinlikle demokratik muhtevastan-devrimci yanından ayırmak ve böyle yaklaşmak olmazsa olmazdır. Komünistlerin kesin açıklıkla bu ayrımı yaparak, birinci eğilime karşı mücadele etmesi, ama ikinci yanını kayıtsız şart-sız desteklemesi ertelenemez-ihmal edilemez.

Sistemli ve genel bir politika ve pratik olarak komünist ve devrimcilere şiddet uygun, örgütlenme veya çalışmalarını gerçek anlamda engelleyen bir ulusal hareket (isterse UKKTH ilkesiyle hareket etsin), dünya devrimine hizmet eden olamaz, devrimci olarak değerlendirilemez. Bu pratik bir gerçektir.

093

SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

İki, bu hareketin, söz konusu ulusun en gerici kesimleri olan büyük burjuvazisi, büyük toprak ağaları ve büyük feodal beyleri vb önderliğinde olmaması; gerici hakim sınıflar önderliğinde olmaması mutlak bir önemdir.

Üç; bu hareketin mutlak bir şekilde ayrılma hedefiyle yola çıkılması meselesi, tek başına onun politik olarak devrimci olup olmadığını kanıtlamaz-kanıtlamaya yetmez. Ayrılma hedefiyle hareket etmeyen bir ulusal hareket ve hareketin politik programı devrimci olabilir. Ayrılma özgürlüğü ilkesi devrimcidir, ama somut politik programın devrimciliğinin tek ölçütü değildir. Ayrılma hakkı hiçbir şartla tartışılmazken, bu hakkın kullanılmasının desteklenmesi ise şartlıdır.

Dört; bu hareketin komünist ve devrimcilere karşı sistemli veya genel-kapsamlı, merkezi siyaset olarak bir saldırı politikası ve pratiği olmamalıdır. Ama tek tek münferit eylemler, davranışlar vb. ciddi olumsuzluklar olmasına karşın, bunlar onun genel niteliğini belirlememize yetmez.

Beş; isterse UKKTH ilkesini programına almış olsun, bu hareketin önderliğini gerici-en gerici olan sınıflar çekiyor olmasın. Büyük toprak ağaları, büyük aşiret reisleri, feodal bey ve büyük burjuvazi ulusal hareketin önderliğini çekiyorsa, harekete damgasını vuruyor demektir. Bunlar tamamen ulusal ayrıcalıklar eğilimini, burjuva milliyetçi çıkarlarını temsil ederler. Biz ulusal hareketin bu yanını kesinlikle ayırırken ve bunu desteklemeyeceğimizi söylerken proleter bir siyaset benimsemiş oluyoruz. Tersini yapanlar ise, burjuva milliyetçiliğiyle körelmiş oportünistler olabilirler.

Altı; bu hareket, mutlaka proleter dünya devriminin bir parçası olma vasfını alma-temsil etme durumunda olmalıdır. Dolayısıyla da proleter dünya devrimine hizmet eden olmak zorundadır. Bu özellikleri barındırmıyorsa, proleter devrimlerle hiçbir ilişkisi kalmayıp, devrimci olarak değerlendirilme hakkını en başından kaybetmiş demektir. Dünya proleter devrimiyle ilgisi olmayan ve dolayısıyla da ona hizmet etmeyen, emperyalizm ve gerici sınıfları zayıflatmayan bir hareket ne olabilir, nasıl devrimci olabilir ki? O, kesinlikle gerici-gerici sınıflar önderliğinde bir harekettir ki, bunun için devrimcilik tartışması yürütmek abesle iştirğildir.

Burada hemen dikkat çekelim! Partizan dergisinin Sınıf Teorisi'ni eleştirirken karşı çıktığı ve sadece sonuçtur dediği, hemen yukarıda yaptığımız tanımda "a" şıkkının bir mantığı sonucunda ve "b" şıkkında koyduğumuz ölçüt neden ve

niçin gerekli ya da isabetlidir? Çünkü, herhangi bir ulusal hareket diğer politik ve benzeri genel niteliğine ve hatta UKKTH ilkesini programına koymasına rağmen; komünist ve devrimcilerin faaliyetlerini engelleyebilir, dahası bunlara genel-sistemli bir şiddet uygulayabilir. Bu, burjuva milliyetçi ideolojik özden ileri geldiği ya da daha başka değişik sebepleri olabileceği gibi; bu, birçok açıdan olasılık olarak veya teorik olarak tamamen mümkündür. Öte yandan, söz konusu ulusal hareket pek tabiidir ki, gerici dünyanın bir parçası olarak boy verebilir ve dünya devriminin bir parçası olup ona hizmet etmek yerine, karşısına dikilebilir. (Bu dikilişiyle örgütlenmemizi de engeller...) İşte, eğer böyle bir realite söz konusu olur ise, o ulusal hareketi devrimci değerlendirmek oldukça zordur-akıl dışıdır. Sınıf Teorisi'nin aranması gereken özellikler olarak, "**neye bakarız**" diyerek bu ölçülere bakması-bunları sayması hatalı değildir, isabetlidir. Dolayısıyla bu kıstası koymak tamamen bilimseldir. Sistemli ve genel bir politika ve pratik olarak komünist ve devrimcilere şiddet uygulayan, örgütlenme veya çalışmalarını gerçek anlamda engelleyen bir ulusal hareket (isterse UKKTH ilkesiyle hareket etsin), dünya devrimine hizmet eden olamaz, devrimci olarak değerlendirilemez. Bu pratik bir gerçektir.

Ayrıca, bazen, bir şeyin hem sebep hem de sonuç olabileceği unutulmamalıdır. Sonucu doğuran sebepler ise, bunlar arasında kopmaz bir bağ var ise, bu söylediğimiz doğrudur. Herhangi bir ulusal hareketin devrimcilerin örgütlenmelerine engel olmaması-onlara saldırmaması, bir bakımdan o ulusal hareketin devrimci oluşunun sonucudur, ama ikinci bir bakımdan da o ulusal hareketin komünist ve devrimcilerin örgütlenmesini engellememesi-onlara şiddet uygulamaması onun devrimci olup olmamasının bir şartı-nedenidir, nedeni haline gelir. Sınıf Teorisi'nin buna bakması da son derece haklı ve anlaşılır. Lenin, bir örgütün niteliğini belirleyen şey, onun eyleminin içeriğidir derken haksız-hatalı değildi.

Yukarıda yaptığımız tanım referans alındığında; Sınıf Teorisinin 5. sayısında (ve tabii ki Kürt ulusal Hareketinin o günü -2004- durumunda) Kürt ulusal hareketini politik olarak devrimci değerlendirerek, devrimci olmasının kriterleri olarak da ortaya koyduğu görüşlerin (Partizan'ın eleştirisi konusu ettiği Sınıf Teorisi'nin görüşlerinin) doğru olduğu, ama Partizan dergisinin eleştirilerinin ise yanlış olduğu açığa çıkmaktadır.

Bu tanıma göre, Kürt ulusal hareketinin durumu neydi? Sadece milliyetçi çizgi ve reformist eğilimi daha çok belirmiş, bu doğrultuda eğilimi daha da güçlenmişti, ama girdiği bu eğilim tamamlanmış-sonuçlanmış değildi. Diğer tüm özellikleri bakımından ve esasta, politik olarak devrimci pozisyondaydı. Ancak, söz konusu koşullarda ulusal harekette yaşanan bu gelişmeler, hemen *"reformist oldu"* şeklinde erken-aceleci yapılan değerlendirmelere sahne oldu. Temel argümanlar da ulusal hareketin bağımsızlık şiarından vazgeçtiği vb. olmuştu. Sebepler bir yana, değerlendirmeler subjektiftir. Oysa ulusal hareket nitelik olarak değişmemişti, muhtemel bir değişimi tamamlamış değildi(r). Bu subjektif değerlendirmelerin aceleciliği burada açığa çıkıyordu. Nitekim günümüzdeki pratikte PKK ile ilişki ve destekleme-dayanışmalar (örneğin seçimlerdeki pratik vb.), bu değerlendirmelerinin tam tersi olarak gelişti-devam ediyor. Yoksa pragmatizm mi var?

Ve Partizan'ın atladığı bir de gerçek şuydu; ulusal hareketlerin tüm tecrübelerinin gösterdiği, ulusal hareketlerin genellikle bağımsızlık hedefiyle doğmuşlardır. Elbette özerklik, otonomi gibi istemler ve dil, kültür gibi taleplerle de ulusal hareketlerin doğduğuna tanıklık tarih. Ancak genel eğilim olarak bağımsızlık temelinde geliştikleri ve bundan kolay kolay vazgeçmeyecekleri esas tecrübedir.

Öte yandan, UKKTH ilkesini ya da bu talepli mücadeleyle ulusal hareketin devrimciliği için tek ölçüt sayan yaklaşımın gözden kaçırdığı bir başka gerçek de şuydu. Ulusal hareketlerin emperyalizmin kısırtması olarak ve tamamen yapay ve gerici özellikte gündeme gelebilecekleri, bunların bağımsızlık talebiyle ortaya çıkacağı da unutulmamalıdır. Balkanlar, Kafkaslar ve Rusya'dan kopan ulus ve devletlerdeki gelişmeler sıcak örneklerdir... Ortadoğu coğrafyasındaki benzer sorunlarda emperyalizmin hain politika ve planları bu tecrübenin diğer trajik örnekleridir. ("Sonuçtur-sebeptir" tartışmasına boğarak gerçek değiştirilip karartılamaz ve zemin kaydırmanın tam da bu olduğu açıktır.) Bu yön neye göre belirlenir? sorusuna ileride yapacağımız tanımla esasta yanıt vermiş olacağımızı düşünüyoruz.

Toptancı Yaklaşan Partizan'ın "Tutarsızlık" Eleştirisi!

Diğer bir nokta da şudur: Partizan Sınıf Teorisi'ni eleştirirken, PKK'nin çeşitli karşı-devrimci eylem ve pratiklerini gösterip, *"Sınıf Teorisi'nin*

mantığına göre, o dönem PKK'yi reformist değerlendirmesi gerekiyordu" diyerek tutarsızlık eleştirisi yürütüyordu. Eleştirinin sağlam bir temele dayanmayıp, çürük olduğu birçok bakımdan açıktır.

Öncelikle; kısa dönemler, geçici özel politikalar veya genel değil tek tek karşı-devrimci pratik ve eylemler ile genel politika, sistemleşmiş eylem ve davranış çizgisi toptancılıkla aynı kefeye konamazlar. Sistemleşmiş genel politika ve pratik siyaset haline gelmiş olan özellik kuşkusuz ki, bir niteliği tespit etmeye yeterlidir, ama birkaç eylem ve davranış, tepki vb. genel bir nitelik tespiti için yeterli değildir-olamaz da. Kaldı ki, söz konusu dönemlerde ve genellikle PKK'nin Maoistlerin faaliyetlerini engelleme ve sistemli olarak oturmuş, (merkezi yapıdan bağımsız olmadığını düşünsek de) merkezi kapsamda her alanda vb. uygulanan genel bir politikasının (aynı doğrultuda) olduğu iddia edilemez. Söz konusu eylemler, bölgesel-lokal ve tek tek geçici eylemler olarak kalmıştır. Hatta bu dönemler belli ilişkilerin varlığından da bahsedilebilir. Bu politikalarının, politik niteliğinden ziyade, burjuva milliyetçi çizgi-ideolojiden ileri geldiği ve bu açıdan da beklenmeyecek şeyler olmadığını da belirtelim. PKK'de Maoistlerin Kuzey Kürdistan'daki faaliyetlerini engelleme eğilimi vardır, bunu ideolojik-felsefi dokusunda taşımaktadır. Fakat geçici dönemi geçmeyen ve oturan politik çizgi haline gelmeyen bu iç eğilimini genel-kalıcı bir değerlendirmeye çıkarmak doğru olamaz.

Evet, eylemin içeriği, örgütün niteliğini tayin eder ama PKK'nin genel eyleminin somut içeriği bu ya da salt bu kapsamda değildi. Bu PKK'nin esas eylem çizgisi ya da içeriği değildi. Dolayısıyla PKK'nin niteliğini belirlemeye yetmezdi-yetmez de. Dolayısıyla, ulusal hareketin politik devrimciliği için ileri sürdüğümüz (Sınıf Teorisi'nde), örgütlememizin önünde engel oluşturup oluşturmadığı-yaratıp yaratmadığı şartı ile PKK'yi o gün reformist değil, devrimci değerlendirmemiz arasında bir çelişki-tutarsızlık yoktur.

İkinci olarak; ülkemiz devrimci örgütlerinin hemen hepsi ve Partizan geleneği de dahil, *"sol içi şiddet"* noktasında ciddi kusurlar işlemiştir. Bölgecilik, yani, "benim bölgemdir giremezsin" gibi pratiklerle diğer devrimci faaliyetleri bir nevi engelleme tutumu söz konusuydu. Bunlar abartılı olmasa da ve en azından bazı anlayışlarda bugün de devam etmektedir. Hatta devrimcilere şiddetin çeşitli biçimleri gerekçelendirilerek bugün uygulanmaktadır, kararlar! alınmaktadır. Bunlar açık olup bilinmektedir. PKK'nin ilgili pra-

tiklerinden dolayı, bu gerekçeyle, bizlerin onu reformist değerlendirmemiz gerektiğini ileri sürerek, tutarsızlığımızı ispatlama hevesiyle eleştiren Partizan dergisi, bizlerin bu eylem ve davranışlardan dolayı bahsini ettiğimiz devrimci örgütleri ve Partizan geleneğini reformist değerlendirmedikimizi biliyor olmalıdır. Ve eğer bunu biliyorsa, neden buradan başlayarak daha sağlam bir sorgulama yapmayıp doğru sonuçlara varmayı denemiyor da sadece PKK'nin söz konusu eylemleri-tutumlarını göstererek zoraki sonuçları ileri sürüyor? Öyle ya madem salt o eylemlere dayanarak, o kadar basit bir yaklaşımla "reformist" değerlendirmesini savunuyor olsak, Partizan geleneği dahil, andığımız devrimci örgütleri de reformist değerlendirmemiz gerekir ve Partizan'ın "tutarsızlığımızı" buradan da sorgulaması gerekir. Partizan geleneği de devrimcilere şiddet uygulama suçuna bulaşmıştır, ama onu reformist değerlendirmiyoruz! Ama buraya kadar gitmesinin kendi eleştirilerini-savlanını boşa düşüreceğini bildiği için kolaycı yolla zorlama sonuçlara gitmeyi benimsiyor. Evet, mantığımızın itham edildiği kadar basit olmadığı ve tabii ki, saydığımız şartın da geçerli olduğu, Partizan'ın söz konusu haksız eleştirisiyle çürümektedir. Eğer ulusal hareket ya da her hangi bir hareket-örgüt; genel ve merkezi anlamda-sitemli biçimde pratik-politik davranış çizgisini, komünistlerin örgütlenmesini engelleme ve devrimcilere şiddet saldırıları üzerinde sürdürürse, onu devrimci olmamakla suçlamaktan bir an bile çekinmeyiz. Şayet ulusal hareket örgütlenmemizi engelliyor ise onun devrimciliğini tartışınız elbet.

Ulusal hareketi devrimci kılan şartları yukarıda tanımladık. Ve ancak bu özelliklerin toplamıyla ulusal hareket tam devrimciliğini sağlama almış olabilir. Ama bu, söz konusu (UKKTH) şartın tamamen yersiz ve anlamsız olduğu anlamına gelmez, tersine olması gerekli ve iyidir. Ancak ulusal hareketin devrimciliğini belirlemek için programında aranması gereken tek şart değildir ya da her durumda belirleyici değildir, hepsi bu. Kısacası, UKKTH ilkesinin olması kuşkusuz önemlidir, bunun olması en idealidir, fakat ulusal hareketin politik niteliği için tek çita olmayıp, devrimci mi, reformist mi ikileminde belirleyici değildir.

Eğer yalnızca, UKKTH ilkesini ölçü alırsak hataya düşeceğimiz açıktır. Ulusal hareket başından itibaren özerklik, otonomi gibi şiarlarla ve çeşitli taleplerle gündeme gelebilir. Ve bunların da politik olarak devrimci ulusal hareketler olabileceklerini anlatımlarımızda ortaya koymuştuk. Bu şartın tek başına ve her durumda yetmediği açıktır.

Salt emperyalizm veya ezen ulus hakim sınıflarına direkt ya da dolaylı darbe vurması da (çok temel bir şart olsa da) her durumda yetmez. Örneğin, bir emperyalizmin kışkırtmasıyla gelişen ve bir nevi kukla olan bir ulusal hareket, başka bir emperyalist güce ve yerli hakim sınıflara darbe vurabilir. Ama açık ki, buna rağmen bu ulusal hareket emperyalist bir kışkırtma unsuru ve emperyalist güçle işbirlikçilik durumunda olduğu için devrimci olamaz.

Ve elbette tek başına (diğerlerinden mahrum olarak) örgütlenmemiz önünde engel olmaması şartı da (bu temel bir şart olsa da) yeterli değildir ama açık ki en sağlam şartlardandır.

Bunlara dikkat çektikten sonra, şimdi bir parantez açarak küçük ama önemli bir tartışma yürütmek, zorunlu-gereklidir. Ondan sonra tanım üzerine olan sözlerimize tekrar devam edeceğiz.

Bu söylediklerimizle birlikte, Partizan şunu söyleyebilir: *"Eleştirimizi doğruladınız, çünkü bu söylediklerinizle eski tanımınızı reddediyorsunuz..."* Zira, Partizan'ın eleştirilerini doğrulamıyoruz. İkinci olarak da eski tanımımızı reddetmiyoruz. Çünkü, eski tanımımızda, tek ölçüt olarak örgütlenmemizin önünde engel olup olmadığı şartıyla tanım koymadık. Ve bunda haksız-yanlış değildik, dolayısıyla Partizan'ı doğrulamadığımız gibi söylediklerimizle de çelişmiyoruz.

Sınıf Teorisi, *"Söz konusu iki hareket arasında yani reformist karakterli olanla devrimci karakterli ulusal hareket arasında en belirgin ve aynı zamanda aralarındaki temel ayrım noktası olarak kendisini, proletarya önderliğinde yürütülen devrim hareketlerine karşı yaklaşımında gösterir. Yani, adı geçen ulusal hareketlerin niteliği, 'dünya proleter devrimine hizmet ediyor mu' ve 'komünistlerin propaganda ve örgütlenme çalışmasını engelliyor mu, engellemiyor mu' ölçütleri baz alınarak değerlendirilir-değerlendirilmelidir."* (S.Teorisi sayı 5, Sf:8) şeklindeki görüşünü şimdi de koruyor, son derece doğrudur, karşı çıkışınız yersizdir.

Partizan, Eksik Alıntı Yaparak Yanlış Sonuca Gitmektedir

Partizan'ın Sınıf Teorisi'nde eleştiri konusu yaptığı diğer görüş, PKK veya KONRA-GEL'li kasten, *"İşte onu reformist değil, devrimci kılan ana noktalar da bu yönlerdir."* diye yürütülen somut tartışma ve değerlendirmeydi. Partizan, alıntıyı bütünlüğünden koparıp yarım aktararak aslını ya da anlatım bütünlüğünü bozarak (genellikle buna cimbızlama denir), yani anlatımı bir bakıma gü-

dükleştirerek bizi eleştiriye tabi tutmaktadır

Partizan'ın kırarak yaptığı alıntıların daha doğru anlaşılabilmesi için, tüm anlatımı olmasa da biraz daha geniş şeklini aktararak gerçeği göstermeye çalışalım:

"Ulusal partisi var mı, var. Ordusu var mı, var. Diğer kurumsal örgütlenmeleri devam ediyor mu, ediyor.

Bir başka soru. Hem de bir ulusal hareketi değerlendiren göz önünde bulundurmanız gereken temel bir nokta:

KONGRA-GEL'in ileri sürdüğü ulusal demokratik talepler ve bu taleplerin çözüm yöntemi olarak mücadele araçlarını ortaya koyarken, mevcut mücadele ve örgütlenme biçimiyle Türkiye-Kuzey Kürdistan'da faaliyet yürüten komünist ve devrimci akımların propaganda-ajitasyon çalışması; örgütlenme faaliyetini bilfiil engelliyor mu? Dahası sözü geçen güçlerle devrimci eylem birlikleri ve ittifak kuruyor mu? Mevcut durumda pratik olarak ne engelliyor ne de ittifaklardan uzak kaçıyor.

İşte onu reformist değil devrimci kılan ana noktalar da bu yönlerdir." (S.T. Sf:10)

Evet, görüldüğü gibi somut bir tartışma olarak KONGRA-GEL'i değerlendiriyor, reformist değerlendirenlere karşı, devrimci olduğunu savunup ortaya koyuyor. Ve anlatımın bir yerinde sorular sorarak yanıtlarını verip ve bunlardan sonra; *"İşte onu reformist değil devrimci kılan noktalar da bu yönlerdir."* diyor.

Oysa Partizan'ın yaptığı alıntıda diğer sorular ve KONGRA-GEL'in esamesinden eser yok! Neden? Paragrafın ortasından ve cümlelerin ortasından da değil, cümlelerin ortasından koparıp aktarmanızın nedeni nedir? En önemlisi de alıntının başına; soruları vb. kapsayan bölümü koymayıp, tersine aradan aldığınız, *"bir ulusal hareketi değerlendirirken göz önünde bulundurmanız gereken temel bir nokta" diyerek şunları yazıyor:* "sözünü koymamız, açıkça anlatımı çarpıtarak değiştirip, algılanışını da başka yöne yönlendiriyor. Dolayısıyla, keyfiyetle bir görüş oluşturup sonrada eleştirmiş oluyorsunuz! Yine dolayısıyla, niyet olarak tartışmasak bile, en azından objektif olarak Partizan'ın yapmış olduğu çarpıtma olduğu gibi eleştirileri de yanlış yapılmaktadır.

Örneğin Partizan, *"Politik nitelik sorununun incelendiği, değerlendirildiği bir yerde siyasal hedef ve amaçlara ilgi duyulmaması, değerlendirmenin bu alana taşınmaması bağışlanır gibi de-*

ğildir." diyerek devam etmektedir. Alıntıda Partizan'ın almadığı (yukarıda daha tamını verdik) baş yerde, *"KONGRE-GEL'in ileri sürdüğü ulusal demokratik talepler ve bu taleplerin çözüm yöntemi olarak mücadele araçlarını ortaya koyarken, mevcut mücadele ve örgütlenme biçimiyle ..." bölümünde siyasal hedefleri belli ölçüde de olsa ortaya koyulmuş değil mi? "ulusal demokratik talepler" siyasal hedefler değildir? Yoksa ille de devrim ve komünizm mi demesi gerekiyordu KONGRE-GEL'in... Dahası genel anlatım içinde bu sorun (siyasal hedefleri vb) tartışılmıyor mu-geçmiyor mu? Zaten anlatılanın esası, özü odur. Bu durumda eleştirinizin esasta temelsiz olduğu açığa çıkmış oluyor. Uzatmayalım; genel eleştiri kurgunuzun eğreti temeller üzerine bina edildiğini söylemeliyiz.*

Bundan sonra tanımımızı özetleyerek, diğer tanımlamalarla ilgili tartışmamıza dönelim.

Ulusal Hareketlerin Üç Niteliğinin Tanımlanması

Devrimci Ulusal Hareketin Tanımı: Hiçbir şartın tek başına yeterli olmadığını söyledik. O halde ölçüt nedir? Ulusal devrimci hareketin şartları, göstergeleri nelerdir? (Eğer bir gösterge yansıtmıyorsa, şartı da taşıyor ve eğer şartı taşıyorsa, bunun göstergesi de vardır)

Bizce, derli toplu sağlam tanım şöyle olmalıdır: Söz konusu ulusal hareketin; a) emperyalizmle ilkesiz-pragmatist vb ilişkilerinin olmaması ve herhangi bir emperyalist güce dayanmaması (en azından veya mutlak şekilde emperyalizmle, taşıyıcı değerde hiçbir onursuz ilişkiyle güdüme girme şeklinde bağının olmaması veya emperyalist emellerle kısırtılan kukla bir hareket olmaması) b) "a" şıkındaki özelliğine bağlı ve mantiki tutarlılığı sonucu-icabı olarak, anti-emperyalist olması, c) bu iki şıkka tabii uygunlukla emperyalizmden bağımsız-kendi devrimci dinamikleriyle gelişmesi ve emperyalizme ya da yerli hakim sınıflar şahsında dolaylı-dolaysız darbe vurması, d) bütün bu üç şıkla birlikte dördüncü şık olarak, komünist ve devrimcilerin kitleleri örgütlendirmesi gibi devrimci çalışmalarına engel olmaması, aynı zamanda bunlarla belli ilişkiler içinde olup (olmasa bile), bunlara karşı düşmanlık çizgisiyle sistemli şiddet uygulama içinde olmaması, e) ulusal ayrıcalıklar elde etme amacıyla beliren, dolayısıyla da gericinin damgasını-önderliğini temsil eden bir hareket olmaması, f) işgal, ilhak (kendine katma, zorla bir devlet sınırları içinde tutma) ve

her türden ulusal baskı, zulüm ve tahakküme karşı; ulusal demokratik hak-talep ve özgürlükler uğruna, ulusal bağımsızlık ya da göreceli diğer statüler (özerklik, otonomi gibi...) elde etme hedefiyle yola çıkıp, hakim ulus hakim sınıflarının tahakkümünü ortadan kaldırmaya dönük gelişen bir hareket olması, (bu, programına bağımsızlık hedefini somut olarak koyması anlamına gelmez. Örneğin, somut programında özerklik talebiyle yola çıkan bir ulusal hareket de, bütün bu özelliklere sahiptir, sahip olabilir. Dolayısıyla, pratik-politik olarak devrimcidir, devrimci olabilir.) ve g) hepsinin bir araya gelerek beslediği ve oturttuğu yer olarak, bu hareketin bütün bu özellikleriyle birlikte, gerici dünyadan kopuk veya kopmuş olmakla, onun karşısında, ama dünya proleter devriminin bir parçası olup ona hizmet etmesi niteliği ve karakteriyle onun saflarında olması; aranması gerekenler olarak, ulusal devrimci hareketin bir arada olması gereken ve görüleceği gibi birbiriyle bağıntılı genel ortak özellikleridir.

Burada, tekrar da olsa eski sayılarımızda uzunca aktardığımız, Lenin'in ulusal hareketin devrimci ve reformist ayrışımını yapıp, dolayısıyla da destekleyip desteklemeyecekleri üzerine yürüttüğü tartışmadan, konumuza denk düşüp açıklık getireceğinden dolayı kısa bir pasaj aktaralım:

"Komünistler olarak biz, sömürgelerdeki burjuva kurtuluş hareketlerini, bu hareketler ancak gerçekten devrimci olduğu ve bizim, sömürülen yığınlarla köylüleri devrimci bir ruhla örgütleyip eğitime çalışmalarımızı engellemediği ölçüde desteklemeliyiz ve destekleyeceğiz. Eğer bu koşullar yoksa, bu ülkelerdeki komünistler, ikinci enternasyonalin kahramanlarını da kapsayan reformcu burjuvaziyle savaşmalıdırlar." (Lenin, **Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları**, Sf:405)

Görüldüğü gibi, Lenin, *"Eğer bu koşullar..."* diyerek, bunların koşul olduğunu açıkça söylüyor. Yani Partizan'ın, Sınıf Teorisi'ni eleştirirken, *"Sınıf Teorisi'nin kıstasları nedenleri değil, kimi sonuçları içeriyor."* eleştirisi, Lenin tarafından boşa çıkarılıyor. Alıntıda görüldüğü gibi, Lenin, eğer bu koşullar yoksa, komünistler reformcu burjuvaziye karşı savaşmalıdırlar derken, örgütlenmemiz önünde engel olup olmamanın ne kadar temel bir koşul olduğunu son derece çarpıcı biçimde ortaya koymaktadır. Partizan ise karşı çıkmakta ve sadece UKKTH ilkesine endekslemektedir meseleyi. *"Burjuva-demokratik"* terimi yerine *"ulusal-devrimci"* terimini koyarken de sömürge ülkelerdeki reformcu burjuvazinin-ulu-

sal hareketin genel olarak devrimci (ve desteklenmesi gereken) olduğunu kararlaştırdıklarını anlatmaktadır. Bunlar, bizlerin tanımlarını-kıstaslarını doğrularken Partizan'ın eleştirilerine kesin itiraz etmektedirler.

Reformist ulusal hareket: İster UKKTH ve isterse özerklik, otonomi gibi ilkelerden yola çıksın, (UKKTH ile federasyon, özerklik, otonomi savunu ya da programlar arasında ilkesel fark olsa da!) eğer söz konusu ulusal hareket mücadelesiyle emperyalizm ve dolayısıyla da yerli hakim sınıflara darbe vurmuyorsa ve/veya onunla işbirliği içinde-maşaası durumunda da değilse; ulusal demokratik hak ve özgürlükleri uğruna mücadeleyi, ilkesel olarak düzen içi sınırlarda yasal mücadele ve örgütlenmelerle formüle ediyor, politik niteliğini böyle oluşturuyor; öte yandan taleplerini son derece belirgin şekilde daraltıp kuşa çevirerek programını adeta *"oyuncaya"* endeksliyorsay; ve komünistlerin çalışmalarını bilfiil engellemiyor, gerici dünyanın parçası değilse; tüm bunlarla birlikte ulusal hak ve taleplerini düzen içi iyileştirmelerle kesin sınırlıyor, hedeflerini böyle mutlaklaştırıyorsa; bu özellikleri bir arada bulunduran her hareket açıktan reformisttir, bundan ileri gitmez.

Elbette reformist programla devrimci programı birbirinden ayıran temel unsurlardan biri, ayrılma özgürlüğü ile özerklik vb. ilkeleridir. Bu komünistlerin programı açısından kesinlikle böyledir. Ama ulusal hareketin programı açısından böyle olmaz. Ayrılma ilkesi ulusal program açısından rol oynar ama bu ayrımı yapmaya tek başına yetmez, diğer özelliklere de bakmak gerekir. Bunlarla anlam kazanır-kazanabilir. Örneğin, yukarıdaki reformist hareket tanımının tüm özelliklerini bir arada taşıyan bir ulusal hareket, sadece bunlardan farklı olarak programına ayrılma hakkı ilkesini koymuş olsun; bu durumda, bu harekete, salt ilgili program ilkesinden ötürü reformist değil, devrimci diyebilir miyiz? Bizce hayır. Aynı biçimde programının içeriğine bakmakla birlikte; eyleminin içeriğine, yani politik eylem ve iradesine, bu anlamda somut politik hedef ve niteliğine bakmak gerekir. Programına ayrılma hakkını koymakla birlikte, buna tezat bir doğrultu izleyebilir. Ya da tersinden, programına ayrılma hakkını koymamasına karşın; politik hedefleri, eyleminin içeriği ve genel doğrultusuyla birlikte, örgütlenme ve mücadelesiyle emperyalizme darbe vurmakta, proleter dünya devrimine hizmet etmektedir-edebilir. Bu durumda, salt ayrılma ilkesi değil de özerkli vb var diye bu hareketi reformist değerlendirebilir miyiz? Dolayısıyla, bir

ulusal hareketin reformist ya da devrimci değeri-
lendirilmesinde, programına ayrılma hakkı ilkesi-
ni koymaması esasta kıstas olarak alınamaz.

Kaldı ki ister programına koysun ister koymasın;
her ulusal hareket bağımsızlık doğrultusunda
gelişir, bu eğilim objektif ve iç eğilim olarak
esasta ortadan tam olarak kalkmaz. Çeşitli se-
beplerle bu ilkenin geri çekilmesi ya da somut
olarak ileri sürülmemesi gerçeği değiştirmez.
Bunu hepimiz de iyi bilmekteyiz. *"Biz var olan
üzerinden değerlendirme yapar, reel olana ba-
karız."* denebilir. Ama bu, bir yanıla doğru ol-
masına rağmen, genel kaide olsa da her zaman
ve durumda geçerli olmaz. Olmadığı gibi, bu
doğru tam doğru değil, doğrunun bir kısmıdır.
Bizler devrimci gerçekçileriz. Saklı olana da ilgi
duyar, gizli olanı da değerlendirmeye alırız.
Programda yazılıp söylenene bakmakla birlikte,
esasta o devrimci gerçeğe bakarız. Gerçek-reel
olan ve söylenen-yazılan her zaman doğrudur ya
da tamamen doğrudur görüşü MLM değildir. Ba-
zen, hatta çoğu kez, "gerçek"-reel olan, doğruyu
ifade etmez. Bundandır ki, gerçeği değiştirme
çabası veririz. Bizler reel gerçekçiler değil, dev-
rimci gerçekçileriz.

Partizan, her şeye karşın, *"ben şeylerin iç çeliş-
kisini-derinliğini incelemem, görünen yanıla il-
gilenir-ona bakarım"* diyorsa ve *"ben programa
bakarım ama eylemin içeriği-sosyal pratik beni
ilgilendirmez"*, bir anlamda *"ben yapılarına değil,
söylenene bakarım"* diyorsa, diyeceğimiz fazla
bir şey olmaz(!) Ama yine de hatırlatalım; prog-
ramlarına *"demokrasi"* ilkesini, hatta *"devrimci-
lik"* ilkesini koyan düzen partilerine ne diyece-
ğiz? Devrimci lafazanlara ne diyeceğiz, o refor-
mistlere!... Evet, eğer ulusal hareket devrimci
özellikler gösteriyorsa, bu özellikleriyle birlikte
onun genel eğilim olarak ayrılma eğilimi taşıya-
cağını-bunun genel bir doğru olduğunu söyle-
mek neden yanlış olsun ki? *"Ben gerçeğe-söyle-
nene bakar, ona göre değerlendiririm"* demek
ısrar ediyorsanız, o zaman PKK *"ben sosyalis-
tim"* diyordu, neden sosyalist demiyor da karşı-
devrimci diydünüz?

Karşı-devrimci ulusal hareket: Bu hareketler da-
ha çok emperyalizmin kışkırtması olarak patlak
veren, emperyalist politikaların maşası duru-
mundaki emperyalist işbirlikçisi hareketlerdir.
Ancak, böyle ortaya çıkmaya da eğer, emperya-
lizmle işbirliğine girmiş ve hizmetkari olarak
kendisini var edip onun aleti haline gelmiş ise,
komünistlerin örgütlenme ve çalışmalarını bilfiil
engellerek sistemli çizgi olarak düşman cep-
hesinden fiziki saldırılarda bulunuyor ve dolayı-

sıyla da dünya devrim cephesine hizmet değil,
ona karşı görev icra ediyorsa, böylece de gerici
dünyadan yana açıkta duruyorsa; bu hareket hiç
kuşkusuz ki karşı-devrimcidir. İsterse, programı-
na ayrılma özgürlüğü ilkesini koysun!..

Partizan'a bir soru sormadan edemeyeceğiz.
Eğer emperyalizmin kışkırtması ve aynı zaman-
da gerici, karşı-devrimci bir ulusal hareket,
programına UKKTH ilkesini koyarsa, ki tamamen
inanıyoruz ki böyle bir hareket mutlaka koyar,
evet, eğer koyarsa ne demeliyiz? Neden mi bu
soruyu size soruyoruz? UKKTH ilkesinin progra-
ma konulması ya da konulmamasını ulusal hare-
keti reformist ya da devrimci değerlendirmenin
tek kıstası olarak koyan sizsiniz de ondan.

Partizan Dergisinden Alıntılarla Eleştirilerine Yanıt

Yazımızın akışı içinde değinmemize rağmen ba-
zı anlayışlar üzerinde tekrar da olsa durmanın
faydalı olacağına inanıyoruz. Zira eleştiriler da-
ha somut biçimlenecek ve doğru ile yanlış daha
iyi anlaşılacaktır. Değinişmiş meseleler de
ele alınmış olacaktır.

Partizan hedefte ısrar edip diğer şeyleri bir bakı-
ma es geçiyor, en azından önemsemiyor diyebi-
liriz. Hedefte ısrar iyi ama başka şeyleri görme-
mek kötüdür. Şöyle diyor: *"Aslanan geliştirdiği
ilişkiler kombinasyonu değil siyasal süreçlerini
belirleyen hedefleridir."*

Bir anlamda-esasta doğru ama doğrunun hepsi
değil. Amaçlar elbette belirleyici önemdedir;
ama ilkeler de öyle... "İlişkiler kombinasyonu"
denen şey kapsamlı içeriğe sahiptir. Örneğin, bu
ilişkiler gerici ve karşı-devrimciyse, bu nasıl tem-
mel bir sorun oluşturmaz? Hedef doğru olsa da
ilkelerde sapma-sakatlık varsa, hedefin pratik
bir değeri, bir anlamı kalır mı? Anarşistlerle ay-
nı amaçlara-hedeflere (sömürünün ortadan kalk-
ması, devletin ortadan kaldırılması...) sahip ol-
duğumuzu ama ilkelerde tamamen farklı oldu-
ğumuzu Lenin söylüyor, biz de katılıyoruz buna.
Hedeflere ancak ilkelerle gidilebilir, kuru hedef
saptaması sihirli değnek işi görmez. Eğer, tek
başına *"belirleyen"* *"hedefler"* yani bir anlamda
amaçlar olsa ve başka şeylere ya da ilkelere bu
anlamda ihtiyaç olmasaydı, anarşistlerden nasıl
farklı olurduk? Demek ki, diğer özellikleri (ilkele-
ri) önemsemeyen, yalnızca hedefler (amaçlar)
belirler dersek bunun bilimsel olmayacağı açıktır.
Nasıl olur da bir hareketin geliştirdiği ilişki-
ler kombinasyonu önemli olmaz.

Çok açık ki Partizan'ın bu yanlış felsefi görüşü

099
SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

onu, UKKTH ilkesini bir ulusal hareketin reformist veya devrimci değerlendirmesinin tek kısmı yapma hatasına kadar sürüklemektedir.

Partizan'da, tarihteki Kürt isyanlarını bir çırpıda ortadan kaldıran teknik-unutkanlık olduğuna inandığımız, Kürt ulusal hareketini PKK ile başlatan veya diğer Kürt isyanlarını Kürt ulusal hareketinden saymayan kusurlu görüşe de (bir ayrıntı olarak) dikkat çekmek isteriz. Mesele biraz da tarih bilinciyle alakalıdır, onun için ayrıntı da olsa önemlidir.

Partizan, KAYPAKKAYA'ya atfen şöyle söylüyor:

"Henüz ortada sözü edilmiş bir Kürt ulusal hareketi yokken ulusal hareketlerin genel karakteristiklerini ve ülkemiz tarihindeki gelişimini tahlil edip, ulusal hareketlerdeki demokratik öze dikkat çekip, bu hareketlerin hangi durum ve koşullarda desteklenmesi gerektiğini gözler önüne sermiştir." (Partizan. Sf:12)

Kaypakkaya yoldaş, özellikle Kürt isyanlarının hepsini sayıp bunları Kürt ulusal isyanları ve hareketleri olarak tanımlıyor. Demek ki, ortada Kürt ulusal hareketi vardı. Ve hiç kuşkusuz genel ulusal hareketlerdeki demokratik öze dikkat çekerken, bunu Kürt ulusal hareketi açısından da yapıyordu. Revizyonist, reformist ve tüm sosyal şovenlerle bunun köklü münakaşasını yürütüyor, Türk hakim sınıflarının milli zulmünü teşhir ederek, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunuyordu vb. Partizan'ın söyledikleri (*"ulusal hareketlerdeki demokratik öze dikkat çekip,"*) bu gerçeğin bazılarını karartıyor. Yani, sanki KAYPAKKAYA Kürt ulusal hareketinin demokratik özüne dikkat çekmemiş... Partizan dergisindeki, *"Bugün politik durumu değişmiştir,..."* diye başlayan söze göre, ya da bundan da anlaşılıyor ki, Partizan'ın meramı, Kürt ulusal hareketini reformist değerlendirme gayretiyle melüldür. Kaypakkaya'nın, *"...ulusal hareketlerin genel karakteristiklerini ve ülkemiz tarihindeki gelişimini tahlil edip, ulusal hareketlerdeki demokratik öze dikkat çekerken,..."* sözlerini aktarırken ve sonrasında da Kürt ulusal hareketinin politik durumunun değiştiğini eklerken, sözü Kaypakkaya'nın Kürt ulusal hareketini demokratik-devrimci değerlendirmede iddiasına getirdiği utanç verici ama ustalıklarla yaptığı anlaşılmalıdır. Ayağı ayakkabıya uydurma denen şey bu olsa gerek.

Bakın Kaypakkaya ne diyor! *"Kürt milli hareketinin genel eğilimi de elbette milli bütünlüğü olan bir devlet kurulması yönündedir. Fakat genel eğilimi başka şeydir, bir milli hareketin formüle*

ettiği somut istekler başka şeylerdir. Somut istekler bu genel eğilime aykırı düşmezler. Fakat her milli hareket bu eğilimi yani ayrı devlet kurmayı kendine somut olarak hedef olarak seçmeyebilir. Bu durumu etkileyen sayısız faktörler vardır." (Sf:198)

Hiç kuşkusuz ki, somut gerçek farklı, evrensel gerçek farklıdır. Ya da genel-evrensel bir doğru ayrı, somut-tek bir doğru ayrı şeylerdir. Dolayısıyla, Lenin; *"burjuva-demokratik"* terimi yerine *"ulusal-devrimci"* terimini doğru bulduk derken, genel olarak ulusal hareketlerin istisnasız demokratik bir muhteva taşıdıklarından ötürü ve geline aşamada ulusal-devrimci hareketler şeklinde değerlendirilmelerinin en doğru olduğunu söylerken, genel bir doğruyu, yani genel ulusal hareketlerin niteliğini açıklıyordu, herhangi somut bir ulusal hareketi değil. Bu bakımdan, Partizan'ın, bu değerlendirmeyi boşa çıkarma gayesiyle zorlamaya girip, hem de Lenin'in açık sözlerini karşı karşıya getirme suretiyle, bir çaba içerisine girmesi son derece anlamsızdır. Sınıf Teorisi'nin görüşüne karşı çıkan Partizan dergisi şöyle diyor; *"O bölüm Sınıf Teorisi'nin anladığı ve zannettiği gibi ulusal hareketlerin niteliği sorununa değil geri ve ezilen bağımlı ve sömürge ülkelerde komünistlerin ve Komünist Enternasyonal'in desteklemesi gereken ulusal hareketleri içeriyor."* (Partizan. Sf:18)

Biraz ileride Lenin'in ağzından aktararak (bizce eksik algıya dayanan hatasını onun ağzıyla doğrulamaya çalışıyor.); *"Komünist Enternasyonal'in ve komünist partilerin, geri ülkelerdeki burjuva demokratik hareketi desteklemeleri gerektiğini ifade etmenin ilke ve teori açısından doğru mu, yanlış mı olduğunu tartıştık."* (Lenin. agy)" diyor.

Partizan (açık değilse, gizli) şu yaklaşımdadır; ulusal hareketi devrimci-reformist değerlendirmenin yeri yoktur, tek mesele onun desteklenip desteklenmeyeceği sorunudur. Ulusal hareketin politik açıdan devrimci mi, reformist mi ikileminde UKKTH talebiyle yola çıkmış olmasını şart koşarak bu meseleyi dillendiriyor ama mantığı başkadır. Partizan'ın devrimcilik için şart koştuğu "UKKTH talepli" anlayışının, ulusal hareketleri devrimci değerlendiremeyeceğimiz anlamına geleceğini-devrimci değerlendirmemizin önünde engel olduğunu ileride açacağız!

Hemen söyleyelim; desteklenmesi gereken hareketler meselesi tartışılırken bu hareketlerin niteliğini tartışmamak gibi bir *"olağanüstülük"* ne Lenin'in ve ne de diğer komünistlerin işi olamaz! Niteliklerini tartışmadan, destekleyip destekle-

meveceklerini kararlaştırmak nasıl mümkün olabilir! Nitekim, tartışmaya bakıldığında-Lenin'in söylediklerine ve tabii ki Partizan'ın aktardıklarına bakıldığında da bu açık değil midir? Burjuva-demokratik terimi yerine ulusal-devrimci terimini kullanmayı doğru bulduk-kararlaştırdık derken, bir niteliği ifade edip tartışmış olmuyorlar mı? Ve bu nitelik üzerine destekleyip desteklemeyeceklerini kararlaştırmıyorlar mı? Ancak gerçekten devrimci oldukları taktirde destekleriz derken niteliği tartışmış olmuyorlar mı? vb. Partizan'ın aktardıklarından da alın-tılayarak bunun böyle olduğunun örneklerini çoğaltmak mümkün. Ama gerek yok, zira her şey açık. Lenin ve diğerlerinin Komünist Enternasyonel'de mantıksız bir tartışma yürüttüklerini düşünmüyoruz. Ama elbette ki, komünistlerin desteklemesi gereken ulusal hareketler meselesi tartışılmakta ve somut-tek hareketin politik niteliği tartışma konusu yapılmayıp, genel ulusal hareketin niteliğinin tartışılması yürütülmektedir. Bu o kadar açık ki, karşı çıkmamanın yanlışlığını kanıtlamak sadece zaman kaybı olacaktır.

İkinci nokta olarak; Lenin'in "... ilke ve teori açısından doğru mu, yanlış mı olduğunu tartıştık." demesi, başka şeyleri tartışmadık (politik niteliklerini tartışmadık) anlamına mı geliyor-bu anlamda mı söylüyor? Yani, "boşuna çırpınmayın biz onu tartışmadık" demek için mi öyle söylüyor? Böyle bir ihtiyaçla mı söylüyor yoksa tartışma sonucu salt varılan kararın (destekleme şartları ya da kararı) nasıl geliştiğini anlatmak için mi söylüyor?! Ve dahası, "şunu tartıştı demekle" başka şeyi tartışmadıklarını (sizin yaptığınız gibi) kanıtlamak için mi söylüyor?

Bakin söylenenler nedir ve nerde tartışılıp, nasıl söyleniyor. Tartışmanın "Uluslar ve Sömürgeler Komisyonunun Raporu" ile ilgili olup, bu raporun tartışılmasında ya da yeni tezler sunularak yürütülen ve sonuçlandırılan bir tartışma olduğunu bilmek son derece önemlidir! Lenin kendilerinin tezlerini madde madde açıklıyor ve açıklarken üçüncü maddede şunu söylüyor;

"Üçüncüsü, ben, burada, dikkatleri özellikle geri kalmış ülkelerdeki burjuva demokratik hareket sorunu üzerine çekmek istiyorum. Aramızda bazı görüş ayrılıklarına neden olan sorun, işte budur. III. Enternasyonel'in ve komünist partilerin geri kalmış ülkelerdeki burjuva demokratik hareketi desteklediklerini ilan etmelerinin, ilkelerde ve teoride doğru olup olmadığını aramızda tartıştık; bu tartışma sonunda 'burjuva demokratik' hareket teriminin yerine 'devrimci-ulusal hareket' terimini kullanmayı oybirliğiyle kararlaştırdık. ..." (Lenin. Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı. Sf222)

Evet, ne için ve nasıl-nerede söylediği açıklığa kavuşmuştur. Ki, bundan Partizan'ın ispatlamaya çalıştığı sonuç çıkmamaktadır. Lenin'in rapor olarak ileri sürdüğü yeni tezler, hiç kuşkusuz ki, bu ülkelerdeki ulusal hareketlerin emperyalizm çağında ne özellikler gösterdiği ve tabii ki niteliklerini incelemekte ve buna binaen desteklenmelerinin ve aynı zamanda yeni biçimde "ulusal-devrimci hareket" şeklinde ifade edilmelerini oybirliğiyle kararlaştırdığını içermektedir, Partizan'ın dediği gibi değil. Açık ki, bu, yürütülen tartışmanın bir bölümüydü. Ve, Lenin o sözlerine bitişik olarak devam ederek, "Kuşkusuz, her ulusal hareket, ancak burjuva demokratik bir hareket olabilir,..." derken bir niteliği tartışıyordu. Dolayısıyla Lenin'in bu sözünü bir iddia için ileri sürmek yerinde değildir. Elbette tartışma başlı başına ulusal hareketin politik niteliği değil, ama bunu tamamen yadsıyor mu? Hayır. Zira aynı sözlerinde-biraz ileride terim değişikliğinin anlamını açıklarken; "... biz, sömürge ülkelerin burjuva kurtuluş hareketlerini, ancak bu

Lenin: "burjuva-demokratik" terimi yerine "ulusal-devrimci" terimini doğru bulduk derken, genel olarak ulusal hareketlerin istisnasız demokratik bir muhteva taşıdıklarından ötürü ve geline aşamada ulusal-devrimci hareketler şeklinde değerlendirilmelerinin en doğru olduğunu söylerken, genel bir doğruyu, yani genel ulusal hareketlerin niteliğini açıklıyordu, her hangi somut bir ulusal hareketi değil. Bu bakımdan, Partizan'ın, bu değerlendirmeyi boşa çıkar-ma çabesiyle zorlamaya girip, hem de Lenin'in açık sözlerini karşı karşıya getirme suretiyle, bir çaba içerisinde girmesi son derece anlamsızdır.

Ulusal imtiyazlar sağlama eğilimini-
vanını kesinlikle
(evet kesinlikle!)
demokratik muh-
tevedan ayırma-
mız gerekir! diyor
Lenin. Bu durum-
da şu soruyu sor-
mak gerekiyor.
Ulusal imtiyazlar
sağlama eğilimi
(demokratik muh-
tevedan kesin
ayırmamız gere-
ken vanı). acaba
bağımsızlık eğili-
miyle yani iste-
miyle alakalı mı-
dır-alakalı olabilir
mi? Bunlar arasın-
da bir bağ-iliski
var mıdır? Yanıtla-
yalım. Olmadığını
söylemek, bunları
birbirinden ayır-
mak fazlasıyla akla
aykırı olur. Yani
aralarında kesin
bir akrabalık, ala-
ka-bağ vardır. En
büyük ulusal ayrı-
calık ulusal ba-
ğımsızlık hakkı-
ayrıcalığı değil mi-
dir? Evet öyledir.
Zira her ulusal ha-
reketin genel eğili-
miydi bağımsız
devletini kurma
eğilimi. Ulusal ay-
rıcalıklar bağım-
sızlıktan mutlak
kopmaz. onun kar-
sisına kesin veya
genel olarak retle
çıkamaz.

hareketler gerçekten devrimci oldukları takdirde, bu hareketlerin tem-
silcilerinin o ülkelerdeki köylülüğü ve sömürülen geniş kitleleri, devrim-
ci bir ruhla örgütlenmemize engel olmadıkları takdirde desteklemeli-
yiz ve destekleyeceğiz. Eğer bu koşullar yerine getirilmezse, bu ülkeler-
de reformcu burjuvaziye karşı (ki bunlara II. Enternasyonal kahramanla-
rı da dahildir) savaşım veriniz. " (age. Sf:223) diyerek bu hareketlerin ni-
teliğini tartışmaktadır aynı zamanda. Koşul yok mu bu sözlerde? Var!
Koşul, şartlar, kıstaslar, kriterler, ölçüler değil midir? Öyledir! O halde
ST'nin bunları baz alması ya da baz alınmalı demesi neden yanlıştır?
Salt tartışma "desteklenir tartışması" olup, nitelik belirleme tartışması
olmadığı için mi? Kaldı ki, koşullardan bahsederken, aradığı, ifade etti-
ği niteliktir, başka bir şey değil.

Tanımı, tartışmayı, doğruyu, ifadeyi vb. teklaştirmek kadar hatalı bir
yöntem olamaz. Bu açığa çıkıyor.

Partizan'ın tüm çabası, "Lenin'in tartıştığı kıstaslar mıdır, yoksa değil
midir?" darlığındadır. Dolayısıyla da Lenin'in tartıştığı şeyin, komünist-
lerin hangi nitelikteki hareketleri destekleyeceği meselesi olduğudur
ispatlanmak istenen. Bununla da Sınıf Teorisi'nin savunduklarını çürüt-
me peşindedir. Oysa, bu tartışmada, ulusal hareketin niteliği için bize
ışık tutan ölçülere de önem vermesi gerekir.

Sınıf Teorisi, "Lenin yoldaşın işaret ettiği noktalardan hareket etmeli-
yiz." diyor ve doğru söylüyor. Bu hareketler, ancak devrimci oldukları-
nda ve örgütlenmemiz önünde engel olmadıkları taktirde desteklenebi-
lirler ve bu koşulları yerine getirdiklerinde-taşındıklarında devrimci olup
reformist değerdendirilemezler! Bunda yanlış olan nedir?

Bir başka nokta, bakın ne diyor Partizan Lenin'e atfen: "Burada da '...
bu hareketleri ancak gerçekten devrimci olduğu...' durumda destekle-
yeceğini vurgularken buradan anlaşılması gerekenin UKKTH talepli ulu-
sal mücadele olduğudur." (Partizan, Sf:19)

Hemen söyleyelim ki, Lenin ve onun şahsında diğer komünistler bir çı-
pıda demokratik muhteva taşıyan ulusal hareketleri ya da bunların de-
mokratik muhtevasını desteklemekten men edildiler. Büyük bir haksız-
lık! Bütün komünistler, ulusal hareketin somut talep olarak UKKTH ta-
lebini alıp almadıklarına bakmadan, onun demokratik muhtevasını des-
teklemişlerdir, yani bu muhtevayı taşıyan ulusal hareketleri destekle-
mişlerdir! Ulusal hareketlerin demokratik muhtevası devrimci muhteva-
sı olsa da, bu devrimci muhteva UKKTH'nın somut talep edilmesine
mutlak bağlı bir muhteva-devrimcilik değildir. Devrimci ya da demokra-
tik muhtevayı UKKTH ile sınırlamak anti MLM olduğu gibi, bu devrimci
demokratik muhtevanın ulusal baskıya karşı hemen tüm ulusal demok-
ratik talepleri karşılayan kapsamda olduğunu bilmeyen varsa İbrahim'i
okuma "zahmetine" lütfen katlansın.

Kaypakkaya ve Lenin'den aktaralım.

"Kürt milli hareketi genel bir demokratik muhteva taşır. (Hani o zaman
Kürt ulusal hareketi yoktu? Aktaranın notu.) Çünkü bir yönüyle ezen ulu-
sun hakim sınıflarının zulmüne, zorbalığına, imtiyazlarına, bencil çıkar-
larına yönelmiştir. Milli baskının kaldırılması, milliyetler arasında eşit-
liğin sağlanması, dil üzerindeki yasaklamaların ve sınırlamaların son
bulması, her alanda uluslar arasında eşitliğin ve ulusal devlet kurma
hakkı eşitliğinin tanınması, bütün bunlar demokratik ve ilerici talepler-
dir." (I.K. Seçme yazılar.II. Sf:202)

Lenin'i dinleyelim: "...Her ezilen ulusun burjuva milliyetçiliği, zulme

karşı yönelmiş olan genel demokratik muhteva taşıyıcı ve bizim, ulusal imtiyazları sağlama eğiliminden bunu kesin olarak ayırdederek... kayıtsız şartsız desteklediğimiz işte budur."

(Hani, desteklemeyi tartışırken ancak gerçekten devrimci oldukları takdirde destekleriz derken bundan UKKTH talebiyle hareket edenleri kastediyordu, bu anlaşılmalı diyordunuz!) Sanırsınız demokratik muhtevanın ne olduğu hakkında daha fazla konuşmaya gerek yoktur.

Dönelim başa, peki neden bunu anlamalıyız, siz nerden çıkıyorsunuz? Lenin öyle bir şey mi söylüyor? Lenin (özellikle yaklaşımınıza atıf olsun diye söylüyoruz) destekleme tutumunu tartışıyor, hiç de gerçekten devrimci olmasının UKKTH ilkesiyle alakalı olduğunu söylemiyor. Tersini kanıtlayabilir misiniz? Hayır. Özellikle Lenin'in bu tartışmayı yürüttüğü koşullarda somut bağımsızlık hedefi-UKKTH ilkesiyle hareket eden hareketlerden söz edilemez. Dahası, her ulusal hareketin değişik muhteva, değişik karakter ve taleplerle ortaya çıktığı bilinmektedir. Evet, her milli hareketin genel eğilimi ulusal bütünlüğü olarak devletini kurmaktır, ama buna karşın ulusal hareketin somut olarak formüle ettiği talepler başka başka olurlar. Bunun çok değişik sebepleri vardır. Bunları Stalin ve İbrahim yoldaşlar çok açık bir şekilde beyan etmektedirler. Peki somut hedef ya da talep olarak UKKTH değil de özekliği vb formüle ettiklerinde bu hareketler otomatikman reformist olup devrimci olmaktan çıkarlar mı, çıkmaktadırlar mı? MLM'ye ve elbette ki bize göre hayır! Komünistlerin programı açısından bakılırsa evet, ama ulusal hareket açısından bakılırsa hayır. Çünkü bu, onun özgünlüğüdür, bu özgünlüğünden ileri gelir. Ulusal hareket, komünist hareketten tamamen farklıdır. Dolayısıyla, onun devrimciliği ile proleter devrimcilik aynı özellikleri taşımadığı gibi aynı ölçülerini barındırmaz-talep etmez. Ulusal hareketin devrimciliği, dünya devrimi karşısındaki pozisyonu, emperyalizm ve hakim sınıflara darbe vuran bir hareket olup olmamasında açığa çıkar daha çok. Çünkü onların politik olarak devrimci oluşları aynı şey ama UKKTH'yi somut olarak ileri sürüp sürmemeleri aynı şeylerdir.

Eğer böyle olmasaydı; *"Her milli hareketin genel eğiliminin, milli bütünlüğü olan devletler kurulması yönünde olduğunu, meta üretiminin ve kapitalizmin ihtiyaçlarını en iyi bu devletlerin karşıladığını, en güçlü ekonomik etkenlerin bu yönde işlediğini..."* (I.K. Seçme Yazılar II. Sf:213. Ocak Yayınları) diyen İbrahim yoldaşın,

bilimsel olarak tespit ettiği bu genel eğilimle, her milli hareketi devrimci değerlendirdiğini, politik açıdan bakmadan her ulusal hareketi devrimci değerlendirdiğini iddia etme durumunda kalmaz mıyız? Öyle ya, Partizan herhangi bir ulusal hareketin değerlendirilmesi, ancak, UKKTH hedefli mücadelesine, bu ilkeyi benimseyip benimsemediğine sabitliyor. Bunun kendi devletini kurma olduğunu biliyoruz. O halde İbrahim'in her ulusal hareketin genel eğilimi devletini kurma yönündedir demesi, her ulusal hareketi devrimci değerlendirdiği anlamına gelir! Tabii ki Partizanın mantığına göre...

Ya da her milli hareketin genel eğilimini böyle değerlendiren İbrahim yoldaş, bu genel eğilime karşın neden politik pozisyonu-somut olarak formüle ettiği isteklerini ayrı şeyler olarak değerlendirme gereği duysun ki? "Somut istekler, bu genel eğilime ters düşmezler." derken de yanılmıyordu ve somutta formüle edilen şeyin UKKTH şeklinde formüle edilmiş olmasa da o hareketin devrimci olacağına-olabileceğine ihtimal sunmuş olmuyor mu? Yani, somut olarak başka şeyler formüle edilmiş olsa bile, bütün bu formüle edilenlerin o genel eğilime yönelik, onun adımları, parçaları vb. olarak açıklamış olmuyor mu, bu anlama gelmez mi? Bizce öyledir. Demek ki, söz konusu ulusal hareketin UKKTH ilkesi somut hedefiyle pratik programını formüle etmesi şart değildir ve gerçek devrimcilikten kasıt UKKTH somut talebi değildir-bu anlaşılır.

Bir başka açıdan yaklaşırsak; eğer UKKTH talepli mücadele açısından somut tutumu, o ulusal hareketin devrimci ya da reformist değerlendirilmesinde tek çıkış noktası olsaydı Partizan'ın ileri sürdüğü gibi... evet eğer böyle olsaydı; yeryüzünde kaç tane ulusal devrimci hareket gösterebiliriz-çok aramamız gerektiği açıktır. Ama emperyalizm ve yerli hakim sınıflara darbe vuran, aynı zamanda örgütlemelerimizin önünde engel olmayan ve böylece dünya devrimine hizmet eden ulusal hareketleri (UKKTH somut mücadelesi-talebiyle yola çıkmamalarına ama bu genel eğilimi taşıdıkları halde) nereye yerleştireceğiz? İşte, zamanında bunların en önemlilerinden biri olan PKK (KOGRA-GEL)'ye ne derdik? Partizan'a göre reformist, Sınıf Teorisi'ne göre devrimci. Açık ki, sektör siyaset Partizan'a yön veren özürü siyasettir. İdeolojik çizginin tayin edici olduğunu söylemek anlamsız değildir! İdeolojik çizgide yaşanan kırılmanın, siyasi çizgiye yansımaması düşünülemezdi.

Evet eğer Partizan'ın dediği gibi (ayırmsız olarak

hem de), UKKTH talepli mücadele söz konusu ulusal hareketin devrimci olması için kesin bir kural-mihenk taşı ise, emperyalizmin en vahşi çıkar ve emellerle Balkanlar'da, Kafkaslar'da kışkırttığı ulusal hareketler, hatta renkli "devrimler" politik olarak devrimci olmalı(!?) Zira bunlar, "bağımsızlıklar" için mücadele ediyorlar(!) Evet evet, bu bağımsızlıkla ancak alay edilebilir! Onun için savaşıyorlar ama ABD ve AB emperyalizmine köle olmak üzere savaşıyorlar. Bağımsızlık talebiyle mücadele ediyorlar, ama bu bağımsızlık hangi şartlardaki bağımsızlık içindir, nasıl bir bağımsızlıktır, gerçekte bağımsızlık mıdır, değil midir, bu hiç de gizli değil. Buradan şu sonuç kesinlikle çıkar: Bağımsızlık talebi, Lenin'in de dediği gibi, mutlak bir şey değil. Dahası bu, ulusal hareket açısından (yine dikkat edin ulusal hareket açısından tartışıyoruz, komünistler ve programları için değil), ulusal hareketin politik niteliği açısından şart olmamakla birlikte, değişkendir-şartlara ve koşullara bağlıdır. (Bazen başka biçimlere bürünür, diğer bir koşulda başka bir biçime bürünür.) Dahası, bu ilke (UKKTH talebi), ulusal hareketin niteliğine bağlı olarak anlam kazanır. Demin verdiğimiz örneklerde (bu gibi hareketler bakımından) bağımsızlık hedefi (UKKTH talebi) sözde kalmakta veya gerici bir isteme bürünmektedir. Ama böyle bir hareket değil de politik olarak devrimci olan bir hareket bu ilkeyi kullanmış olsaydı, bunun fevkalade bir anlamı-değeri olurdu. Yani bu politik olarak devrimci olan hareket, emperyalizme darbe vuran, dolayısıyla onun güdümünde olmayan bir harekettir vb dolayısıyla bunun bu taleple hareket etmesi anlamlı olurdu. Ama Kafkas ve Balkan örneklerinin birçoğunda kullanılan bu talep ilkenin hiçbir değeri olabilir mi? Var ama nedir bu? Açık ki, devrimci değil bu değer. Her şeyden anlaşılıyor ki, UKKTH talebiyle hareket etmesi, ancak o hareketin politik olarak devrimci olduğu koşulda değerli-anlamlıdır, ama politik olarak devrimci olmayan bu kukla hareketlerin elinde adeta bir oyuncak ve sahtekarlık aracıdır. Demek ki, ulusal hareketlerin politik niteliğini (özellikle her durumda diyelim) belirleyen UKKTH-bağımsızlık talepli mücadele değil, tersine UKKTH-bağımsızlık talebinin devrimciliğini belirleyen ulusal hareketin politik niteliğidir. Bu, açıkça görülmektedir.

Kısacası; Lenin'in, "ancak gerçekten devrimci olduğu" taktirde desteklemeliyiz-destekleriz sözünden, Partizan'ın iddia ettiği gibi, UKKTH talepli mücadele anlaşılabilir-anlaşılmaz. Ve bundan da hareketle, Sınıf Teorisi'nin PKK'yi reformist değil, devrimci değerlendirmesi doğru ama

Partizan'ın hatalıdır.

Eğer Lenin'in o söylediklerinden ("gerçekten devrimci olduğu" sözünden) ulusal hareketlerin UKKTH talepli ulusal mücadeleyi yürütmeleri sonucu çıkmıyorsa, o zaman açıktır ki, Lenin, onu kast etmiyor, tersine ondan bağımsız olarak gerçekten devrimci olmalarını söylerken, somut talepleriyle birlikte politik olarak devrimci olmalarını kast ediyor. Dolayısıyla da ulusal hareketin politik niteliğini de tartışıyor-konu ediniyor. Başka türlü olamaz.

Önemli Bir Tartışma Yeri

Yukarıdaki bölümün sonunda bu tartışma ihtiyacıdır: Lenin yoldaşın yukarıdaki sözlerini buraya alarak tartışmamızı yürütelim.

"...Her ezilen ulusun burjuva milliyetçiliği, zulme karşı yönelmiş olan genel demokratik muhteva taşı ve bizim, ulusal imtiyazları sağlama eğiliminden bunu kesin olarak ayırt ederek... kayıtsız şartsız desteklediğimiz işte budur."

Evet, Lenin demokratik muhtevadan ulusal imtiyazlar sağlama eğilimini kesin olarak ayırarak kayıtsız şartsız desteklememiz gereken yan olarak bu demokratik muhtevayı işaret ediyor. Yani, her ulusal harekette bir arada bulunan "ulusal imtiyazlar sağlama" yanını "demokratik muhtevadan" ayırmamız gerektiğini söylüyor-ayırıyor. Zira zaten her ulusal hareket bu eğilimi (bağımsızlık eğilimini) taşıyordu. Ama her ulusal hareket politik olarak devrimci değildi-desteklenemezdi. O zaman ayırmamız gereken ulusal imtiyazlar sağlama eğilimi hangisidir ve bu nedir-nasıl anlaşılmalıdır? Bu aktarımlarda ortaya koyduğumuz alıntılarda görülmektedir ve ilerleyen bu anlatımlarımızda da açıklanacaktır. Ulusal hareketin politik olarak değerlendirilmesinde ulusal ayrıcalıklar yanı sıra demokratik-devrimci muhteva yanı ve devrimci-reformist özelliği meseleleri üzerinde duracağız vb.

Dikkat çekmek, tartışmak istediğimiz şey şu; açalım: Ulusal imtiyazlar sağlama eğilimini-yanını kesinlikle (evet kesinlikle!) demokratik muhtevadan ayırmamız gerekir! diyor Lenin. Bu durumda şu soruyu sormak gerekiyor. Ulusal imtiyazlar sağlama eğilimi (demokratik muhtevadan kesin ayırmamız gereken yanı), acaba bağımsızlık eğilimiyle yani istemiyle alakalı mıdır-alakalı olabilir mi? Bunlar arasında bir bağ-iliski var mıdır? Yanıtlayalım. Olmadığını söylemek, bunları birbirinden ayırmak fazlasıyla akla aykırı olur. Yani aralarında kesin bir akrabalık, alaka-bağ vardır. En büyük ulusal ayrıcalık ulusal bağımsız-

lık hakkı-ayrıcılığı değil midir? Evet, öyledir. Zira her ulusal hareketin genel eğilimiydi bağımsız devletini kurma eğilimi. Ulusal ayrıcalıklar bağımsızlıktan mutlak kopmaz, onun karşısına kesin veya genel olarak retle çıkmaz. Hatta bu ayrıcalıklar bağımsızlık eğilimini besler, ona hizmet eder de. En önemlisi de ulusal burjuvazinin kendi pazarına rakipsiz sahip çıkma istemi ve emeli asla ya da kesin bir şekilde ortadan kalkmaz. Eğer ulusal ayrıcalıklar eğilimi taşıyorsa bir ulusal hareket, bu, onun bağımsızlık eğiliminden kesin bir şekilde koptuğu anlamına gelmez. Eğer ulusal ayrıcalıklar eğilimi taşıyorsa, daha ilerisinde kendi bağımsız devletini istememesinin nedeni ne olabilir ki? Ulusal ayrıcalıklar elde etmek için mücadele ediyor ama bağımsız devleti için mücadele etmez, böyle bir eğilimi kesin yoktur demek kabul edilir bir görüş değildir.

Ulusal ayrıcalıklar yanı, söz konusu ulusal hareketin somut pratikte bağımsızlık talebinden koparak belli ulusal demokratik talepler için mücadele ediyor olmasını anlatır bir bakıma ve bu durumda anlam kazanır. Ama somut pratikte böyle mücadele etmesi o ulusal hareketin her durumda ve mutlak bir şekilde bağımsız devletini kurma isteminin ortadan kalktığı anlamına gelmez. Bundan dolayı da politik olarak devrimci olmadığı sonucu hemen çıkarılamaz. Esasta diğer faktörlere bakılarak karar verilir. Ve zaten, bu anlamda ulusal ayrıcalıklar için mücadele, demokratik mücadelenin dışında değildir.

İkinci anlamda ise (ve esas burada gerçek anlamını kazanır, Lenin'in kast ettiği de budur), ulusal hareketin gerici sınıflarının önderliğinde olmasıyla bu kesimin-sınıfın burjuva-gerici çıkar ve tahakkümünü amaçlayan, bu sınıfların egemenlik, imtiyaz ayrıcalıklarını hedefleyen bir muhteva taşıyan yanı veya bir hareket olma özelliğidir! Şayet böyle olursa, yani ulusal hareket her bakımdan buysa ya da esas yanı buysa, yani diğer demokratik muhteva ve politik anlamda devrimci oluşunu koşullayan özellikleri yitirek tam bir gerici sınıf hareketi olmuş, gerici dünyanın parçası durumdaysa, bu hareket devrimci olamaz, desteklenemez. Ulusal harekette ayırmamız gereken temel yan budur işte. Ve bu anlamdaki ulusal ayrıcalıklar yönünü elbette demokratik yanının dışında görür ayırırız, dahası desteklemek bir yana bu yana karşı mücadele ederiz! Yine, bu yanını ulusal hareketin genel eğiliminden çıkarıp atmak gerekir. Ama, bu çıkarıp atma istemimiz ne kadar devrimci ve haklı olursa olsun, buna rağmen, bütün burjuva milliyetçi ideolojiye-önderliğe sahip ulusal hareket-

lerin taşıdığı genel eğilim (bağımsız devletlerini kurma), bu ulusal ayrıcalıklar eğiliminden tam ve kesin olarak temizlenmez-temizlenemez. Bu, ulus burjuvazisi-egemen sınıflarının sınıf nitelikleri gereğidir. Tersini düşünmek burjuvaziye anlamamak-tanınamaktır. Tahakküm altındaki ulus burjuvazisi ulusal harekete girişerek ya da önderliğini ele geçirerek bağımsız devletini kurup burjuva egemenliğini tesis etmek ve imtiyaz-ayrıcalıklarını koruyarak garanti etmek ister. Dolayısıyla da ulusal hareketlerdeki bağımsızlık eğilimiyle hareket eder, bu eğilimi taşıy ve ortaklaşır. Ama bunu burjuva ayrıcalık ve tahakkümü için-sömürü "hakkı" ya da üstünlüğü için yapar. Yine de bu, bağımsızlık eğilimi içine girer, onun bir bölümünü oluşturur. Yani, "ulusal ayrıcalıklar" yanıyla, bağımsızlık eğilimi ulusal harekette birleşir, bir arada bulunur.

Bunlardan anlaşılması gereken bir şey, bağımsızlık eğiliminin her zaman, her durumda "ulusal ayrıcalıklar" eğilimi ya da yanından ayrı olmadığı-olamayacağıdır. İkinci şey, bizlerin bu iki yanı bir birinden ayırmamız gerektiğidir. Üçüncü şey, burjuva milliyetçi ulusal hareket açısından baktığımızda bu iki eğilimin daima iç içe olacağı ve bizlerin o ulusal hareketi politik olarak değerlendirenken, bunu, ancak en genel anlamda, bağımsızlık eğilimiyle iç içe giden "ulusal ayrıcalıklar" yanına rağmen, (ama bunu ayırarak) diğer somut özelliklerine bakarak yapmamız gerektiği doğrulanmaktadır. Değerlendirmemizde ulusal hareketin politik olarak gösterdiği-taşıdığı özellikler öne çıkar. Dördüncü şey, genel anlamıyla "ulusal ayrıcalıklar" yanı, her durumda ve mutlak şekilde bağımsızlık yanından farklı değildir. O halde, bağımsızlık eğilimi (UKKTH hedefli mücadele) her durumda ulusal hareketi devrimci kılmaz ve ulusal hareketin politik olarak değerlendirilmesinde mihenk taşı olmaz-olamaz. Beşinci şey, ulusal hareketin içinde kesinlikle yer alan (daha çok ya da çoğu kez önderliğini yapan) ulusun burjuvazisi, önderlikte ya da önderliğin bir parçası olarak ulusal harekette yer alıp, belirleyici veya belirgin biçimde harekete katıldığına, öyle ya da böyle hareket içinde kayda değer bir nüfuzla sahip olduğuna göre; her hareketin genel eğilimi olan bağımsızlık eğilimi bu kesimi de kapsar (bunlar bu eğilim dışında değildir) ve bu kesimle de ifade edilir-edilmiş olur.

Bununla birlikte, bu genel anlamdaki bağımsızlık eğilimi, hareketin içinde-önderliğinin bir bölümü olarak (ya da tamamen önderlikte) olan ulus burjuvazisinin ulusal ayrıcalıklar edinme yanıyla kaynaşır. Ulusal demokratik hak ve ta-

lepler anlamında gelişen ya da bunu anlatan ulusal ayrıcalıklar edinme şeklindeki yan, milli baskıya yönelmiş olan demokratik muhtevanın bir biçimi-parçası olarak belirir. Ulusal ayrıcalıklar eğilimi hareketin genel niteliğine damgasını vuran asıl öge değilse, bu düzeydeki eğilim, o ulusal hareketin genel olarak gerici değerlendirilmesi ya da desteklenmemesi için yetmez. Bu tali eğilime (her harekette vardır) rağmen o hareket, politik olarak devrimci olabilir. Ama ulusun gerici sınıfları önderliğinde ve bunların sömürü ve sınıf ayrıcalıklarını hedefleyip korumaya yönelik anlamdaki "ulusal ayrıcalıklara" yönelmiş, bu damgayı taşıyan ve bunun için var olan ulusal hareket, elbette ki demokratik muhtevadan esasta yoksun olup, bu yanının mutlaka ayrılması gerekir. Bu devrimci değildir ve desteklenmez. Böyle de olsa hareketin demokratik muhtevasını tamamen tasfiye eden ve kesin şekilde bitiren bir rol oynayamaz. Her ulusal hareketin demokratik muhtevası milli zulme yönelmiş olmasından ileri gelir. Eğer bu demokratik muhtevayı ya da hareketin politik açıdan devrimci olmasını, salt her ulusal hareketin ortak genel eğilimi olan bağımsızlık eğilimiyle açıklarsak, gerici sınıf önderlikli reformist hareketleri devrimci değerlendirme ve karşı-devrimci hareketleri destekleyerek en kötü yanlış yapmaktan kurtulamayız. Öte yandan bellidir ki, hangi anlamda olursa olsun ulusal ayrıcalık edinme eğilimi, bağımsızlık eğilimiyle bir yerde buluşur, bundan mutlak biçimde ayrılmaz. O halde, bağımsızlık eğilimi ya da daha doğru ifadeyle ayrılma mücadelesi (bu, ayrılmayı kullanma anlamına gelir, ayrılma hakkının tanınıp tanınmaması başka şeydir) "ulusal ayrıcalıklar" edinme eğilimini de ihtiva eden bir karakter gösterebilir-gösterir. Eğer bu söylediğimiz doğruysa (doğrudur), ulusal hareketi politik bakımdan devrimci değerlendirmenin kıstası olarak UKKTH talepli mücadeleyi nasıl mihenk taşı olarak ileri sürebiliriz? Bir bakıma olmak üzere, eğer UKKTH talepli mücadele veya ayrılma-bağımsızlık eğilimi (her durumda değil, bazı durumlarda olmak kaydıyla), hareket somutunda "ulusal ayrıcalıklar" edinme yanını içeriyorsa (içerdiğini açıklamış bulunuyoruz) ve yanı sıra hareketteki "ulusal ayrıcalıklar" denen yan-eğilim şayet komünistler bakımından destek bulmayan gerici unursa (öyledir); o halde, her ulusal harekette bir arada bulunan (egemen ya da değil) bu iki özellik göz önüne alındığında, herhangi bir ulusal hareketi politik açıdan devrimci değerlendirmek söz konusu olamaz. Bu anlamda, "UKKTH talepli mücadele" şartının en azından belli anlamda da olsa, herhangi bir ulu-

sal hareketi politik olarak devrimci değerlendirmemizin önünde engel oluşturduğu-bir handicap olarak durduğu söylenebilir.

Özetle, her ulusal hareket öyle ya da böyle bağımsızlık eğilimi taşıyorsa (bağımsız devletini kurma eğilimi ya da istemini taşıyorsa), karşı-devrimci ya da reformist olan ulusal hareketler de bu eğilimi öyle ya da böyle, şu veya bu biçimde taşıyor demektir. Bu doğrudur. Bu eğilimi taşımak, herhangi bir talep-hedefli mücadelenin ve mücadelenin şu ya da bu biçim ve özde de olsa olduğunu işaret eder. (Zira hareketten bahsediliyorsa, mücadele var demektir) Bu da doğru. Bunlarla birlikte şunu düşünelim; herhangi bir ulusal hareketin politik olarak devrimci mi, reformist mi olduğunu tepsi ederken, o hareketin UKKTH talepli mücadele etmesini tek temel kriter-mihenk taşı olarak tespit edersek; bu şu anlama gelmez mi? Bazı gerici, reformist, karşı-devrimci, emperyalist kışkırtması ulusal hareketleri "devrimci", ama öte yandan da bazı devrimci ulusal hareketleri (UKKTH somut talepli mücadele etmeyen) reformist vb olarak değerlendirmemize yol açmaz mı? Hemen söyleyelim; UKKTH ilkesini savunmak ayrıdır, ama Partizan'ın şart olarak ileri sürdüğü biçim olan "UKKTH talepli mücadele" etmek farklı şeylerdir. Biri bu hakkın tanınmasıyken, diğeri bu hakkın fiilen kullanılması eylemidir.

Burada ulusal hareketin genel eğilimiyle, yani UKKTH talepli somut mücadele ediyor-etmiyor olmasıyla, politik olarak devrimci oluşunun ayrı şeyler olduğu ve reformist ya da devrimci değerlendirme sorununda somut bağımsızlık talebinin ölçü olmayacağı da bir kez daha açığa çıkmış olup, çıktığı söylenmelidir. İşte, onu genel eğilimi dışında politik olarak devrimci ya da reformist kılan şey, somut olarak UKKTH talepli mücadele ediyor olması ve/veya harekete damgasını vurmaya genel anlamdaki ulusal ayrıcalıklar edinme yanı değil, bu yanına karşın emperyalizme vb darbe vurması, proleter dünya devrimine hizmet ediyor olması ve bunun mantıklı sonuçları olarak gündeme gelen diğer olumlu özelliklerdir.

Elbette ayrılmayı savunması onun demokratik hakkıdır. Ama bu hakla birlikte bu hakkı nasıl, ne yönde kullandığı önemlidir. Buna sınıf mücadelesi çıkarları açısından yaklaşacağımız bilinmektedir. Hakkın demokratik olması, hakkın her durumda kullanılmasını doğru ve desteklenir kılmaz. Bu hak gerici yönde kullanıldığında, bu kullanış devrimci olmayıp desteğimizi almaz. Örneği tarihte mevcuttur bunun. Bu durumda, ayrılma hakkı (UKKTH) talebini somut olarak ele almayı her

şartta doğru bulmayıp desteklemeyeceğimiz de açıktır. O halde nasıl olur da ulusal hareketin politik olarak devrimci olmasını somut olarak UKKTH talepli bir mücadeleye kilitleyebiliriz? Öyle ya bu ulusal hareket bunu kötü yönde kullanırsa veya devrimin çıkarlarına ters olarak kullanırsa, biz bunu desteklemeyiz. Yoksa, Partizan; o hareket ayrılma hakkını kötü yönde, devrimin çıkarlarına zarar veren tarzda kullandığında da biz bunu destekleriz-bu tercih devrimcidir mi diyecek?!

Eğer, *"Değerlendirme konusu ulusal hareketlerin politik niteliği olunca bu değerlendirmelerde mihenk taşı olarak UKKTH'nin alınması gerekir."*

(Partizan, Sf:13) diyorsa, ayrılma hakkını olumsuz yönde-devrimci olmayan tercihle kullanan ulusal harekete elbette devrimci diyip hakkın böyle kullanılmasını destekliyor, destekler demektir. Neden mi? Çünkü Partizan, bu hakkı ulusal hareketin politik niteliği açısından mihenk taşı görüyor ve UKKTH'nin alınmasını şart koşarken bunu kullanmaması için değil, kullanması için veriyor, kullanmaması şartıyla vermiyor herhalde. Politik olarak devrimci olmasının şartı olarak ileri sürdüğü şeyi, kullanması için bir istemde bulunamaz, kullandığında da bu kez kalkıp bu hakkı kullanmak devrimci değil diyerek eleştiremez. Zira devrimci olmanın tek şartı olan bir şey, kullanıldığında, kullanan özneyi devrimci olmaktan çıkarmaz. Ayrılma hakkını kullanmanın devrimci olup olmamasını tamamen şartlar belirler. O zaman bu hakta politik olarak devrimci olmanın mihenk taşı olamaz, şartlara bağlı olarak değişir. Bir durumda veya genellikle bu hak devrimci olmanın bir gereğiymiş, bazı durumlarda buna gerek olmadan da ulusal hareket devrimci olabilir. (Bunları ulusal hareket açısından tartıştığımız ve komünistler açısından bu tartışmanın absürt olacağını tekrar hatırlatalım.) Ulusal hareketin farklı taleplerle vb. belireceğini, bazen dil, bazen toprak, bazen kültür biçimlerinde gündeme geleceğini ustaların söylediklerinden biliyoruz. Hatta emperyalizmin kışkırtması ve kuklası olarak tamamen gerici dünyanın parçası birer karış devrimci hareketler olarak da patlak verip gündeme gelebileceklerini biliyoruz. Bunların "bağımsızlık" talebi de olabilir-olur. Kafkas-Balkan coğrafyası bu tür örnekler bakımından zengindir. İşte politik niteliği ve tüm realiteleleriyle gerici, karşı-devrimci olan bu hareketler söz konusu olduğunda nasıl olur da bunların niteliğini, reformist mi devrimci mi olduklarını tartışabilir ve her şeyi atlayarak, politik nitelikleri söz konusu olduğunda mihenk taşı UKKTH

talepli mücadele etmesidir diyebilirsiniz! Bu tartışmadan şu sonucu çıkarmak hem mümkün ve hem de isabetlidir: Ulusal hareketlerin politik niteliğini belirleyen (bunda mihenk taşı olan) UKKTH talepli mücadele değil, aksine UKKTH talebini-talepli mücadeleyi devrimci kılan ulusal hareketin politik niteliğidir! Politik olarak devrimci olmayan bir ulusal hareketin kullanacağı ayrılma talebi ya da UKKTH talepli mücadelesi nasıl devrimci olabilir? (Ayrılma hakkının kullanılmasını kayıtsız şartsız tanımak doğru, fakat kullanılan bu ayrılmanın doğru olup olmadığı ve desteklenip desteklenmeyeceğinin ayrı şeyler olduğunu söyleyelim. Ayrıca, söylediklerimizden bu hakkı ya da hakkın kullanılmasını tanımadığımız çıkarılmamalıdır.)

Evet, ulusal hareketin kaynağının pazar meselesi-sorunu olduğu, dolayısıyla da kendi devletini kurmaya dönük olduğu şeklindeki genel eğiliminin olduğu bilinmektedir. Milli zulme yönelmiş olmakla vb. genel bir demokratik muhteva taşıdığı yine bilinmektedir. Tüm bunlara rağmen ulusal hareketin politik niteliğini tayin eden etkenlerin; kendi devletlerini kurma eğilimini de belli koşullarla kapsayan (ama belli şartlarda, her durumda ve mutlak değil) ve demokratik muhtevasıyla birlikte; bunlarla birlikte ama esasta da somut pratikte emperyalizm ve gerici hakim sınıflara darbe vurması, örgütlenmelerimizin önünde engel olmaması ve dolayısıyla da dünya devrimine hizmet edip etmemesinin yanı sıra gerici dünyanın parçası olmaması şartları olduğu açıktır. Yukarıdaki anlatımlarımız bunu doğrulamaktadır. Kendi devletini kurma gibi genel bir eğilim olmasına karşın, ulusal hareket bu diğer şartlara uymazsa politik olarak devrimci olamaz. Bizce, ulusal hareketin politik niteliği değerlendirildiğinde UKKTH'nin mihenk taşı alınamayacağı kanıtlanmış bulunmaktadır.

Genel olarak ulusal hareketin ayrılma hakkını kullanıp-kullanmaması hakkındaki tavrımızı somut koşullara (sınıf mücadelesinin çıkarları açısından) bağlı olarak kararlaştırırken, söz konusu Kürt ulusal hareketinin (PKK'nin) UKKTH ilkesi veya hedefinden kopmasını, ulusal demokratik taleplerini daraltmasını, burjuva milliyetçi çizgisindeki derinleşme ve reformist eğilimini hiçbir bakımdan tasvip etmiyoruz. Ve çok açık belirtiyoruz ki PKK'nin yönelimini doğru bulmuyor, ciddi kınımalar-gerilemeler olarak eleştirip onaylamıyoruz. (Konumuz özel olarak PKK'nin değerlendirilmesi olmadığı için bu bölümü geçiyoruz.)

Ulusal Hareketlerin Niteliği Tartışıl- madı İddiası ve Ulusal Hareketin De- ğerlendirilmesinde Bilimsel Kıstaslar Üzerine Bir Kez Daha

Partizan, "O bölüm Sınıf Teorisi'nin anladığı ve zannettiği gibi ulusal hareketlerin niteliği soru-
nuna değil geri ve ezilen bağımlı ve sömürge ül-
kelerde komünistlerin ve Komünist Enternasyo-
nal'ın desteklemesi gereken ulusal hareketleri
içeriyor." demektedir. Lenin'e, başvurup: "... il-
ke ve teori açısından doğru mu, yanlış mı oldu-
ğunu tartışık." diye biten sözlerini aktararak,
Sınıf Teorisi'nin zannettiği gibi ulusal hareketin
niteliğinin tartışılmadığını, yani reformist mi,
devrimci mi tartışmasının yürütülmediğini vb.
kanıtlamaya çalışıyor. Bunun böyle olup olmadı-
ğına bakalım: Bakın aynı yerde (Lenin'in sundu-
ğu rapor üzerine konuşmasında!) neler söyleni-
yor-tartışılıyor.

"... Ama şöyle itirazlar olmuştur: Eğer biz, bur-
juva demokratik hareketten söz edersek, refor-
mist hareketle devrimci hareket arasındaki ay-
rım silinmiş olacaktır. Oysa, son zamanlarda, bu
ayrım, geri kalmış ülkelerde ve sömürgelerde
bütün açıklığıyla belirli bir hal almıştır, çünkü
emperyalist burjuvazi bütün araçlara baş vura-
rak, reformcu hareketi, ezilen halklar arasında da
ekmeye çalışmaktadır. Sömürücü ülkelerin bur-
juvazisiyle sömürgelerin burjuvazisi arasında bir
ölçüde yakınlaşma olmuştur, öyle ki, sık sık ve
belki de çoğu durumda, ezilen ülkelerin burju-
vazisi, bir yandan ulusal hareketleri desteklerken,
aynı zamanda, emperyalist burjuvaziyle anla-
şma halindedir, yani emperyalist burjuvaziyle bir-
likte devrimci hareketlere karşı savaşım ver-
mektedir. Bu, komisyonda yadsınamaz bir biçim-
de tanıtılmıştır ve bu yüzden, bu ayrımın (dik-
kat edin ayırmadan bahsediliyor! Aktaranın no-
tudur.) göz önünde tutulmasının ve hemen her
yerde 'burjuva demokratik' terimi yerine 'dev-
rimci-ulusal' teriminin kullanılmasını tek doğru
davranış saydık. ..."

Alıntıyı uzatmaya gerek yok, bu söylenenler ye-
terli yanıtı verip, hangi iddianın doğru olduğunu
açıklamaya yeterlidir. Büyük bir önemle bu ayı-
rım dikkat çekildiği yerde, tersini söylemek an-
lamsız gelmektedir! Karar alınıp (oybirliğiyle
hem de) "devrimci-ulusal" hareket demenin ka-
rarlaştırıldığı bir tartışma, ancak, bu niteliğin
tartışılmasını konu edinerek karara varabilir,
başka türlü değil.

Şimdi, bu alıntı ve tartışmada açığa çıkan ikinci
şeye bakalım. Ki bu da Sınıf Teorisi ile Partizan

arasında (tartışma şahsında) önemli bir niza ye-
nidir. Nedir bu ikilem? Ulusal hareketin politik
olarak devrimci olmasının kıstasları... Sınıf Te-
orisi Lenin yoldaşın yukarıdaki sözlerini temel
alarak bu kıstasları belirliyor ve bu yapılmadan
ulusal hareket hakkında doğru tutum belirlene-
mez diyor! Partizan buna şiddetle karşı çıkıyor!
Orada o tartışılmadı diyerek, o tartışmada o kıs-
taslar yok vb. demeye getiriyor-diyor.

Şimdi yukandaki Lenin'in sözlerini büyüteç altı-
na alıp bakalım:

Ne diyor; "... Sömürücü ülkelerin burjuvazisi-
yle sömürgelerin burjuvazisi arasında bir ölçüde
yakınlaşma olmuştur, öyle ki, sık sık ve belki de
çoğu durumda, ezilen ülkelerin burjuvazisi, bir
yandan ulusal hareketleri desteklerken, aynı za-
manda, emperyalist burjuvaziyle anlaşma ha-
lin,dedir, yani emperyalist burjuvaziyle birlikte
devrimci hareketlere karşı savaşım vermekte-
dir."

Ulusal hareketler için yapılan bu temel tespitten
ve hayati belirlemeden yola çıkarak ve bunu te-
mel bir ayırım noktası-kıstası olarak da kabul
ederek, hangi ulusal hareketlerin devrimci, han-
gilerinin reformist ya da devrimci değil ayrışımı-
nı yapmak yani, devrimci mi, değil mi sorusuna
yanıt vermek için olağanüstü bir dayanak değil
midir? Bir hareketin devrimci mi, reformist mi
olduğuna karar verirken veya bunları ayırtırır-
ken ve bunları ayırmanın şartları-ölçütleri ola-
rak; bunların "... emperyalist burjuvaziyle birlik-
te devrimci hareketlere karşı savaşım ..." ver-
melerini almak nasıl Partizan'ın o eleştirilerine
maruz kalmaya sebep olabilir ki?

Çok açık, Sınıf Teorisi kıstaslarını oluştururken
ve bunlarda Lenin'e dayanırken son derece hak-
lı ve bilimseldir. Partizan'ın itirazı Lenin'in bu
sözlerinin gerçeği yansıtmayan anlamsız sözler
olduğu kanısına dayanmıyorsa nedir? Eğer, bu
adı geçen ülkelerdeki burjuvazi bir taraftan ulu-
sal hareketleri desteklerken, diğer yandan em-
peryalist ülkelerin burjuvazisiyle ilişki-anlaşma
içinde bulunup emperyalist burjuvaziyle birlikte
devrimci hareketlere karşı savaşıyorsa; tüm
bunlardan hareketle, ulusal hareketin devrimci
mi reformist mi olduğunun kıstaslarını Sınıf Te-
orisi'nin yaptığı gibi tespit etmek:

"Kilit nokta; yürüttükleri ulusal mücadelenin
devrimci bir karakter taşıyıp taşımadığı politik
gerçekliği olmalıdır." (sf:10) "Yani, adı geçen
ulusal hareketlerin niteliği 'dünya proleter dev-
rimine hizmet ediyor mu, etmiyor mu ve 'komü-
nistlerin propaganda ve örgütlenme çalışmasını

engelliyor mu, engellemiyor mu' ölçütleri baz alınarak değerlendirilir-değerlendirilmelidir." (sf:8) gerekli ve zorunlu değil midir? Sınıf Teorisi'nin oluşturduğu ya da ölçüt alınması gereken kıstaslar olmalıdır diye oluşturduğu kıstasların dayanağı-haklı zemini Lenin'in yukarıdaki sözlerinde var mıdır, yok mudur? Var. Yok diyenler yeniden okumalıdır. Tartışmanın daha fazla uzatılmasına gerek yok, ki, dikkatle bakıldığında, kıstasları Lenin'in dikkat çekerek gösterdiği öze göre belirlememiz gerektiği alenidir. Keyfiyetle oluşturulan görüşler hangileridir? Sınıf Teorisi'nin görüşleri mi Partizan'ınkiler mi?

İbrahim "Söz Edilir Kürt Ulusal Hareketi Yokken" Ulusal Hareketlerin Genel Karakteristiklerini Değerlendirmekle mi Kaldı!

Partizan'ın bir iddiası da şu:

"İbrahim Kaypakkaya yoldaş, (...) Henüz ortada sözü edilir bir Kürt ulusal hareketi yokken ulusal hareketlerin genel karakteristiklerini ve ülkemiz tarihindeki gelişimini tahlil edip, ulusal hareketlerdeki demokratik öze dikkat çekip, bu hareketlerin hangi durum ve koşullarda desteklenmesi gerektiğini gözler önüne sermiştir." (Partizan. Sf:12.)

Kürt ulusal hareketinin PKK öncesi dönemlerinde sözü edilir Kürt ulusal hareketi yoktu yaklaşımının hatalı olup, tarihteki Kürt ulusal isyan-hareketlerini nitelikleri ve sonuçlarıyla birlikte küçümsemek olduğunu daha önce söylemiştik. 29 isyan gerçeği böyle ele alınmamalıydı. Dolayısıyla meselenin bu yanını yeniden tartışmaya gerek duymuyoruz. Ancak yukarıdaki ifadelerde (Partizan'ın) başka inkarcı bir yaklaşım söz konusudur. Bunu kısaca da olsa tartışacağız.

İbrahim'in Leninizm'in (en doğrusu MLM'nin) izinden giderek bilimsel sosyalist görüşleri her sorunda ülkemiz gerçekliğiyle (ulusal sorunda da) buluşturduğunu söylemek doğrudur. İbrahim gerçeğinin yanlış ele alınarak objektif olarak içinin boşaltılması ise düşünülen hata olarak Partizan'a aittir. En keskin sol (sözlerin değil) lafların edilmesi en sol (kelimenin olumlu manasında sol) olmak anlamına gelmiyordu, bunu hatırladık! Tumturaklı söz her şey değildir, doğru savunulmazsa laf olur. Bu değerlendirmeleri yapmamızın sebebi-dayanağı şu: "İbrahim", "bilimsel sosyalist görüşleri... ülkemiz gerçekliğiyle buluşturmuştur." dedikten sonra hemen altında da (yukarıdaki aktarımda görüldüğü gibi) kalkıp; "..., ulusal hareketlerdeki demokratik öze dikkat çekip, bu hareketlerin... gözler önüne sermiştir." dersin, biraz önce söylediğin o olumlu-haklı övgüyü boşa çıkarmış olursun ki, yapılan budur, değerlendirdiğimiz de budur.

Eleştirimizin özü şudur: Partizan'ın söylediklerinden çıkan sonuç; İbrahim yoldaş sanki Kürt ulusal hareketini değerlendirmemiş, demokratik ya da gerici yanını tahlil etmemiş, sadece genel ulusal hareketleri değerlendirmiş ve bu bağlamda ülkemizdeki gelişimlerini incelemiş... Evet, Partizan'ın anlatımlarından bu çıkıyor. Buna şiddetle karşı çıkıyoruz. Bu, en hafifiyle İbrahim yoldaşa haksızlıktır. Onun Kürt ulusal hareketi karşısında sahiplendiği sorumluluğu, yerine getirdiği görevi, meseleye açıklık getirmesini vb. yok sayan yaklaşımdır, Partizan'ınki. (Hani "Türkiye'de Kürt ulusal hareketi de değil, devrimci demokratik hareket, söz konusu 'milli mesele' olunca İbrahim yoldaşın hakkını teslim etme çabası içinde olmuştur." diyordunuz?! "Milli mesele" derken ülkemizdeki milli meseleyi kastetmiyor ya da göz ardı ediyor olamazsınız!) Devam edelim.

Partizan'ın bu anlatımına karşın Kaypakkaya'nın gerçeği bu mudur? İbra-

Partizan'ın söylediklerinden çıkan sonuç; İbrahim yoldaş sanki Kürt ulusal hareketini değerlendirmemiş, demokratik ya da gerici yanını tahlil etmemiş, sadece genel ulusal hareketleri değerlendirmiş ve bu bağlamda ülkemizdeki gelişimlerini incelemiş... Evet, Partizan'ın anlatımlarından bu çıkıyor. Buna şiddetle karşı çıkıyoruz. Bu, en hafifiyle İbrahim yoldaşa haksızlıktır. Partizan, onun Kürt ulusal hareketi karşısında sahiplendiği sorumluluğu, yerine getirdiği görevi ve bütünlüklü yaklaşımını yok sayan bir yaklaşımdır.

109

SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

him gerçekten Kürt ulusal hareketini somut olarak, niteliğini vb. değerlendirmemiş ve sadece, *"Henüz ortada sözü edilir bir Kürt Ulusal Hareketi yokken ulusal hareketlerin genel karakteristiklerini ve ülkemiz tarihindeki gelişimini tahlil edip, ulusal hareketlerdeki demokratik öze dikkat çekip,..."* gözler önüne sermekle mi yetinmiş-sınırlı kalmıştır? Evet diyorsanız, İbrahim'in sayfalarca yürüttüğü tartışmalardan sadece birkaç satırını aktararak hayır diyelim. Bu sözlerinde, sizlerin *"Henüz ortada sözü edilir bir Kürt ulusal hareketi yokken..."* dediğiniz o Kürt milli hareketinin olup olmadığına da yanıt vermiş oluyor İbrahim yoldaş.

Uzun anlatımlarından sonra işte İbrahim yoldaşın o sözleri: *"Özetlersek, her milli harekette olduğu gibi Kürt milli hareketinin de iki niteliği vardır:*

Birincisi, Türk burjuva ve toprak ağalarının milli baskılarına, imtiyazlarına, devlet kurma imtiyazına, zulmüne ve zorbalığına karşı yönelmiş, genel demokratik muhteva.

İkincisi, Kürt milliyetçiliğini güçlendirmeye, böylece Kürt burjuva ve toprak ağalarının üstünlük ve imtiyazlarını gerçekleştirmeye yönelen gerici muhteva." (İ.K. Seçme Yazılar II. Sf:205. Ocak Yayınları)

Evet, İbrahim'in *"henüz ortada sözü edilir Kürt ulusal hareketi yokken"*, kafasındaki hülyalarla yarattığı(!) Kürt ulusal hareketinin niteliğinin (buradaki değerlendirmesi bu. *"Ulusal hareketlerin genel karakteristiklerini"* mi, yoksa Kürt ulusal hareketini ve niteliğini mi değerlendirmiş, bunu Partizan'a bırakıyoruz!

Partizan ikna olmuyorsa, yukanda KAYPAKKA-YA'dan aktardığımız, *"Kürt milli hareketinin genel eğilimi de elbette milli bütünlüğü olan bir devlet kurulması yönündedir. ..."* cümlesiyle başlayan sözlerine de bakabilir. Yetmezse, KAYPAKKAYA'yı yeniden okumasını öneririz.

Dört Sene Sonra Partizan'ı Bileyen Neydi?

Partizan Ulusal Sorunun Çözümünü Ulusal Harekete Havale Ediyor!

Karşı-eleştirenin bu kadar gecikmesini dahi anlayabiliriz. Gecikmenin çeşitli sebepleri vardır mutlaka, dolayısıyla yadırgamıyoruz. Ama verilen eleştirel yanıtın PKK'deki mevcut eğilimin daha da güçlenip belirginleşmesine ve PKK ile TC arasında (zmnen de olsa) yaşanacak muhtemel uzlaşmanın sinyallerinin arttığı bir döneme

denk gelmesi, yaşanan gelişmelerden güç alınarak ("bakın süreç bizi doğruladı" şeklinde ve buna inanılarak) yapıldığı görüşünü bizlerde hasıl etmektedir. Ne var ki, bizler bu göreceli gelişmelerin bizlerin o günkü tepsilerimizi geçersiz kıldığına kani değiliz. Bilakis Partizan'ın yanılğılı olduğunu düşünmekteyiz. Ulusal hareketlerde defalarca *"barışın"*, uzlaşmanın yaşanıp bozulduğuna, bunların ortak karakterleri gereği mücadele tarihlerinde bolca rastlamaktayız. Tarihin tanıklığı budur. Eğer stratejik görüşümüzü kaybetmezsek, yapılan *"barış"* ve uzlaşmalarla bu sorunun çözülmediği ya da gerçek anlamda çözülmediği, hatta daha bir derinleştiği gerçeğini göz ardı etmeyiz. Ulusal sorun gerici ve emperyalist politikalarla çözülemeyeceğine göre, ulusal hareketin tamamen ortadan kaldırılması kısa vadede belli bir biçime çekme biçiminde mümkün olsa da orta ve uzun vade de gündeme gelmesi önlenemez.

Esasta, Sınıf Teorisi'nin; *"Birçok küçük burjuva hareketin 'Kürdistan'ın sömürge olduğu' tezin-den tutalım da seksiyon örgütlenmesine, oradan da Kürdistan devrimini PKK'ye havale etme, Savunulan tezlerin hemen hepsinin PKK'nin silahlı mücadeleyi başlatması ve önemli bir siyasi güç haline gelmesi dönemine denk düşmesi rastlantısal bir gelişme değildir."* şeklinde yaptığı eleştirel belirlemenin Partizan'ı öfkeliendirmiş olabileceğini düşünmekteyiz. Çıkarışmamızda yanılabiliniz fakat böyle düşünmemizi sağlayan zemin Partizan'ın bazı sözlerinde mevcuttur diye düşünüyoruz.

Bakın ne diyor Partizan. Bölümün başında; *"Ulusal hareket, ezen ve ezilen ulus gerçekliğinin doğurduğu çelişkilerin çözüm gücü olarak ortaya çıkar."* dedikten birkaç satır sonra şunları söylüyor: *"Bugünkü sınırlar dahilinde bir TC devleti olgusundan bahsediyorsak bu, ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkının, eş deyişle devlet kurma hakkının elinden alınmasıyla, ilhak edilmesiyle mümkün olmuştur. Kürt ulusu eğer siyasal özgürlüğünü kazansaydı ya halihazırdaki sınırlar değişmiş ya da siyasal sistemin biçimi farklılaşmış olacaktı."* (Partizan. Sf:11. Sütun. 2. paragraf)

Öncelikle, mevcut sınırlardaki bir TC devleti olgusundan bahsetme mümkünatının ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkını çiğnemiş vb olmasıyla açıklamak elbette doğrudur. Bu tespiti katılmak kaçınılmazken, aynı tespit içindeki bazı tespitlere ve söylediklerindeki muğlak ya da hatalı görüş(ler)le katılmamak da bir o kadar kaçınılmazdır bizler için.

Bunlar nelerdir? Birincisi, "ilhak edilmesiyle" şeklindeki tespitine katılmıyoruz. Herkesin bildiği gibi KAYPAKKAYA geleneği, ilhak savunularına karşı, daha bilimsel bir tutuma sahip olup, ülkemizdeki devrimci hareketin geleneksel ilhak savunularından farklı düşünmektedir. Partizan'ın bunu unutmasını neye yorumlamalıyız?!

Genel olarak bir ilhaktan bahsedip geçmek bilinç bulanıklığı yaratmaktan öteye işe yaramaz. Ilhak konusundaki tartışmaların duyarlılığı gereği, Partizan genel ilhak ifadesi kullanıp geçmeyi tercih etmemeliydi. Ama temel savunusu buysa, o zaman durum daha farklı. Ki, görülen o ki, Partizan tam bir ilhak olarak değerlendirmektedir. İşte, Sınıf Teorisi'nin eleştirel belirlmelerine dört sene sonra öfkelenmesine neden olan da ilhak, seksiyon vb. meseleleridir. Partizan gocunmuş, üstüne alınmış, ne diyelim! Çok yalın olarak ilhak tanımlaması-tespitini yapan Partizan, sömürge vb. de desin olur biter(!?)

Ilhak meselesini biraz tartışalım. Lenin şunu söylüyor: "Ne kadar evirip çevirseniz, gene de ilhak, bir ulusun kendi kaderini tayin etme hakkının çiğnenmesidir, halkın iradesine karşı olarak devlet sınırlarının saptanmasıdır." (UKTH. Sf:166)

Partizan ilhakı kullanırken sanırız ya da ilhakı kullanırken salt bu öz tanımdan destek alıyor. Ama açık ki, Maoist KAYPAKKAYA geleneğinin savunusundan kopuyor. Tabii ki, kopup kopmaması bu tartışmada önemli ya da esas bir mesele değil. Bunu tartışmayacağız. Peki, KAYPAKKAYA geleneğinin savunusu, Lenin yoldaşın tanımıyla çatışıyor mu? Kim bunu iddia ederse etsin, biz, çatışmadığını ve hatta daha da ileri giderek çakıştığını söyleriz-söylüyoruz. Açmaya çalışalım.

Lenin yoldaş, bu tanımını ilhakın ulusların kaderini tayin etme meselesindeki önemi-ele alınışıyla ilgili olarak yürüttüğü tartışmada yapmaktadır. Yani, ilhakın, ulusun kendi kaderini tayin hakkının çiğnenmesi olduğunu ve ilhaka karşı çıkmanın, ulusun kaderini tayin hakkını savunmaktan geçtiğini söylüyor. Bu tartışmada karşıt görüşe karşı söylüyor. Bu bağlamda da ilhakın neyi içerdiğini ve ilhakın genel bir tanımını yapıyor. Dolayısıyla da doğru bir tanımdır.

Ama herhangi bir meselede olduğu gibi, ilhak sorununda da yapılan genel bir tanımla ve özellikle belli bir tartışma içinde, bu tartışmaya bağlı olarak yapılan genel bir tanımla yetinilemeyeceği açıktır. Ya da böyle ve somut yapılan bir tanımın tüm ayrıntı ve tüm doğruyu ortaya koyacağı-koyduğu söylenemez-beklenemez de. Örneğin, ulusal sorun toprak sorunudur! Bu elbette bir doğruyu ifade ediyor ama doğrunun hepsini değil. Ya da ulusal sorun özünde pazar sorunudur demek elbette doğrudur, fakat bu doğru tanım her şeyi söylemiş oluyor mu? Kuşkusuz ki hayır. Çünkü meselenin özünü koyuyor ama ayrıntılarını açmıyor, tüm ayrıntılara değinmesi de beklenemez.

Yani, genel olarak bir ilhaktan bahsetmek doğru olmakla birlikte, bu farklı şey, ama ilhakın nasıl gerçekleştirildiği ya da genel anlamda geçerli olan ilhakla birlikte bu ilhakın hangi bakımlardan gerçekleştirildiği, hangi bakımlardan tamamlanmadığı ise ayrı bir şeydir. Kısacası tam bir ilhaktan bahsetmek için, ekonomik, siyasi, kültürel ve örgütsel açılardan ilhakın tamamlanması gerekmektedir. Bu ayakların toplamında ilhak gerçekleştirilmemiş ya da tamamlanmamışsa ve örneğin iki ayağında ilhak tamamlanmış, diğer ayaklarında tamamlanmamışsa, burada bir ilhaktan genel olarak bahsetmek mümkün, ama tam (her ayakta tamamlanmış) bir ilhaktan bahsetmek mümkün değildir. Bunu söylemekle, meseleyi evirip çevirmiş mi oluyoruz? Hayır. Lenin'in tanımına ve

Partizan'ın "meydan okuduğu" en önemli alanlardan biri, Sınıf Teorisi'nin PKK'nin nitelik değiştirmedigi görüşüdür. Fakat karşı koyusu doğru değil. Hermen söylevelim ki Sınıf Teorisi ile Partizan arasında ki tartışma (ikisi açısından da) geçici geliştirdiği için, bugün yürütülen tartışmalar, bugünün durumuna değil, dünyanın durumuna göre yürütülmektedir. Genel olarak kabul etmek gerekir ki, şimdi yürütülen tartışma (en azından belli boyutlarıyla) dünyanın üzerinde yürüyor-dünün gelişmelerinin değerlendirilmesini kapsıyor!

Lenin'e karşı mı çıkmış oluyoruz? Hayır. Söylediğimiz tam da Lenin'le örtüşüyor. Kuzey-Kürdistan ve Kürt ulusunun askeri ve siyasi bir ilhak altında olduğu, yani Kürdistan'ın ilhak edildiği doğrudur, bunu söylüyoruz. İşte Lenin'inde söylediği ilhak budur. Bu anlamdaki ilhakı kabul etmekle birlikte, bu ilhak yakından incelendiğinde ise, yani bu ilhakin nasıl bir ilhak olduğunu tartıştığımızda ise, Kürt ulusunun altında olduğu ilhakı, askeri ve siyasi anlamda tamamlanmış ama ekonomik anlamda tamamlanmamış bir ilhak olduğunu söylüyoruz. Bu bakımdan söylediğimiz anlamda tam bir ilhakin olmadığını ileri sürüyoruz.

Tekrar edelim; ilhak var ama bunu demekle yetinmeyiz, ilhakin nasıl bir ilhak olduğunu söylemek durumundayız. Aksi halde, yani, ilhak var demekle yetinirsek-yetiniyorsa bunun altında başka bir eğilim var demektir.

Partizan ise, "ilhak edilmiş" deyip geçiyor. Açık ki, bunda bir muğlaklık ya da tam bir ilhak savunusu vardır. Zira ilhak meselesi bizlerle ülkemiz devrimci hareketinin hemen hepsinin farklılaştığı ve hatta KAYPAKKAYA geleneğinin de içinde tartışma yaşadığı önemli meselelerdendir. Biliyoruz ki, her anlamda ilhakin gerçekleştirilmiş olması, Kürdistan'ın sömürge değerlendirilmesine gitmektedir. Dolayısıyla böylesine hassas olan bir meselede "ilhak edilmiş" deyip geçmek çok da masum bir görüntü sergilemiyor. "Ilhaktır" görüşünün son tahlilde de olsa "sömürge" değerlendirmesiyle eşdeğer olduğu ve bu savunuya sahip olanların genel olarak "sömürge" tespiti yaptıklarını söylemeye gerek yok.

Ulusal sorunun-çelişkinin "çözüm gücü" olarak ulusal hareketi işaret etmesi de bu anlamda manidardır.

İkinci bir nokta:

Partizan'ın yukarıdaki anlatımında "... ya da siyasal sistemin biçimi farklılaşmış olacaktı." biçiminde yer alan sözlerinin ne anlattığını da tam anlayamadık. Anlayamama kusuru bizim ama açıklama görevi de Partizan'ındır. Ülkemizde devletin özü faşizm (sürekli faşizm) olduğu gibi, yönetim biçimi de böyledir. Bunun nedenleri özet olarak emperyalizme bağımlılığın getirdiği ekonomik cılızlıktır.

Siyasal iktidar gerici faşist sınıfların niteliğine bağlı olarak faşisttir. Parlamenter maskeli faşizm biçimindedir. Devletin özü de siyasal sistemi-biçimi de faşisttir. Kürt ulusunun siyasal bağımsızlığını kazanması durumunda siyasal sistemin biçimi nasıl farklılaşacaktı? Faşizm değil de

başka bir şey mi olacaktı? Siyasal sistemin niteliğini-biçimini belirleyen şey, hakim sınıfların emperyalizme bağımlılığı ve sınıf nitelikleri değil midir? Yoksa Kürt ulusunu "ilhak" etmeleri midir onların yönetim biçimini faşist kılan(!) Ki, Kürt ulusu siyasal bağımsızlığını kazandığı durumda bu siyasal sistemin biçimi farklılaşsın! Değişebileceği ihtimalini ifade etmek ayrı, bizzat değişeceğini iddia etmek farklıdır. Kaldı ki, bu siyasal sistemin neye göre ve nasıl biçimlendiği de ortadadır.

Evet, Kürt ulusunun siyasal bağımsızlığını kazanmasıyla birlikte, Türk devletinin değişecek dediğiniz siyasal sisteminin biçimi nasıl değişecekti? Bu emin görüşünüzü-tespitinizi besleyen nedir acaba?

Kürt ulusunun siyasal bağımsızlığını canı gönülden ve herkesten önce biz isteriz. Bu, tahakküm altındaki her ulusun kimsenin laf edemeyeceği hakkıdır. Ama bu siyasal bağımsızlığının şartları ne olacak, hangi yönde bir bağımsızlık olacak, ne gibi bir bağımsızlık olacak? gibi sorularla ilgilenmeme tutumu içinde olamayız. Dolayısıyla bu siyasal bağımsızlık hakkını kullanırken nasıl, hangi yönde kullanacağı meselesi, bizim bu kullanmayı somutta destekleyip desteklemememiz belirleyen nokta olacaktır.

Acaba Partizan; Kürt ulusu siyasal bağımsızlığını kazansaydı TC denen devletin siyasal sistemi değişik bir biçim alacaktı derken, "ayrılın da ne ve nasıl olursa olsun" mu demeye getiriyor. "Onlara bırakalım, ayrılınsınlar, bizim işimiz kolaylaşır" mı demek istemektedir? Ne de olsa ayrıldıklarında (siyasal bağımsızlıklarını kazandıklarında) TC devletinin siyasal sisteminin biçimi değişecek ya...(!?)

Önemli gördüğümüz bir noktaya da vurgu yapalım. Partizan'ın kafasının net olmadığı; ilhak kavramında yaptığı, kavramı "kimsesiz" bir şekilde orta yere bırakarak muğlak bıraktığı gibi, "çözüm gücü" argümanında da aynı yolu izleyerek meselelerin ucunu açık bırakıyor. Tartışmalı konular olduğu halde net ifadeden kaçınıyor. Ya görüşünü açıkça söyleme cesareti göstermiyor, ya da özensiz davranıyor. Bakın ne diyor; "Ulusal hareket, ezen ve ezilen ulus gerçekliğinin doğurduğu çelişkilerin çözüm gücü olarak ortaya çıkar."

Doğru, çözüm gücü olarak ortaya çıkar ama bu gerçekten çözüm gücü müdür? Ulusal sorunda gerçek çözüm gücü komünist parti önderliği, yeni demokratik devrim veya sosyalist devrim ve politikalar değil midir. Bu vurguyu atlayarak ulusal hareketi, "çözüm gücü olarak ortaya çıkar"

diyerek geçiştirmesi doğru olabilir mi? Ve bu ulusal sorunu ve sorunun çözümünü ulusal harekete-ulusal burjuvaziye havale etmek değil midir? Ulusal sorunu dışına atarak, bunun çözümünün kendi pratik sorunu olmadığını ilan etmek değil midir? Şimdi Sınıf Teorisi'nin bu içerikli eleştirilerine neden bilendiği, neden üstüne alındığı daha iyi anlaşılmış durumdadır.

Sınıf Teorisi'nin Ulusal Hareketin Niteliği "Değişmedi" Tespitine "Değiştirdi" Diyen Partizan Haklı mıydı?

Partizan'ın *"meydan okuduğu"* en önemli alanlardan biri, Sınıf Teorisi'nin PKK'nin nitelik değiştirmede görüşüdür. Fakat karşı koyuşu doğru değil. Hemen söyleyelim ki Sınıf Teorisi ile Partizan arasındaki tartışma (ikisi açısından da) gecikmeli geliştiği için, bugün yürütülen tartışmalar, bugünün durumuna değil, dünün durumuna göre yürütülmektedir. Genel olarak kabul etmek gerekir ki, şimdi yürütülen tartışma (en azından belli boyutlarıyla) dün üzerinde yürüyor-dünün gelişmelerinin değerlendirilmesini kapsıyor!

İdeolojik çizgi olarak yapılan değerlendirmede iki- si de birleşiyor. *"İdeolojik ya da öz olarak değişmedi"* noktasında birleşiyorlar. Aynışıklan nokta; ulusal hareket somutunda yaşanan gelişmelerin ulusal hareketin niteliğini değiştirip değiştirmede meselesidir. Bu bölümün husumetini, politik bakımdan *"reformist mi, devrimci mi"* münakaşası oluşturmaktadır. Sınıf Teorisi, *"değişmedi, devrimcidir"* diyor ve temellendiriyor; Partizan ise, *"değiştirdi, reformisttir"* diyor ama temellendirmesinde güdüklü kalıp hatalı savunulara sapıyor.

Sınıf Teorisi ne diyor, Partizan nasıl eleştiriyor bakalım:

"Bilinmelidir ki PKK'den KONGRA-GEL'e uzanan 'değişiklikler' söz konusu ulusal devrimci hareketin özünde henüz (italik aktarana aittir.) niteliksel bir değişikliğe yol açacak boyutta değildir. İdeolojik ve politik çizgi olarak dün de, bugün de aynı milliyetçi çizgidedir." (S. Teorisi Sayı 5. Sf.8)

Partizan'ın itirazı nitelikte değişiklik olduğu yönündedir. Sınıf Teorisi daha ileride *"Tayin edici olan ideolojik-siyasi çizgidir."* derken haklıydı ve zemin kaydırmıyordu. Zira Kürt ulusal hareketine de yön verenin bu olduğunu söylemekteydi. Ve bu anlamlı bir tespittir. Yoksa Partizan bir hareketin niteliğini belirleyen, onun ideolojik-siyasi çizgisi olduğuna katılmamakta mıdır? Katılmıyor olmalı ki, Sınıf Teorisi'nin bu görüşünü zemin kaydırma olarak değerlendiriyor. O zaman

Partizan belirleyici olanın ne olduğunu söylemelidir! Partizan böyle karşı çıkıyor: *"O, politik niteliğini burada kazanır; hangi amaç ve görevleri önüne koymuştur? Bu soruya verdiği yanıt politik karakteri belirler."* Evet, böyle diyerek Sınıf Teorisi'ne karşı çıkıp, zemin kaydırmakla itam ediyor. Peki, Sınıf Teorisi'nin *"ideolojik-siyasi çizgi"* dediği şey ne anlama geliyor? *"... niteliğini kazanır; hangi amaç ve görevleri"* dediğiniz şey ideolojik-siyasi çizgi konusu değil midir? Sınıf Teorisinin ideolojik ve siyasi çizgi diye vurguladığı şeyi cımbızlayarak ve sadece *"tayin edici olan ideolojidir"* ifadesini alıp eleştiri yürütülmesi başka bir beceridir. Biraz sonra aktaracağımız ki Sınıf Teorisi, tayin edici olanın ideolojik-siyasi çizgi olduğunu (da) söylemektedir.

Gerçekten Sınıf Teorisi, sadece kanıt olarak ideolojik olarak aynı olduklarını mı gösteriyor? Siyasi durumundan, örgütlenmelerinden, taleplerinden vb. bahsetmiyor mu? Açın bir daha okuyun demekten başka ne diyebilirsiniz ki!

Başka ne diyor: *"Daha açık bir ifadeyle dünün PKK'sine yön veren ideolojik çizgi neydi ise bugünkü KONGRA-GEL'in genel ideolojik hattı da odur. Tayin edici olan ideolojik-siyasi çizgidir. Bir hareket buna göre değerlendirilir. Yoksa bir ulusal hareket sadece ulusal taleplerdeki darlaşmaya göre değerlendirilemez."* (ST. Sf.8)

Peki bunlar doğru değil mi? Doğru. Doğru değilse tayin edici olan nedir o halde? Taleplerdeki darlaşmaya göre mi değerlendirilir? Hayır. Yok deyip *"önüne koyduğu hedef ve görevler"* mi diyorsunuz? İyi ama Sınıf Teorisi'nin ideolojik-siyasi çizgi dediği bu değil midir? *"Bu hedef ve görevlerin ne olduğu önemli"* mi diyorsunuz? Yazımız içinde de geçtiği gibi, buna İbrahim'den, Lenin ve Stalin'den örnekler gösteririz ki, bu hedefler yerden yere, hareketten harekete değişiyor. Bağımsızlıktan dil sorununa kadar genişçe bir yelpazeye serpiliyor-somutlaşıyor bu hedef ve görevler. Hedef ve görevlerinin değişmesi bunların taleplerinin daralması-genişlemesi değil midir? Öyledir. Ve bu hedef ve görevlerinin değişmesi onların politik olarak devrimci değerlendirilmemeleri için yetiyor muydu? Hayır. Size göre UKKTH talepli mücadele yürütüyor olmalıydı ancak tüm MLM otoritelere göre daha farklıydı. Buna yazımız içinde defalarca yanıt verildiği ya da verilmiş olduğu için yeniden açmıyoruz. Demokratik muhtevaları nereden ileri geliyordu? Zulme vb. yönelmiş olmasından... Özetle, doğru iz üzerinde bulunmadığınız açıktır.

Özellikle şunu söylüyor:

Partizan dergisi 67. sayısında, "Teori ve Politika" dergisinde yazan Serhat Yıldırım'a yanıt ve-rip pozitif eleştiriler yürütmektedir. Genel anlamda doğru görüşler ortaya koymaktadır ki, bunlara katılıyoruz. Ne var ki Partizan, 66. sayısında Sınıf Teorisi'ni eleştirirken söylemiş olduklarıyla, 67. sayısında söyledikleriyle çelişiyor. 67. sayısındaki görüşleri 66. sayısındaki görüşlerini olumlu anlamda yadsıyor. Bu desteklediğimiz bir gelişmedir.

"Bu ulusal hareket için reformist değildir derken bununla söz konusu hareketin kuruluşundan bugüne kadar hiç mi değişiklik olmadı veya *devrimci dinamizminde hiç mi zayıflama-kırılma olmadı* (italikler aktarana aittir) gibisinden bir anlayış savunduğumuz sanılmasın. Bizim üzerinde durmak istediğimiz kilit nokta son değişikliklerle bu hareketin özünde bir değişim olup olmadığı gerçeğidir." (S.T. Sf:8)

Bunun bir anlamı yok mu? Yani, Partizan eleştirirken, Sınıf Teorisi'nin "*dünün PKK'si neydiyse bugünün KONGRA-GEL'i de odur.*" (yba) demesini eleştirmekle meşgul olup başka söylenenleri görmüyor. Sınıf Teorisi'nin "*PKK'deki politik kırılma*"dan söz ettiğini hiç görmüyor. Bakın Sınıf Teorisi ne diyor ve yaşanan "*değişimin*" nereden kaynaklandığını, bu değişimin hangi ideolojik-politik zemin ve kırılmadan ileri geldiğini, tarihçesinin ne olduğunu nasıl açıklıyor: "*Kısacası PKK'deki politik kırılmanın en ciddi dönemeci bu yıllar oldu.* (Bu yıllardan kasıt, en azından 1990'lı yıllardır. Aktaranın notu)

KONGRA-GEL'in programı ve tüzüğünde ortaya konulanlar PKK'nin ideolojik-siyasi dokusundan kaynaklanıyor. Burada dışa vurulan söylemlerin tarihsel açıdan en belirgin dönemeci ise dediğimiz gibi 90'lı yılların başıdır." (ST. Sf:11) Politik kırılmadan, İmralı sürecinden bahsetmesi (bunu daha başka da dillendiriyor) anlamlı değil midir? Bu yaklaşım sadece ideolojinin belirleyiciliğiyle mi kalıyor yoksa politik durum ve değişimine de vurgu yapıyor mu? "*Yapıyor ama reformist demiyor, bunun niteliği değiştiren bir değişim olduğunu söylemeyerek yanlış yapıyor.*" diyorsunuz.

Bu değişimin yorumlanmasında farklılaştıkları doğrudur. Mesele de budur zaten. Bu konuda Partizan'ın söylediklerinin toplamı-özeti şudur:

"*Abdullah Öcalan'ın devlet, üçüncü alan, konfederalizm fikriyatı 'iktidarı hedeflemeyen, tüm toplumu demokratikleştirmeye yönelik çalışmalar gerçekleştirildiğinde asıl hedefe ulaşılacağı' anlayışı, 'sivil toplum sistemini benimsiyorum' açıklamaları ve daha niceleri yeni siyasal görev ve amaçlarıdır. Ve bunlar tamamen reformist karakterleridir.*" (Partizan. Sf:17)

Bunların hemen hepsini (tabii ki reformist değerlendirmesi hariç) Sınıf Teorisi söylemektedir, başka yazılarında Abdullah Öcalan'ın söz konusu görüşlerini kapsamlı olarak eleştirmektedir. Özetle aktarırsak şöyle diyor Sınıf Teorisi: "... KONGRA-GEL'in tüzüğünde yer alan '*alternatif olarak devlet kurmayı ve sınıflı toplum uygarlığını hedeflemeyen... demokratik-ekolojik toplumu kumak,*' gibisinden savunduğu tezlerin de kitlelerin bilincini bulandırmak ve burjuvaziye hizmet etmek olduğunu belirtmeden geçmeyelim.

Bu tez, tamamıyla emperyalist burjuvazinin, özellikle de gerici sosyal demokrat burjuvazinin 'üçüncü alan teorisi' adı altında ortaya attığı burjuva tezlerdir. ...Dolayısıyla PKK ve KONGRA-GEL'in bu tezleri sanaldır. KONGRA-GEL'in gerek programı, gerekse tüzüğünde eleştirilecek onlarca tez vardır. ..." (ST. Sf:17)

Dolayısıyla, Sınıf Teorisi ulusal hareketi (PKK'yi) reformist değil de devrimci değerlendirirken, sizin söylediklerinizin daha fazlasını çok daha önceden eleştirmişti-biliyordu. Yaptığı "*devrimci*" değerlendirmesini bunları bile-rek-eleştirerek yapıyor yani. Tüm bu eleştirilerine karşın, PKK'deki ideolojik-politik kırılmaya, siyasi çizgisinde yaşadığı kırılmalara, İmralı açıklamalarına ve bunlara bağlı değişen hedeflere, tüzük ve programa vb. rağmen, reformist değerlendirilemeyeceğini söylüyor, elbette ki devrimci değerlendiriyor. Bir ulusal hareketin değerlendirilmesinin MLM kıstaslarını ("*dünya proleter devrimine hizmet ediyor mu, etmiyor mu*" ve "*Komünistlerin propaganda ve örgütlenme çalışmasını engelliyor mu, engellemiyor mu*" ortaya koyarak, PKK'yi bunlara bağlı olarak değerlendiriyor. Ve haklı ola-

rak şöyle diyor: "Ulusal taleplerde geçmişe oranla bir darlaşmaya (...devlet sınırlarına dokunmadan sağlamak...) gibisinden) gitme siyasetini benimsemesi, bu hareketin milliyetçi özünü değiştirmedigi gibi 'Kürt ulusal sorununu barışçıl-demokratik siyasal yöntemlerle çözmek,' siyasetini savunan KONGRA-GEL'le de o hareketi reformist değerlendirmek doğru bir bakış açısı olamaz." (ST. Sf:8)

Bu bölümde son olarak söylenmesi gereken; "o günün gelişmeleri-değişimi itibarıyla niteliksel bir değişiklik oldu" diyip Kürt ulusal hareketinin reformist değerlendirmesi, isabetli olmadığı gibi, erken, yani, Sınıf Teorisi'nin de işaret ettiği siyasal kırılma ve "değişimlere" rağmen henüz nitelik değişimine yol açan düzeye varıp netleşmeden veya girilen süreç tamamlanıp yerine tam oturmadan, objektif gerçekliğin ilerisinde, aceleci yapılan değerlendirmelerin (reformist) sübjektif olduğudur. Ulusal hareketin (KONGRA-GEL) politik niteliğini, Sınıf Teorisi bir çok açıdan açıklayarak, "yeni tezlere" karşın ve ulusal hareketin taleplerinde değişim olmasına karşın, tüm bunların komünist hareketten farklı olarak ulusal hareketlerin özgünlükleri ve genel karakteri olduğunu kavrayarak; mevcut ulusal hareketi, hedef ve talepleri ya da derinleşen milliyetçi çizgisi ve reformist yöndeki adımlarına karşın, bütün bunların pratik politik nitelik değişimini henüz değiştirmedigi sonucuna varıp, temsil ettiği politik pozisyonu-niteliğiyle ulusal devrimci hareket olduğunu değerlendirdi.

Andaki gelişmelerin, dünkü tartışmalardan birinin belirlemesine doğru gelişmesi, dün yapılan tespitin doğruluğunu kanıtlamaz. Ancak, elbette ki dün girilen rota ya da eğilimin bugün tamamlanıyor, netleşiyor oluşu da doğrudur. O gün yaşanan değişimin ciddi olduğu doğruyken, bu ciddi değişim o gün pratik siyasal çizgisi ya da zulme yönelmiş ilerici-devrimci mücadelesiyle desteklenen bir bütünlüğe varmamış ve bu mücadelesini, eski özelliklerini kaybetmesine ulaşmamıştı. Dolayısıyla, emperyalizme ve yerli hakim sınıflara darbe vurarak dünya devrimine hizmet etmeyi sürdürüyor, dahası örgütlenmelerimizin önünde engel olmuyor ve daralmış da olsa taleplerinden vazgeçmeyerek mücadelesini sürdürüyor, demokratik muhtevasını koruyordu vb. Lenin'in dediğini yeniden hatırlamalıyız. Bu ülkelerin reformcu ulusal burjuvazisi ya da ulusal burjuvazi, bir taraftan ulusal hareketi desteklerken, diğer taraftan emperyalizmle işbirliği içinde devrimci harekete karşı savaşıyordu. Bu bilimsel gerçek göz önüne getirildiğinde; somut ulusal hareketin desteklenip desteklenmemesiyle bir-

likte, özellikle de politik olarak "devrimci mi reformist mi" olduğu şeklinde niteliğini tespit ederken; mücadelemizin önünde engel olup olmadığına, yerli hakim sınıflar ve bunlar şahsında direkt ya da dolaylı olarak emperyalizme darbe vurup vurmadığına bakmak, bunu ölçü alarak o ulusal hareketi değerlendirmek en doğru tutum değil midir? Değilse; emperyalizme darbe vurduğu halde, komünistlerin örgütlenmesini engellemediği ve bu anlamlarda da proleter dünya devrimine hizmet ettiği halde devrimci dememeli miyiz? Ve değilse, bu devrimci özelliklerine karşın, sadece UKKTH talepli mücadeleden "vazgeçti" diye, yani ulusal hareketin talepleri daraldı diye devrimci demememiz mi gerekiyor?

Dikkat edelim lütfen! Ulusal hareket, kendisi üzerindeki milli tahakküme karşı şu veya bu taleple, şu veya bu mücadele anlayışıyla baş kalıyor (ezen ulus hakim sınıflarının milli zulmüne yöneliyor), dahası ona darbeler vurmayı sürdürüyor (emperyalizme bu anlamda darbe vuruyor) ve komünistlere karşı ne emperyalizmle vb. birlikte savaşıyor, ne de komünistlerin örgütlenmesinin önünde engel oluyor (tersine belli düzeylerde de olsa ortak hareket ediyor, ortak hedeflere karşı mücadele ediyor!), tüm bunlarla birlikte dünya devrimci hareketinin bir parçası olma özelliklerini yerine getirerek ona hizmet etme işlevini sürdürüyor! Ama tüm bunlara karşın da somut politik mücadele anlamında da UKKTH talepli mücadele etmiyor (etmiyor olsun), etmediğini söylüyor. Salt bu son özelliğinden ötürü bu ulusal harekete "politik bakımdan devrimci değil reformisttir" demek akla yatkın mıdır, ulusal sorunda MLM bir çizgi midir ve haksız olup sektör değil midir? İşte Sınıf Teorisi ile Partizan arasındaki nüans bu nizadır.

Partizan Kendisiyle Çelişmektedir

Partizan dergisi 67. sayısında, "Teori ve Politika" dergisinde yazan Serhat Yıldırım'a yanıt verip pozitif eleştiriler yürütmektedir. Genel anlamda doğru görüşler ortaya koymaktadır ki, bunlara katılıyoruz. Ne var ki Partizan, 66. sayısında Sınıf Teorisi'ni eleştirirken söylemiş olduklarıyla, 67. sayısında söyledikleriyle çelişiyor. 67. sayısındaki görüşleri 66. sayısındaki görüşlerini olumlu anlamda yadsıyor. Bu desteklediğimiz bir gelişmedir. Ancak bu gelişmeyi Partizan da fark edip, hatalı görüşlerini hiç değilse bu sayısında yadsıdığını teslim etmelidir. Kadrine bırakılmış kendiliğindenci bir olumluluk, tersine dönmeye müsait durup olumluluğu yendi den terk etme potansiyelini her zaman barındı-

rır. Bundandır ki gelişmenin fark edilerek teslim edilmesi ve bilince çıkarılması şarttır. Eğer görüşlerde eklektizm düzeltilmez ve tutarlı-kararlı bir görüş bütünlüğü ya da sistematigi oluşturulmazsa, bunun politikaya yansiyıp savrulmalara yol açması kaçınılmaz olacaktır.

Partizan'daki birbiriyle çatışan durumu tartışırken, Partizan'ın ilgili sayılarındaki ilgili sözlerini aktararak çelişisini giderip tutarlılığa dönüştürmesini beklemekteyiz. Amacımız, 67. sayıda söylenenleri eleştirmek ya da değerlendirmek değil, sadece 66. sayıda söylenenlerle olumlu yönde çelişen bir iki örneği aktararak çelişiyi örneklemektir. Şimdi Partizan'ın bir biriyle çelişen değerlendirmelerini aktararak yorumlayalım. Ve aynı zamanda 67. sayıdaki hatalarına değinelim.

Partizan'ın kendiyile çeliştiği doğru ama bu çatışmanın, MLM görüşlerle olmayanlar arasındaki bir çatışma olduğunu ve çatışmanın özünün de bu olduğunu özellikle belirtelim.

Partizan'ın 1) "*Değerlendirme konusu ulusal hareketlerin politik niteliği olunca bu değerlendirmelerde mihenk taşı olarak UKKTH'nin alınması gerekir.*" (Partizan. Sayı:66. Sayfa:13)

En önemlisi de; 2) "*Burada da '... bu hareketleri ancak gerçekten devrimci olduğu...' durumda destekleneceğini vurgularken buradan anlaşılması gerekenin UKKTH talepli ulusal mücadele olduğudur.*" demektedir! (Partizan. Sayı:66. Sayfa:19)

Birinci alıntıda ne diyor; herhangi bir ulusal hareketin politik niteliğini değerlendirirken belirleyici olan ya da kıstas olarak esas alınması gereken temel, UKKTH'dir. Herhangi bir ulusal hareketin politik niteliği ancak UKKTH karşısındaki tutumuna-bunu somut olarak ileri sürüp sürmediğine veya pratik olarak savunup savunmadığına göre değerlendirilebilir. Ve elbette, eğer somut ya da pratik olarak UKKTH'yi savunmuyorsa, bu ulusal hareket politik olarak devrimci olamaz ve bezeri demektir. Bu görüşün temelsiz, subjektif, sekte ve yanlış olduğunu yazımızda açıklamıştık.

İkinci alıntıda da özetle şunu diyor; desteklenmesi gereken ulusal devrimci hareketin UKKTH talepli mücadele etmesi gerekir ya da UKKTH talepli mücadele yürütmüyorsa o ulusal hareket devrimci değildir, olamaz! Ancak UKKTH talepli mücadele yürüten ulusal hareketler devrimcidir ve desteklenirler ve benzeri demektir.

Başka bir şey: Alıntıda "...UKKTH talepli ulusal mücadele olduğudur." şeklinde söylenenler, ulusal hareketin devrimci olup desteklenmesi

için, o ulusal hareketin ayrılma-bağımsızlık hedefiyle mücadele etmesi şart koşuluyor. Yani, "... UKKTH talepli mücadele olduğudur." söylemiyle kast edilmiş olan şey, ayrılıp bağımsız devletini kurmak hedefiyle mücadele etmesi gerektiği söylenmiş oluyor. Ayrılmak veya bağımsız devletini kurmak için ya da bu somut taleple mücadele etmiyorsa, o ulusal hareket devrimci değildir. Somut ayrılma hedefiyle mücadele etmesi istenmektedir! Tüm bunlarla birlikte, yani "... UKKTH talepli mücadeleyi...", dolayısıyla da ayrılma-bağımsız devletlerini kurma talepli mücadelesini ulusal hareketin devrimci olması ve desteklenmesi için şart koşturmak, tutarlı sağlam bir görüş olamayacağı açık değil midir? Zira emperyalist emelle ve kışkırtması sonucu gerici temelde ortaya çıkan bir ulusal hareket bağımsızlık talepli olarak belirebilir. Buna nasıl devrimci deyip destekleyebiliriz? Dahası bu durumda, komünistlerin, emperyalist "*böl-parçala-yönet*" politikası uyarınca gündeme gelen ve tamamen gerici olan ulusal hareketin ayrılma talepli mücadelesini de savunmaları ve destekledikleri anlamına gelmez mi, öyle değil midir? Açıkça öyledir. Eğer ayrılma talepli mücadeleyi, desteklemenin ve devrimci değerlendirmenin temel şartı olarak görürsen, objektif olarak gerici hareketleri destekleme ve devrimci değerlendirme durumuna düşersin.

En önemlisi de ayrılma talepli mücadele edilmesi, ulusal hareket için devrimci olmasının şartı haline getirildiğinde, bu görüş ulusal hareketin ayrılma hakkını kullanmasının da her şartta desteklenmesi görüşüne çıkacağı gerçektir. Ayrılma talepli mücadeleyi ulusal hareket açısından desteklenmesinin şartı yapıldığı durumda, ayrılma tavrının da devrimci olduğu anlamına gelir, başka yere çıkmaz. Ve anlayış, ayrılma tavrının her koşulda desteklenmesi sonucuna varır. Ayrılma talepli mücadelenin desteklenmesinin devrimci olmasının şartı haline geldiği yerde, ayrılma yönünde ortaya koyulan iradesinin de desteklenmesi kaçınılmaz olur.

Anlaşılması için ya da bu söylediğimizin doğruluğunu göstermek için soyutlama yapalım:

"Eğer ayrılmak için yani bağımsız devletini kurmak için mücadele etmiyorsan devrimci değilsin-olamazsın ve seni desteklemem" diyerek, ulusal hareketi her şartta bu mücadeleyi yürütmeye iteceksin, sonra da kalkıp "*ben senin ayrılma-bağımsız devletini kurmanı veya kuma mücadelesini desteklemiyorum*" diyeceksin!? (Öyle ya her şartta ayrılmasını desteklemeyiz-desteklemiyoruz.) Mantık ancak bu kadar rayından çıkılıp ter yüz edilebilir. Devrimciliğinin öl-

çütü-olmazsa olmazı olarak ulusal hareketin önüne bağımsızlık mücadelesini koyacaksınız, peşinden kalkıp ben her durumda bağımsızlık talepli mücadeleyi desteklemem diyeceksin... (Zira, gerici hareketin bu mücadelesini desteklemiyoruz-destekleyemeyiz.) Ulusal hareketin politik olarak devrimci olmasının yolu, onun bağımsızlık talepli mücadele yürütmesinden geçer demek, ayrılma tutum-tavrını her durumda desteklemekten başka bir anlama gelmez. Desteklemenin ölçütü ayrılma talepli mücadele olur ise, ayrılmanın her koşulda desteklenmesi fiili bir zorunluluk haline gelir. Bunun başka anlamı yoktur.

Bu ikinci görüşün de doğru olmadığını geride kalan sayfalarda eleştiri hakkımızı kullanırken açıklamıştık. Hakkımızı bir kez daha kullanarak, iki görüşün de yanlış mecrada olduğunu altını çizelim. Bunlar Partizan'ın sayfalarında MLM görüşe aykırı "kırmızı şerit" gibi geçmektedirler.

Bir not düşelim; bu sözler hasbelkader söylenmiş değil. Sınıf Teorisi'nin görüşlerine karşı söylenmekle birlikte, Kürt ulusal hareketi için ve Kürt ulusal hareketinin reformist değerlendirilmesi zemininde söyleniyor. Kürt ulusal hareketi için burada söylenenler, başka yerde söylenenlerle çelişmekle ayrı bir anlam kazanıyor.

Şimdi diğer söylenenleri alarak kıyaslayalım.

Peki 66. sayıda söylenenlere karşın, 67. sayı ne diyor Partizan'ın: 1) "Yani, komünistlerin her durumda 'ayrı devlet kurma' fikrini savunmalarını veya bu yöndeki bir ulus talebini/kararını her durumda desteklemelerini İbrahim Kaypakaya olumsuzluyor, tartışma konusu yapıp eleştiriyor." (Partizan. Sayı:67 Sf.56)

Bu tamamen doğru, size de İbrahim yoldaşa da yürekten katılıyoruz. Ama yukarıda bir önceki sayınızdan verdiğimiz alıntındaki söylemlerinize bir paralelliği var mı? Biz paralellik kuramıyor, çeliştirdiğini söylüyoruz ve gözden geçirmek için dikkatinizi çekiyoruz. Yukarıda söylediklerinizle, ulusal hareketin mutlaka bağımsızlık talebiyle mücadele yürütmesi gerektiğini ileri sürüyordunuz, şimdi her durumda desteklemeyiz deyip onu yan yolda bırakmış olmuyor musunuz? Yolda bırakıyorsunuz, çünkü siz onu teşvik ederek önüne şart koydunuz.

Başka söylediklerine bakalım: 2) "Açıkçası, eğer şimdi görece güçlü bir ulusal hareket ayrılık yönelimini ortaya koysaydı, Partizan gene bu yönelimi desteklemeyecekti. Çünkü içinde bulunduğumuz koşullar ayrı bir devlet kurmanın Kürt halkının kurtuluşunu sağlamada ileri derecede

bir gelişime neden olmayacağını göstermektedir." (Partizan, Sayı:67 Sf.60)

Eğer ulusal hareket ayrılık yönelimini ortaya koysaydı desteklemeyecektim diyor. Buna bir şey demeyeceğiz, aynı bir tartışma. Tartışma yemimize gelince; "desteklemeyecektim" beyanının, ulusal hareketin niteliğinin önüne tek köprü olarak konulan "...UKKTH talepli mücadele..." sözüyle anlatılan ulusal hareketin her şartta ayrılma tavrı olmalıdır şeklindeki gizli-açık beyanıyla ters durduğunu belirtelim.

Yukarıda aynı doğrultudaki değerlendirmemizi koymuştuk, tekrarlamayalım. Bu yönelimi desteklemezdim diyorsun ama bu yönelimi bir önceki sayıda o hareketin devrimci olup olmasının kıstası olarak mutlaklaştırdın önüne şart olarak koyuyor, ayrılma mücadelesine "zorla" itiyordun... Problemleri bir halin ortada olduğu her bakımdan belli.

Alıntının ikinci cümlesinde ise; "...aynı bir devlet kurmanın Kürt halkının kurtuluşunu sağlamada ileri derecede bir gelişime neden olmayacağını göstermektedir." şeklindedir.

Ayrı bir devlet kurma tartışmasının, doğru düşünme yeteneği gösterildiğinde Kürt ulusu için söz konusu olabileceği-tartışılabilirliği açıkken, "...Kürt halkının..." şeklinde bir ifadenin kullanılmasının, eski tartışma ve eskimiş görüşlerin bugün başka ağzılardan da olsa yeniden dillendirilmesinden başka bir anlamı yoktur." Kürt halkı, yani halk için böyle bir tartışma yürütmek abestir. Neden? Tartışılan ulusal hareket veya bir ulusun kendi devletini kurması meselesidir. Ve bu (devletini kurma) zaten ulus için tartışılabilir. Halkın devrim sorunu-hakkı herhangi şarta mı bağlanabilir? Hal böyleyken, halkın kurtuluşu tartışma konusu yapılıyorsa açıktan sapma var demektir. İster Kürt olsun isterse başka bir ulustan olsun, halkın kendi devletini kurmasının iyi olacağı/kötü olacağı, destekleneceği/destекlenmeyeceği gibi bir tartışma yürütülebilir mi? Tartışmaya konu olan ulusun devletini kurma yönelimidir, halkın değil. İkisi benzeştirilemez. Ulusun ayrılığını ilan etmesinde, ulus tahakkümden çıkarak bağımsızlaşmış olur. Ulusal devrim ve bağımsızlığın halkın kurtuluşuyla açık ya da doğrudan bir bağlantısı yoktur. İkisi ayrı şeylerdir. Bir ulusun kurtuluşu, öteki halkın kurtuluşu. Ulusal hareketin ideolojik niteliği ya da çizgisi genel olarak bellidir. Burjuva milliyetçi bir çizgidir. Bu önderlik ve çizgiyle ulusal hareket elbette ki bir burjuva devlet-diktatörlük olacaktır. Zira bu, komünist devrimcilerin önderliğinde değil, ulusal burjuva önderliğindeki bir harekettir. İdeolojik-

politik dokusu da öz olarak budur. Kısacası ulusal burjuva bir hareketin kendi ulusundan halkın kurtuluşunu geliştirip güçlendirmesi beklenebilir. Eğer ulusal harekete halk hareketi yakıştırması yapılmıyorsa, burjuva ulusal hareket ve kurtuluşun halkın kurtuluşuna ciddi katkılar sunacağı beklenemez. Ama Partizan bekliyorsa, ya ulusal hareketi halk hareketi olarak tasavvur ediyor ya da ulusal hareketlerin burjuva milliyetçi ideolojisini tam olarak doğru saptayamıyor demektir. Veya politik açıdan devrimciliğini proleter devrimcilikle karıştırıyor demektir. Ulusal hareketin politik devrimciliği ölçütleriyle komünist hareketin ölçütlerini karıştırıyor. Ki, bu konuda (komünistlerin programıyla ulusal hareketin programını aynı görerek...) sorunlu yanlarının olduğunu geçtiğimiz bölümlerde ifade etmiştik.

Böylece Partizan'ın bu anlayışıyla, genel olarak hiçbir ulusal hareketi desteklemeyeceği de bir kez daha ortaya çıkmış olmaktadır. Dikkate değerdir ve görülmelidir ki, bir anlayış sorunu varsa, bu, yansıma yaparak birçok noktada karşımıza çıkar, kalıpları içine çekilip beklenmez.

Elbette ki ulusun ayrılma tutumu ya da talebi, proleter devrimin ya da halkın çıkarları açısından değerlendirilir. Ayrılma tavrı buna uygun olarak desteklenir ya da desteklenmez. Hepsisi bu. Ama Partizan'ın dediği bunun ötesinde bir şeydir. Sanki ulusal hareket, kendi ulusundan halkın çıkarları ya da kurtuluşu güdülerine sahiptir-bu temelde gelişir gibi beklentilere girip, ulusal harekete adeta halk hareketi pozu yüklüyor. Birakalım ideolojik özünü, ulusal hareketin üzerinde boy verdiği zemin olan ulusal sorun realitesinin özü pazar sorunu değil miydi? Ve bunun da açıkta burjuvazinin meselesi olduğu, halkın böyle bir sorununun olmayacağı açık değil miydi?

Ulus ayrılma yönelimini ortaya koysaydı bu desteklenmezdi dendiikten sonra, sebep olarak da ulusunun devletini kurma yöneliminin "*Kürt halkının kurtuluşunu sağlamada*" ciddi bir avantaj olmayacağı ekleniyor! Bu yönelimin Kürt halkının kurtuluşunu sağlamada ciddi bir gelişime neden olamayacağı nereden çıkıyor ve nasıl anlaşılabilir? Bu yönelimin (dikkat çekiyoruz yönelim!) halkın kurtuluşuna hizmet edip etmeyeceği neye göre kararlaştırılmaktadır? Partizan bunu nasıl yapmıştır? Hem de sadece bir "*yönelim*"! Hani bu yönelimli (talepli) mücadele yürütmeden devrimci olamıyordu ulusal hareket? Şimdi bu yönelim halkın kurtuluşuna yarar sağlamaz denilerek desteklenmekten imtina ediliyor! Son derece garip bir girdap...

Bir başka alıntı: 3) "*Ayn bir devlet kurmanın cid-*

di bir olasılık olmadığı koşullarda komünistler nasıl olur da Kürt ulusunu 'ayrı bir devlet kurma'ları yönünde destekleyebilir ki?" (Partizan, Sayı:67 Sf.59-60)

Ya da aynı muhtevada başka sözleriniz: "*Haliha-zırda Kürt ulusal hareketinin bir ayrılma talebi olmadığından ve halen devrimin gelişimi ayrılma ile beraber ileri seviyelere çıkmayacağından Partizan Kürt ulusunun ayrılması yönündeki politikaları eleştirmektedir.*" (Partizan, Sayı:67 Sf:59)

Doğru olmayan bir şey desteklenemez. Peki bu desteklemeyeceğiniz şeyi, neden "*ulusal hareketlerin*" politik nitelik bakımından devrimci olabilmesinin kıstası olarak zorluyordunuz? Öyle ya, bağımsızlık talepli mücadele yürütmesini şart koşuyordunuz. Ne için şart koşuyordunuz? (66.sayıda). Devrimci, hatta en tam ifadeyle "*gerçekten devrimci*" olması için ve elbette desteklenebilmesi için UKKTH talepli mücadeleyi şart koşuyordunuz. Gariptir ama diğer sözlerinizde ise (67. sayıda), "*ciddi bir olasılık*" olmama koşuluyla da olsa, "... *ayrı bir devlet kurmaları*" yönünde destekleyebiliriz diyorsunuz. Yani devrimci değerlendirmenin kıstası ve desteklemenin belki tek unsuru olan bağımsızlık talepli mücadeleyi şartını, bu kez de şartlı da olsa nasıl oluruz da destekleriz diyerek, onun o devrimci olmasının kriterini desteklemekten feragat etmiş olmuyor musunuz? Kürt ulusunun ayrılması yönündeki politikaları desteklememeniz, eğer diğer tezlerinize takılmamış olsaydı, son derece sınıf bilinçli bir tavır olurdu. Lakin bir önceki tartışmada ileri sürdüğünüz, doğru tezlerinizin güvenilirliğine gölge düşürmektedir.

Sonuç olarak; Partizan'ın, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkının ayrı ama bu hakkın kullanılmasının ayrı şeyler olduğuna ve aynı zamanda birincisini kayıtsız şartsız savunurken, ikincisi olan bu hakkın kullanılmasını şartlara bağlı olarak değerlendirmek gerektiğine haklı ve doğru olarak dikkat çekip bu bilimsel ayrışımı yaparken, ulusal hareketlerin politik niteliğinin değerlendirmesinde "... *UKKTH talepli mücadele*..." ediyor olmalarını şart koyarak, yukandaki doğru yaklaşımlarını boşa çıkardığını fark etmemesi ve bu şartın doğurduğu çarpıklıklarla objektif olarak "*kendi kendisine fakirlik belgesi*" çıkarması anlaşılır gibi değildir.

20 Ekim 2000 Ölüm Orucu Direniş ve Yürüyüş Dergisi'nin İnkarcı Tavrı

20 Ekim 2000 Ölüm Orucu Direniş'nden 19-22 Aralık Katliam Saldırısına Karşı 19-22 Aralık Kahramanlığıyla Taçlanıp Devam Eden Ölümüne Direniş Üzerine

Bölüm -I-

Karşı-Devrim Cephesinde Kısaca Siyasi Durum ve Toplumsal Şartlar

1980 Askeri Faşist Darbesi sonrası, 1983 yılında tek partili Özal'lı ANAP hükümetleri sonrası dönemde, Özal'ın cumhurbaşkanı olmasıyla birlikte başlayan koalisyon hükümetleri, ekonomik-siyasi istikrarsızlığın ve konjonktürel koşulların dayattığı hükümet biçimleri olarak uzunca yıllar (tek partili AKP hükümetine kadar) devam etti.

Özal cumhurbaşkanı olduktan sonra, 1991 ile 1993 arası Demirel başkanlığında DYP-SHP koalisyon hükümeti kuruldu. 1993 yılında Özal'ın ölümü sonrası Demirel cumhurbaşkanı, Çiller başbakan oldu. 1993 ile 1995 Çiller başkanlığında DYP-SHP koalisyonu; 1995 ile 1996 Çiller, 1996 Mesut Yılmaz, 1996 ile 1997 Erbakan-Çiller; 1997 ile 1999 yine Yılmaz başkanlığında ANAP-DSP-DYP koalisyonu, 1999 Ecevit başkanlığı, 1999 ile 2002 arası Ecevit başkanlığında DSP-MHP-ANAP koalisyon hükümeti ve 2002 de şimdinin cumhurbaşkanı Gül liderliğinde AKP hükümetleri dönemi gibi, son derece istikrarsız bir dönem yaşandı.

Ekleme gerekirse, AKP'nin Gül başkanlığındaki hükümet döneminde cumhurbaşkanlığı devam eden Ahmet Necdet Sezer, cumhurbaşkanlığını Abdullah Gül'e devretti. AKP hükümetinin başbakanı ise, şimdinin başbakanı olan ve siyasi yasaklı olduğundan milletvekili olamayan ama sonra bu yasağın kalkmasıyla bölgesinden milletvekili seçilmiş olan "Jet Fadıl" olarak bilinen Fadıl Akgündüz'ün milletvekilliği düşürülerek, yerine R. Tayyip Erdoğan seçildi.

Yukarıdaki tablo, tek partili AKP hükümeti dönemini belli bir siyasi istikrar bakımından ayırırsak, hâkim sınıfların siyasi ve ekonomik istikrarsızlıkları açısından çarpıcı görünümüdür.

Bir sene içinde iki-üç hükümetin yıkılıp kurulduğu bu şartlar, hâkim sınıflar iktidarının siyasal istikrarsızlıkla çalkantılar içinde olduğunu göstermesi bakımından çarpıcıdır. Yine bu koşullara bakıldığında, buradan ekonomik istikrarın olmadığı veya ekonomik darboğazın yaşandığına eklemek gerekir.

Hükümetlerin emperyalist ekonomik politikaları uygulamada zorlandığı, savaş ekonomisine dayanmayıp yap-boza döndüğü, yığılcılığın, hortumculuğun, talanın hoyratça yürütüldüğü, yolsuzluk ve soygunculuğun kuralızsız sınırlarda pervasızca sürdürüldüğü, işsizlik, yoksulluk ve enflasyonun başını alıp

119

SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

Komünist ve devrimci hareketlerin hapisaneler mücadelesini merkezi bir görev olarak ele almaları, bütün çalışmalarını hapisanelere odaklamaları, buradaki direnişleri üzerinden merkezi örgüt ve faaliyetlerini biçimlendirip, tüm motivasyonu hapisaneler üzerinden sağlama-ya çalışmaları doğru bir zemin ve politika olmaz. Böyle yapmak, ilgili örgütlerin temel bir zaafı, yetersizliği olup, zayıflığını gösterir. Hapishane direnişleri üzerinden kendini var etme durumu özgün bir hal olsa da, devrimci çalışma ve görevler hapishaneler mücadelesine hapsedilemez.

gittiği bu koşullarda tersini iddia etmek düşünülemezdi. Yine bu süreçte "kayıplar", sokak ortasında infazlar büyük bir artış göstermekteydi. Vahşi sömürü ve baskı yasalarının çıkarıldığı, faşist saldırıların gerçekleştirildiği; Kürt ulusuna karşı en zalim saldırı ve katliamların gerçekleştirildiği, Jitem ve kontrgerillanın cirit attığı, iç hesaplaşmalarında fiziki tasfiyelere gidilip cinayet ve suikastların gerçekleştirildiği, Kürt kimliğiyle bilinen gazete binasının bombalanıp, iş adamları ve aydınların hedef gösterilerek katledilmesi, Kürt aydınları ve işadamlarının kaçınıp infaz edildiği, örtülü ödeneklerin kişisel kasalara aktarıldığı, uluslararası alanda komplo ve darbelerin yapılmasına girişildiği, savaştan rant elde edildiği ve bu rantçı çevrelerin Susurluk'ta açığa çıkan mafya-polis-siyasetçi üçgeninde döndüğü, rantın paylaşımı üzerine yaşanan iç dalaşın patlak verdiği, başbakanın (M. Yılmaz) yumruklandığı vb. tam bir faşizm cenneti dönemi...

Bu karakteristik özellikleri taşıyan süreçte, emperyalist ekonomik politika ve programların uygulanması hız kazandı. 2000'e geldiğinde yeni baskı ve sömürü yasalarının çıkarılması gerekiyordu.

Buna karşı gelececek devrimci toplumsal muhalefetin önüne geçilmesi için, ekonomik-demokratik talepleri karşılama-sus payı verme durumunda değildi faşist egemen sınıflar. Faşist katliam saldırısıyla toplumun sindirilmesi, ekonomik ve siyasal niteliklerinin sonucu olarak "kaçınılmazdı." Bunun ilk adımı, diri devrimci dinamiklerin bulunduğu hapishanelerdi.

1996 yılında Ölüm Oruçlarıyla sağlanan dalgadan hâkim sınıflar ürkmüş ve ders alarak tecrübe çıkarmışlardı. Öte yandan İşçi-emekçi hareketi açısından da 1996 yılı olumlu gelişmeler gösteriyordu. 1 Mayıs gösterileri bu ivmeyi yansıtıyordu...

Hatırlanacağı gibi, 24 Ocak kararlarının uygulanması için 1980 AFC'si devreye sokulmuştu. 1997'de hâkim sınıfların siyasi krizi, 28 Şubat'ta tankların Ankara sokaklarında yürütülmesiyle sembolize olan, kimilerince "post modern" darbe, kimilerince de "muhtıra" denen darbeyle mevcut hükümet yıkılıp yeni hükümet kurularak işe devam edildi.

2000'e gelindiğinde ise, 19 Aralık saldırısıyla gerçekleştirilen katliam ve F tiplerine geçişle toplumsal muhalefet terörize edilerek emperyalist programlar uygulanıp devlet tarafından ihtiyaç duyulan yasalar çıkarıldı.

Zindanlar Direnişi Sınıf Mücadelesinin Değişmez Cephelelerinden

Bizimki gibi ülkelerde, hapishane-zindanlar kalıcı mücadele alanlarındandır. Buradaki direniş ve mücadele de hayatı önemdedir.

Coğrafyamızda, devrim ile karşı-devrimin çatışmasının kaçınılmaz bir sahası hiç şüphesiz ki, zindanlardır. Bu ülkenin toplumsal şartları ve devlet gerçekliğiyle alakalı bir özgünlüktür. Genel olarak devrimci veya komünist mücadelelerin söz konusu olduğu şartlarda zindanlar da olacaktır. Devrimci mücadele ve sınıflar mücadelesi devam ettiği müddetçe, hapishaneler daima gündemde olacaktır.

Devrimci ve komünistler, gerici faşist iktidarlar tarafından takibat ve soruşturmalara uğrayarak, "yargılanıp" hapse atılacaklardır. Kaçınılmaz olarak bir kısmımız zindanlara düşecek ve burada da devrimci yaşamını sürdürecektir. Dolayısıyla buradaki direniş ve mücadelelerde var olup, sınıf mücadelesinin bir parçasını temsil edecektir. Hapishaneler, sınıflar mücadelesinin bir cephesi olmalarının yanında en keskin olan alanlarından birisidir.

Zor örgütü olan devletin başlıca hâkimiyet ve baskı araçlarından biri, yargı

kurumuna bağlı olan mahkemeler ve hapishanelerdir. Devleti elinde bulunduran hâkim sınıflar, tüm komünist devrimci ve muhalif olan kesimleri etkisizleştirip baskı altında tutmak ve dolayısıyla da iktidarlarını sürdürmek için mahkeme ve hapishaneleri etkin olarak kullanırlar. Sınıfsal iktidar ve sömürü düzenlerini sürdürmek-garanti altına almak amacıyla yaratmak istedikleri "dikensiz gül bahçesinin" dikenlerini ağır hapis cezalarına çarptırır, burada çürütüp yok etmek isterler. Hakim sınıflar iktidarlarını korumak için emekçi halk kitlelerine acımasızca saldırır, her türlü zulmü reva görür, uygularlar.

Faşist hâkim sınıflar, devrimci savaş ve silahlı mücadeleye en acımasız bir şekilde saldırırken; demokratik mücadelelere ve hatta eleştirel düşüncelere karşı da son derece tahammülsüz olup, tüm muhalif ve alternatif güçleri hapsedmektedirler.

Katliam, işkence gibi eylemleriyle yetinmeyip, saldırılarını ağır para ve hapis cezaları uygulayarak sürdürmektedirler. Katletmediklerini edemediklerini, yani fiziki olarak ortadan kaldırmayı tercih etmediği veya bunu yapmaya cüret edemediği durumlarda, hasımlarını hapsederek etkisizleştirme yoluna gitmektedir.

Özetle, etkili-diri mücadele odaklarını tasfiye etmek için katliam dışında tutuklanları ya da katliamlardan kurtulanları hapsedmektedir. Dolayısıyla, içerde bulunanların başlıca diri devrimci kesim olduğu doğruyken; çoğu kez komünist ve devrimci hareketin en militan, pratik kadro ve hatta önderlerinin olduğu da doğrudur. Ne var ki, tutsak edilip esaret altına alınan komünist ve devrimciler bedensel olarak zincire vurulmuş, pratik hareket ve etkinlikleri sınırlandırılmış olsa da, asla beyinsel olarak zincire vurulmuş ve düşünce eylemlerinden koparılmış olmaz. Bundandır ki, onlar gerçekte özgür tutsaklardır.

Bu zeminde, sınıf mücadelesi kesintisiz olarak hapishanelerde de sürdürülür. Bu çatışmada genellikle katliam ve işkenceler sistemli olarak uygulanır. Düzenli baskı uygulanarak tutsakların teslim alınmaları ve siyasal kimliklerinden arındırılarak düzene uygun kişilikler haline getirilmeleri hedeflenir.

Hâkim sınıflar bu amaçlarına ulaşmadan, tutsaklara baskı ve işkence uygulamaktan, katliamlar gerçekleştirmekten geri durmazlar. Tutsaklar üzerinde uygulanan politikaların başarıya ulaşması için, hapishanelerin fiziksel koşullarından tutalım da, bin bir türlü proje geliştirip uygularlar. İhanetin dayatılmasından tutalım da

insan onuruna aykırı her türlü politikaya başvururlar. İzolasyonla tutsakların yalnızlaştırılıp iradelerinin kırılarak teslim alınması en kalıcı uygulamalarındandır. Hatta bir çok tutsağın uzun yıllar süren tecrit ve izolasyon uygulamaları sonrasında psikolojik olarak yıpratıldıkları görülmüştür.

Fakat her şeye karşın komünist ve devrimci iradenin üstünlüğünü kırmayı başaramamışlardır. Tutsakların çeşitli kirli amaçlar uğruna denek olarak kullanıldığı da bilinmektedir. Bu bakımdan hapishanelerin sınıf mücadelesinin en keskin alanlarından birisi olduğunu söylemek yanlış değildir.

Kısacası, sınıf mücadelesinin zorunlu duraklarından birisi olan hapishaneler, devrim ile karşı-devrimin çatışmasının en eşitsiz koşullarda ve en keskin şartlarda sürdüğü alanlardan birisi olup, devrimci sınıf bilinci ve tavn ile iradenin sınındığı bir mücadele siperidir. O halde buradaki örgütlülük ve buralardaki mücadelelerin desteklenip geliştirilmesi devrimci görevlerimizin başlıcalarındandır.

Fakat bir noktaya dikkat çekmekte fayda var ki; komünist ve devrimci hareketlerin hapishaneler mücadelesini merkezi görev olarak ele almaları, bütün çalışmalarını hapishanelere odaklamaları, buradaki direnişleri üzerinden merkezi örgüt ve faaliyetlerini biçimlendirip, tüm motivasyonu hapishaneler üzerinden sağlamaya çalışmaları doğru bir zemin ve politika olamaz. Böyle yapmak, ilgili örgütlerin temel bir zaafı, yetersizliği olup, zayıflığını gösterir. Hapishane direnişleri üzerinden kendini var etme durumu özgün bir hal olsa da, devrimci çalışma ve görevler hapishaneler mücadelesine hapsedilemez.

Örgütsel gerçeği bu olan hareketler tabiatıyla hapishanelerdeki direniş ve mücadeleleri varlık-yokluk meselesi olarak görüp, buradaki direnişlerinde örgütsel-taktik yenilgileri kabul etmekte zorlanır, kabul etmezler.

Yazık ki, kimi dostlarımızın durumu ve hareket tarzı esasta budur. Öteden beri hapishaneler, bu dostlarımızın örgütsel varlığında önemli bir rol oynamış ve hapishaneler mücadelesi bu dostlarımızın parti-örgüt çalışmasının merkezi çizgisi-politikası olagelmıştır. Yani, dışardaki mücadelele içerideki mücadeleyle biçimlendirilip yönlendirilmesi gerekirken, içerisi belirleyici olmuştur. Dışardaki mücadele esas olup içerideki mücadeleye yön vereceğine içerisi dışarıya yön vermiştir. Genel inisiyatif içerideki mücadelede olmuş, dışardaki mücadele buradan feyiz alıp,

içeriden yönetilmiş, buraya endeksli yürütülmüştür esasta.

Hapishaneler sorunu sınıflar mücadelesi boyunca devam eden kalıcı bir sorundur. Hiç şüphesiz ki, hapishaneler mücadelesi sınıf mücadelesinde rol oynayan bir çatışma cephesidir. Bu bakımdan ihmal edilemez değerde bir örgütlenme ve mücadele alanıdır. Fakat tüm önemine karşın, hapishane merkezli bir sınıf mücadelesi düşünülemez; sınıf mücadelesinin kumanda merkezine hapishaneler yerleştirilemez. İçeriden, dışannın yönetilmesi politika haline getirilemez.

Ölüm Orucunu Koşullayan Etmenler Olarak; Faşist İktidar ve Emperyalist Ekonomik Politikalar

Çiller-Erbakan koalisyon hükümeti 28 Şubat ("post modern") darbesi sonrasında son bulurken; bunun yerine DSP-ANAP-MHP koalisyon hükümeti 28 Mayıs 1999'da kuruldu. (Yapılan erken seçimle birlikte 18 Kasım 2002'de bu hükümet yerini AKP'ye bırakmıştı...)

Büyük Ölüm Orucu süreci, Bülent Ecevit başkanlığındaki DSP-ANAP-MHP hükümeti döneminde gündeme geldi.

Adalet bakanı DSP'den Hikmet Sami Türk, İçişleri bakanı ANAP'tan Sadettin Tantanı idi... Eklemek gerekir ki, bu iki faşist bakanı, MHP'li sağlık bakanı Osman Durmuş da tamamlıyordu.

Adalet bakanı, hapishanelere katliam saldırısının gerçekleştirilmesine-müdahale edilmesine onay ve direktif vererek; içişleri bakanı ilgili saldırı güçlerini temin edip yöneterek; sağlık bakanı ise denetimindeki sağlık ekipmanlarıyla saldırıyı destekleyen ve kendi cephesinden katliamdaki görevlerini üstlenerek, ittifak içinde katliam saldırısında gerekli güçleri organize edip şartları oluşturdular.

Üçlü konseptle saldırının sorumluluğu ve planlaması üstlenildi. Bülent Ecevit başkanlığındaki bu üç faşist partili koalisyon hükümeti uyum ve ittifakla saldırının yürütücü aktörleriydi. Kuşkusuz ki, bu sürecin arka planındaki mimarlar, her zamanki gibi yine emperyalist güçlerdi.

Emperyalist tekellerin sömürü cenneti olan ülkede, komprador bürokrat burjuvazinin emperyalist tekeli burjuvaziyle kol kola yürüttüğü vahşi sömürü ve talanın daha iyi-karlı koşullarda at oynatması için, işçi-köylü halk ve emek düşmanı yeni yasaların çıkarılması gerekiyordu. IMF ve Dünya Bankasıyla yapılan anlaşmalar ve

bunların dayattığı ekonomik politikaların uygulanıp, bu emperyalist tekeli kuruluşların menfaatlerinin korunması, daha fazla baskı ve sömürü yasalarıyla tekeli sermayenin önünün hoyratça açılması, Türk hâkim sınıflarına toplumu sindirip toplumsal muhalefeti bastırmalarını emreliyordu. Toplumsal muhalefet bastırılıp, toplum korku ve terör iklimi altına alınmadan tüm bunların yürütülmesi ve ihtiyaç duyulan faşist yasaların çıkarılması kolay olmayacaktı...

Emperyalizme uşaklık ve gönüllü hizmetkârlık başka türlü yerine getirilemez, IMF ve Dünya Bankası'nın dayattığı ekonomik programları uygulanamazdı. Mezarda emeklilik yasası ile diğer işçi ve emekçilerin temel ve yaşamsal haklarını gasp eden faşist yasalar eşliğinde ağır-azgın sömürü faşist teröre başvurmadan yürütülemezdi...

Nitekim faşist yasalar çıkarılmadan önce veya bu yasaları çıkarıp dayatılan yeni emperyalist ekonomik politikaların uygulanması için saldırı işareti verildi. Saldırının ilk dalgası fiziksel saldırı olarak, toplumun en dinamik devrimci güçlerinden olan komünist ve devrimci tutsakları, ve tabii ki hapishaneleri hedef alındı... F Tipi hapishaneler denen tabutluklar saldırısı bu dinamiklerin bastırılması-susturulması için yeniden açılıp devreye sokuldu. Gerçekleştirilen hapishaneler katliamıyla, çıkarılacak faşist baskı ve sömürü yasalarına karşı buralardan gelişen veya geliştirilen muhalefet-direnış önceden ezilip yok edilmek istendi. Bununla, toplumsal yaşam da denetim altına alınıp sindirilerek hapishaneler modelindeki gibi hücreleştirilip karanlığa gömülmek isteniyordu. Özetle 19 Aralık katliam operasyonu böyle gündeme geldi.

19-22 Aralık katliam saldırısında kahramanca bir direniş gösteren tutsaklardan 28 devrimci ve komünist katledildi. Katliam operasyonu televizyonlardan yayınlanarak, uygulanan vahşet üzerinden topluma mesaj verildi. 20 hapishaneye aynı gece gerçekleştirilen saldırıda tutsaklar yakılarak, kurşunlanıp bombalanarak, gazlarla ve işkencelerle katledilip, tüm görüntüler yayınlanarak toplum tam bir korku ve terör atmosferine alınmak istendi. Sonrasındaki faşist baskı ve yasalarla toplumsal muhalefet üzerindeki kuşatma iyice derinleştirildi, Ölüm Oruçları karşısındaki duyarlı tüm kesimlerin önemli bir bölümü sindirilerek susturuldu, susturalamayanlar da sert müdahale ve saldırılarla engellenip yine bir kısmı F tipi hücrelere konulmaya devam edildi.

F Tipi hapishaneler projesi, toplumu ve özellikle de emekçi halklarımızı kuşatarak cendereye sokup kontrol etmeyi hedefleyen emperyalistlerden alınma bir saldırı projesiydi. Örgütlü toplumsal muhalefeti veya toplumun örgütlü gücü ve örgütlülüğünü dağıtıp örgütsüzleştirerek, ona hükmedip emperyalist ekonomik politikaların uygulanmasının önü açılmak isteniyordu. Toplumla hükmetmek ve toplumu teslim almak için, toplumun en diri uçlarını faşist terörle bertaraf etmeyi, teslim almayı gerektiriyordu. Dolayısıyla tabutluklar projesiyle, komünist ve devrimci tutsaklardan başlamak uygun görülmüştü. Zira esir alınıp tutsak edilmiş bu kesimler toplumsal muhalefetin en ileri kesimleriydi ve fiziksel olarak kontrol altında tutulan, el altında bulunan "kolay lokmalar" olarak görülmüyordu.

Bu anlamda hapishanelerdeki örgütlülüğü dağıtmak ve böylece buradaki devrimci güçleri etkisizleştirmek için, hapishanelere saldırının zeminini çeşitli oyunlarla-komplolarla hazırlandı ve saldırı şartları oluşturuldu. F tipi saldırısıyla, içerdeki örgütlülük yok edilip tam bir izolasyon, tecrit ve bunun da ötesinde tretman şartlarında komünist ve devrimci tutsakların teslim alınması, siyasal kimliklerinden arındırılması, yani siyasal ölümleriyle fiziki ve politik tasfiyeleri hedeflendi.

Örgütlü güç, hâkim sınıflar için her zaman tehlikeydi. Toplumu örgütsüzleştirip teslim almak için, örgütlü ve etkili dinamik olan tutsakların örgütsüzleştirilip teslim alınması önemli bir adım olmakla birlikte, hapishaneler üzerinden topluma mesaj vermek de son derece etkili ve önemliydi. Üstelik siyasal iktidar, güçlü olduğunun ve istediğinde neler yapabileceğinin mesajını da vermeyi ihmal etmeyip önemsiyor, güç gösterisine ihtiyaç duyuyordu.

F tipi saldırısı, fiziki koşullar itibarıyla tecrit, izolasyon, yalnızlaştırma; tretman uygulamasındaki ideolojik içeriği itibarıyla teslim alma, kişilik-sizleştirme, örgütsüzleştirme ve siyasal kimlikten arındırma, yok etmeyi kapsamaktadır. Saldırının salt tutsaklarla sınırlı kalmayıp toplumsal yaşamı da hedeflemesi en büyük boyutudur. Saldırının tam gerçek ve bütün anlamı budur. Dolayısıyla saldırının direnişle püskürtülmesi tarihsel bir görevdi. Bu stratejik saldırı ancak stratejik bir mücadeleyle ve en güçlü silahlarla göğüslenebilirdi.

Yeri gelmişken söyleyelim ki, saldırı amacına esasta ulaşamamıştır. Toplumsal yaşam üzerindeki etkisi geçici kalmış ve faşist vahşet karşısında toplumsal bilincin demokratik değerlerde

uyarılmasına hizmet etmiştir. Tutsaklar teslim alınamamış, Ölüm Orucu direnişi sona erdirilmiş olsa da, direniş bitirilememiş, hala devam etmektedir. F tiplerine geçilse de diğer hedeflere ulaşılamamıştır. Direnişin devam etmesi, onun stratejik bir direniş veya mücadele olduğunu gösterir. Bir muharebede alınan geçici-taktik-örgütsel yenilgiyle mücadelenin nihayeti tayin edilemezdi-edilemedi de...

Dolayısıyla, gerçek bir yenilgiden bahsedilemeyeceği gibi, tam bir başarıdan da bahsedilemez. Bunda, komünist ve devrimci tutsakların direnişi ve en önemlisi de teslim olmamaları elbette ki rol oynamaktadır.

Fakat saldırının görülen kapsamına-stratejik saldırı olduğu tespitine uygun olarak, kısa süreli bir başarı öngörüsüyle ve buna uygun tek dönemli bir direniş ve mücadeleyle değil de uzun vadeli stratejik bir mücadele planının uygulanması en doğrusuydu. Yani, makul koşullarda ölüm orucu silahı kullanılıp başan elde edildikten sonra, durumun değerlendirilip yeni biçimlerle sürece yayılmış farklı mücadele biçimlerinin daha tez devreye sokulması gerekirdi. Ki bugün süren mücadele-direniş bu stratejik mücadeledir. Ama bu taktik daha erken devreye sokulmuş olsa idi, direnişin kayıpları daha az olur ve yenilgi atmosferinin yarattığı tahribat daha planlı-bilinçli karşılanmış, asgariye indirilmiş olurdu.

Saldırı ve Direnişlerle Ölüm Oruçlarına Uzanan Yol

Özal cumhurbaşkanı olduktan sonra, Mesut Yılmaz'lı ANAP hükümeti döneminde 1991 yılında çıkarılan "Terörle Mücadele Yasası" kapsamında düzenlenen infaz yasasıyla ceza indirimi konusu öne çıkılarak, "Terörle Mücadele Yasası"nın özü adeta gözden kaçırıldı. Bu faşist saldırı yasasıyla hücre-tabutluk tipinin yasal zeminini hazırlandığı gibi, devreye sokulmasının gerekçeleri de yaratılarak hazırlanmıştı. Nitekim hemen sonrası yıllarda hücre-tabutluk sistemi hapishanesi Eskişehir'de açılarak devreye sokuldu. Sürgün sevklerde devrimci tutsaklar ring araçları içinde şehit düştü. Gelişen direniş neticesinde Eskişehir kapatılarak süreç ertelenmiş oldu.

1996 yılına gelindiğinde içişleri bakanı faşist Mehmet Ağar bir genelge çıkarak Eskişehir tabutlukları saldırısını yeniden başlattı. Bu genelgeyle açılmış olan Eskişehir tabutluğunun kapatılması ve genelgenin iptali için bilinen 1996 Ölüm Orucu direnişi gerçekleştirildi. Dire-

20 Ekim 2000 tarihinde MKP, TKİP ve DHKP-C tarafından başlatılıp, 19 Aralık saldırısı sonrası hapishanelerde bulunan diğer devrimci hareketlerin katılımıyla, (PKK hariç) tüm devrimci-komünist parti ve örgütleri kapsayarak genişleyen; parçalı baslama biçimiyle taşıdığı kusura uygun olarak yine parçalı ve ayrı duruşlarla muhtelif tarihlerde bitirilen büyük Ölüm Orucu direnişine ilişkin söylemek gerekir ki, bu parçalı durumlardan kaynaklı her bir parti ve örgüt farklı farklı yaklaşmaktadır.

niş, 12 devrimcinin yaşamını yitirmesi-şehit düşmesi sonrası 63. gününde zaferini ilan etti.

Hatırlanacağı gibi, 1996 yılında Diyarbakır zindanında 10 yurtsever devrimci hunharca katledildi... Yine 1996'da Buca ve Ümraniye'de toplam 7 devrimci katledilmişti.

Nitekim 1997 yılında, yayınlanan Ağustos genelgesiyle F tipi tabutluklarının inşaatları başlatılarak saldırı süreci hızlandırıldı. Hâkim sınıflar direnişler karşısında aldıkları yenilgilerle geri adımlar atsalar da stratejik hedeflerinden vazgeçmediler.

Bilindiği gibi, 2000 Ölüm Orucu öncesi dönemde, siyasi tutsakların bulundukları hapisanelere ciddi saldırılar gerçekleştirilerek katliamlar yapılmıştı. Ulucanlar ile Diyarbakır zindanlarında gerçekleştirilen vahşi katliamlar, bu saldırıların o güne kadarki en büyükleriydi.

Türkiye-Kuzey Kürdistan zindanlar tarihi, kuşkusuz ki, işkenceli kanlı katliamlı, bir o kadar da direniş dolu bir tarihtir. Ancak böylesine barbar ve böylesine açık yürütülen toplu katliamlara, tutsaklara dönük pervasız kıyımın bu düzeyine-böylesine ilk olarak tanık olunuyordu.

Değişik türden ateşli silahlar, gaz bombaları, yangın bombaları ve diğer öldürücü tesire sahip bombalar, zehirli kimyasallar gibi zengin yoğunlaşmış gazlar ve savaş araçları kullanılarak, "devletin güvenliğinde" hapishanede tutulan devrimci ve komünist tutsaklar vahşi katliamlardan geçirildiler. Binlerce asker-polis-kontra takımı devlet talimatıyla saldırı gerçekleştirip canice katliamlar gerçekleştirdiler.

1999 Ulucanlar zindanında 10 komünist ve devrimci, işkenceler eşliğinde ve otomatik silahlarla katledildi, onlarcası yaralandı... F tipleri saldırısı esasta bu saldırıyla başlamıştı. 2000 Temmuz'unda Burdur zindanında gerçekleştirilen saldırılarda kimi ağır olmak üzere onlarca devrimci ve komünist yaralandı, tutsaklar işkenceden geçirildi, bir devrimcinin kolu iş makinesiyle koparıldı. Burdur'da kopan kolu, Isparta çöplüğünde köpekler bulup insan müsvetelerine gösterdi. Diğer birçok hapishanede aynı bilançolar oluşmasa da benzer saldırılar gerçekleştirildi...

Bu kapsamlı saldırılar, "F tipi-hücre sistemi" ya da tabutluk modeli olan zindanlara geçiş için gerçekleştirilecek olan daha büyük saldırının hazırlık provalarıydı. F tipi inşaatları da hızla devam ediyordu. Büyük saldırının diğer hazırlıkları da devletçe yapılıyor, yoğun propaganda faaliyetleri yürütülüyordu.

Komünist ve devrimci tutsaklar bu gelişmeleri anlamlandırmış, genel gelişmelerle birlikte büyük saldırıyı öngörmüşlerdi. Tartışmalar başlayıp yoğunlaşmıştı. Ölüm orucu direnişinin kaçınılmaz olduğu anlaşılmış, görülmüştü. Stratejik bir saldırı, ancak güçlü bir direnişle püskürtülebilirdi... Bunun biçimi elbette ölüm orucu olacaktı. Buna bağlı olarak saldırıyı geniş bir direniş cephesiyle göğüsleyip püskürtmek için hazırlıklara başlanmıştı. Belli çalışmalar yürütülse de direniş cephesinin tam olarak örülmesi sağlanamadı. Hatta devrimci ve komünist tutsaklar arasında bile, direnişin niteliği ve zamanlaması anlamında hemfikir olunamamıştı. Zira sürecin içeriği ve ciddiyeti tam olarak ve herkes tarafından tam olarak anlaşılamamıştı...

Tutsaklar arasında, yani, zindanlarda bulunan komünist ve devrimci parti-örgütler arasında genel bir uzlaşının sağlanamaması nedeniyle direniş cephesinin örülmesi, geniş dinamiklerin duyarlı hale getirilerek harekete geçirilmesi ve aktif direnişe katılmaları tam ve esas ola-

rak sağlanamadı. Dışarıdaki geniş destek yeterli olarak hazırlanamadığı gibi, içeride de parti ve örgütlerin direnişe birlikte başlamaları sağlanamayarak, parçalı bir durum ortaya çıktı. Bu kuşkusuz ki başlayacak olan direnişin önemli zaafıydı...

20 Ekim 2000 tarihine gelindiğinde tartışmalar noktalanmış, MKP, TKİP ve DHKP-C dışındaki diğer devrimci parti ve örgütler Ölüm Orucunu erken-zamansız bularak katılmazken, bu komünist ve devrimci partiler Ölüm Orucu direnişini başlatmış oldular.

Eylem başlarken, demokratik kitle örgütleri, sendikalar, aydın ve sanatçılardan olumlu destek alınıyor; tutsak aileleri ve demokratik devrimci çevrelerin de destekleri önemli bir etki gösteriyor, direniş cephesi genişleyerek büyüyordu.

Eylemin bu aşamalarında gelişmeleri gören devlet, Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk eliyle karşı bir manevra geliştirerek, F tiplerinin ileri bir tarihe ertelendiğini açıkladı.

"Arabulucu" tabiriyle değerlendirilen ve hükümet ile tutsaklar arasında müzakereleri yürüten sanatçı ve aydınlar grubu, adalet bakanı tarafından aldatıldı. Sonra aydın ve sanatçılar ile direnişi destekleyen demokrat çevreler bilinen başkî yöntemleriyle susturuldu. Taktik manevraya destek edilen muhalif kesimlerin susturulması, basına haber yasağı ve cezaî müeyyidelerin devreye sokulmasıyla saldırı için uygun zemin sağlanmış oldu.

Nitekim 19 Aralık gecesi, "Hayata Dönüş" dedikleri katliam saldırısı gerçekleştirilerek, 28 devrimcinin katledilmesi suretiyle, bütün komünist ve devrimci tutsaklar işkencelerden geçirilip yaralı bir şekilde F tipi hücrelere zorla götürüldüler...

Saldırının bir yıldan beridir hazırlandığı daha sonradan içişleri bakanı ve yetkili ağızlarca itiraf edildi. Bu itiraflarda katliam amaçları da gizlemeden açıklanıyordu... "Daha fazla ölüm olayı bekliyorduk, beklediğimizden daha az ölüm olayı gerçekleşmiştir" diyerek katliam operasyonlarının "başarılı" olduğu anlatılırken, nasıl bir saldırı-katliam tasarlandığı ortaya konuyordu...

Faşist saldırıda 28 tutsağın katledilmesiyle başlayan planlı katliam, büyük irade savaşımı olan Ölüm Oruçlarında 122 devrimci-komünist tutsağın öldürülmesiyle tamamlanmış oldu. Saldırıda yüzlerce tutsak gazi olurken, onlarcası da zorla müdahale neticesinde Ölüm Orucu gazisi olarak sakat bırakıldı...

İrade Direnişinin Genişlemesi ve Sürecin Niteliği ile Yönetilmesi

20 Ekim 2000 tarihinde MKP, TKİP ve DHKP-C tarafından başlatılıp, 19 Aralık saldırısı sonrası hapisanelerde bulunan diğer devrimci hareketlerin katılımıyla, (PKK hariç) tüm devrimci-komünist parti ve örgütleri kapsayarak genişleyen; parçalı başlama biçimiyle taşıdığı kusura uygun olarak yine parçalı ve ayrı duruşlarla muhtelif tarihlerde bitirilen büyük Ölüm Orucu direnişine ilişkin söylemek gerekir ki, bu parçalı durumlardan kaynaklı her bir parti ve örgüt farklı farklı yaklaşmaktadır.

Dahası, tüm bunlara karşın tartışmaya konu olan Ölüm Orucu'nun da hatalı-hatasız yanlarıyla birlikte, münakaşa götürmez bir zemini, belli bir gerçekliği vardır. Yani, büyük, haklı, meşru, onurlu ve nesnel zemini güçlü olarak bilimsel bir direniş mücadelesi olması ile birlikte; başlamasından sürdürülmesi aşamalarına, ödenen bedellerden elde edilen kazanımlara, oradan da bitirilmesi biçiminin gösterdiği farklılık ve çatırtılarına, oradan da "zafer mi, yenilgi mi" değerlendirmelerine kadar geniş içerikte tartışmaya muhtaç olan yanları da mevcuttur. Anlaşıldır ki, her süreç doğru ve yanlış yanlar, tartışma ve farklı bakış açıları barındırır...

Ölüm Orucu direnişinin başlatılması ve ilk örgütleyici öznelerinden olan Maoist partinin de söz konusu muhtelif değerlendirme ve tartışmalardan farklı olarak, bu süreç hakkında belli değerlendirmeleri mevcuttur. Fakat gerek Ölüm Orucu direniş sürecinin bazı dostlarımız tarafından bitirilmemiş olması ve gerekse de diğer bazı nedenler, ilk elden yapılan bu değerlendirmelerin eksik kalmasını koşullamıştır. Buna karşın, bütünlüklü bir değerlendirme ihtiyacı ve görevi devam etmektedir. Sürdürülen Ölüm Orucu direnişi sonlandırılmıştır. Dolayısıyla gelinen aşamada, bütünlüklü bir değerlendirme yapmanın imkânları hazır bulunmakta ve bu görevin tamamlanması olanaklı hale gelmektedir. Öte yandan bu büyük direnişten doğru dersler çıkararak öğrenmek ve sürecin tecrübelerini gelecek pratiklerimize aktarmak için ciddiyetle ele alıp irdelemek gerekmektedir.

Bu değerlendirme yazımızın gerekliliği ve zemini işte budur. Tabiatıyla bu değerlendirme genel anlayış ve yaklaşımımızı ortaya koymakla birlikte, dostlarımızın hatalı değerlendirmelerine objektif bir eleştiri anlamına gelecektir. Dahası yazımızın ikinci bölümünde kimi hatalı anlayış ve eleştiri adı altında yürütülen saldırılara da so-

mut yanıtlar vererek tartışma yürüteceğiz. Yine bu bölümde Maoist partinin Ölüm Orucu'na ilişkin yaptığı değerlendirmeleri aktaracağız.

Hemen belirtelim ki, 20 Ekim 2000 Ölüm Orucu direnişinin başlatılması, bu silahın o gün kullanılması yerinde ve haklı oluşu, somut hal ve koşullarda geçerli-isabetli bir savunma ve direniş biçimi olduğu... gibi konularda doğru orantılı olarak pozitif düşünürken; ancak, gelişen zaman içinde direnişin yönetilmesi, sürdürülme süresi, sürdürülme biçimi, zamanında ve doğru anda bitirilmemesi, bitirilmesi biçimleri ve genel olarak doğru bir önderlik yeteneği altında yönetilip-yönetilmediği, ödenen bedeller ile sonuçları ve elde ettiği kazanımlar... gibi açılardan birçok zaf taşıdığı düşüncesindeyiz.

Direniş devrimci tutum olarak son derece anlamlıydı-anlamlıdır. İdeolojik-politik içeriği ve anlamı da fevkalade büyüktür. Fakat tüm bu olumlu içeriğine karşın, önderlik rolünün doğru yürütülememesiyle hatalar yapılmış ve direniş gerçek içeriğine uygun olarak genel başarı normlarında mantıklı sonuçlarına ulaştırılmadan noktalanmıştır.

Bunun yanında objektif şartların da direnişin akıbetinde payı büyüktür. Saldın büyük stratejik bir saldırıydı ve toplumu teröriste edip sindirip-susturma saldırılarıyla avantajlı şartlardaydı. Ama direniş veya devrimci cephe yeterli, gerekli ve sağlam bir örgütlülük ve hazırlığa sahip değildi.

Direniş boyunca objektif şartlar kimi zaman uygun iken, kimi zaman ve esasta da uygun olmayıp aleyhteydi. Bu özelliği yakalaması gerekenler, mevcut yapıların hapisaneler örgütlülüğü iken, ama esasta da ilgili parti ve örgütlerin merkezi yapı ve önderlikleriydi.

Somuttaki önderlik ve dolayısıyla da sorumluluk, direnişin öncülüğünü yürüten hapisanelerde ki örgütlülük olsa da, merkezi düzeyde yürütülen ciddi bir direniş olması ve direnişin merkezi kararlarla yürütülmesi ve benzeri, son tahlilde tayin edici olan önderlik, bu anlamda da esasta dışandaki merkezi önderlik ve yapılarıdır. Nitekim dışandan merkezi düzeyde hem içerideki önderliğe ve hem de genel sürece yapılan müdahalelerle gerekli önderlik yapılabilir, direnişin yönü-rotası, taktiği değiştirilebilir.

Gerek içeride ve gerekse de dışarıda, direniş daha olumlu noktada bitirme yeteneği gösteremeyen önderliğin başarısızlığı esasta burada, yani şartları doğru tahlil edip buna uygun politika ve adımlar atmamasında yatmaktadır. Lehte-

ki şartlarda ve daha avantajlı durumda gerekli manevraları-esnekliği gösteremeyen önderlik veya önderlik fonksiyonu, direnişin somut kazanımlar anlamında başarısız kalmasında esas et-kendir. Direnişin nihayeti, ideolojik-politik yönü ayrı, ama askeri-örgütsel-pratik açıdan bir yenilgiydi-yenilgidir.

Her haklı devrimci direniş, teslimiyeti reddeden muhtevası ve tüm doğasıyla (içindeki tali olumsuzluklar ve askeri-örgütsel yenilgisine rağmen) olumlu bir eylem olarak devrimcidir, siyasal kazanımdır ve bu yönüyle başarıdır. Direnişin anlamı budur; siyasal özelliği ve yanı itibarıyla bu böyledir.

Her direnişin kesin pratik zaferle sonuçlanması gibi bir kural yoktur, tersini tasavvur etmek sınıflar mücadelesi diyalektiğine ters ve aykırıdır. Bu bakımdan, direnişi salt somut kazanımları üzerinden hareket ederek toptan mahkûm etmek anlayışı yanlıştır. Bunun gibi, salt siyasal zaferden hareketle tam bir zaferden söz etmek de sübjektiftir. İç ve dış bütünlüklü şartları içinde ve her yönüyle ele alıp değerlendirme tutumu bilimsel metottur.

Komünist ve devrimci tutsakların kahramanca direnip siyasal kimliklerine uygun davrandıkları tartışmasızken, iyi bir sınav verdikleri esasta doğrudur. Muazzam bir irade, direniş, fedakârlık sergilendiği, büyük kararlılık gösterildiği, adeta bir destan yazıldığı tesbit edilmelidir. Direnişin oldukça ağır ve büyük bedellerle yürütüldüğü, siyasal olarak kazanımlarının olduğu ama pratik kazanımlarının esasta olmadığı görülmek durumundadır.

Esasta diyoruz, çünkü direnişin odağındaki somut talepler kazanılamasa da, direnişin doğal ürünü olarak düşman saldırılarında daha fazla ileri gidememiş, direnen tutsaklar direnişten kalan miras zemininde kalarak teslimiyet saldırısını kabul etmemiş, belli bir statünün fiilen sürmesi sağlanmıştır. Tutsakların geri ve yetersiz de olsa kullanabildiği cılız hak ve koşullar hiç şüphesiz ki direnişin kazanımlarıdır. Ama bunların direnişin talepleri-hedefleri vb anlamında son derece güdük olduğu açıktır.

Direnişin kahramanı olan şehitler ve gaziler, olağan koşullarda her çatışma ve direnişin önemli bedelleri olarak kaçınılmazken; bu direnişte bedellerin son derece fazla olması, bir taraftan direnişin karşı karşıya olduğu saldırının kapsamıyla ilgiliyken, öte yandan izlenen hatalı politikaların da bu ağır neticede pay sahibi olduğunu söylemek ve görmek durumundayız.

Elbette gerektiğinde tüm bedeller göze alınarak mücadele yürütülecektir. Burada kastettiğimiz bu değildir. Ancak bu, kayıpların aza indirilmesi, önlenmesi amacının güdülmemesi anlamına gelmez. Önlenmesi mümkün olan kayıpların önlenmesi ve asgariye indirilmesi hedefi, devrim ile karşı-devrimin her çatışmasında geçerli olan stratejik, temel bir kuraldır. Kendini korumadan düşmanla savaşılamazsın. "Kendini koru, düşmanı yok et!" Bu her zaman temel bir prensiptir. Özcesi, direniş önderliğinin başarısız olduğu bir nokta da budur.

Onlarca, belki yüzlerce devrimcinin ideolojik-politik-örgütsel kınılma yaşayarak gerilemesine, mücadeleden geri kalmasına, hatalı politikalarla bir anlamda yol açıldı. Zayıflık gösteren devrimcilerin sorumsuzca teşhir edilmesi, dahası "ihanetçi" ilan edilerek kişilik saldırılarına uğraması gerçeği, bu hatalı yaklaşımların en kaba, uç örneklerini oluşturmaktadır... Elbette ideolojik kınımlarda bireylerin sorumluluğu vardır. Hatta belli bir yaptırıma tabi tutulmaları mümkündür. Ama bu yaptırım, kesip atmaya değil, dönüştürüp kazanmaya dönük olmalıdır. Ne var ki, bu noktada özellikle bazı dostlarımızın oldukça olumsuz örnekler sergilediğini söyleyelim.

İdeolojik kınımlarda ana sebep bireylerde aransa da, bu kınımların nedeni tek yanlı olarak değerlendirilemez. Kınılmanın şartları oluştuğunda bunun yaşanması kaçınılmaz olur. İç çelişki ile birlikte, dış etken-konullar da kınımlarda rol oynar. Bunu böyle görmeyip, yani kendimizin veya genel konulların etkisini görmeden, sorumluluğu sadece kişilerin iç zayıflıklarında aramak doğru-bilimsel bir tutum olamaz. Kınımlarda tayin edici olan 'iç çelişkidir, dış etken belirleyici değildir ne de olsa...' diyerek işin içinden çıkamayız. Yani, dış konulları, yanlış politika ve önderliğin rolü ve payını yok sayamayız. Maalesef çoğu kez ya da genellikle sorunlar kişilerin zayıflıkları ve kişilerle açıklanmış, böylece zaaf gösteren devrimciler ya tasfiye edilerek ya da daha fazla geriletilerek tahribat derinleştirilmiştir. "Bıraktı" diyerek dışlanan, "hain" ilan edilen, yenilgisiyle baş başa bırakılıp bir biçimde terk edilen-bir köşeye atılan devrimci sayısı az değildir.

Böylesine büyük bir direnişten sonra önemli siyasal sonuçların ürün olarak toplanması gerekirken, genel olarak yaşanan dağınıklık, gerileme, zayıflama gerçekliği yaşanmıştır. İkisi arasında doğru orantılı bir tutarlılıktan söz etmek son derece zor. Bilakis, büyük direniş sonrasında toparlanma değil, dağılma hüküm etmiştir. Zira, komünist ve devrimciler devasa bir direniş göstermiş, büyük bedeller ödemiş ama somut bir kazanım elde edilememiş, bu anlamda açık bir yenilgi alınmıştır. Hatalı politikalar da düşünüldüğünde moral bozukluğu ve kınımlar derinleşerek bu sonuçla karşılaşılmışın şartlamıştır. Yenilgi ruh hali, tüm iddialara ve her şeye rağmen egemen olmuş, dağılma-gerileme realitesi kapıya dayanmıştır. Devrimci hareket direnişin ürünlerini değil, hatalı politika ve pratik-örgütsel yenilginin sonuçlarını toplamış, bu süreçten hırpalanarak çıkmıştır.

Zafere kilitlenmek kesinlikle doğrudur. Fakat sadece zafer yaklaşımıyla motive olup yenilgi ihtimalini görmeyen genel yaklaşım; yenilgi karşısında-yenilgi alındığında anlaşılır biçimde kınılma yaşamıştır. Yenilgi; beklenen, öngörülen bir olasılık olarak hiç hesaplanmamış, süreç doğru tahlil edilemeyerek yalnızca zafer beklenmiştir. Böyle motive olan-edilen kitleler de, direnişin taktik yenilgisi karşısında hayal kırıklığına uğramış, adeta moral çöküntüsüne uğramışlardır. Yaşanan demoralizasyon devrimci yapıların zeminini gevşetmiştir, zayıflatmıştır.

Oysa yeni gibi yenilgiye de hazırlıklı olmak gereklidir. Bu gerçekliği atlayarak yanlış şekilleniş ve bilinçlenme yaratılarak, yenilginin şartları daha da ağırlaştırılmıştır. Burada gerçeğe uygun hareket edilmediği gibi, dire-

Ölüm Orucu direnişinin başlaması açısından, direnişi konullayan özel şartlar belirleyici olsa da, ancak direnişin başarılı-başarısız sonuçlanmasını açısından, genel olarak hapishaneler gerçeği ve saldırının kapsamı ile niteliğine, devrim ile karşı-devrimin görece güç dengesi durumuna, genel konjonktürel duruma bakmak gereklidir. Doğru tespit ve tahlilleri verli ve-rine oturtmanın volu, bütün şartları bilimsel bakış açısı ve devrimci diyalektiğe uygun olarak tüm bağıntıları içinde objektif olarak incelemekten geçer. Diyalektik ve tarihi materyalist bilime dayanan yorum ve yöntem tek anahtardır.

127
SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

niş içinde de gerçek görülmeyip direniş gereğinden fazla uzatılmış ve kör dövüş-kör inatla irade-ciliğe düşülüp, bu hatalı politika ve önderlik çiz-gisiyle yenilginin ağırlaşp derinleşmesine katkı sunulmuştur.

Tüm bunlarda doğru fikre varmak için, sadece "zafer-yenilgi" ikilemine takılıp kalarak tartışmak, dışımızdaki gerçeği inkâr etmek ya da ni-yetlerin ispatına veya kendimize ait pratiklerin övgüsüne kilitlenen anti-bilimsel yaklaşım hiç yetmez, dahası hiçbir şey ve hiçbir süreç onu çevreleyen-kışullayan şartlardan yalıtılarak salt kendi özgünlükleri içinde tecrit edilmiş halde ele alınarak açıklanamaz. O halde, o günün konjonk-türel şartlarının bağrında taşıdığı lehteki ve aleyhteki dinamiklere, düşman cephesi ile dev-rimci cephenin genel durumuna, içyapısına ve sürecin genel karakterine, siyasal-ekonomik ge-lişmelere, hatta uluslararası gelişmelerle olan bağlantılarına bakmak gerekmektedir.

Ölüm Orucu direnişinin başlaması açısından, di-renişi kışullayan özel şartlar belirleyici olsa da, ancak direnişin başarılı-başansız sonuçlanması açısından, genel olarak hapishaneler gerçeği ve saldırının kapsamı ile niteliğine, devrim ile kar-şı-devrimin görelî güç dengesi durumuna, genel konjonktürel duruma bakmak gereklidir. Doğru tespit ve tahlilleri yerli yerine oturtmanın koşu-lu, bütün şartları bilimsel bakış açısı ve devrim-ci diyalektiğe uygun olarak tüm bağınıtları için-de objektif olarak incelemekten geçer. Diyalek-tik ve tarihi materyalist bilime dayanan yorum ve yöntem tek anahtardır.

Ölüm Orucu Silahı Hakkında Doğru ve Yanlış Fikir

Her yenilgi sürecinin tezahürü olarak hüküm sü-ren muhtemel bir ruh hali, sağ eğilimdir. Alınan pratik yenilginin sağ tesiri de ortaya çıkmıştır. Bu yanlışlıklarla anlayışa değinmekte fayda vardır.

Özellikle 20 Ekim 2000 tarihli başlayan büyük Ölüm Orucu direnişinden sonra, genel olarak ölüm orucu direnişinin anlayış düzeyinde hepten mahkûm edilmesine yeltenerek reddeden kimi yaklaşımların gündeme geldiği bilinmektedir. Bu hatalı yaklaşım ya da anlayışa katılmadığımızı belirtelim. Ölüm Orucu'nun sıradanlaştırılmama-sı, uluorta kullanılmaması, çeşitli direniş biçim-leriyle elde edilecek haklar için ya da siyasî kim-liğe ağır saldırılar ile onurlu yaşamı ağır biçimde baltalayp siyasal yaşam ve hatta fiziksel yaşam tehdidine varan saldırılar söz konusu olmadan, olur-olmaz ölüm orucuna başvurulması doğru ol-

maz. Fiili direniş ve diğer çeşitli eylem biçimle-riyle sonuç alınabilirken, ölüm orucuna başvuru-mak; yine fiili direnişleri göze almayıp her so-runda ölüm orucu silahını devreye sokmak ya da "nasılsa ölüm orucu etkili silahtır mutlaka sonuç alır" şeklindeki hatalı algıyla ölüm orucunu ade-ta oyuncağa çeviren tutum elbette doğru değıl-dir-olamaz da. Tersî durumda ölüm orucu silahı-nı basitleştirip dejenere etmek kaçınılmaz olur. Ciddiyet ve yaptırım gücü zayıflatılıp önemsiz-leştirilmiş olur. Dolayısıyla her silahın yerinde, zamanında ve en uygun zeminde kullanılması doğru olanıdır.

Ancak, ölüm orucunu ilkesel olarak reddeden yaklaşım, bunların ötesinde köktenci bir eleştiri ve ret yaklaşımı olarak, sınıflar çatışması doğa-sını kavramayan salt insançı-hümanist olup, el-bette ki geri bir yaklaşımdır. Benimsemediğimiz bu anlayış cephesinin yaklaşımını yanıtlamayı atlayamayız.

Genel olarak ölüm orucu silahının gerektiğinde başvurulması gereken bir direniş ve mücadele biçimi olduğu hususunda bir tereddüt taşımıyo-ruz. Ölüm orucu silahı; tutsaklık koşullarında ge-çerlilikle meşru, devrimci ve kullanılabilir bir mücadele biçimidir. Ne var ki, somutta anlam kazanan herhangi bir ölüm orucunun doğruluğu-yanlışlığı veya ölüm orucu direnişinin iç özellik-leri ya da başarı-başansızlıkları, zaafı ve ben-zeri itibarıyla değerlendirilmesi tamamen ayrı bir konudur. Bu ikinci özellikteki tartışmayı ge-rekli ve hatta kaçınılmaz bulmakla birlikte; birin-ci anlayışı, "her şey pahasına, yani nasıl bir sal-dırı olursa olsun ölüm orucuna gidilmemelidir" şeklinde toptancı ve ilkesel anlamda karşı çıkan anlayışı reddediyoruz.

Yaşamlarımızı feda etmekten başka bir aracımı-zın olmadığı anlar ve özgünlüklerle genel olarak karşılaşabiliriz. Ki, tutsaklık koşulları bunun ör-neklerini yaşatan şartlara daha çok sahiptir. Esirlik, tutsaklık koşullarında; siyasal ölüm ile fi-ziksel ölüm ikilemi karşımıza acımasızca ve da-ha sıklıkla çıkar. Siyasî ölümün dayatıldığı şart-larda fiziksel yaşamımız pahasına direnmekten daha doğal bir şey olamaz. Bilinçli bir devrimci ve komünist için bu böyledir... Ölmek son tercih olmalıdır elbet. Ama gerekli ve zorunlu hale gel-diğinde bundan kaçınmak; gerçek devrimci tutu-ma yakışmayan teslimiyet yoludur!

Teslimiyet değil, direniştir devrimci olan. Onur-suz ve kimliksiz yaşamaktansa, onurlu bir ölümü tercih etmek her zaman yeğdir.

Yenilgi Teslimiyet Değildir, İhanet Hiç Değildir

Herhangi bir mücadele ya da direnişte, pratik manada yenilgi almak veya örgütsel açıdan yenilgiye uğramak asla teslimiyet değildir. Mücadele yürüten herhangi bir parti-örgüt bakımından olsun ya da direniş yürüten bir komünist-devrimci bakımından olsun, düşmanın taktik güç üstünlükleri karşısında geçici-taktik olarak yenilgiye uğraması ne teslimiyet, ne de ihanet anlamına gelmez.

Taktik, pratik geçici yenilgi; mevcut durumdaki güçler dengesi ve diğer koşullar bakımından zayıf durumda olan tarafın hasmı karşısında göreceli olarak yenik düşmesi ve mücadeleyi kaybetmesi demektir. Bu bitmiş bir mücadele veya direniş değil; ileriye ertelenmiş bir hesaplaşma veya geri çekilme halidir. Oysa teslimiyet, daha çok direnilmeden veya direnişi öngörmeyen, içermeyen nitelikte düşmanın tüm dayatma ve koşullarını kabul etme tutumudur. Dahası, iddia ve hedeflerinden vazgeçme ve tamamen düşmanın belirlediği kural veya şartları tanıyarak benimsemektir.

Şayet yenilgi, yenilen tarafın kendi iradesini, niteliğini, haklılığını, amaç ve hedeflerini yok sayarak ve en önemlisi de düşmanın belirlediği kimlik ya da statüyü gönüllü, isteyerek ve kendisini inkarla kabul ediliyor-edilmiş ise, yani istem ve iradesi dışında geçici olarak ve zorla-zorunlu olarak kabul edilmiş değil de, yenilgi şartlarıyla bir entegrasyon temelinde içselleştirilmiş ise, bu durumdaki yenilginin teslimiyet olduğundan bahsetmek haklı ve yerindedir.

En nihayetinde eğer yenilgi, ideolojik-politik amaç, hedef ve zeminden kopmayı-kaymayı-değişimi içermiyor ve sadece subjektif zemine oturuyor ise, yani izlenen çizgi ve hatalardan ya da objektif güç dengesindeki şartların sunduğu reel durumdan ileri gelen bir yenilgi ise, bu yenilgi taktik-geçici bir yenilgi olup, stratejik yenilgi ve teslimiyet değildir.

İdeolojik-politik-örgütsel hedefler ve ideallerden sıyrılmış bir yenilgi durumu, yenilginin teslimiyetle bütünleşmesi anlamına gelir. Ters durumda yani ideolojik-politik hedef ve kimlik korunuyor ise, bir teslimiyetten söz etmek bilimsel bir yaklaşım olamaz.

Tek taraflı şartların geçerli olması ve bu anlamda da taraflar arasında karşılıklı bir anlaşmaya vararak mevcut mücadelenin durdurulması veya direnişin bırakılması elbette açık bir yenilgidir.

Fakat buradaki şartlarda da şayet yenilgi geçici olarak kabul edilmiş ve ama yenilgiyi kabul eden taraf açık bir biçimde bağımsız siyasi kimlik ve iradesinden vazgeçmeden koruyor, buna uygun olarak ideal ve amaçlarını koruyor ise, karşılıklı bir anlaşma sağlanmadan da olsa direnişin bırakılması teslimiyet biçiminde asla değerlendirilemez.

İhanet ise, mücadele-direniş yürüten örgütlü güç veya bireyin mücadeleyi kaybetmesi (veya kaybetmemesi) durumunda, çeşitli biçimlerde düşman safına geçerek kendi ideolojik-politik değerlerine düşmanlaşması, kendi tarafına karşı düşmanca hareket veya mücadeleye girmesi anlamına gelir. Yani, birey veya örgütün kendisini, davasını inkâr ederek bundan kopması ve kendine düşmanlaşması, direniş-mücadeleye, devrime ve halka düşmanlaşması anlamına gelir.

Bir ayrıntıyı daha belirtelim ki, ihanet verilen pratik-maddi zararlarla ölçülemez. Daha doğrusu, davaya-direniş-mücadeleye veya başka türlüünden her zarar verme ve zarar verme biçimi ihanet olarak tanımlanamaz. Kişinin istemi dışında, zorunlu kalarak yani, zayıf düşerek zarar vermesi ciddi bir olumsuzluktur fakat ihanet değildir. Bu zararı bilerek, isteyerek veriyor ise ya da davadan-direnişten vazgeçmekle birlikte davaya düşmanlık temelinde veya düşman safına geçerek zarar veriyor ise (esasta da bir zaaf anında değil, sistemli olarak zarar veriyor, vermeyi sürdürüyorsa), bu açık ihanet ve düşmanlıktır. Ki bunun nedeni ya da temeli tamamen ideolojiktir.

İdeolojik-politik temele oturmayan, aynı biçimde bu zemine oturarak tutarlılık arz etmeyen, fakat anlık veya geçici zaaf, zayıflık ve yenilgi ruh haliyle geçici, tekil davranış, içselleştirilmemiş, zor altında kalarak ve sürdürülmemen türden verilen zararlar ciddi suç veya kusurlar olsalar da ihanet olarak görülemezler.

Ne yazık ki, zaaf ve zayıflık gösteren, direnişi bırakan ama teslim olmayan ve özellikle de ihanet etmeyen-düşmanlaşmayan birçok devrimcinin, bazı dostlarımız tarafından ihanetçi gibi kaba ve ağır ithamlarla teşhir edilip dışlandıklarına tanık olduk. İlgili devrimcilerin büyük bir haksızlık ve hakarete maruz kaldığı herkesçe aşikârdır. Benzer haksızlıklar komünist ve devrimci örgütlere de yapıldı-yapılmaktadır.

Dahası, örgütsel-taktik yenilgiyi kabul ederek ama düşmanın dayattığı koşulları fiziki şartlar dışındaki esas boyutlarıyla, yani tretman politikası, siyasi kimlikten arınmayı ve teslimiyeti ka-

bul etmeyerek direnişi bitiren tüm devrimci parti ve örgütler, yine kimi dostlarımız tarafından "bozguncu", "direniş kırıcılığı", "direniş iradesine düşmanlık" gibi ağır ithamlarla değerlendirilmiş, suçlanmış. Bu yaklaşım ve değerlendirmelerin kaba ve bilimsellikten uzak olduğunu söylemeliyiz.

Teslim etmek gerekir ki, genel olarak devrimci parti ve örgütler esasta yukarıda eleştiri konusu yaptığımız kaba sekte yaklaşımın tersine olumlu bir yaklaşım ve değerlendirme içinde olmuşlardır. Maoistler bu konuda son derece doğru, kazanımcı, yapıcı ve bilimsel bir tutum sergilemiştir.

Tutsaklar Cephesinde İlk Çatlak ve Ölüm Orucu Direnişinin Bitirilmesindeki Ayrışım

Ölüm Orucu direnişini başlatan üç yapı direnişin Ölüm Orucu boyutuyla sonlandırılması konusunda hem fikir olmayarak ayrıştılar. Bu aşamadaki ayrışım, esasta bir yapıyla diğer tüm yapılar arasındaki farklılıkla belirdi-somutlaştı. Direnişe 19 Aralık saldırısı sonrası dahil olan partiler MKP ile birlikte ortak bir iradeyle eylemi 28 Mayıs 2002'de bitirirken, DHKP-C ve TKEP/L eylemi bitirmeyerek, 22 Ocak 2007'ye kadar sürdürdüler. Eylem bitirildiğinde 122 şehit ve onlarca gaziyle büyük bir bedel ödenmişti...

Ölüm Orucu direnişini başlatan MKP, TKİP ve DHKP-C'nin tutumu esasta doğrudu. Stratejik saldırı ve tüm muhtevası esasta görülmüş, bunun püskürtülmesi için saldırının mahiyetine denk gelen ölüm orucu direnişi isabetli olarak tespit edilmişti. Ölüm orucu için konjonktürel durum uygundu. Tutsaklar, gelen saldırı sürecini somut saldırılarla da tespit edip kamuoyunun hazırlanmasına dönük önemli oranda hazırlıklar yapmıştı. Eylemin başlarında görülen destek de bu hazırlık ve koşulların lehte olduğunu teyit etmekteydi.

Ölüm Orucu direnişinin başlatılmasında problem yoktu; fakat saldırının içeriği ve kapsamı hakkında yapılan haklı tespit ve öngörülere karşın, direnişin mutlak zafer görüşüyle ele alınması sol sübjektif değerlendirmeydi.

Ölüm Orucu biçimindeki direniş gerekli ve objektif bir yaklaşımdı, fakat yenilgi ihtimalini kabul etmeyen yaklaşım bu objektiflikten kopmaktaydı. Dahası, ölüm orucu biçimiyle eylemin belli bir aşamadan sonra sürdürülmesi de hatalıydı.

Diğer bir zaaf ise, tutsaklar cephesinde birliğin

sağlanamamış olması ve parçalı duruşla direnişin başlamış olmasıydı. Direnişin tüm dinamik ve öznelinin ortak davranışı önemliydi. Ancak bu başarılamadı. Bu tabloda, ölüm orucuna ikilemli-temkinli yaklaşan hareketlerin tutumu esasta hatalıydı. Beklenen saldırıyla birlikte eyleme geçme anlayışı doğru değildi. Zira eylemin meşruiyeti ve başlama gerekçeleri her bakımdan yeterli ve açık olmakla birlikte, saldırı anı beklenmeden gelecek olan saldırının önüne geçme-saldırını önceden püskürtme daha doğru yaklaşımdı. Saldırı başlayıp gerçekleşikten veya F tiplerine geçildikten sonra eyleme geçip geri adım attırma yaklaşımı hatalıydı ve saldırının bu aşamasında göğüslenmesi çok daha zor-zorluydu...

Ölüm Orucu direnişi üç parti tarafından başlatılmış, daha sonra 19-22 Aralık saldırısı gerçekleşmiş ve F tiplerinde diğer devrimci parti-örgütler de dâhil olarak, yıllarca süren devasa bir ölüm orucu süreci yaşanmıştır. Bu uzun zaman diliminde şartlar her bakımdan direnişin aleyhine dönme mecrasına girerek gelişmiş, direnişin niteliği zayıflatılarak, direniş güçleri son derece yıpranmış, olumsuz sonuçlar birçok açıdan belirerek ortaya çıkmış, direniş birçok açıdan tartışılmaya muhtaç hale gelmiştir. Direnişin somut kazanım ve taleplerine ulaşamayacağı toplam şartlarla anlaşılmış olup, direnişin geri çekilerek yeni biçimlere bürünmesi veya soluk alması gibi taktik manevralara geçilmesi gerekli hal almıştı. Direnişin ölüm orucu biçimi itibarıyla bitirilmesi kendisini dayatmaktaydı.

Tüm bu gerçeğe karşın bu süreci doğru değerlendirecek zamanında tutum geliştirme açısından yetersiz kalınmış ve hatalı davranılmıştır. Nitekim gecikmiş de olsa, komünist ve devrimci yapılar bu gerçeği görerek tavır geliştirebilmiş, Ölüm Orucu direnişini bitirme kararı almışlardır. Pratik yenilginin açık olduğu ve mevcut koşullarda somut bir başarının sağlanamayacağı iyice açığa çıktıktan sonra; kuru-kör inatla kullanılan tek direniş biçiminde ısrar etmenin anlamsızlığı görülerek kabul edilmiştir. Zafere ulaşamayacağı belli olmakla birlikte, direnişin daha kötü şartlara sürüklenmesi ve direnişçilerin sol dogmatik politik tutumla daha fazla yıpratılması ve kayıpların derinleştirilmesinin önüne geçilmeye çalışılmıştır. Tersî tutum yenilgiyi daha ağırlaştıracak, moral değerleri daha fazla çöktecekti. Nitekim dünya ölçeğinde eşine az rastlanır destansı bir direniş sergilenmesine karşın; sürecin sonuçları, direnişin önüne ve yüküne denk düşmeyen, tersine genel olarak ilgili tüm hare-

ketlerde ve kitlesinde çözülme ve dağılmaların, moral bozukluklarının derinleşmesi sonucuyla karşı karşıya kalınmıştır. En nihayetinde, sürecin doğru yönetilmemesi ve tahribatın derinleştirilmesiyle; elde edilmiş olan siyasi zaferin kazanımları da doğru orantılı sonuçlarına ulaştırılamamış, bu süreç devrimci cephenin moral bozukluğu ve mücadeleden kan kaybıyla sonuçlanmıştır.

Ölüm Orucu'nun yönetilmesindeki hatalı tutumlardan biri de, taleplerin somut duruma uygun olarak formüle edilememesi tarzındaki sol subjektif yaklaşımdır. Ortaya çıkan kimi fırsatlarda bu talepler doğru formüle edilmiş olsaydı, kamuoyu nezdinde daha fazla meşru zemin elde edilmiş ve hâkim sınıflar daha fazla sıkıştırılmış olacaktı. Kaldı ki, daha sonraki aşamalarda taleplerde belli bir düzenlemeye gidilmesine karşın, yine de nesnellığe denk düşmeyen talepler başa koyulup, hâkim sınıf sözcülerinin bunlar üzerinden demagoji yürütmelerine zemin sunulmaktaydı.

Siyasi talepler abartılıp öne çıkarılarak, son derece insani, kamuoyunca duyarlılık gösterilen somut talepler göz ardı edilmekteydi. Böylece, taleplerin geniş kitlelerce sahiplenilmesi fiilen engellenmiş ve hatta düşmanın direniş aleyhine kullanabileceği savunma-saldırı kozları eline verilerek manevra ve manipülasyon yapmasına şans tanınmaktaydı. Adeta direnişe devrim görevleri yüklenmekteydi. Oysa daha makul taleplerle direniş zemini güçlendirilip, taleplerin en geniş kesimlerde meşruluk ve destek bulması sağlanabilirdi.

"Üç kapı-üç kilit" talebine odaklanmış bir çıkışın uygun zamanda öne çıkarılması gerekiyordu ki, bunda hatalı davranılmıştır. F tiplerinin kapatılması vb gibi nesnel gerçeklikten uzak talepler hatalı olarak bu dönemde de öne çıkarılmıştır...

Elbette siyasal talepler olmalıdır. Ancak bunlar daha uygun ve şartlara bağlı olarak düzenlenip, somut taleplerin önüne çıkarılmaya bilinirdi. En azından belli bir aşamadan sonra, yani şartlar direnişin aleyhine geliştiği koşullarda, direnişin belli somut kazanımlarla sonuçlandırılması için siyasal talepler öne çıkarılmayabilirdi. Ama şartların tamamen direniş aleyhine döndüğü ve söz konusu taleplerin elde edilemeyeceğinin açığa çıktığı en ağır koşullarda da bu siyasi talepler ileri sürüldü. Önderliğin gerekli manevralar-taktikler geliştiremediği burada da görülmüştür.

Duvarları Aşan Ölüm Orucu Mevzisinde Alibeyköy ve Armutlu Direnişleri

Büyük Ölüm Orucu direnişinin kararlılığı tartışmasız bir gerçektir. Her ne kadar kimi dostlarımız sonradan direnişi inkâr edip yok saysa da direnişin kararlılığı ve direniş tavrı kendisini kanıtlayan çıplak bir gerçektir. Direnişin kararlı doğası tüm süreçle ortadayken, direnişin tahliye rüşvetiyle boşa çıkarılması taktiğiyle ve direnişin bir kazanımı olarak bırakılan tutsakların dışarıda da Ölüm Orucu direnişini sürdürme pratiği ve dışarıda bulunan gönüllü militanların katılımıyla da örgütlenip yürütülmesi, direnişteki berrak bilinci ve kararlılığı sergilemektedir. Bu direnişten şu veya bu sebeple kuşku duyanlar veya bu direnişi yok sayanlar, inkârcılar ve politik körlerden başkaları olamazlar.

Evet, Ölüm Orucu direnişinin tüm ihtişamıyla birlikte; zindan direnişleri veya ölüm oruçları tarihinde, dışarıda ölüm orucu direniş evlerinin

Ölüm Orucu direnişinin dışarıda, içeride bağlı olarak sürdürülmesi son derece isabetli bir tavır ve adımdır. Fakat bu direnişe daha önce içeride kırılma yaşayan direnişçilerin dâhil edilmesi hatalıydı. Kırılma yaşayan direnişçiler kendilerini yeniden ispatlama ve aldıkları yenilgiden duydukları eziklikten ötürü duygusal vaklaşıp ölüm orucuna dışarıda yeniden başlama tutumunu geliştirebilirler. Bu anlaşılmalıdır. Ne var ki, bir kere yenilgi almış direnişçilerin kısa zamanda aynı sınava tabi tutulması doğru bir yaklaşım değildir.

131

SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

örgütlenmesinde yakalanan bu düzey ve ortaya konan pratik, yeni halka ve bir ilk değerindedir.

Bu direniş evleri, kitlelerle buluşma ve direniş merkezleri olarak kitlelerin üzerinde bıraktığı etki itibarıyla son derece etkili örgütlenmelerdi. Buralarda yürütülen politik faaliyet, Ölüm Orucu direnişinin propaganda edilmesinde fevkalade rol oynadı. Direniş evleri kitlesel ziyaretlere ve etkinliklere sahne oluyordu...

Ölüm Orucu direnişinin dışarıda, içeriye bağlı olarak sürdürülmesi son derece isabetli bir tavır ve adımdı. Fakat bu direnişe daha önce içeride kırılma yaşayan direnişçilerin dâhil edilmesi hatalıydı. Kırılma yaşayan direnişçiler kendilerini yeniden ispatlama ve aldıkları yenilgiden duydukları eziklikten ötürü duygusal yaklaşım ölüm orucuna dışarıda yeniden başlama tutumu geliştirebilirler. Bu anlaşılırdır. Ne var ki, bir kere yenilgi almış direnişçilerin kısa zamanda aynı sına tabi tutulması doğru bir yaklaşım değildir. Ancak bu hatanın direnişe ciddi zararlar verdiği söylenemez. Tersine eksikliklerine rağmen direniş evleri büyük bir etki yaratmıştır.

Esas olarak olumlu ve etkin rol oynayan direniş evlerine, düşman daha fazla tahammül etmedi. Alibeyköy direniş evinde yedi, Küçük Armutlu direniş evinde dört ölüm orucu direnişçisi bulunurken, onlarca devrimci de direniş evlerinde görev yürütmekteydi. 6 Kasım 2001'de Küçük Armutlu direniş evine düzenlenen faşist saldırıda, dört devrimci katledilirken, on devrimci de yaralandı. İkinci faşist saldırı da 14 Kasım 2001'de Alibeyköy direniş evine yapıldı, direnişçiler gözaltına alındı, kimisi tutuklandı. Böylece direniş evleri de tasfiye edilmiş oldu, aynı devlet terörüyle dağıtılmış oldu.

Direniş kuvvetlerinin tam kitleselliği sağlamış olmaları tayin edici bir eksiklik olarak direnişin kaderinde rol oynuyordu. Direniş evleri daha büyük kitlesel desteklerle sahiplenilmiş olabilseydi veya bu direniş evleri daha yaygın olarak mümkün olan en geniş kitlelerce sahiplenilmiş olsaydı, karşı-devrim bu kadar kolay sonuç alamazdı.

Bir gerçeği kabul etmek gerekir ki, karşı-devrim her şey pahasına saldırısını gerçekleştireceği bir gerçek iken, direnişin çok uzun sürmesi kitleleri yorgun düşürmüştü ve direnişin aktif desteği zamanla pasifleşip düşüş göstermiştir. Kitlelerin en duyarlı olup ayakta olduğu, kamuoyu desteğinin en diri olduğu dönemlerde bu direniş evleri yürürlükte olsaydı, F tiplerinin kapatılması vb. değil ama tecritte gedik açılması anlamın-

da daha ileri kazanımlar elde edilebilirdi.

Aslında direniş evleri pratiğinden şu sonucu çıkarmak gerekmektedir: İçeride böyle bir direniş başlatıldığında, eşgüdümlü olarak dışarıda da direniş evlerinin açılması doğru olacaktır.

Direnişin Dışarı Desteği ve Silahlı Eylem

Zindan direnişleri ve zaferinde dışarının desteği sürekli olarak rol oynamıştır. Her direnişin içeri ve dışarı ayağı daima olmuştur. Buradaki dayanışma ve eşgüdüm etkili bir enerji ve kuvvet oluşturmuştur. Direnişin sesi zindan duvarlarını aşarak sokaklara, tarlalara, fabrikalara, dağlara ve yoksul barakalara ulaşır; oralardan egemen sınıfların rüyalarına girer. Direniş her bileşeni ve biçimiyle bir bütündür. Sınır ve coğrafya tanımadığı gibi, zaman da, mekân da tanımaz. Haklılığı onu dinamikleriyle buluşturur, harekete geçirir ve en nihayetinde hedeflerine yöneltir. Direnişin esas kazanımı, gücü ve zaferi böyle ortaya çıkar. Yalnızlaştırılarak dar çepelere hapsedilen veya salt belirli güçlere havale edilerek diğer dinamiklerin desteğinden tecrit edilmiş bir direniş ne kadar kararlı olursa olsun, hedeflerine ulaşmakta zorlanır veya başarısı baltalanmış olur.

Dolayısıyla, ölüm orucunda dışarı ayağının örgütlenip devreye sokulması isabetli-tabii olduğu kadar, değerlidir de. Nitekim dışarıda direniş destekleme muhtevasıyla geliştirilen mücadele, büyütülebildiği veya geliştirilebildiği oranda belli bir rol oynamış, en azından kamuoyunun duyarlı hale getirilmesi ve direnişin propaganda edilip duyurulması anlamında işlev görmüştür. Bu anlamda duyarlı kesimlerin harekete geçirilmesi; aydın, yazar, sanatçı ve tüm demokratik kurum ve kişilerin desteğinin sağlanması asla küçümsenemez. Zira tüm bu kesimlerin direnişlere büyük destekleri olmuştur. İşte dışarıdaki bu mücadelenin en önemli ayaklarından birisi aileler cephesi ayağıdır.

Özellikle tutsak ve şehit ailelerinin direnişle bütünleşen kararlı duruşları, fedakâr mücadeleleri derin bir anlam yükler. Direnişin hiçbir aşamasında ondan kopmayan, tüm yaşamlarını direnişe endeksleyen ve işkenceden hapse kadar değişik bedeller göğüsleyen kararlı güçlerden birisi de genellikle aileler olmuştur. Bu bakımdan direnişlerin her türlü başarısında son derece saygın emeklerden biri ailelere aittir. Oynadıkları rol, gösterdikleri fedakârlık ve kararlılık başta olmak üzere, kitlelerin en ileri ve direnişe en yakın güçleri arasında yer alan aileleri

örgütlemek, yani tutsak ve şehit yakınlarına özel önem vermek gerekmektedir.

Bunun ötesinde komünist ve devrimci parti ya da örgütlerin, örgütlü güçlerini içindeki direnişin desteklenmesi doğrultusunda harekete geçirmesi de büyük öneme sahiptir. Buna uygun olarak, ilgili yapılar belli bir çaba göstermiştir.

Dışarıda devrimci parti ve örgütlerin geliştireceği mücadele demokratik mücadele alanında olacağı gibi, silahlı mücadele alanında da olmak durumundadır. Devlet veya iktidar kurumlarına karşı askeri eylemlerin yapılması, ekonomik hedeflerin vurulması, karşı-devrimin çeşitli güçlerine karşı cezalandırma eylemlerinin gerçekleştirilmesi gibi bir dizi görev yürütülebilir. Ne var ki bütün bunlarda sistemli bir etkinlik göstermek önemlidir. Karşı-devrimi zorlayacak en etkili biçim, silahlı eylem biçimidir. Dolayısıyla bunun kullanılması önemsenmelidir.

Bununla birlikte kuşku yok ki, bu eylemler örgütlenirken içinde bulunulan koşullar doğru bir şekilde değerlendirilmelidir. Aksi halde doğru bir mücadele araca, hatalı bir zemine düşer; kazandırmaz, kaybettirir. Bu bağlamda MKP'nin çevik kuvvet polisine karşı gerçekleştirdiği silahlı eylem, hedefi itibarıyla doğru iken zamanlaması açısından doğru değildi. Yine silahlı eylem çizgisinin sürdürülemezlikte tek eylemle sınırlı kalınması gerekli sonuçları vermemiştir.

Eylemin niteliği ve hedefi göz ardı edilerek kimi yasalıcı pasifist anlayış ve reformistlerce "provokasyon" olarak değerlendirilmesi, silahlı eyleme açık bir saldırıyken, bunun gibi, eylemi redde dayanan eleştiriler de sağ anlayışı temsil etmektedirler. Karşı-devrime yönelen meşru silahlı eylemleri şu veya bu gerekçeyle kesin retle yeren yaklaşım devrimci özde kırılgandır. Katleden düşmana karşı anladığı dilden yanıt vermekten daha anlaşılır bir şey olamaz. Kaldı ki, yukarıda da dediğimiz gibi, karşı-devrimi zorlayan en etkili eylem biçimlerinin başında silahlı eylem gelir. Bir değil de on silahlı eylem gerçekleştirilseydi, yani devrimci güçler düzenli ve ciddi darbeler vuracak durumda olsaydı, bunun süreç üzerindeki etkisi daha açık görülecekti. Ve belki de sürecin akışı değiştirilebilecekti... Ama silahlı eylemin münferit kalması hiç kuşkusuz ki, tam ve gerçek bir baskılanma yaratamamıştır.

Tekrarlamak gerekirse MKP'nin çevik kuvvet polislerine karşı gerçekleştirdiği silahlı eylem niteliği ve hedefi itibarıyla doğru iken içinde bulunulan şartlar itibarıyla doğru değildi.

Direnış ve Sakat Politikada Tipik Örnek

Komünist ve devrimci hareket, somut taleplerin elde edilememesi ve dolayısıyla da F tiplerinin engellenmesi ya da kapatılması hedeflerinde, sonuç olarak diğer taleplerine de ulaşamayıp pratik-taktik bir yenilgi almasına rağmen ve bu yenilgi şartlarında; devrimci kararlılık, devrimci irade üstünlüğünün sergilenmesi, dayatılan teslimiyet ve tretmanın kabul edilmemesi, siyasi kimliğin korunarak temsil edilmesi gibi meselelerde ölüm pahasına bir direniş sergileyerek siyasi zafer kazanmıştır.

Fakat bunun ötesinde, Ölüm Orucu taleplerinde esasta somut bir kazanım elde edemeyip ileri düzeyde yürüttüğü direniş biçimini bitirerek örgütsel-taktik bir yenilgi almıştır.

Ölüm Orucu irade direnişi iyi bir önderlik rolüyle doğru yönetilememiş, yenilgi şartları belirmesine karşın statik biçimde aynı direnişte ısrar edip sürdürülerek örgütsel-taktik bakımdan koşulları ağırlaştırılmıştır. Esnek davranıp gerekli manevralar yaparak daha uygun pozisyonda bu direniş biçimini bitirme yeteneği gösterilemeyerek yenilginin derinleşip ağırlaşmasına meydan verilmiştir.

Özellikle ölümler üzerinden politika yapmaya yatkın olan dostlarımız, kendi kayıplarının ağırlaşmasına razı olmuşlardır. Elbette faşizmin saldırıları ve karşı-devrimle çatışma süreçleri bedel gerektirir ve kanlı olur. Kayıpların tüm sorumluluğu faşist devlet ve iktidarlara aittir. Ne var ki, bu çatışmanın tarafı olan komünist ve devrimciler güçlerini korumayı esas alıp, doğru önderlikle az kayıp vermeyi hedeflerler. Bunu başaramayan önderlikler, güçlerini faşizmin saldırıları karşısında esasta savunmasız bırakıp, kayıplarının artmasında rol oynarlar. Bu çatışmadaki sorumluluklarını reddedemeyecekleri gibi, doğru olarak yerine getirmek durumundadırlar.

Tek tek muharebelerde ve özellikle konjonktürel koşullar ve güçler dengesinin karşı-devrimci kuvvetler lehine olduğu eşitsiz şartlar altında yürütülen çatışmada, taktik yenilgi ve ağır tahribatlar söz konusu ise, "kayıp ne kadar ağır olursa olsun, mutlaka somut sonuç-zafer almalıyım ve taktik de olsa yenilgiyi kabul edip geri çekilemem" anlayışıyla hareket edemezler.

Güçlerini yanlış yönetip, hoyratça kullanarak her şeye karşın ve inatla gücünü sonuna kadar tüketme lüksüyle hareket edemezler. Kaybedecekleri kavgaya girmez, girmiş oldukları kavgaya

Yeni ve eski genelgeler karşılattırıldığında; yeni genelgeyle hiç de öyle sözü edildiği gibi tecritte bir gedik açılmadığı, aslında yeni denilen genelgenin bir iki küçük rütüş dışında eskisinin bire bir aynısı olduğu bariz bir şekilde görülmektedir.

da kaybedecekleri belirlediği anda geri çekilmeyi ihmal edemezler...

Yazık ki, kimi dostlarımız insan merkezli anlayıştan geri düşerek, iradeci öznellik hatasına düşmüş ve adeta son çatışma algısıyla bir muharebede sonuna kadar şehit vermekten imtina etmemiş, sol subjektif anlayışla kayıplarının derinleşmesinde rol oynamışlardır. Kayıplar yalnızca düşman gerçekliğiyle açıklanmaz. Bunda çatışmanın tarafı olarak bizlerin politikalarının da etkisi vardır.

Dar örgüt şovenisti anlayışla, kör kahramanlığa soyunup, "ben" ego-suyla sığ kaygılara saplanan bu bazı dostlarımız; direnişin girdiği süreci, değişen koşul ve gelişmeleri görmek istememiş, bilimsel hareket etme yerine duygusal davranmışlardır. Salt iradeci yaklaşımla nesnel davranmaktan uzaklaşıp, ağırlaşan bedel ve kayıpları önleme yerine, kayıplarla kendilerini ispat ve "en direnişçi" örgüt olduklarını kanıtlama yoluna gitmişlerdir.

Böylece faşist devletin katliamlarıyla çoğalan şehitler üzerinden örgütsel açıdan övünmeye çalışmışlardır. Dahası, direnişi bitirmenin olağan şartlarının çok çok ötesindeki zaman dilimi içinde direnişlerini uzun bir sürece yayarak hatalı zeminlerini büyütmüş, hatalı bir önderlik sergilemişlerdir. Neticede somut bir kazanım elde etmeden, yani daha önce diğer yapılar tarafından (gecikmiş de olsa) bitirilmiş olan şartlardan ileri olmayan şartlarda direnişlerini bitirmek zorunda kalmışlardır.

Gerçek buyken, bu dostlarımız kendileri dışındaki tüm direniş güçlerini, parti ve örgütleri kaçınıklık, direniş kırıcılığı ve benzeri ile suçlamaktan geri durmamaktadırlar. Kendilerini ise, tek direnişçi olarak gösterip, zaferlerini ilan etmektedirler.

Devrimcilerle saldırarak politika yapmayı adet haline getiren benmerkezci sol sekte anlayış, bu yöntemle kendi zaafalarını kapatmayı, kitle-sini motive etmeyi düşlemektedir. Diğer devrimcilerin direnişlerini de yok saymaktadır bu inkarcı tutumla.

Söz konusu edilen siyasi zafer ise, bu zafer zaten önceden elde edilmiş bir zaferdir. Bu bırakma tarihinde, öncekinden farklı olan kazanım var mıdır? Elde edilen somut veya siyasal zafer var mıdır, varsa nedir?

Siyasal zafer vardır ve bu direnişin her aşaması için geçerlidir. Somut kazanım ise, genel direniş mirasının zeminindeki kısmi olumluluklar dışında, ek olarak beş saatlik şartlı ve idarenin keyfiyetine bağlı olan tutsaklar arası görüşme yine aynı özde on saate çıkarılmıştır. Ama bu direnişin talepleri bakımından devde kulak bile değildir. Özünde veya zafer olarak nitelenebilecek ciddi bir kazanımın olmadığı açıktır.

Yeni genelge ile eski genelge arasındaki farkı yine genelgelerden aktararak göreceğiz aşağıda. Kısacası, dostlarımızın siyasi zaferi kendilerine mal etmeleri anlamsız olmakla birlikte; bu zafer propagandasıyla, Ölüm Orucu direnişini bitirme-bırakma tutumlarını gerekçelendirip izah etmeye çalışma gayesindedirler.

Hatalı da olsa, faşizmin ve gericiğin her türden baskı ve zulmüne karşı direniş, her koşulda onurlu ve haklıdır. Dolayısıyla dostlarımızın da direnişi hatalı yanlar taşısa da öz itibarıyla devrimci bir tutumdur. Bu anlamda tüm eleştirilerimize karşın, direniş tutumunu aynı tutuyor, değer veriyoruz. Elbette direnişin onurlu bir davranış olması, onun bütün yönleriyle, yani yönetilmesi, sürdürülmesi, bilinçliliği, getirdiği sonuçları ve benzeri itibarıyla doğru olduğu ve toptancı anlayışla olumlu değerlendirilmesi gerektiği anlamına gelmez. Dostlarımızın direnişine

yürüttüğümüz eleştiriler de bu kapsamda görülmek durumundadır.

Bunun gibi, dostlarımız da kendi dışlarındaki direnişlere karşı saygılı olmak durumundadırlar. Taktik-geçici-örgütsel ya da belli sebeplerle bulunduğu çatışma özgülünde görelî bir yenilgi alan (hele hele teslimiyeti kabul etmemiş olan), bir direniş olumsuzlanıp atılamaz. Ki, bu durumda diğer direnişleri direniş kırıcılığı olarak değerlendiren dostlarımız, geline nokta kendi direnişlerine de aynı değerlendirmeyi yapmak durumundadırlar. Zira kendi direnişleri de aynı yenilgiyi almış durumdadır ve daha geç de olsa aynı şartlarda bitirilmiştir. Ne var ki, ilgili dostlarımız, yalnızca kendilerinin direnişini görmekte, diğer öznelerin direnişlerini salt daha erken bitirdikleri için direniş kırıcısı vb. olarak değerlendirmektedir.

Öte yandan direnişin tek biçimle veya kullanılmış olan biçimle sınırlı görülüp, bu direniş biçiminin bitirilmesi; bir geri adım, bir yenilgi biçimi olarak değerlendirilse de, bunun direnişin-direniş tutumunun hepten bitirilip terk edildiği, dolayısıyla da teslimiyet anlamına gelmeyeceği açıktır. Objektif değerlendirmeler neticesinde somut biçimdeki direnişin bitirilmesi direniş kırıcılığı anlamına gelmez. Bu görüş açısı dar olup, direnişten ne anladığını da ortaya koymaktadır.

Direniş değişik biçimlerde olduğu gibi, bir bütündür, tek biçime sığdırılıp hapsedilemez. Bir direniş kaybedilebilir, ama başka bir direniş devreye girer. Nitekim bir üst direniş biçimi sonlandırılmış fakat farklı direniş türleri sürmektedir. İçerideki tutsakların her gün direnmediğini veya teslim olduğunu, tretmanı kabul ettiğini kim söyleyebilir ki?

Ölüm Orucu direnişi bırakılmıştır ama faşist dayatma ve uygulamalar, insan onuruna aykırı tüm yaptırımlar kabul edilmeyerek işkencelere maruz kalınmakta ve kesintisiz bir direniş sergilenmektedir. Ölüm Orucu direnişinin göğüslediği saldırılar, şimdi ölüm orucu yapılmadan göğüslenmektedir. Hepsî bu.

DHKP-C'nin diğer bütün direniş öznelerinden tek farkı; hatalı politikada ısrar ederek Ölüm Orucu direnişinin zoraki-hatalı olarak taşındığı noktadan daha ileri tarihlere kadar taşıması-uzatması ve direniş boyunca verdiği şehit sayısının ezici bir çoğunluğu oluşturmasıdır.

Saygı duyduğumuz direniş şehitlerini dışta tutarak söylemeliyiz ki, DHKP-C'nin yaptığı diğer şey şudur: Hatalı politikayı sürdürerek derinleştirip,

zafer kavramına asla denk düşmeyen şartlarda direnişi bitirmek ve buna karşın tüm direnişi kendine ipotek ederek diğer direnişleri inkâr etmektir. Keskin ayrışımı burada yatmaktadır; başka da bir ayrıcalığı yoktur.

Direnişin başlamasından tatalım da diğer birçok biçim ve içerik meselelerde genel devrimci hareket içinde belli nüanslar olsa da, direnişin yenilgi mi, zafer mi olduğu hakkında genel olarak tüm akıl birleşmektedir.

Ne var ki, yalnızca DHKP-C bu akla ters düşmektedir. Bunda küçük-burjuva kibri, dar görüşlü subjektivizmi ve sekterizmi rol oynarken; ben merkezi havası onu uçurmaktadır. Sürecin değerlendirilmesinde iki keskin kutup, esasta DHKP-C ile diğer devrimci-komünist yelpaze arasında netleşmektedir. DHKP-C, bütün direnenleri veya direnişi inkâr ederek, kendisi dışındaki komünist, devrimci özneleri ağır ithamlarla suçlamakta, kendisine de zafer bayramı ilan etmektedir.

Bunu da Adalet Bakanı'nın genelgesine bağlamaktadır. Ama nesnel durum DHKP-C'nin bu savunularını boşa düşürmektedir.

Adalet Bakanlığı'nın Genelgesi İleri Sürüldüğü Gibi Zafer Anlamına Gelir mi?

Özellikle Av. Behiç Aşçı'nın tecride karşı ölüm orucuna başlamasıyla birlikte son yıllardaki en geniş kamuoyu desteğini alan tecrit karşıtı mücadele, hükümetin bu sorunu gündemine almasında önemli bir etken oldu.

Öte yandan çeşitli meslek örgütleri, demokratik kitle örgütleri, aydın ve sanatçıların da çabaları sonucu, bakanlıkla yapılan görüşmeler neticesinde aşağıda ayrıntılarını vereceğimiz genelgenin yayımlanması ve bakanlık tarafından "F tiplerinde daha fazla iyileştirme yapacağız" yönündeki sözlü taahhüt sonucu, Behiç Aşçı, Sevgi Saymaz, Gülcan Görüroğlu tarafından sürdürülen ölüm orucu direnişinin, bu gelişmeler olumlu bulunarak bitirildiği, daha doğrusu ara verildiği duyuruldu. Burada bir "gelişmeden" söz etmek mümkündür. Fakat gelişmenin, sarf edilen sözde kaldığı, pratikte fazla bir değerinin olmadığı açıktır.

Geline aşamada halen tecrit sorunu devam ettiği için esasta bu soruna karşı sürdürülen parçalı mücadeleyi hem içeride, hem de dışarıda ortaklaşmanın zeminini yaratmanın daha öncelikli olduğunu düşünmekteyiz. Bunun için ba-

kanlığın söz konusu genelgesinin "kazanılmış zafer" olup olmadığını tartışmak da gereklidir.

Genelgenin tecritle ilgili yanı olan ortak kullanım alanlarına ilişkin bölümünü ele alacağız. Bir önceki genelgede yer alan ve aynı şekilde yeni genelgede de yer verilen maddeleri buraya aktarmayacak, sadece yeni olarak sunulan değişiklikleri aktarmakla yetineceğiz.

Bakanlığın 01/ 01/2006 tarihli 45 No'lu bir önceki genelgesinin 3. bölümünde, "Ortak Etkinlikler" başlığı altında yer verilen birinci madde şöyle:

"(1) Hükümlü ve tutuklular işledikleri suçlara, kurumdaki davranışlarına, ilgi ve yeteneklerine göre gruplandırılarak, güvenlik bakımından tehlike yaratmadığı ölçüde, kendileri için hazırlanmış iyileştirme programları çerçevesinde eğitim, spor, meslek kazandırma ve çalışma ile diğer sosyal ve kültürel faaliyetlere katılırlar. Programların süresi ve katılacak hükümlü tutuklu sayısı her programın özelliği, güvenlik koşulları ve kurumun olanakları dikkate alınarak idare ve gözlem kurulunca belirlenir. İyileştirme programlarının amaca aykırı sonuçlar verdiği tespit edilen hükümlü ve tutuklular yönünden bu uygulamaya son verilebilir veya gerekli değişiklikler yapılabilir." şeklindeki madde yeni genelgeye şu şekilde aktarıldı:

"(1) Hükümlü ve tutuklular işledikleri suçlara, kurumdaki davranışlarına, ilgi ve yeteneklerine göre gruplandırılarak, güvenlik bakımından tehlike yaratmadığı ölçüde, kendileri için hazırlanmış iyileştirme programları çerçevesinde eğitim, spor, meslek kazandırma ve çalışma ile diğer sosyal ve kültürel faaliyetlere katılırlar. Bu faaliyetler yüksek güvenlikli kurumlar ile diğer kurumların yüksek güvenlikli bölümlerinde on kişiyi aşmayacak gruplar hâlinde yürütülür. Programların süresi ve katılacak hükümlü tutuklu sayısı her programın özelliği, güvenlik koşulları ve kurumun olanakları dikkate alınarak idare ve gözlem kurulunca belirlenir. İyileştirme programlarının amaca aykırı sonuçlar verdiği tespit edilen hükümlü ve tutuklular yönünden bu uygulamaya son verilebilir veya gerekli değişiklikler yapılabilir."

Eski genelge ile yeni genelge arasındaki temel fark ise 13. maddede yapılan değişiklik merkezlidir.

"(13) Güvenlik bakımından tehlike yaratmadığı ölçüde, idare ve gözlem kurulu tarafından belirlenen istekli hükümlü ve tutuklular, 10 kişiyi aşmayacak gruplar hâlinde ve idarenin gözetimin-

de, açık görüş alanlarında veya diğer ortak yerlerdeki sosyal faaliyetler çerçevesinde haftada toplam 5 saati aşmamak üzere sohbet amacıyla bir araya getirilebilir. Bu faaliyet hafta içerisinde açık görüş, avukat ve ziyaretçi görüşlerini aksatmayacak şekilde yaptırılır." (Eski genelge). Eski genelgede bu şekilde yer alan ve 10 tutsağın birini ile 5 saatlik bir konuşmasını belirleyen 13 madde, yeni genelgede şu şekilde yer aldı:

"(13) Güvenlik bakımından tehlike yaratmadığı ölçüde, idare ve gözlem kurulu tarafından belirlenen istekli hükümlü ve tutuklular, 10 kişiyi aşmayacak gruplar hâlinde ve idarenin gözetiminde, açık görüş alanlarında veya diğer ortak yerlerdeki sosyal faaliyetler çerçevesinde haftada toplam 10 saati aşmamak üzere sohbet amacıyla bir araya getirilebilir. Bu faaliyet hafta içerisinde açık görüş, avukat ve ziyaretçi görüşlerini aksatmayacak şekilde yaptırılır."

"Yeni" genelgedeki temel değişimi bu iki maddedeki değişim oluştururken, son yayınlanan genelgede eskisine ek olarak:

"(2) 13/12/2004 tarih ve 5275 sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un 102/1 maddesi ile Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesinin Üye Devletlere Avrupa Cezaevi Kuralları Hakkındaki R (87) 3 sayılı Tavsiye Kararına Ek 70.1 maddesi ve Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi'nin Üye Devletlere Avrupa Cezaevi Kuralları Hakkında Rec (2006) 2 sayılı Tavsiye Kararı'na Ek 7'nci maddesinde ifade edildiği üzere hükümlü ve tutukluların topluma uyum sağlama çabalarının desteklenmesi için özellikle aileleri, kişiler ve sosyal kuruluşlarla olan ilişkilerinin korunması ve geliştirilmesi ile eğitim ve iyileştirme faaliyetlerinde kuruma yardımcı olmak üzere mümkün olduğunca toplumsal kuruluşlardan ve sosyal hizmet servislerinden yardım alınır." şeklindeki madde eklenmiştir.

Yukarıda da görüldüğü üzere yeni ve eski genelgeler karşılaştırıldığında; yeni genelgeyle hiç de öyle sözü edildiği gibi tecritte bir gedik açılmadığı, aslında yeni denilen genelgenin bir iki küçük rütuş dışında eskisinin bire bir aynısı olduğu bariz bir şekilde görülmektedir.

Yeni olarak sunulan genelgedeki tek yenilik; 13. maddede yer alan tutsakların haftalık görüşme saatlerinin 5 saatten 10 saate çıkartılması ve 2. maddenin eklenmiş olmasıdır. Kaldı ki 13. maddenin yararlanma hakkı, hapishane idaresinin keyfine bırakılmıştır.

Bütün bunların yanı sıra genelgenin temel mesajı: "Devletin hapishanelerdeki politika ve ku-

rallarına itaat edin, boyun eğin, sınırların dışına çıkmayın biz de size 10 saat görüşme izni verip vermeyeceğimizi düşünelim”dir.

Bu ise tecritin, hapisanelerdeki devlet uygulamalarının, hak gasplarının meşrulaştırılmasından öte bir anlam ifade etmemektedir.

Şu haliyle yeni olarak lanse edilen genelgenin bizler açısından bir zafer olarak tanımlamayacağı aşîkârdır. Bu gerçeklikten hareketle devrimci, demokrat güçlerin hapisaneler ve tecrite yönelik faaliyetlerinin merkezine genelgeyi oturtması, genelgenin gerçekliği ile örtüşmediği gibi, onu halkın gözünde ileri bir adım gibi gösterecek ve bilinçlerde bir bulanıklık yaratarak, devleti, tecrit sorununu çözmek üzere adım atmış olarak gösterecektir.

Oysa yeni genelgenin yayınlanmasının ardından birçok hapisanede tutsaklar yine eskisi gibi muamele görmeye devam etmekte, tutsaklar arasındaki 10 saatlik görüşmeler engellenmekte, kısa tutulmaktadır. Bunun yanı sıra hapisanelerdeki genel hak ihlalleri, işkence ve tecrit ise daha da yoğunlaşarak sürmektedir. Şu halde tecrit ve hapisaneler sorunu merkezli mücadelede merkeze oturtmamız gereken ana tema; genel anlamda hapisanelerdeki hak ihlalleri ve taleplerimiz, özel anlamda ise üç kapı üç kilit talebi olmalıdır. Kuşkusuz ki bu çalışmalar içerisinde, genelge de taktik bir adım olarak, devletin verdiği sözlere ne denli uyduğunu halka teşhir edebilmek için kullanılabilir, politik mücadelede araç edinme biçiminde bunun takibi yapılabilir.

Buradaki tartışmalarımızı çıkarılması gereken tecrübeler biçiminde alt başlıkla noktlayıp kimi somut meseleleri ikinci bölümde Yürüyüş dergisine verdiğimiz yanıtta ortaya koyacağız.

Çıkarılması Gereken Bazı Tecrübeler

Yaşanılan süreçten doğru derslerin çıkarılması, sürecin doğru algılanıp kavranması ve yeni mücadelelere ışık tutması açısından gerekli bir temeldir. Yaşanan çatışmaların, şu veya bu yönüyle devrimcilere karşı bir imtiyaz haline getirilmesi kaygısı yerine, bu süreçlerin karşı-devrime karşı yürütülen mücadeleye basamak edilmesi tek doğru tutumdur.

Yaptıklarımızla övünme yerine, onlardan ders çıkarmak ve öğrenerek daha doğrusunu-ilerisini yapmak esastır. Tecrübelerimize yaklaşımın özü bu olmak durumundadır. Bedeller üzerine oturup böbürlenmek yetmez; bu ileri taşımaz.

Ödediğimiz bedellerin en doğru değerlendirilmesi, onlardan öğrenerek başarılı çatışmalara hazırlanmakla mümkündür. Üstünlük ispatları için kısır tartışmalar değil, devrimci birlikleri geliştirmek için tartışmalıyız. Dolayısıyla tecrübelerin özetlenmesi ihtiyaçtır.

Süreçten çıkarılması gereken dersleri genel bir özetle şöyle sıralayabiliriz:

1) İktidar mücadelesinde olduğu gibi, tek tek mücadelelerde de devrimci güçlerin ortak müştereklerde birlikte hareket etmeleri; bu paydalarla birleşmeleri önemli olmakla birlikte, temel bir ihtiyaçtır. Kendi özneleriyle birleşemeyen hareket gerçek gücünü ortaya koymadığı gibi, büyük başarılarla ulaşmakta zorlanır ve objektif olarak kendi davasına zarar verip, hasmına fırsat sunmaktan kurtulamaz.

Direnış güçlerinin ortak hareketi veya birlikleri; direnişı büyüten, etkisini arttıran ve zafere ulaşmasında güç katan bir ihtiyaçtır. Bölünmeleri ise, güçlerini zayıflatıp başarısız kalmalarını beslemekle birlikte, düşmanın saldırı amaçlarına ulaşmasında ona zemin sunar.

Bu anlamda, gerekli tüm hallerde devrimci eylem birliklerine, ortak hareket ve davranışlarına büyük önem atfedilerek, buna uygun davranmaya özen gösterilmelidir. Bu uğurda sonuna kadar samimi bir çaba sarf edilmelidir. Birleştirilebilecek tüm güçler birleştirilmeli, en geniş direniş cephesinin örgütlenmesi, bütün dinamiklerin harekete geçirilmesi hedeflenmelidir.

Tüm bunlar sağlanamadığında, mevcut güçlerle direniş ve mücadelenin geliştirilmesinde-başlatılmasında tereddüt edilmemelidir. Ancak, bu durumda da diğer güçlerin direnişe dâhil edilmesine çalışılmalı, kapalı kapıcılık oynanmamalıdır.

2) Düşman stratejik olarak küçümsenmeli ama taktiksel olarak asla küçümsenmemelidir. Aksi tutum sol sapma hatasıdır. Bu sol sapma, düşmanla çatışmada veya direnişte bizleri hatalar yapmaya, yanlış politika ve hedefler belirlemeye sürükleyerek yenilgiler almamıza veya yenilgilerimizi ağırlaştırmaya yol açar.

Yenilgimizin esas olasılık olarak belirttiği koşullarda çatışmayı sürdürmek; savaşta olduğu gibi, her çatışma şahsında da yanlıştır. Güçlerini taktik bir çatışmada-bu çatışmayı kazanma uğruna sonuna kadar tüketmeyi göze alan bir komutan veya yönetim sorunludur. Düşmanla girilen çatışmadan en az kayıpla çıkmayı ilke olarak benimseyip irademiz dâhilinde uygulama-

Ölüm Orucu direnişine öncülük eden güçlerden biri olan MKP, direnişin önemini ve devrim mücadelesine kattığı büyük değeri, ideolojik kazanımını, stratejik zaferini her zaman derinlemesine kavramıştır. Aynı şekilde bu zorlu savaşında kendi hatalı yanlarını da tespit etmiş ve açıklamıştır.

malıyız. Bu, teslim olmak veya direnmemek anlamına gelmez. Tersine en olumlu ve faydamıza olan şartlarda çatışıp kazanma anlamına gelir.

En nihayetinde insan merkezli bir anlayışla hareket edeceğimiz için, alelade her çatışma veya görelî kazanımlar için fazlasıyla kayıp vermeyi göze alamayız-bu metotla hareket edemeyiz.

3) Saygın direniş tutumu kadar, doğru bir çizgi, politika ve taktiğe sahip olmak oldukça önemlidir. Bu doğru önderlik meselesidir. Doğru önderlik doğru siyasetle yapılabilir. Doğru siyaset altında doğru önderlik icra edilmeden başarıya ulaşamaz.

Zaferi, doğru önderlik, doğru yönetim, az kayıp ve akıl ile cesaretin bileşkesiyle elde etmeyi değil de, salt şehit vermeye endeksleyen anlayış savruk-sorumsuz ve araç ile amacı karıştıran sığ görüşün etkisi altındadır. Doğru önderlik, en az kayıpla mümkün olan en iyi sonucu alma yeteneğidir. Feodal ya da küçük-burjuva gurur, saplantı ve inatla hareket edip, görelî gerçeğin veya nesnel durumun doğruladığı sonuçları reddederek, iradecilikle gerçeğe uygun olmayan istemlerinde aynı rotada ısrar eden önderlik idealist yolda ilerleyendir.

Doğru önderlik yeteneğini kullanabilmeli ve bunun için tartışma ve farklı fikirlerle açık olmalı, gerektiği kadar tartışarak alternatif politikaları zenginleştirmelidir.

Güçlerimizi doğru seferber etmeyi ve korumayı gözetmeli, kolayca ağır kayıplar vermeyi kabul etmemeliyiz. Yenilginin belirdiği durumlarda geri çekilmesini bilmeli, politik manevralarla düşmanın büyük saldırılarını boşa çıkarabilmeliyiz.

Doğru önderlik, tüm koşulları değerlendirerek doğru siyaset ve taktiklerin devreye sokulmasında rol oynar; bu pratikte ortaya çıkıp somutlaşır. Güçlerini koruyamayan, ilke sorununda katı olduğu gibi taktik siyasette esnek davranamayan, gelişen koşulları görüp ona uygun yol çizmeyen, duruma göre saldırı-duruma göre geri çekilmeyi uygulamayan, yalnızca bir siyaset veya taktiğe bağlı kalarak hareket eden, değişen duruma göre konum alıp taktik değiştirmeyen ve yeni taktik geliştirmeyen, düşman lehine yaşanan somut çatışmayı güçlerinin imhası pahasına körü körüne sürdüren bir önderlik doğru önderlik olamaz. Güçlerimizi korumadan gücümüzü büyütemez ve düşmanı yenemeyiz.

4) Taktik-geçici yenilgi ayrı, stratejik yenilgi ayrı şeylerdir. Bunun gibi, somut zafer ile stratejik zafer de ayrı şeylerdir.

Her somut direniş mutlaka somut kazanım ve zaferle sonuçlanmaz-sonuçlanamaz. Görelî koşullara bağlı olarak görelî sonuçlar ortaya çıkar. Her çatışmayı kazanmak mümkün olmadığı gibi, tek tek taktik çatışmaların başarısı mevcut güç dengesine, konjonktürel koşullara, çatışma taraflarının taşıdıkları taktik niteliğe, yönetme becerisine ve çatışmanın bütünlüklü şartlarına bağlıdır. Yalnız kendi gücünü hesaba katan ama düşmanın gücünü hesaba katmayan bir plan eksik ve hatalıdır. Hiçbir plan tam olarak veya mükemmel biçimde hayat hakkı bulamaz.

Her çatışmadan mutlak ve kesin zaferle çıkmayı düşünemeyiz. Tersini tasavvur etmek diyalektiğe aykırıdır. Çatışmada yengi gibi yenilgiyi de göze almalı, bu ihtimali hesaplamalıyız. Düşmanın lehine olan veya devrimci güçlerin sınırlanmışlıklar içinde dezavantaja sa-

hip olduğu ve hatta düşmanın kontrolü altında olan şartlarda, taktik yenilgilerin kaçınılmaz olarak yaşanacağını görmeliyiz.

5) Ölüm orucu gibi büyük eylem biçimimizi sulandırmamaya ve ciddiyetini gölgeleyip sarsmamaya azami derecede dikkat göstermeliyiz. Aynı biçimde belli eylem biçimlerine saplanıp kalmamalı, gerektiğinde başka eylem biçimlerini devreye sokmaktan sakınmamalı, eylem-direnış tarzımızı sınırlı biçimlere hapsetmemeliyiz.

Tek eylem biçiminde sonsuz bir ısrarda bulunmamalı, bir direnişle her şeyi haletme yanlışına kapılmadan, özellikle stratejik saldırılar karşısında süreklileşen ve sürece yayılan eylemler çizgisiyle hareket etmeliyiz. Yine stratejik saldırılarda, dejenere etmeme kaydıyla ölüm orucu gibi keskin direnişleri devreye sokmalıyız.

Siyasal kimlik ve yaşamımıza yönelen ciddi saldırılarda meydan okumaktan geri kalmamalı, ama hazır olmadığımız veya ulu orta biçimde bilek güreşine tutuşmaktan sakınmalıyız. Ölüm orucuna sağdan gelen saldırıları göğüslemeliyiz.

6) Kendi gücümüze güvenmeyi esas almalı ama dost güçlerle birleşme ve onların direnişlerini küçümseme hatasına da düşmemeliyiz. Eleştirilerimizde devrimci ilişki normlarını aşan yıkıcı olumsuz eleştirilere girmemeli, dostlukları zedelemekten kaçınmalıyız. İnkâr ve iftiradan mutlak biçimde sakınmalıyız.

7) En nitelikli ve ciddi direnişler, en kararlı seçkin güçlerle omuzlanmalıdır. Ölüm orucu gibi direnişlerde nitelikli direniş temsil edebilecek en nitelikli çekirdeklerin seçilmesine dikkat edilmeli; bu direniş ulu orta bir direniş olarak ele alınmamalı ve kitlesel nitelik ya da geniş tabanla omuzlanmamalıdır.

Genel anlamda söyleyecek olursak; bu direniş veya eylem biçimi en son noktada devreye sokulmalı ama başladıktan sonra da özüne uygun yürütülmelidir. Silahın yerinde ve doğru kullanılması gibi, içeriğine uygun olarak ve niteliği bozulmadan kullanılmalıdır.

8) Ölüm orucu yalnızca içerde değil, içerde başlatılmakla birlikte dışarıda da ölüm orucu direniş evleri örgütlenip direniş başlatılmalıdır. Kitlelerin gözü önünde cereyan eden bu irade direnişinin hem daha etkili olacağı ve hem de düşmanın "onlar gizli gizli yiyor" gibi çirkef saldırılarla kitlelerin bilincini manüple etmesi engellenmiş olacaktır. Dahası daha erken sonuç alınması anlamında da dışındaki direniş evleri belirleyici bir rol oynayacaktır.

BÖLÜM -II- Yürüyüş Dergisine Yanıt

Gerçeklerle yürüelim ve yanlışlardan kurtulalım. 20 Ekim Ölüm Orucu'ndan doğru sonuçlar çıkaralım.

20 Ekim 2000 Ölüm Orucu direnişi ve sonuçları aynı düzlemde birbirinden ayıramaz şekilde bütünleşen 19 Aralık direnişi üzerine, MKP, 2002 Eylül'ünde gerçekleştirdiği 1. Kongresi'nde kapsamını, önemini ve sonuçlarını ele aldığı bir değerlendirme yaparak halkla paylaştırmıştır.

Ölüm Orucunun zorunluluğu ve bunu ortaya çıkaran koşullar ile devrimci komünist tutsaklara yönelecek olan kapsamlı teslim alma saldırısına hazırlığın ancak ölüm orucuyla karşılaşma siyasetini Maoist parti doğru bulmuştur.

Bu tarihten günümüze uzun zaman geçti. Ölüm Orucu direnişine öncülük eden güçlerden biri olan MKP, direnişin önemini ve devrim mücadelesine kattığı büyük değeri, ideolojik kazanımını, stratejik zaferini her zaman derinlemesine kavramıştır. Aynı şekilde bu zorlu savaşım da kendi hatalı yanlışlarını da tespit etmiş ve açıklamıştır.

Maoist parti değerlendirmesini yaptığı dönemde, iki örgüt (DHKP-C ve TKEP/L) halen Ölüm Orucunu sürdürmekteydi. 2002'de yapılan değerlendirmeler bugün doğruluğunu korumaktadır. Fakat bir noktada farklılık vardır. Ölüm Orucu'nun sonlandırılması 3 yılı bulmuştur. Bütün sonuçlarıyla devrimci direniş cephesinde yer alan hareketin dersler ve sonuçlar çıkarma adına karşılıklı eleştiriye ve özeleştiriye ihtiyaç vardır. Maoist hareket polemik tarzında bir tartışma yürütme yanlışsı değildir. Kendisine yapılan temelsiz "eleştirinin" önemini belirtme ihtiyacı duymuyoruz, ama devrimci tarz, üslup ve doğru aktarım zorunludur.

Yazımızın bu bölümünde, direnişin birlikte örgütlendiği DHKP-C'nin, Maoist partiye yönelik ve genel anlamda da devrimci hareketlerin tümüne yönelik yaptığı bazı ithamlara cevap vermeye çalışacağız.

DHKP-C tarafından "Direniş, zafer ve sol" başlığıyla, 20 Ekim 2000 ölüm orucu ve 19 Aralık değerlendirmesi (20 Ekim 2009 sayı: 199 ve

devamındaki 4. sayıda 5 bölüm) halinde değerlendirmeler yapılmıştır. Bizim açımızdan burada kabul edilemez ithamlar vardır.

2007'de sonlandırılan ölüm orucu ve sonrasında somut kazanımlar bakımından ileri sürülen "zafer kazanıldı" tespitine katılmadığımızı devrimci kamuoyu bilmektedir. DHKP-C dışındaki da bu mevcut sonuca "zafer" diyen hiçbir devrimci hareket yoktur. Bilindiği için somut alıntılar yaparak uzatmak gereksizdir.

Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi, yürüttüğü savaşın şiddeti oranında hapishanelerde saldırıya uğramış, politik olarak teslim alınmak istenmiştir. Devrimci-komünistler vahşi saldırılara direnmiş, düşmanın saldırılarını devrimci iradeyle can bedeli direniş ile karşılamışlardır.

1970'lerde devrimci hareketi ezmek, önder kadrolarını yok etmekle yetinilmedi, devrim mücadelesi verilmeye devam edildikçe bu irade savaşımı hapishanelerde tüm şiddeti ile devam etti. 12 Eylül 1980 cuntasında, devrimci tutsakları teslim almak için denenmeyen yöntem kalmamıştır. Tekrar tekrar belirtiyoruz; devrim güneşi hapishanelerde söndürülemez. Dünyada da tersinin örneği yoktur.

Sınıf mücadelesi hapishanelerde irade savaşımına tutuşur. Hapishaneler bir sonuçtur. Onu yaratan sömürüye, zulme başkaldıran sınıfların zorunlu mücadelesinden başka şey değildir. Bundan dolayı mücadele hapishanelerde başlamadığı gibi hapishanelerde de bitirilemez. Ezilen sınıflar teslim alınamaz. Egemenler bir amaç olarak her dönem devrimci tutsakları teslim almak, geriletmek, zayıflatmak ve tasfiye etmeyi önlerine koyarlar. Sistemin kendisine karşı olan güçleri, sistem yaranna öğretmek için düşünülmüş bir makine olarak konduğuna unutmayalım hapishaneleri. Saldırıların sürekli olması ve bundan sonra da kaçınılmaz olarak devam edeceği gerçeği buradan gelir.

Tüm askeri cunta dönemlerinde en azgın şekliyle faşizmin devrimci tutsakları teslim almak, tüm değerlerini yok etmek için başvurduğu işkenceleri unutmadan, sadece 1990'lı yıllarda devrimci tutsaklara yönelik yapılan saldırılar ve verilen bedelleri hatırlamak hapishanelerdeki irade savaşımının boyutunu ortaya çıkartmaktadır.

Devrimci tutsaklar için "tek kişilik ve üç kişilik oda sistemine göre inşa edilen özel infaz kurumlarında infaz edilir" hükmü, Terörle Mücadele Kanunu'nda 1989'da oluşturulmuştur. Sonrasında geliştirilen saldırıların tepe noktası F-tipi olmuştur. Eskişehir tabutluğu F tipi sisteminin ilk denemesi olarak görülmelidir. Çünkü hukuksal zemini oluşturulan ve gerçekleştirilmeye çalışılan, ama direniş karşısında uygulanamayan bir saldırdır. 19 Aralık'a uzanan süreç bu anlamıyla uzun devrimci irade ile emperyalist işbirlikçi burjuva-feodal sınıfların faşist düzeniyle bir dizi çatışmalara sahne olmuştur. Bugün F tipinin dayandığı hukuksal zemin, bu yasanın kendisidir.

1995 Buca, 1996 Ümraniye, yine aynı yıl yeniden açılan Eskişehir tabutluğu... 1996 ölüm orucunun saldırıları püskürten zaferi... 1996 Amed ve 1999 Ulucanlar'da vahşice öldürülen devrimci-komünist tutsaklar... Göze çarpan tek doğru, teslim alınamayanların ödedikleri bedel...

Özet olarak 90'lı yılların tüm saldırıları devletin devrimci tutsaklara karşı daha da kapsamlı saldırılarının birer provası gibiydi. Amacımız bu süreci ayrıntılamak değil. Kısa hatırlatmaları yeterli buluyoruz. Yani 20 Ekim ölüm orucu direnişine 19-22 Aralık saldırısı ve kahramanca direnişine varan süreç durağan değil dinamik, teslimiyet değil direniştir. Rehavete yatmak değil hazırlıklı olmaktır. Yeni saldırılara karşı devrimci görev ve sorumluluğunu yerine getirmektir. Bugün F tipi tecrit ve tretman saldırısı karşısında direnen devrimci hareketin dönem dönem Ölüm Orucu direnişinin sonuçları, somut kazanımları üzerine sürdürdüğü tartışmaları daha iyi anlamak için 1990'lı yılların saldırıları, hemen Ölüm Orucu öncesi tartışmaları ve hazırlıkları o anki koşulları içinde düşünüp değerlendirmek zorunludur.

Maoist hareket, devletin devrimci tutsakları politik olarak teslim almak için daha da kapsamlı saldırıya hazırlandığını görmüştür. 2000 yılının başından itibaren de bu saldırıya karşı uygun hazırlık yapmıştır. Cezaevleri Merkezi Kordinasyonu (CMK) içerisindeki örgütlerle, bu saldırının kapsamı, amaçları ve önemi hakkındaki tespitlerini tartışmış ve ortaya koymuştur. CMK'da aylarca tartışmalar sürmüştür. Saldırıya karşı politika geliştirilmesi politik hazırlık

yapılması yönünde sürecin hazırlanmasına MKP ve DHKP-C öncülük yapmıştır.

Maoist parti bu kapsamlı saldırının ancak ölüm orucu direnişi ile geri püskürtülebileceği konusunda nettir. Maoist parti 1. Kongresinde gerek ölüm orucuna başlamayı, gerekse de zamanlamasını doğru değerlendirmiştir. Yaşanan süreç o tarihi anda Maoist partinin doğru tavır takındığını ortaya çıkarmıştır. CMK içindeki diğer örgütlerin 19 Aralık öncesi direnişe katılmamaları doğru değildi. Gerekçeleri günü kurtarmaya yönelik ve oportünistçeydi. MKP, DHKP-C ve TKİP'in katılımıyla 20 Ekim 2000 ölüm orucu direnişi başlatıldı. (TKİP aynı tarihte direnişe katılmıştır.) Üç örgüt dışında kalan devrimci hareketlerin direnişe katılmaması olumsuzluktu. Direniş cephesini zayıflatan bir pratiktir.

MKP 1. Kongresinde ölüm orucu direnişi süreci sadece olumluluklarıyla değerlendirmekle kalınmamış kendi hatalarının da özeleştirisini yapmıştır. Konumuzu ilgilendirdiği için sadece işaret ettiği hatalardan birisini aktaralım:

"Devletin 'operasyon yaparız' tehditine karşılık 19 Aralık'ın öngünlerinden DHKP-C ile birlikte 'saldırısanız kendimizi yakanz' yönlü dilekçelerin yazılıp idareye verilmesi yanlış ve hatalıydı. Her ne kadar intihar eylemlerini savunmasak da ancak savunulmayan bu tür anlayışların tehdit amaçlı da olsa yazılması doğru bir siyaset değildi. Bu ciddiyetsiz yaklaşımın birinci dereceden sorumlusu Cezaevleri Parti Komitesi (CPK)'dir." (Sınıf Teorisi 2003 Haziran-Temmuz)

Ölüm orucu direnişi F tipi saldırısını püskürtmeye yeterli olamadı. Direniş gerek ülkede, gerekse uluslararası alanda henüz ikinci ayın da önemli etkiler bırakmıştı bile. Direnişin 60. gününde 19 Aralık'ta devletin başlatmış olduğu saldırılarda başta ölüm orucu direnişini sürdüren hareketler olmak üzere, hapishanelerdeki tüm devrimci harekete yöneldi. Saldırıya karşı tüm devrimci hareket (PKK dışında) fiili olarak kahramanca direnerek bir tarih yazmıştır. 28 şehit ve onlarca yaralı...

Kuşku yok ki ölüm orucu sürdürülüyorken yaşanan bu saldırı ve ortaya konulan destansı direniş dünya devrim tarihine kanla yazılmıştır. 19 Aralık kitlesel kahramanlık örneğidir. Hiçbir küçük hesap, dar görüşlü değerlendirme bu devrimci gerçeği değiştiremez. Eylem doğru,

direnmeğe meşrudur! Halka, işçi sınıfına karşı sorumluluğun yerine getirdiği için tutsaklar saldırının hedefi oldular.

19 Aralık engellenemezdi!

Maoistler bu tarihi gelişmenin bilincindedir. Bazı küçük burjuva örgütler ufuksuz teorilerle, sonradan yakınır gibi, direnenleri suçlar gibi "şöyle olsaydı engellenebilirdi", "böyle olsaydı engellenebilirdi", "direniş bırakılsaydı engellenebilirdi", "zamansız başlandı da böyle oldu" söylemlerini öne sürmektedirler. Bu söylemler temelsiz ve bilimsel olmayan söylemlerdir. Maoistler tüm bu liberal sağ teorileri derinlemesine mahkûm etmiştir. Bu tarih bizim ve tarihimizi hakkıyla sahiplenme onurunu kimse elimizden alamaz.

Sadece fiili direniş bakımından değil, onlarca ölüm orucu direnişçisinin olduğu koşullarda ve saldırının içerisinde şehit düşmeleriyle, kitlesel kahramanca direniş örneğiyle 19 Aralık devrim tarihine örneği olmayan bir deneyim ve bir tarih bırakmıştır. Evet, 19 Aralık'ta Ölüm Orucu direniş ruhu vardır. Devrimci hareketin bu görkemli direnişi sınıf mücadelesi tarihine unutulmaz bir sayfa eklemiştir.

F-tiplerine fiili olarak geçiş sağlandıktan sonra da artarak devam eden direniş, tecrit saldırısını geri püskürtmeye yeterli olamadı. Bu süreçteki iç ve dış gelişmeler herkes tarafından bilinmektedir. Bu yüzden tekrar etmeyeceğiz.

Maoistler, iç ve dış koşulları kendi mevcut durumunu değerlendirerek geri çekilme kararı almıştır. Düşmanını elindeki güç ve araçlarla yenemiyorsan ve güç kaybediyorsan geri çekilmek zorundasın. Yeni ve daha güçlü saldırılar yapmak için bu zorunlu bir kuraldır. F tiplerinde politik teslimiyet gibi bir durum hiç olmadı. Bu geri çekilme de olsa teslimiyet anlamına gelmez. Maoistlerin dışarıda sürdürdükleri Ölüm Orucu direnişi 11 Ocak 2002'de hapishanelerde sürdürdükleri Ölüm Orucu direnişi ise 28 Mayıs 2002'de Ölüm Orucu'nu sürdüren diğer örgütlerle birlikte sonlandırmıştır. İki örgüt Ölüm Orucu'nu sürdürüyordu. Geline aşamada 22 Ocak 2007 itibarıyla direniş sonlandırılmıştı. Her parti ve grup kendileri açısından değerlendirmeler yapmıştır, genel hatalara yönelik eleştiriler yapılmaktadır-yapılacaktır da. Fakat gerçeklerden sapmadan, doğruları çarpıtmadan eleştiri yapılmalıdır.

19-22 Aralık Ve 20 Ekim Ölüm Orucu Değerlendirmesi

MKP'nin 19-22 Aralık direnişini "kahramanlık haftası" adıyla anması, bu direnişe yüklediği anlamı ve verdiği önemi anlamamıza yeter. Devrimci hareketin, saldırı karşısında fiili tarihi direnişi; devrim mücadelemizin önemli ve unutulmaz bir tarihi olarak değerlendirmektedir.

Şehitlerin verildiği ve onlarca gazinin olduğu ölüm orucu direnişini tarihi bir eylem ve direniş olarak değerlendirmiştir. Ölüm Orucu direnişi sınıf bilinçli proletaryayı ve halkları politik ve ideolojik olarak etkilemiştir. Direnişin Türkiye-Kuzey Kürdistan ve dünya devrim mücadelesindeki ideolojik siyasi zaferini kimse silemez. Direnişin siyasi zaferini belirtirken somut kazanımları bakımından da değerlendirmeyi unutmamalıyız.

MKP 2002'de gerçekleştirdiği 1. kongresinde şu değerlendirmeleri yapmıştır: *"Direniş, direnişin talepleri bakımından esas elde edilmediğinden başarısızdır. Bu bağlamda yani (ÖÖ) direniş eylemi (DHKP-C'nin sürdürmesini saymazsak) taktik açıdan yenilgiye uğramıştır fakat bu direnişin bittiği anlamına gelmez. Ölüm Orucu direnişinin sonuç alıcı olmaması bakımından yenilgi aldık diyoruz."* (Sınıf Teorisi-2003-Haziran-Temmuz)

Direnişin kazanımları olmadı mı? Elbette oldu. MKP, bugün F tiplerindeki mevcut statünün direnişin bir sonucu olduğunu değerlendirmektedir. Direniş olmasaydı teslimiyet, ihanet ve siyasi ölüm olurdu. Dün olduğu gibi bugün de bu kazanımları sahiplenmektedir. Bugün F tipinde baş eğmeyen devrimci irade, düşün temeli üzerinde kendisini halkına sunmaya devam ediyor.

Direnişin temel amacı somut olarak tecridin kırılmasıydı. Ortak alanların kalıcı biçimde oluşmasıydı. Bu başarısız oldu. Adalet Bakanlığın 01/01/2006 tarihli 45 No'lu genelgesinin 13. Maddesinde daha önce "haftada 10 kişinin 5 saat sohbet etme" hakkının 2007 yılında 10 saate çıkarılması elbette direnişin bir kazanımıdır. Ama tüm bunlar -açık görüş, telefon, sohbet hakkı vs. direnişin temel talebini karşılamaktan uzaktır. Taleplerin esasını oluşturmadığı ve karşılayamadığı için 2002'de yapılan tespit bugün de doğrudur. Sohbet hakkına 5 saatin eklenmesini direnişin maddi talepleri açısından bir zafer olarak değerlendiremeyiz. Bu direnişin kazanımlarını görmezden gelmek, inkâr etmek anlamına asla gelmez.

Maoistler ölüm orucunu sonlandırdıktan sonra tüm kazanımları sahiplendiği gibi bundan sonra-

ki tüm kazanımları sahiplenmeyi bilecektir. Maoistler, grupçu çıkarlarla tüm hareketlerin direnişteki duruşunu görmezden gelerek, küçük hesaplar yapmaktan uzaktırlar Direniş çizgisini savunmak devrimci geleneği savunmaktır. Bu ideolojik bilinçle hareket edilmektedir. Ama somut durumu gereğinden fazla abartarak bir zafer havasına büründürmek doğru bir politika değildir. Kaldı ki somut durum ve ortada duran mevcut realite direnişin büyüklüğü, kapsamı ve talepleriyle örtüşmüyor. DHKP-C, bu sonucu zafer olarak değerlendirebilir, bu değerlendirme kendisini bağlar, ama bu subjektif, yüzeysel değerlendirmeye katılmayanları "hazmedemiyorlar, teslimiyetçi, direniş kırıcılar" vb. olarak niteleyemez.

DHKP-C Eleştiri Mi Yürütüyor, İnkârcı Mı Davranıyor?

Yazının başında belirttiğimiz değerlendirme dizisinde o kadar çok saldırı var ki nereden tutsan elinde kalıyor. Maoistler, nasıl ki dün Ölüm O Ruçlarına önderlik eden direniş çizgisini kararlıca yükseltenlere yönelik iftira, karalama ve her türlü ideolojik politik saldırıya karşı tutarlıca mücadele yürüttüyse, bugün de direniş adına sol sektör çizgiye düşen hatalı yaklaşımlara karşı ideolojik mücadele yürütecektir. Abartmadan, inkar etmeden ve saldırmadan!...

Belirttiğimiz gibi ölüm orucu direnişinin örülmesinde MKP ve DHKP-C önderlik etmişlerdir. Değerlendirmenin başında da "direniş kararı MKP ile alındı" diyor, fakat DHKP-C hemen ikinci bölümde bunu "unutuyor" ve şöyle yazıyor: "... gerek 20 Ekim 2000'de gerek F tipi öncesi başlayan direnişe katılan MKP ve TKİP..." Sanki direnişi başkaları başlatmış da MKP sonradan katılmış, MKP'nin sürece önderliği yokmuş gibi...

Bu, doğru bir yaklaşım değildir. DHKP-C direnmeyi tekeline aldığı için kendisi dışındaki devrimci-komünist partilerin direndiğini, direniş başlatılabileceğini söylemekte bile zorlanıyor. Bu bakış açısı değerlendirmelerinin tümüne damgasını vurmaktadır. Kelime oyununa gerek yok, doğrulan aktarı. Devrimci sorumluluk bunu gerektirir.

Biraz daha açalım; "Gerek 20 Ekim 2000'de F tipleri öncesi başlayan direnişe katılan MKP ve TKİP, gerekse de 19-22 Aralık katliamı sonrası sürgün-sevk edildikleri F tiplerinde direnişe başlamak zorunda kalanların direniş dışına düşmelerinin nedeni karmaşık değildir. En başta geleni de F tiplerinin "devlet politikası olduğu" tes-

pitinden hareketle devlete geri adım atılamayacağı düşüncesinde olmalıdır.” (Yürüyüş sayı-200-27 Aralık 2009)

Maoist hareket tüm politikasını iktidarlaşma-devrimci iktidar bakış açısıyla ele alır. Hapishanede düşmanla giriştiği irade savaşımı da bu bakış açısından bağımsız değildir. Yürüyüş ya da bir başkası “devlete geri adım atılamayacağı” vb. düşüncelerin Maoistlerin dile getirdiğini iddia edemez. İddia edenler de doğru konuşmuyor demektir.

DHKP-C, “Direnmediler kaçtılar, bunların yüzünden ağır bedeller verdik” türünden kavramlarla sorunun özünü tartışmayı başaramaz. Hataları ve kavrayışsızlıkları ortaya çıkaramaz. Bu yönlü MKP'nin tek ifadesini bulamaz.

Maoistler tarihlerinin hiçbir döneminde hapishaneleri ve bağlantılı olarak devrimci komünist tutsaklara yapılan saldırıları emperyalizmin ve işbirlikçi egemen sınıfların çıkarlarını koruyan faşist Türk devletinden bağımsız düşünmemiştir-düşünmeyecektir de. Bundan dolayı direniş kararını alırken de bu bakış açısını bir an olsun bir kenara bırakmış değildir. Şu anda da bu bakış açısına sahiptir. Rahatlıkla diyebiliriz ki Yürüyüş, gerçekleri çarpıtıyor.

Maoistlerin sürece ilişkin değerlendirmeleri bilinmez değildir. Her ne hikmetse 19-22 Aralık ve 20 Ekim Ölüm Orucu direnişini değerlendiren kongre belgelerini esas alıp (Sınıf Teorisi'nde yayınlanmıştır) eleştiri yürütmek yerine, 1990'lı yıllarda hapishanelerde izlenen sol sektör çizgiye yönelik eleştiriyle yorumu alıp, MKP'nin ölüm orucu direnişine ya da genel anlamda direnişe karşı çıkacak kadar savrulmuş gibi sunulması, ibret vericidir. Doğru da değildir, dostça da değildir!.. Eğer merak ediyorsanız (TKP/ML'den MKP'ye Bu Tarih Bizim 1. Kongre Belgeleri) bakabilirsiniz.

Bakin DHKP-C ne diyor, MKP'yi kastederek: “... Yayınlarında birbiriy-le tamamen farklı değerlendirmeler yapmış olsalar da geldikleri nok-ta 20 Ekim 2000'in çok uzağındadır. Öyle ki oligarşinin F tipi politika-sının nedenlerinin devrimci tutsaklar olduğunu söyleyebilecek kadar meşruiyet yitimine uğramışlardır. İşte söylediklerinden kısa bir böl-üm: ‘... Devrimci hareketin özellikle 1990'lı yıllar boyunca izledikleri hapishane politikasında F tiplerinin hayata geçirilmesinde belli bo-yutlarıyla zemin sunduğu da görülmesi gereken bir gerçek’ (Özgür Duruş-Aralık 2005-sayı-17) (Sanınız Özgür Düşün dergisi kastedil-mektedir) Bu şekilde bir ele alış devrimci bir ele alış değildir. Bu yak-laşım devlet tarafından ileri sürülmekteydi zaten.” (Yürüyüş. Sayı: 201-3 Ocak 2010)

Oradan da şu sonuca varıyor: “Radikal militan direnişler olmasa F tiplerine gerek kalmazdı” deniyor. MKP'nin söylediğinin özü budur. Evet, doğrudur devrimci tutsaklar teslim olsalardı F tipleri olmazdı” (Yürüyüş age.)

Açık saldırı ve karalama budur işte! Devrimci olmayan yaklaşım tam da budur. Karalamak, çarpıtmak...

Evet, 1990'lı yıllarda sol taktik çizgi izlenmiştir tespitimiz vardır. Eleştirilerimiz de vardır, sol çizgiye ilişkin özeleştirimiz de vardır. Bu durum, hapishanelerde direnmeyelim anlamına gelmez.

Sizler var olan gerçekliğin yerine kafanızdaki soyutlamaları yerleştiriyorsunuz. Maoistlerin yıllardır söylediği şeyler ortadadır, neden görmezden gelip çarpıyorsunuz? Dostlanımıza, biraz yavaş olmalarını öneriyoruz. Herkesi teslimiyetçilikle suçlamayı bırakın!

143

SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

Direnişi ipoteğine alan ve başkaları-na sorumsuzca saldırırlar, kendi-sini inkar ettiği gibi, komünist ve devrimci yapı tut-saklarının yiğit direnişlerini de inkar etmektedir. Muazzam direniş-lerin sergilendi-ğinden, bedeller ödendiğinden ki-min kuşkusu ola-bilir? Kim inkar edebilir? Tutsak-ların bunca dire-nisi ve ödediği bedeller nasıl in-kar edebilir? Olsa olsa inkarcı-lar bu direnişe gözlerini kapaya-bilirler, dürüst olanlar değil.

DHKP-C öylesine gözü kapalı bir şekilde tüm devrimci hareketi teslimiyetçilikle suçluyor ki somut durumları bırakıp varsayımlara başvuruyor. "DHKP-C'nin olmadı bir 19 Aralık ve F tipi gerçeği düşünün" devrimci tutsaklar teslim olmamışsa "bizim sayemizde- dir." Olmasay-larmış hepsi tes-lim olurmuş! Bire bin aktarmak is-temiyoruz ama dönüp vardığı nokta tam olarak budur. Bu bakış açısının kaba ve inkârcı olmasının yanında politik ve ideolojik bir değeri de yoktur.

Maoistler, 20 Ekim'in, 19 Aralık'ın ruhunu taşıdı, taşıyor; ondan uzaklaşamaz, bu ruhun yaratılmasında ideolojik öncülüğümüz, savaşçılarımızın kanı, canı, unutulmaz emeği vardır. Buna saygı gösterilmelidir. DHKP-C önce saygı göstermeyi öğrenmelidir.

Gerek 19-22 Aralık öncesi, gerekse de sonrası ölüm oruçları direnişi kavrayışımızı özetledik. DHKP-C'nin bu söylemlerini devrimci ve dostça bulmuyoruz. Maoistlerin ölüm orucunu sonlandırmış olmasından sonra da bazı küçük burjuva aydınlara, liberallere ve akıl almaz demagoji ve karalamalarla direnişi başlatan örgütleri hedefleyen Selim Açı ve TİKB'ye yöneltildiği eleştiriler birer belgedir. Onların yalanlarını ortaya çıkaran sağ liberal çizgisini mahkûm eden yazı (2005-10 Ocak-Şubat Sınıf Teorisi) yayınlanmıştır. Özetle hatırlatalım. Bakalım Maoistler hapishanelerde direnmeyelim mi diyor? Bakalım "Direndik bu yüzden başımıza bunlar geldi, suçlu biziz" mi diyor?

"19-22 Aralık bir tarihtir. Ölenemezdi!" demişiz-diyoruz! Peki, başka ne yazmıştır Maoistler hatırlatalım:

- Devlet neden saldırdı?
- F tipi stratejik planını gerçekleştirmek için
- Devlet silah ve bombalarla, niçin bombaladı, yakıp yıktı!
- Teslim olmadıkları için!
- Devlet ne zaman saldırır?
- Onun safında yer tuttuğun zaman!
- Düşman ne zaman katletmez?
- Politik olarak direnip, savaşmadığın zaman!
- Kısacası devlet neden katletti?
- Direniş kırmak ve F tipine geçmek için...

Biri direnen ve teslim olmayan devrimci güç, diğeri ise bu güçleri teslim almak isteyen düşman güç. O halde direnmek ve savaşmak mı suç, ya da teslim olmak mı?

İşte H. Selim Açı'nın "19 Aralık'ı önlemek mümkündü" sözünü gerçeğe dönüştürmek için geriye tek bir şey kalıyor: O da direnmek ve teslim olmak."

Bunları 2005'te söyleyen Maoistlerin, nasıl oluyor da sizler "Radikal militan direnişler olmasa F tiplerine gerek kalmazdı" dediğini iddia edebiliyorsunuz? Biraz dürüstlük!...

Maoistlerin, 19-22 Aralık ve 20 Ekim ölüm orucu direnişine yönelik değerlendirmelerinde bir değişim yoktur. Bu düşüncelerimizi DHKP-C bilmiyor da olamaz, ama küçük-burjuva, ben-merkezci sol çizgisiyle tek direnişçi olarak kendisini gördüğü için tüm hareketleri aynı tarafa koyup, teslimiyetle ve savrulmayla suçluyor. Söylediklerimiz açıktır. Bizler doğrularımızı savunmaya da devam edeceğiz. Bu tarih bizim! Tarihimize sırtımızı dönerek değil, köklerimize sarılarak yürüyoruz.

Şöyle devam ediyorlar: "MKP de 19 Aralık öncesi alınan, feda eyleminin altına attığı imzayı 'blöf' olarak tanımlaması ve feda eylemlerine karşı çıkması başta olmak üzere direnişin ilerleyen günlerinde yaşadığı savrulmalarla diğerleriyle aynı platforma düşmüştür" (Yürüyüş Sayı: 200-27 Aralık 2009)

Oysa MKP'nin intihar eylemlerine bakışı 19 Aralık öncesi neydiyse, şimdi de aynıdır. Doğrudur operasyon olması halinde kendilerini yakacaklarına ilişkin dilekçenin altına imza atmıştır. Tehdit amaçlı yazılmıştır, siz de bunu biliyorsunuz ve yine de çarpıtlıyorsunuz. Maoistler bu pratiği de mahkûm etmiştir. Kongre değerlendirmesini aktardık. Maoistler bu eylem biçimini savunmuyor. Tehdit amaçlı yazılmış (dilekçe) olması da doğru değildir. O dönemin Cezaevleri Parti Komitesi'ni (CPK) sorumlu tutmuş ve bu pratiği, ciddiyetsiz değerlendirerek özeleştirilmesini vermiştir. Dostlarımız bu değerlendirmeleri yeterli bulmuyorlar demek ki? Aynı tarzla savaşıyoruz, bırakın da özgül yanlarımız olsun.

Kısaca Maoistlerin ölüm orucu sürecinde ortaya çıkan ve sonrasında da "savrulan" intihar eylemlerine yönelik anlayışı yoktur. İntihar eylemlerine yönelik anlayışımız eskidir. Tartışılan pratik esasta anlayışımızdan o özgülde bir sapma olarak nitelenmektedir. (Tehdit amaçlı dile getirilse de)

Tüm bu anlayış farklılıkları bilinmesine rağmen DHKP-C ısrarla savrulma ve direniş kaçkınılığıyla ilintileyerek teslimiyetçilikle suçluyor.

İzaha muhtaç bir durum: Düşmana 10 metre değil de 100 metreden, seri değil de tek tek ateş edelim desen bile, kendilerine 10 metreden ateş etmenin zararlarını söylediğin için, seni savaşmamakla, korkaklıkla suçlayabilecek kadar dar görüşlü, sekte bir bakış açısı ile karşı karşıyayız.

"Asla hata yapmayan bir yaklaşım" (!) ve eleştiriyi tahammülsüz bir yapı...

Emperyalist burjuvazinin kukla devleti, politik olarak devrimci-komünist tutsakları teslim almak için büyük bir saldırı başlattı. Ne 19-22 Aralık direnişi boyunca, ne de F tipi süresince de karşısında teslim olacak devrimciler bulamadı. F tipi sürecini değerlendirdiğimizde politik teslimiyet durumu yaşanmamıştır. Militan devrimci hareket dün olduğu gibi bugün de aynı koşullar altında yaşıyor. Herhangi bir hareketin direndiği, ama başka bir hareketin politik olarak teslim olduğu bir durum yoktur. F tipinin hiçbir döneminde de olmamıştır.

Peki, bu gerçeklik varken DHKP-C neden sürekli "teslim oldular, kaçtılar, direnmediler" vb. kavramları kullanıyor. Teslimiyet kavramı devrimciliği nereden geliyor. Artık bu söylem bir demagojiye dönüşmüştür.

19-22 Aralık saldırısı başladığında PKK gibi "biz bu işte yokuz, bizi karıştırmayın" diyen devrimci bir hareket de yoktur. DHKP-C, değerlendirmesinin temel omurgasını şu ikilem üzerine kurmuştur: "DHKP-C direndi, diğer tüm örgütler teslim oldu." Gerçek bu denli ters yüz edilemez...

"Direniş öncesi tartışmalarda ölüm orucuna alternatif (!) olarak barikat direnişlerini öneren 'F-tiplerine götürmek için geldiklerinde direnmeliyiz' diyenlerin pek çoğu 19-22 Aralık direniş değil operasyonu kayıpsız atlattı diye düşünülür, çatışmayı değil, uygun yerlere girmeyi, gizlenmeyi temel aldılar." (Yürüyüş Sayı:202-10 Ocak 2010)

Bu direnişin her aşamasında yer alan bir hareket olarak böyle bir şeyi "kaçan, gizlenen ve uygun yerlere saklananlar" olarak suçlanan bizler bilmiyoruz. DHKP-C saklanan ve çatışmayan bu örgütleri açıklamalıdır. 19 Aralık öncesi ölüm orucuna başlama kararına katılmayan örgütler açısından bu durumu; politikasızlık, sürüklenme ve oportünizm olarak değerlendirdiğimiz doğrudur. Ama tartışmalar ne olursa olsun 19-22 Aralık saldırısı başladığında bu aynı örgütlerle omuz omuza direndiğimizi, bu şanlı direnişi, tüm devrimci militan hareketin baş eğmez duruşuyla yarattığımızı neden görmezden gelelim? Neden bunu belirtmekten kaçalım?

Biz bundan kaçınmadık-kaçınmıyoruz. Sahiple-niyoruz, mücadelemiz açısından tarihi önem biçiyoruz. Omuz omuza siper yoldaşlığının en güzel örneklerini görmezden gelenler ortak direnişlerin zorunluluğundan bahsedemez. Bazı küçük burjuva hareketler bu süreçte de özellikle DHKP-C "yalnızca ben direnirim" yanılgısından kendisini kurtarmalıdır. Bu kavrayış doğru da değildir. Karar verilip inanıldığında devrimci ve komünistlerin başaramayacağı şey yoktur.

Gerek F tipi, gerekse de 19 Aralık sürecinde ideolojik farklılıklara rağmen en geniş yelpazede örülen direnişle bu gerçek pratik olarak da bir daha geri dönülemez şekilde bedellerle kanıtlanmıştır. "Sayıları en az olan" örgütlerin gazileri ve şehitleri vardır. Güçleri oranında direniş sürecini omuzlamaya gayret göstermişlerdir. Ömek alınması gereken, öne çıkartılması gereken bu devrimci hattın, yokmuş-yaşanmamış gibi değersizleştirilmesi kabul edilemez.

"Direnişi en zor koşullarda, büyük panik içerisinde bırakmışlardır. (...) Direniş kırıcılığı ya-

panlar o koşullarda direnişi bırakmanın teslimiyet olduğunu bilmiyor olamazlar. Çünkü tam bir bozgundur yaşadıkları.” (Yürüyüş)

DHKP-C'nin ideolojik yaklaşımına göre değerlendirildiğinde 2007'de DHKP-C'nin ölüm orucunu bırakması teslimiyettir. Arada zaman farkının olması hiçbir şey değiştirmez. Direnişin fiziki (somut) talepleri bakımından zafer olarak değerlendirilebilecek bir şey yoktur. Hiçbir devrimci örgütte bu gelişmeye zafer demiyor. Direnişin siyasi ve ideolojik zaferi devrimci mücadelenin tarihine yazılmıştır. Tartışılan şey, direnişin temel taleplerinin karşılanmaması anlamındaki zaferdir.

2007'den 2010'a geldik. F tiplerinde var mı (10 yıllık süreçte) bir değişiklik? Daha önce 5 saatlik sohbet genelgesi ne idiye -saatlerin artırılması elbet direnişin bir kazanımıdır- bugün 10 saatlik sohbet genelgesi de odur. Bugün içeride 10 yıldır tecrit altında olan, yaşayarak gözlemleyen tüm devrimci tutsaklar da çok iyi biliyorlar ki zafer olarak nitelendirilebilecek somut adımlar söz konusu değildir. Bu bir inkâr değildir. Somut bir durumdur. Olmayan bir şeyi abartarak kitlelere sunmak bizim işimiz değildir.

Direnişin temel amacı tecridi kırmaktır. Bu başarısızlandı. Günümüzde de tecrit karşıtı mücadele çeşitli şekillerde devam etmektedir. Şayet bu saldırıyı geri püskürtseydik, şu anda tecrit karşıtı mücadele gündemimiz olmazdı. Evet, F tiplerinde kazanılan tüm haklar direnişimizin bir sonucudur.

Ama bu direnişin temel amacını düşündüğümüzde ölüm orucu direnişi -tecridin kırılması, somut şartlarının kalıcı değişmesi talebi bakımından- yenilgiyle sonuçlanmıştır. Bu tespiti yapmak direniş karşıtı olmak değildir. Gerçekçi olmak ve doğru sonuçlar çıkarıp yeni muharebelere daha güçlü hazırlanmaktır.

Maoistler, 19-22 Aralık öncesi ve sonrası devrimci hareketin ideolojik yanlışlarına hatalı politik yönelimlerine karşı eleştiri yürütmektedir, ama teslim olanlar ve direnenler ikileminde değil, böyle bir durum da yoktur. Maoistler, eleştirilerini somut ve dostça, olumlu ve olumsuz yanlarıyla yaparlar.

MKP, bedellerle yürüyen bir harekettir. Kendi tarihi görevlerinin bilincindedir. Uzun zamana yayılan direnişin eksiklikleri, taktik hatalarını

doğru değerlendirmek yerine tüm devrimci hareketi hiçe alarak suçlamak bir değerlendirme değildir, ama bir şey söyleyen bir değerlendirme değildir. Savaşında zaferin gücü, kazandığı değerlerden gelir, uzun tanımlamalara ihtiyacı yoktur. DHKP-C'nin sürecin sonunu zafer olarak tanımlamasına rağmen, kendisi de bu tespitten pek memnun değildir.

“Direnişe katılmayanlar, direnişi bırakanlar F tiplerinin mevcut uygulamalarını (tecrit-tedman başta olmak üzere) nesnel olarak kabul etmişlerdir. Çünkü yerine başka bir etkili direniş geliştirememişler, adeta yıllarca direnişin gölgesinde yaşamlarını idame ettirmişlerdir. 'Biz de benzer koşullarda yaşadık', 'Biz de direndik' iddiaları gerçekçi değildir.” (Yürüyüş-sayı:203-17 Ocak 2010)

Yine bu matığa göre ölüm orucunu bırakan DHKP-C, nesnel olarak (tedmanı, tecriti) kabul etmiştir. 2000'den 2010'a geldik, ama 19 Aralık'tan günümüze F tipinde somut değişiklikler yok. Tüm devrimci tutsaklar da aynı koşullarda yaşamaktadır. Peki, bu nasıl somut zaferdir ki görülüp hissedilmiyor? DHKP-C ölüm orucunu sonlandırdı. “Şimdi bu kadar direnişin gölgesinde yaşayan” devrimci hareket bundan sonra neyin gölgesinde yaşayacak? Farkında olmadan hepimiz “teslimiyetçi ve kaçkın” olmuş olmayalım! Kullanılan üslup, yaklaşım birleştirici değil, parçalayıcıdır. Nesnel değil öznel, kur-guya dayalıdır.

DHKP-C öylesine gözü kapalı bir şekilde tüm devrimci hareketi teslimiyetçilikle suçluyor ki somut durumları bırakıp varsayımlara başvuruyor. “DHKP-C'nin olmadığı bir 19 Aralık ve F tipi gerçeği düşünün” devrimci tutsaklar teslim olmamışsa “bizim sayemizedir.” Olmasaylarmış hepsi teslim olurmuş! Bire bin aktarmak istemiyoruz ama dönüp vardığı nokta tam olarak budur. Bu bakış açısının kaba ve inkârcı olmasının yanında politik ve ideolojik bir değeri de yoktur. Gerçekleri halktan gizlemeyin, dürüst olun!...

Diyorlar ki direnişin somut zaferini kabul etmek devrimci hareketin söylediklerinin iflası demektir. “Bu iflas pratikte gerçekleşmiştir zaten” bu durumda dostlarımızın pek uğraşacağı bir şey yok-kalmamıştır. Oysa bizler ilk değerlendirmelerimizden itibaren F tiplerindeki tüm kazanımları direnişin birer ürünü olarak değerlendirdik. Burada DHKP-C'yi tatmin etmeyen

şey, ölüm orucunun sonucunu bir zafer olarak değerlendirmememizdir. Oysa bizler ölüm orucunu değerlendirdiğimizde, bugün geçerli olan tespitler yapmışız. Devam ettirilen ve 2007’de bitirilen direnişde mevcut durumu değiştirmeye yeterli olmamıştır. Gerçeği kabul etmeyenler eninde sonunda onun gücü karşısında ezilirler.

Ayrıca reformizm ve oportünizmin iflas ettiği de yok, görece devrimci hareketin gerilediği, reformizmin güç kazandığı, tasfiyeciliğin geliştiği bir süreçten geçiyoruz. Devrimci hareketin her zamankinden çok birlikte hareket etmeye ihtiyacı vardır. Belli bir toparlanma ve sınıf hareketinin canlanmaya başladığı bu dönemde, siper yoldaşlığın gereklerini yerine getirmeliyiz.

Devrimci başarıların sadece başarıyı yaratan partileri değil genel anlamda tüm devrimci cepheyi güçlendirdiği bilinmektedir. Bu nedenle Maoist hareketin somut bir kazanımı görmezden gelmesi düşünülemez. DHKP-C de kalkıp bize, olmayan bir şeyi “alın size zafer” diyerek kabul ettiremez. Teslimiyet ve kaçkınlıkla suçladıkları devrimci hareketle aynı noktadayken kendini zorlayarak bir zafer havası yaratmasıyla kendi gerçekliğini cesaretle değerlendirmekten uzaklaştırmıştır DHKP-C, çareyi kendi dışındaki devrimci hareketleri suçlamakta bulmuştur. Oysa aklıselim düşünülen 2002’de devrimci hareketler ölüm orucunu sonuçlandırdı. Koşullarımız nasıldı? Neydi? 5 saatlik sohbet hakkının tanınmasına dönüp bakan mı vardı? Ya da bu hakkı kabul edip bir zafer ilan etmek hangi hareketin aklından geçiyordu?

Peki, 2007’de DHKP-C ölüm Orucu’nu bitirdiğinde F tiplerinde ne değişti? Hiçbir şey değişmedi! Elbet 5 saate 5 saat daha eklenmişti... Ama bu bir zafer değildi. Tecrit boynumuza asılı duruyordu. Daha önce var olan sohbet hakkını da 5 saatin üzerine 5 saatin eklenmesini devrimci harekete zafer olarak dayatıyor ve halkımızı yanıltıyorsanız, sizi zaferinizle baş başa bırakıyoruz. Kaldı ki, 5 saat esprisi şartlı bir hak kullanımı olarak, idarenin keyfiyetindedir...

Türkiye-Kuzey Kürdistan’da uzun yılların mücadele deneyiminde kararlılığını ortaya koymuş hareketlerin “biz direniriz, başkaları direnemez”, “biz direndik, başkaları teslim oldu” vb. gerçek dışı ve devrimci olmayan tarz ve ikilemden bir an önce kurtulmaları gerekiyor. Ne olursa olsun F tipi saldırısına karşı 19-22 Aralık saldırısından başlayarak tüm olumsuzluk ve yalpalamalarına rağmen can bedeli bir kararlılıkla uzun sürece yayılan bir direnişi ömesi, bedeller ödemesi, devrimin geleceği açısından da önemlidir.

Bizler ölüm orucunun siyasi zaferinin yanında F tiplerinde kazanılan hakların tümünün direnişimizin birer kazanımı olduğunu gördük ve öyle de görmeye devam edeceğiz. Şehitlerimizin düştükleri siperler bizim devraldığımız ve ileriye taşıyacağımız siperlerdir.

DHKP-C resistanceometre (direnış ölçer) aletiyle gezinmeyi bırakmalıdır. Süreç devam ediyor. Polemik tarzından kurtulup sürecin eksikliklerini ortaya çıkartmak başarının kriteridir. Maoistler, ölüm orucunun görkemli, bükülmez iradesine ideolojik gücüne sarılmıştır. Hatalarını, taktik yenilgilerini asla gizlemeden geleceği kazanma, devrimci iktidar uğruna mücadelede proleter devrimci perspektife sahiptir.

147
SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

Dostlarından öğrenmesini bilmeden, dışındaki deney ve tecrübelere kapalı olarak salt kendi dar pratiğine dayanan dar devrimci anlayışın çapı, başında oturduğu çarkın büyüklüğünü geçemez. “Eleştiren düşmanımdır” şeklindeki kör ufuk asla önünü görme becerisini gösteremez.

"Yürüyüş" Kendisiyle Çelişmektedir

"Yürüyüş" kendi sözlerinde kendisiyle çelişmektedir. Gözü kapalı olarak mesnetsiz suçlamalarda bulunanların değişmez kederidir bu. Bakın ne diyor, bir satır sonra kendisiyle nasıl çelişiyor "Yürüyüş": "... o koşullarda direniş bırakmanın teslimiyet olduğunu bilmiyor olamazlar." diyor. Yani söz konusu parti ve yapıların teslim olduklarını söylüyor. Hemen sonrasında gerçek karşısında itirafa düşmekten kurtulamıyor ama. Devamında ne diyor? "Ama süreç teslimiyet doğrultusunda yaşanmamışsa bunun tek nedeni vardır, o da DHKP-C'li tutsakların direniş sürdürmeleridir." Bu sözler, birinci satırda iddia ettikleri o "teslimiyetin" gerçek olmadığına utangaç itirafıdır. "Teslimiyet" olduğunu söyleyip, arkasından da "... Teslimiyet doğrultusunda yaşanmamışsa..." demek, ilk iftirayı ikinci söylemle tamir etmeye zorlanmak ve kendini inkârdır. Gerçekler inatçıdır.

"Yürüyüş"ün kendisini yadsıyan tavrı ya da ilan ettiği zaferini nasıl boşa çıkardığını yazdıklarında görmek mümkün.

Burada, siyasi zaferi konu etmiyoruz. Genel-diğer anlamdaki zaferi tartışıyoruz. Daha önce, somut kazanım-başarı ilanının bir anlamda zafer ilanı olduğunu söylemiştik. "Yürüyüş", "... neden zaferdi, nasıl bir zaferdir, sorulannın cevapları..." diyerek, siyasi zafer dışında da bir zafer tespit edip açıklamaktadır, bizi doğrulamaktadır. İki soru koyuyor, birinde neden zafer olduğunu, ikincisinde nasıl bir zafer olduğunu açıklamaktadır. Yazının bütünlüğünde de bunları açmakta, somut kazanım savunusu ve genelgenin neler anlattığına dair yaptığı açıklamalar bu savunuyu özetliyor. Yani, siyasi zaferden öteye, somut kazanım anlamında da örgütsel bir zaferin olduğunu iddia ediyor. Bu parantezimizi kapayıp, "Yürüyüş"ün zaferini boşa çıkaran ve kendisini inkâr eden değerlendirmelerine geçelim.

"Yürüyüş", gerçeğin tam olarak anlaşılmasının hapisaneler gerçeği ile kimin nasıl bir pratik izlediğinin bilinmesiyle mümkün olduğunu söyleyerek, 10 madde sıralanmıştır. Bu maddelerin son ikisinde söylenenlere dikkat edelim. Gerek-siz olduğundan 9. maddenin ilk satırlarını almadan süren ilgili yönleriyle aktarmayı doğru buluyoruz. İfadenin anlamını değiştirmeyeceğinden bunun sakıncası yoktur.

"9- ... Kısacası direniş, karşı-devrimin tüm plan ve hesaplarını boşa çıkartıncaya, politika-

larında geri adım atıncaya kadar her ne pahasına olursa olsun sürdürülmeliydi."

"10- Karşı-devrimin politikalarını boşa çıkarmadan direnişin bırakılması, karşı-devrim iradesinin üstün gelmesi, yenilginin kabulüydü. Direniş somut bir kazanım elde edinceye kadar sürdürülmeliydi. (Pratikte de böyle olmuştur; direniş siyasi zaferi çok önceden kazanmış olmasına karşın, somut bir kazanım hedefiyle sürdürülmüştür.)"

Evet, "Yürüyüş"ün, gerçeğin özeti budur. Buna uygun davranmayan tüm parti ve örgütler teslimiyet, bozgun ve direniş kırıncısı tanımlarıyla değerlendirilmektedir.

Peki, ilgili özetlemeyi yapanlar hangi şartlarda direnişlerini bitirmişlerdir? Ve bitirme gerekçeleri ile ilk özetlemeleri arasında bir benzerlik var mıdır? Dahası, bu özete uymayanlar "direniş kırıncısı" ise, ilgili dostlarımızın direnişini bitirmesi ne anlama gelir? Diğerlerinden özde farkı var mıdır? Bunu anlamak için, direniş bırakmak için yeterli gördükleri-gösterdikleri gerekçelerle ilk özetlerine bakmak yeterli olacaktır. Bu karşılaştırmayla kendini inkâr ve iddialarını boşa çıkardıkları tavrı açığa çıkarak görülecektir.

Bakalım eylemi bitirme ve zafer ilan etme gerekçelerinde ne diyor, ne ileri sürüyor dostlarımız. Direniş bitirmek için yeterli gördükleri ve kendileri direnişçi, diğerlerinin ise "direniş kırıncısı" olduğuna kanaat etmelerinin dayanağı olan genelde neler var görelim.

"Halklar ve Özgürlükler Cephesi"nin değerlendirmesi şu ifadelerle dayanmaktadır: "... Teslim alma politikalarını püskürterek siyasi bir zafer kazandığımız büyük direniş, somut bir kazanımla sona erdirdik."

Hani, "karşı-devrimin tüm plan ve hesaplarını boşa çıkartıncaya, ... ne pahasına olursa olsun sürdürülmeliydi."?! Madde 9'a dönüp bakın...

"... Tecridin kırılmasında önemli bir adımdır."

"... direnişimizin gelişimi açısından belirleyici olan noktalar şunlardır."

İyi de özetlediğiniz maddeleri neden unuttunuz ki?!

9. ve 10. maddelere göre bakın lütfen. Direnişin nasıl ve nereye kadar sürdürülmesi gerektiğini orada açıklamıştınız. Şimdi "gelişimi açısından belirleyici noktalar" açıklamanız ilk iddia veya özetlemenizle çatışmaz mı, çatışmıyor mu? Zaferin ölçütü, ilgili maddelerdeki özet değil mi-

dir? Zira tam gerçek öyle anlaşılır, direniş böyle sürdürülürdü...

"Söz konusu genelgeyle tutsakların tredman koşulu olmadan bir araya gelmesi mümkün hale gelmiştir. Tecridin kaldırılmasında belirleyici olan adım budur."

Bu söylediğinizi bir an doğru kabul etsek bile - ki doğru değil, tredman-tecrit olduğu gibi devam etmekte, direnişte sürmektedir- evet doğru varsaysak bile, 10. maddede belirttiğiniz, *"Karşı-devrimin politikalarını boşa çıkarmadan direnişin bırakılması, karşı-devrim iradesinin üstün gelmesi, yenilginin kabulüydü."* ve 9. maddede, *"Kıscası direniş, karşı-devrimin tüm plan ve hesaplarını boşa çıkartıncaya, ... kadar her ne pahasına olursa olsun sürdürülmeliydi."* sözünüze ters düşmüş olmuyor musunuz? Zira kabul edersiniz ki, karşı-devrimin tüm hesap ve politikaları boşa çıkarılmış değildir.

"- İkinci olarak bu genelgeyle tutsakların haftada 5 saat bir araya getirilmesi (dikkat, gelmesi değil, getirilmesi. Parantez bize aittir.) öngörüldüğü gibi bizzat Adalet Bakanı bu sürenin 10 saate çıkarılmasını taahhüt etmiştir."

Bir araya getirilme süresinin 5 saatten 10 saate çıkarılması ve bunu Adalet Bakanı'nın taahhüt etmesi Ölüm Orucu direnişinin bitirilmesi için yeterli görülerek, somut kazanım ve zafer ilan edilmiştir. Ama özellikle 9. ve 10. maddelerdeki değerlendirmelerinizde ortaya koyduklarıyla, bu zafer ilanınız açıkça bir biriyle çelişmektedir. Yani, hiçde özellikle ilgili iki maddede özetlediğiniz hedeflere ve anlayışa bağlı kalmadığınız, bu hedeflere ulaşmadan Ölüm Orucu direnişini bitirdiğiniz açıktır.

O halde kendinizi inkar ettiğiniz ve mübalağa ettiğiniz doğru değil midir? Karşı-devrimin *"tüm plan ve hesaplarını boşa çıkardığını"* iddia edebilir misiniz? Eğer dediğiniz gibi, "karşı-devrimin politikalarını boşa çıkarmadan direnişin bırakılması yenilginin kabulü" ise, sizin de yenilgi aldığınız doğru değil midir? Yanı sıra, bu çelişik gerçeğinize rağmen ve buna dayanarak dışınızdaki herkese "direniş kırıncısı" sıfatını hak görmeniz ne kadar objektif, ne kadar tutarlı olabilir?! Tüm bunlar gösterir ki, "Yürüyüş"ün sayfalarında kendisiyle çeliştiği açıktır.

Yanlış anlaşılmasın ki, hatalı da olsa gösterilen direnişe her koşulda saygı göstermek ya da küçük de olsa bir hedefin kazanıldığı kabulümüzdür. Bundan mutluluk duyarız, her devrimci nüveyi ortak değerimiz olarak sahiplenir, asla kü-

çümsemeyiz. Fakat mübalağa edilmesini kabul lenmez, benimsemeyiz.

Evet, eylemi bitirme veya zafer ilan etmenin gerekçeleri böyle özetlenmiş, zaten başka bir şey de yoktur. Aktardıklarımızda görüldüğü gibi, "Yürüyüş" kendi söylemlerinde kendisiyle çelişmektedir. Ama bununla yetinmeyip komünist ve devrimci yapılara sorumsuzca saldırmaktan geri durmamaktadır. Bunda sorumluk duymayarak ileri gitmektedir. Eleştirinin hazmedilememesi, demokrasi kültüründeki sığılık, sol sektör tarz, subjektif önyargı ve küçük burjuva sınıf kibrinin varacağı yer elbette bu olabilir. Herkes teslimiyetçi, direniş kırıncısı, ben tek kahraman direnişçi edasıyla ağzını açıp kulaklarını tıkamaktadır adeta.

Direnişi ipoteğine alan ve başkalarına sorumsuzca saldıranlar, kendisini inkar ettiği gibi, komünist ve devrimci yapı tutsaklarının yiğit direnişlerini de inkar etmektedir. Muazzam direnişlerin sergilendiğinden, bedeller ödendiğinden kimin kuşkusu olabilir? Kim inkar edebilir? Tutsakların bunca direnişi ve ödediği bedeller nasıl inkar edebilir? Olsa olsa inkarcılar bu direnişe gözlerini kapayabilirler, dürüst olanlar değil.

Yüzlerce tutsak yaralandı, kolu-kafası parçalanıp kırıldı, her gün dayak ve işkenceden geçirildi. Gazlar içinde boğuldu, bomba ve mermilere karşı koyup teslim olmadı. Tredman-tecrit uygulamalarına karşı çıkarak aylarca işkencelere maruz kaldı. Teslim olmadı, direndi. Yüzlerce gün Ölüm Orucu ve açlık grevleri yaptı.

122 olmasa da bu direnişlerde şehit düşenlerimiz oldu, sakat kalanlarımız hala yaşıyor. Bunlar direnmedi de sizlere su taşırken mi şehit ve gazi oldular? Teslim olanlar, direnişi kıranlar mıydı bunlar? Hala aynı koşullarda direnenler kimlerdir, direniş kırıncıları mıdır?

Hem Inkârcı, Hem Saldırgan

"Yürüyüş", direnişi inkâr etmekten öteye geçerek saldırmayı da ihmal etmemektedir. "Teslimiyet, bozgun, direniş kırıncılığı" suçlamalarıyla damgalayarak, bir taraftan kendisinin zaafılarını saklamaya çalışıp kitlelerini biçimlendirmekte, öte yandan kitesine hedef göstererek devrimci ilişki ve dayanışmalara kapatmakta-kapanmaktadır. Öyle ki, herkesi "tu kaka" ilan edip gözden düşürmeye çalışırken, ileri giderek kendisi dışındaki herkesi direnişlerine ve kendi

149

SINIF TEORİSİ
HAZİRAN 2010
SAYI 14

iradelerine düşmanlaşmayla itham etmektedir. İşte ifade şu; *"Sanırız ..., DHKP-C'nin direnişine ve direnişe önderlik eden iradeye düşmanlaşmışlardır."* Devrimci politikada ve hele hele ciddi iddia ve ithamlar durumunda "sanırız"larla hareket edilemeyeceğini bilinmek durumundadır. "Sanırız"larla böylesi bir tespitin yapılması sorumsuzluğuna asla girilemez. Dahası, herkesi öyle ya da böyle "düşmanlaşmış" gören bir bakış açısının devrimci dayanışma içinde olamayacağı ve kitleleriyle birlikte kendisini de böyle şekillendireceği açıktır.

Tereddüt etmeden söyleyebiliriz ki, "Yürüyüş" en azından bu noktada devrimci sorumluluğa uygun davranmayıp, devrimci ilişkilerin gelişmesine hizmet etmemektedir. Aynı tabiatını değiştirmemesi şartıyla, bu anlayışın daralıp kendisini tüketmesi kaçınılmazdır.

Dostlarından öğrenmesini bilmeyen, dışındaki deney ve tecrübelerle kapalı durarak salt kendi dar pratiğine dayanan dar deneyci anlayışın çapı, başında oturduğu çarkın büyüklüğünü geçemez. "Eleştiren düşmanımdır" şeklindeki kör ufuk asla önünü görme becerisini gösteremez.

Kendi kitlelerini devrimci ve komünist yapılara saldırma siyaseti üzerinde motive edip şekillendiren ya da kendi motivasyonunu güçlendirme arzusuyla bu yapıları karalamayı siyasette araç edinen bir anlayışın devrimci açıdan sınıfta kalacağı kesindir. Dar gurupçu güdünün tüm hüneri kapalı kapıcılıkla kendisini tecrit etmektir.

"Yürüyüş" dergisi meseleye kendi penceresinden bakarak süreci değerlendirmektedir. Bunda sorun yok elbette. Sorun, bu pencerenin doğru mu, yanlış mı olduğu meselesidir. "Yenilenler ve zafer kazananlar" ayrışımıyla, kendi kendisine zafer belgesi veren, diğer herkese ise "yenilen" mührünü vuran "Yürüyüş" dergisi, direniş payesini yalnız kendisine alıp diğer herkesi direniş kırıncısı olarak "mundarlarken", son derece duyarlı olarak yücelttiği direnişi, kendisi dışındaki boyutuyla inkâr ederek çelişkiye düşmektedir, kendisiyle çelişmeye devam etmektedir. Deyim yerindeyse Yürüyüş dergisi, dönem sonu karnesi kırıklarla dolu öğrencinin, notlarını çamaşır suyuyla silip, kendisine sahte takdir belgesi hazırlaması gibi bir tutumla, kendisine "zaferci kahraman" plaketi vermektedir.

Direnişin yenilgiyle bitmesi, direnişin olmadığı yürütülmediği anlamına gelmez. Lakin "Yürüyüş"ün direniş olarak kabul ettiği şey, sadece DHKP-C'li tutsakların yürüttüğü direniş olarak

tarif edilmektedir. Zira bunu ilgili yazı içinde; "direniş kırıncıları" ve "direniş" tanımlamasıyla bu ayrışımı net olarak ortaya koymaktadır. O bir toplam "direniş kırıncısı", yalnız DHKP-C' de "direniş" tabiriyle imgelenmektedir. Peki, ama bitirilme zamanına kadar yürütülen direniş değil miydi? Dahası, direniş sadece ölüm orucu olarak mı tanımlanabilir? Tretman, tecrit ve teslimiyet dayatmalarına karşı çıkarak kabul etmemek bir direniş değil midir? Direniş değil deyip tüm bunları direniş dışında değerlendirmek için, teslimiyet ve tretmanın kabul edilmesi gerekmez mi? Peki böyle bir şey söz konusu mu? Hayır. O halde "Yürüyüş" direnişi istediği gibi keyfiyetle yorumlayıp ölüm orucu direnişiyi daraltmakta ve direnişi sahiplenme yaklaşımında tutarsızlığa düşmektedir.

